

Komentari Biblije

I deo

Tora (Učenje)

Komentari Biblije, I deo - Tora (Učenje)

Izdavač: Centar za prirodnjačke studije (CPS)

www.creation6days.com

Prvo izdanje: 2021.

Priprema za štampu: CPS

Distribucija: 063/732-7738

Sadržaj

Prva knjiga Mojsijeva	5
Druga knjiga Mojsijeva	114
Treća knjiga Mojsijeva	158
Četvrta knjiga Mojsijeva	183
Peta knjiga Mojsijeva	223

PRVA KNJIGA MOJSIJEVA - U početku

Biblija je najvažniji udžbenik i najvažnija knjiga koja je ikada napisana. Kada bi postojala samo Biblija, i nijedna druga knjiga osim Biblije, čovečanstvo ne bi bilo na velikom gubitku, ali kada nebismo imali Bibliju, čovečanstvo bi bilo bukvalno slepo i ne bi znalo u kom smeru da ide. Autor Biblije je Bog, a pisac Biblije je čovek. Onaj koji je zapisivao biblijski izveštaj on je zapisivao ono što je video, i on zapisuje ono što je video svojim rečima, on se ne bavi komentarisanjem i tumačenjem onoga što je video, on samo zapisuje, u ovom slučaju Mojsije zapisuje to što je video. To je vrlo bitno da shvatimo, i onda mi na osnovu toga, i na osnovu teksta, i na osnovu biblijskog konteksta možemo da izvlačimo zaključak šta je tu želelo da se kaže i kakvo je značenje.

Prvih pet knjiga Biblije, kako ih mnogi zovu Mojsijeve knjige, pripisuju se Mojsiju, očigledno da Mojsije nije pisao sve tekstove u ovih pet knjiga, ali se pripisuju Mojsiju. Tih prvih pet knjiga Biblije se nazivaju na hebrejskom "Tora" (Učenje ili Zakon). To je ključ, to je srce, to je temelj Božje reči, to je temelj Biblije, temelj Božjeg otkrivenja. U tih pet knjiga se opisuje Stvaranje sveta, opisuje se kako je Bog delovao pre Potopa, kako je delovao u vreme Potopa, posle Potopa, kako je formirao jedan narod preko koga želi da celo čovečanstvo, sve ljude na planeti obavesti o najvažnijim događajima vezano za istoriju, šta se dešavalo, i vezano za to kako bi ljudi trebalo da žive, i kako da ljudi uđu u savez sa Bogom, kako da se ljudi povežu sa Bogom, i zato se koristi reč "religija", to je latinska reč, nije hebrejska, i ona znači "ponovo povezivanje sa Bogom", "legare" znači "kopča, spoj", a "re - legare" znači "ponovo se povezati", prikopčati se na izvor života, na Boga.

1. Moj. 1: 1-2 "U početku stvori Bog nebesa i zemlju", u originalu piše: "U početku stvori Bogovi dva neba i zemlju." Ovo sad nije ekstremno bitno za neko šire razumevanje, ali dobro je da se razume šta piše u originalnom tekstu. Ovde se u ovom prvom stihu za ime Bog koristi hebrejska reč "Elohim". Elohim je oznaka za mušku množinu, zato što ima nastavak "im". Ispred imenice Bog, ovde se na hebrejskom koristi Elohim, videćemo na nekim drugim mestima koriste se druga imena za Boga, kao što je Jahve. Božje ime "Jahve" se sastoji iz tri izjave: "Onaj koji je bio - haja", "Onaj koji jeste - hove", "Onaj koji će biti - jihje". Kada se ove tri izjave preklope, dobije se ime Jahve, to je jedno Božje ime koje će se kasnije najviše koristiti. Božje ime Jahve je ime koje doslovno znači "Večni". Bog je večan, Njega niko nije stvorio. Ateisti

tvrdi da je materija večna, da postoji oduvek, međutim, to ne može da bude tačno, jer ako bi materija postojala oduvek ne bi bilo života na zemlji. Prema zakonima logike, prema zakonima nauke, jer nauka je primenjena logika, postoji biće koje je večno u svemiru, koje postoji oduvek, i ono je stvorilo materiju, i ono je stvorilo život. Međutim, ovde na početku u prvom stihu: "U početku stvori Bog nebesa i zemlju", koristi se za Boga ime Elohim. Ta reč Elohim je više nešto kao u našem jeziku Bog, ali kad se kaže Bog u našem jeziku, onda pod terminom Bog može da se misli i na lažne bogove. Mnogi ljudi danas imaju razne bogove u koje veruju, i oni isto kažu bog, kao i mi koji kažemo za biblijskog Boga. Mi se ovde ne bavimo verskim pitanjima, ovo je jedna naučna analiza. Nauka potvrđuje da postoji Tvorac, i nauka potvrđuje da je Tvorac, ili kako ga zovu Bog, napisao udžbenik kako mi treba da živimo, kako da se hranimo, kako da se ženimo, kako da vaspitavamo decu, kako da uređujemo državu, znači jedan kompletan udžbenik za sve aspekte ljudskog života. I mi sa naučnog aspekta se ovim bavimo, ne bavimo se promocijom nikakvih vera, veroispovesti, i verskih zajednica.

Sa aspekta Biblije, postoje samo dve grupe ljudi, oni koji su na strani Boga, i oni koji su protiv. Biblija se ne bavi verskim zajednicama, ni nekim drugim pitanjima po kojima se ljudi danas dele. Znači, ovde u prvom stihu se koristi reč Bog, ili hebrejski Elohim. Kasnije će se za tog Boga, biblijskog Boga, koristiti reč Jahve, da se tačno prepozna pravi Bog Jahve od lažnih bogova. Ovo ime Elohim takođe se u Bibliji koristi kada se govori i za sudije. Nekada se i za anđele koristi ime Elohim. Reč Elohim, koji označava množinu, jednina je Eloah, ukazuje na nekoga koji ima moć, koji je moćan. Iz konteksta se vidi da se ovde radi o Bogu, a mogu da budu i neki kojima je Bog dao ovlašćenje da mogu da sprovode zakon u svemiru, kao što su sudije. Tako da je ime koje se u prvom stihu koristi jedan opšti termin za Boga. Ono što je ovde jako važno, u ovom prvom stihu: "U početku stvori Bog", jeste da vidimo da je glagol "stvori" u jednini, a imenica Bog je u množini. Doslovni prevod bi bio: "U početku stvori Bogovi." Pošto je ovde glagol u jednini, to ukazuje da je jedan Bog, znači, Elohim je jedan Bog, ali iz same imenice Elohim mi vidimo da je to jedan Bog koji ima više dimenzija. U hebrejskom ne postoji da se vi nekome obraćate sa "vi", kao što se mi ovde nekome iz poštovanja obraćamo sa "vi". Ne možete vi Bogu da se obraćate sa "vi". U Bibliji kada se neko obraća Bogu, on se obraća Bogu sa "ti". Tako da u prvom stihu mi vidimo da postoji jedan Bog koji ima više dimenzija. I sledeći tekst kaže "stvori Bog nebesa i zemlju." Ovde se koristi reč "shamajim" za "nebesa", što doslovno znači "dva neba". Bog je u početku stvorio dva neba i zemlju. Mi ćemo kasnije videti koja su to dva neba, jer videćemo kasnije apostol Pavle govori kako zna čoveka koji je bio prenet na treće nebo kod Boga. Očigledno na osnovu biblijskog teksta, Bog je stvorio dva neba, a On sam ima svoj presto na nekom trećem nebu. Gde se to nalazi mi ne znamo, negde u svemiru.

Koja su to dva neba koja je Bog stvorio? Na osnovu biblijskog teksta možemo da zaključimo da je to atmosfersko nebo gde mi živimo, koje nam omogućuje da možemo da dišemo, po tom nebu lete ptice itd., i postoji to zvezdano nebo gde su sunce, mesec, zvezde, galaksije itd. Dalje se kaže: "Zemlja je bila prazna i pusta", na zemlji nije bilo ničega, "i nad površinom vodenog bezdana prostirala se tama", očigledno da se zemlja kao kupala u vodi, i nije bilo svetla. Bog je stvorio Zemlju, stvorio je dva neba, ali nije bilo svetlosti, nije bilo zvezda, i nije bilo galaksija. Božji Duh je bio prisutan, i sada će Bog preko svog Duha da nastani tu planetu zemlju, i da stvori ambijent u kojem će da se živi na toj planeti.

1. Moj. 1: 3-5 Bila je tama, planeta zemlja se kupala u vodi, i Bog je rekao: "Neka bude svetlost", i nastala je svetlost. Mi ne znamo koja vrsta svetlosti je bila u početku, bila je neka svetlost. U Bibliji se kaže, videćemo kasnije, da je Bog svetlost kojoj se ne može pristupiti. Šta je bio izvor te svetlosti u početku mi ne znamo, nije ni bitno. Bitno je da je u početku bila svetlost. Ovde vidimo da je razdvojena svetlost od tame. Na planeti zemlji je bio period svetlosti, i bio je period tame, kao što imamo i danas. Svetli deo dana, tu obdanicu, kako mi kažemo, je Bog nazvao "dan", a tamu je nazvao "noć". Kaže se: "I bilo je veče i bilo je jutro", Bog je stvarao preko dana, onda je došlo veče, došlo je jutro, i kaže "dan jedan", ne kaže "dan prvi", zato što to nije prvi dan u svemiru. Očigledno da su postojali dani i pre stvaranja naše planete i našeg svemira, da je Bog stvarao i pre našeg sveta, tako da je to "jedan dan", jedan dan u istoriji Božjeg stvaranja. Mi ćemo videti tu tipologiju kasnije zašto je bitna, da je ova sedmica stvaranja u stvari početak stvaranja jedne druge sedmice od 7000 godina. Bog je stvarao za šest dana, sedmog dana je prestao da radi, ne piše u Bibliji da se Bog odmarao sedmog dana kako neki misle, nego je Bog prestao da stvara. Isto tako videćemo da postoji jedan drugi period kada Bog stvara 6000 godina, i onda će sedme hiljadite godine Bog prestati da stvara. Mi smo na kraju te velike sedmice od šest hiljada godina. Ono što je ovde bitno, prvog dana je Bog stvorio svetlost, i postojala je svetlost na zemlji, i postojao je dan, kao što ćemo videti iz kasnijeg biblijskog teksta, dan od 24 časa.

1. Moj. 1: 6-8 Videli smo da je Bog na početku stvorio zemlju koja se kupala u vodi. Prvog dana je stvorio svetlost, a drugog dana je stvorio nebeski svod koji je nazvao "nebo". Očigledno da je Bog u početku stvorio dva neba, atmosfersko nebo i zvezdano nebo, to je bilo prvog dana, a onda je drugog dana razdvojio tu vodu iznad nebeskog svoda. Kao da je Bog napravio granicu, kao da je napravio jedan vodeni omotač koji je razdvajao atmosfersko nebo od zvezdanog neba. Taj "svod" atmosferu je nazvao "nebo", to je jedno nebo, i imamo ono drugo nebo - zvezdano nebo. U početku su bila dva neba, na osnovu biblijskog teksta, koja nisu bila razdvojena vodom, a ovde ih sad Bog razdvaja vodom, i postoji voda iznad atmosfere, i voda

ispod atmosfere, to su ovi vodeni baseni. Mi ne znamo u kojoj formi je bila ta voda, u kom agregatnom stanju, ne znamo te detalje. Postoji jedna knjiga koju je radio jedan američki naučnik Joseph Dillow, knjiga se zove "The Waters above", i on se bavi analizom kako je mogao da izgleda taj vodeni omotač oko planete zemlje. Bitno je da je Bog pripremio tu atmosferu zato što će tu da stvara život, i moraju da postoje adekvatni uslovi za život na planeti zemlji. Bog u prva dva dana priprema ambijent za stvaranje života i za omogućavanje da život može da se razvija na planeti zemlji.

1. Moj. 1: 9-13 Iz ovog teksta vidimo da sad Bog razdvaja kopno od vode. Kada je Bog razdvojio vodu iznad atmosfere od vode ispod atmosfere planeta zemlja se trećeg dana i dalje kupala u vodi, znači bila je pod vodom. I onda je Bog razdvojio kopno, očigledno je izdignuo taj kontinent, a izdubio je morske basene i stvorio mora na planeti zemlji. Kasnije ćemo videti da je to bio jedan kontinent, da ih nije bilo više. Kada pogledamo kako izgleda poprečni presek planete zemlje, planeta zemlja ima jednu tanku koru debljine 40 kilometara, inače poluprečnik zemlje je oko 6730 km, samo 40 km čini zemljinu koru koja je čvrsta, i donji deo te stene čini jedna stena koja se zove bazalt, a iznad nje se nalazi stena koja se zove granit, i taj granit čini osnovu kontinenta. Na ovom kontinentu su stvorene tri vrste biljaka, kasnije kada se čovek bude pobunio protiv Boga biće stvorena i četvrta vrsta. Ovde se spominje: 1. Trava, 2. Bilje koje nosi seme, i 3. Drveće koje nosi seme. Ove tri vrste biljaka je Bog stvorio.

1. Moj. 1: 14-19 Četvrtog dana Bog stvara sunce i mesec. Glavni razlog zašto je Bog stvorio sunce i mesec tek četvrtog dana je da se pokaže da svetlost na planeti zemlji ne zavisi od sunca i meseca i od zvezda. Svetlost na planeti zemlji zavisi od Boga. Na početku je Bog stvorio svetlost, možda je On bio ta svetlost, postojao je dan i postojala je noć, znači nije potrebno sunce i mesec da bi smo imali osvetljenje na zemlji. Ljudi će tokom istorije obožavati sunce i mesec kao božanstva, a Bog je sunce i mesec stavio u četvrti dan. Sunce i mesec su samo baterije koje je Bog upalio na nebesima, to nisu nikakvi bogovi, nikakva božanstva kojima će se ljudi kasnije klanjati. Zašto je bitno da postoje sunce, mesec i zvezde? Da razdvajaju dan od noći, da se zna kad je dan, kad je noć, da se zna kad su praznici, da se zna koji je dan i godina. "Posebni dani/vremena", na hebrejskom "moadim", u našem prevodu "praznici", ukazuju na važne događaje iz ljudske istorije koje nikad ne bi trebali da zaboravimo. Jedan od tih događaja je da je Bog stvorio ovaj svet. Sedmi dan u sedmici je kao jedna vrsta rođendana planete zemlje, jedan podsetnik da nikada ne zaboravimo da je ovaj svet stvoren. Ljudi će kasnije tokom istorije zaboraviti da je ovaj svet stvoren, i u školama će se učiti da smo nastali od majmuna, da je ovaj svet nastao eksplozijom u svemiru, Velikim praskom pre 15 milijardi godina i slične gluposti.

Zato su bitna ta "posebna vremena" ili "praznici", neki ukazuju na stvaranje sveta, a neki ukazuju na važne događaje iz ljudske istorije koji će trebati da se dese i o kojima će Bog da govori. Sunce i mesec su bitni i da obasjavaju zemlju, kako kaže tekst, biljke koje su jedini proizvođači hrane na planeti zemlji koriste sunčevu svetlost i u procesu fotosinteze stvaraju tkivo biljaka koje kasnije životinje i ljudi konzumiraju.

1. Moj. 1: 20-23 Petog dana Bog stvara vodene organizme i leteće organizme, i namera je bila da se oni umnože, kaže se da ih je stvorio po svojim vrstama. Takođe, u trećem danu stvaranja Bog kaže da će trava, bilje koje nosi seme, i drveće koje nosi seme, biti stvoreno po svojim vrstama. Nisu to ove vrste koje mi danas koristimo u biologiji, u pitanju je nešto na nivou roda, za one koji znaju malo biološku podelu. Bog je stvorio osnovne tipove biljaka i osnovne tipove životinja koji ukrštanjem između sebe mogu da daju neke nove tipove odnosno nove vrste organizama.

1. Moj. 1: 24-25 Ovo je prvi deo šestog dana kada Bog stvara kopnene organizme.

1. Moj. 1: 26-28 U hebrejskom originalu piše: "Rekao je Bogovi", "Hajde da načinimo čoveka", znači njih je više, videćemo kasnije kroz biblijski tekst da su Trojica, da su tri dimenzije Bog: Otac, Sin, i Sveti Duh. Bog je po svome biću nešto drugo nego što smo mi. Ne možemo mi Boga da ograničavamo. On nas stvara po svom obličju, ali jedno je Tvorac, a drugo je stvorenje. Pisac može da piše knjigu, i kad mi čitamo knjigu vidimo mnoge karakterne osobine pisca, knjiga je pisana po obličju pisca, ali jedno je pisac, a drugo je knjiga. Knjiga ima stranice, slova, korice itd., pisac ima srce, bubrege, pluća itd. Dakle, Bog je stvorio čoveka po svom obličju u duhovnom smislu, karakternom smislu. Bog je stvorio čoveka da živi na planeti zemlji, i poverio mu je sve ono što je stvorio na zemlji da koristi i bude njemu na blagoslov. Bog kao dobar roditelj priprema ambijent za stvaranje svoje dece, i svojoj deci prepušta da upravljaju planetom zemljom na adekvatan način. Prva zapovest koju je Bog dao je "rađajte se i množite se", i to je prva zapovest koju je Bog dao u istoriji, i nema veće radosti i sreće nego imati svoje dete, i iz tog razloga Bog je stvorio ljude da bi im se radovao, kao što roditelji stvaraju decu da bi im se radovali.

Biblija je podeljena na poglavlja i stihove tamo negde u 12 veku. U originalnom tekstu ne postoje podele na poglavlja i stihove, to je kasnije dodato. Taj koji je radio podelu u 12 veku, jedan sveštenik, on je to malo nespretno uradio, ali eto to je ostalo do danas. To što je današnja Biblija podeljena na poglavlja i stihove ne znači da su to neke odvojene celine, tako je taj sveštenik podelio Bibliju, ali videćemo da u mnogim mestima ova podela nije podela na celine, nego da se tekstovi preklapaju, to je vrlo bitno. Tako imamo da 31 stih prvog poglavlja i prva tri stiha drugog poglavlja ustvari predstavljaju jednu celinu.

1. Moj. 1: 29-31 Ono što je ovde bitno jeste da Bog kaže šta će ljudi da jedu. Mi smo videli da je Bog stvorio travu, bilje koje nosi seme, i drveće koje nosi seme. Bog je ljudima dao da jedu ovo drugo i treće, bilje koje nosi seme i drveće koje nosi seme, nije im dao da jedu travu. Dakle, bilje koje nosi seme i drveće koje nosi seme. Danas možemo da vidimo koje su to biljke, najjednostavnije rečeno Bog je ljudima u početku dao da jedu plodove. To su: žitarice, voće, orašasti plodovi ili semenke. Postoje neke vrste povrća koje ima plodove kao što je: paradajz, paprika, kod njih ne jedemo: koren, stablo, list, nego jedemo plodove. Semenke i plodovi, to je ono što je Bog u početku ljudima dao da jedu. U početku ljudi nisu dobili da jedu list, stablo i koren, kao što će se kasnije dati kada se budu pobunili protiv Boga. Na osnovu teksta, Bog je životinjama dao da jedu svo zeleno bilje. U okviru svog zelenog bilja postoji jedan deo koji je dat čoveku da jede, to je bilje koje nosi seme i drveće koje nosi seme. Ljudima nije dato da jedu svo zeleno bilje, nego u okviru zelenog bilja samo jedan deo. To je vrlo važno kada budemo kasnije čitali šta se desilo posle Potopa kada je Bog uveo po drugi put korekcije u ishrani.

1. Moj. 2: 1-3 Dakle, šestog dana Bog je stvorio, u prvom delu životinje kopnene, u drugom delu šestog dana je stvorio ljude, i do sedmog dana je sve završio. Sedmog dana je Bog prestao da radi, kako piše u originalu. Bog je sedmi dan blagoslovio i posvetio. Sedmi dan je uspomena na stvaranje. Neko će reći kakve to veze ima kad je sedmi dan, međutim, videćemo da je pitanje tog sedmog dana postavljeno i u Božju zapovest, i da će se ovo pitanje sedmog dana, odnosno uspomena na stvaranje, vrlo osporavati. Danas jako mali broj ljudi na zemlji obeležava taj dan, a ovi drugi koji ga ne obeležavaju oni insistiraju na uvođenju nekog drugog sedmičnog praznika. Ovo pitanje stvaranja za šest dana je jako bitno jer taj sedmi dan Bog je rekao da je "znak" između čoveka i Boga, kao što ćemo videti kasnije kroz biblijski tekst. Takođe, ovim stihom se završava prvi izveštaj o stvaranju, opšti izveštaj, u kojem se opisuje kako je stvoren naš svet, kako je stvorena zemlja, sunce, mesec, i zvezde, kako su stvoreni prvi organizmi na zemlji, biljke, životinje, i na kraju čovek. Originalna Biblija nije bila podeljena na poglavlja i stihove.

1. Moj. 2: 4 Ovo je opis stvaranja zemlje i nebesa (dva neba), i ovo je jedini verodostojan istorijski izveštaj kako je nastala naša planeta, i kako je nastao svemir koga mi vidimo uključujući sunce, mesec i zvezde. Na osnovu biblijske hronologije videćemo da je sve ovo stvoreno pre oko 6000 godina. Takođe, treba reći da je ovaj stih početak drugog izveštaja o stvaranju koji se fokusira na stvaranje čoveka i ono što se dešava vezano za čoveka. Prvi izveštaj koristi za Boga ime Elohim, a sada se u nastavku više ne koristi samo ime Elohim, nego Jahve Elohim, u našem prevodu Biblije piše Gospod Bog, što znači: "Jahve je Bog." Kao što smo rekli, postoje mnogi lažni bogovi,

odnosno demoni, u ovom svetu koje ljudi obožavaju, ali ovde se kaže Jahve Elohim, i tačno se kaže koji Bog je stvorio čoveka, ko je taj Bog koji stvara.

1. Moj. 2: 5-6 U Bibliji postoje tzv. "paralelizmi", kada se određeni događaji ponavljaju dva puta u dva izveštaja koja se nalaze i u istom poglavlju. Tada još nije padala kiša na zemlju nego se zemlja natapala od strane pare koja se dizala sa zemlje, da bi sa tom vrstom vlage mogla da snabdeva biljke koje će tu da rastu. Bili su posebni uslovi na zemlji, očigledno da je klima bila umerena, nije bilo godišnjih doba, kao što ćemo videti kasnije u biblijskom tekstu, nije bilo kiše, nije bilo snega, bila je umerena klima na svim meridianima.

1. Moj. 2: 7-9 Ovde se sada detaljnije objašnjava kako je Bog stvorio čoveka. U hebrejskom originalu se kaže da je Bog oblikovao čoveka od praha zemaljskog. Kako ga je oblikovao? Oblikovao ga je po planu. Taj plan imamo zapisan u svakoj našoj ćeliji na molekulu DNK, znači u genima. Svaka naša ćelija, osim nekih retkih ćelija kao što su krvne ćelije, ima plan, molekul DNK, u kome se nalazi plan kako je nas Bog oblikovao. Bog je oblikovao čoveka na osnovu tog plana, od praha zemaljskog, to je naše telo, i mi kada pogledamo strukturu našeg tela više od 99% našeg tela čine samo 4 hemijska elementa: vodonik, kiseonik, ugljenik, i azot, manje od 1% su svi ostali hemijski elementi. Dakle, čovek je zaista u fizičkom smislu prah zemaljski. I onda je u to oblikovano telo, koje je bilo mrtvo, od mrtve zemlje, Bog je udahnuo "duh životni" i čovek je postao duša živa. Spoj tela i duha životnog stvara živu dušu. Čovek ima dušu u smislu da ima život. Spajanjem duha i tela nastaje živa duša ili živo biće. Kada čovek umre razdvaja se telo od duha životnog i duše nema, čovek ne postoji, nije živ. Telo ide u fizički grob koji se na hebrejskom zove "kever", a duh životni se vraća Bogu, i on se, tako da kažemo, skladišti u duhovni grob koji se na hebrejskom zove "šeol". Ta duhovna komponenta koja ide kod Boga koji ga je dao je ono što sadrži naše sećanje, naše emocije itd., ono što čini naš duhovni identitet, naš karakter. I onda jednoga dana kada Bog bude stvarao ponovo ljude, kao što ćemo videti iz biblijskog teksta, Bog je obećao da će sve ljude ponovo da stvori, Bog će taj duh životni od svakog čoveka da vrati u telo. Što se tela tiče to je prah zemaljski, Bog može telo da stvori bilo gde na zemlji, ima materijala na sve strane koliko hoće, ali ono što je ključno to je taj duh životni. Kao što vi možete kompjuter bilo koji da sklopite, ali ono što je bitno za kompjuter to je ona informacija, onaj softver, onaj program koji vi imate uskladišten na vašem eksternom hard disku, i onda ako vam se kompjuter slomi ili pokvari, vi možete isti takav kompjuter da nabavite i da u njega ubacite onaj softver koji imate uskladišten na vašem eksternom hard disku.

Bog je zasadio vrt u Edenu, to je bilo jedno mesto na planeti zemlji, i tu je bio jedan vrt koji je Bog zasadio da tu žive ljudi, idealan ambijent za život. Kaže se da je u tom vrtu Bog zasadio "drvo života", i "drvo spoznanja dobra

i zla". Pored ovih drveća koja imaju dobre plodove za konzumiranje i gledanje, Bog je stvorio i "drvo života" i "drvo spoznanja dobra i zla". Videćemo kasnije, da to "drvo života" predstavlja posebno drvo čiji plod kad se konzumira čovek može da večno živi. Onima kojima je stalo do života moći će da konzumiraju plodove sa "drveća života" i da večno žive. Ovo "drvo spoznanja dobra i zla" je jedno drvo, videćemo uskoro, koje je Bog dao kao vrstu testa poslušnosti ljudima da li ljudi zaista žele da budu na Božjoj strani ili ne žele.

1. Moj. 2: 10-14 Ovde se opisuje izgled Edenskog vrta, tog ambijenta u kojem je Bog stvorio čoveka da živi, spominju se imena nekih reka, spominje se zlato, drago kamenje itd.

1. Moj. 2: 15-17 Dakle, Bog je stvorio ambijent, rekao je da ljudi mogu da konzumiraju plodove sa drveća, dao im je i bilje koje nosi seme, ali je u Edenskom vrtu postavio drvo koje se zove "drvo spoznanja dobra i zla". Mi ne znamo koji je plod bio na tom drvetu, mnogi kažu jabuka, ali jabuka sigurno nije bila jer da je bila to bi u Bibliji pisalo. "Drvo spoznanja dobra i zla" je bilo kao neka vrsta testa. Čovek je sve imao, mogao je da uživa i da se razvija, ali je mogao i da se pobuni protiv Boga, jer kao što ćemo videti kasnije iz biblijskog teksta, to se sad na početku odmah ne vidi, pre nego što je stvoren naš svet stvoreni su i drugi svetovi, stvorena su nebeska bića na drugim svetovima, i među jednim brojem nebeskih bića došlo je do pobune, oni su se pobunili protiv Boga. Vođa te pobune je jedan anđeo koji se na hebrejskom zove "hejlel", u prevodu "onaj koji govori velike reči". U mnogim prevodima se koristi termin "Lucifer" što znači "svetlonoša". Videćemo kasnije da se za njega na hebrejskom koristi ime "Satan" ili "Sotona", što znači "Božji protivnik". Bog je stvorio bića u svemiru i dao im je određene dužnosti i funkcije. I kako je Bog stvarao nove svetove tako su ova bića koja su ranije bila stvarana, ti anđeli, oni su kao što starija braća, starije sestre, uče mlađu braću i sestre, tako su i ovi anđeli učestvovali sa Bogom zajedno u edukaciji tih novih stvorenja koja su bila stvorena. Mnogi postavljaju pitanje zašto je Bog stvorio ovaj svet, i šta će ljudi raditi kroz celu večnost? Kroz celu večnost će ljudi moći da istražuju čuda Božjeg stvaranja, da putuju po svemiru, da istražuju predivne lokalitete, da uživaju. Dakle, kada je Bog stvorio ljude na planeti zemlji, već se desila pobuna u svemiru, taj anđeo Hejlel, ili kako će kasnije dobiti ime Satan, je pridobio jedan veliki deo anđela na svoju stranu protiv Boga, biblijski tekst kasnije govori da je jedna trećina nebeskih stvorenja krenula za ovim pobunjenikom. Bog je rekao da sa drveća dobra i zla ne sme da se jede, i na taj način čovek je mogao da izabere da stane na stranu pobune koja je postojala u svemiru, da stane na stranu Sotone. Drugim rečima, ovde se kaže da ako budemo jeli sa tog drveća, ukoliko se pobunimo protiv Boga, mi ćemo umreti jer ćemo jednostavno odseći granu na kojoj sedimo, otkaćićemo se od izvora života odnosno Tvorca.

1. Moj. 2: 18-22 Zapisivač Biblije, najverovatnije Mojsije, zapisuje to što je video. Postoje razne interpretacije ovog teksta. Zapisivač kaže: "Nije dobro da čovek bude sam. Načiniću mu pomoćnicu da ga dopunjuje", kasnije tekst kaže: "Tako je čovek davao imena svoj stoci i svim stvorenjima koja lete po nebesima i svim divljim životinjama poljskim, ali se za čoveka nije našla pomoćnica koja bi ga dopunjavala." Mi ćemo kasnije videti kada Bog bude osnivao svoju državu na planeti zemlji Božja namera je bila da se formira država i da Bog bude car u toj državi, a da ljudi žive po Božjem zakonu. Međutim, ljudi su tražili da imaju cara kao okolni neznabožački narodi, da im car bude neki čovek a ne Bog, i Bog im je uslišio tu želju, i onda im je Bog postavio cara. Bog je kroz celu istoriju ispunjavao ljudima želje. On im je govorio šta je dobro za njih, ali kad ljudi hoće nešto drugo Bog ih je savetovao da to nije dobro, ali kada su oni insistirali, bili uporni, Bog im je dozvoljavao da idu tim putem, da udare glavom u zid, i da kroz svoje lično iskustvo koje će da bude negativno se prizovu pameti, poslušaju Boga i stanu na Božju stranu. Tako i danas, Bog dozvoljava ljudima da biraju ono što je loše, Bog ih savetuje šta je dobro, preko savesti, preko Biblije, preko razumnih ljudi, koga interesuje može da se informiše, ali ako ljudi insistiraju da rade loše stvari Bog će to dopustiti, ali će postojati određene posledice kada čovek uradi nešto što je loše, i ta bol koju će ljudi da dožive i ta patnja će biti u pedagoškom smislu mehanizam da se ljudi vrate Bogu.

Određeni interpretatori Biblije ovaj tekst koji smo sada pročitali komentarišu da kada je prvi čovek Adam davao imena životinjama on je video da su sve životinje u paru, međutim, on nije imao para, i određeni komentatori Biblije, ovo navodimo kao jednu opciju, iz ovog teksta izvode zaključak da je Adam želeo da se poistoveti sa životinjama, želeo je i on da ima para. Prvi čovek, kasnije će mu se dati ime Adam, je mogao da se druži sa drugim nebeskim bićima, on je mogao da se druži sa drugim stvorenjima koja su stvorena po Božjem obličju, životinje nisu stvorene po Božjem obličju. Prvi čovek je mogao da priča sa Bogom, ali on je hteo da bude kao životinja, da ima para, tako neki teolozi to tumače, i Bog mu je ispunio želju, i od njegovog rebra je napravio ženu. Tu se sad otvaraju i druga teološka pitanja. Kako je prvi čovek bio stvoren? Isus u Jevanđeljima kaže da će ljudi jednog dana kada se bude obnovila zemlja biti kao anđeli, neće se ženiti ni udavati nego će biti kao anđeli. Tu se onda postavlja pitanje da li je prvi čovek stvoren kao anđeo? Logično bi bilo da jeste. Sledeće pitanje koje se postavlja je kog roda su anđeli? Da li postoje muški i ženski anđeli? U Bibliji nemamo izveštaj da li su anđeli muškog ili ženskog roda, ali možemo da vidimo kada se koristi ime za anđeo da je u pitanju muški rod. U izveštaju o stvaranju se kaže da kada je Bog stvorio čoveka, kaže se "stvorio je muškarca i ženu."

Opet neki teolozi, ostavljamo ovo kao opciju za razmišljanje, ne tvrdimo da je tako, kažu da je Bog u početku stvorio čoveka kao anđela koji je u sebi

imao oba pola. U prirodi postoje organizmi tzv. "partenogenezni organizmi", kao što je rak, gde rak rađa raka, rak nema muški i ženski pol. Dakle, Bog je u početku stvorio ljude kao anđele koji u sebi imaju, kako kaže biblijski tekst "muško i žensko". Kasnije Bog razdvaja, kada čovek želi da se poistoveti sa životinjama, da ima para, Bog mu ispunjava želju i od njegovog rebra, da li je bilo rebro ili neki drugi organ nije toliko bitno, Bog mu stvara pomoćnicu - ženu, jer je on to tražio, i onda on ima para. To je možda prva hirurška intervencija na našoj planeti. Biološki gledano to je moguće, Bog je uzeo genetički materijal koji je bio kod prvog čoveka Adama i na osnovu njega je napravio ženu, znači, ništa ne naučno, biološki moguće da Tvorac ovo uradi jer je imao mehanizme koje je uspostavio ranije. Kasnije će se pokazati da je to bila loša opcija jer će ta žena da ga navede da se pobuni protiv Boga. Ovo je jedna teološka interpretacija koju daju neki teolozi, tako da imamo i ovo u vidu kao jednu opciju. Ono što je bitno, a to je da je Bog stvorio čoveka, da mu je dao predivan ambijent u kojem može da živi, i da je postavio jedno drvo, "drvo spoznanja dobra i zla" sa kojeg je zabranjeno da se konzumira plod.

1. Moj. 2: 23-24 Iz ovog teksta možemo da vidimo kao da je čovek jedva dočekao da dobije svog para. U hebrejskom tekstu se za čoveka kaže "iš", a za ženu "iša". Tako da ako je on "čovek", pravilniji prevod bi bio "čovečica". Može da se kaže i žena, ali pravilnije je da se kaže čovek i čovečica. U tekstu se kaže: "I oni će postati jedno telo." U originalu se kaže: "I oni će postati jedno meso (tkivo)." Očigledno da čovek (muškarac) nije potpun. Duhovno i fizički zdrav čovek je potpun kada ima, pre svega duhovnu i fizički zdravu ženu. Iz 24 stiha vidimo da će čovek kroz ceo svoj život želeći da prione uz ženu. On je sada želeo da ima para, ali će stalno hteti da taj par bude njegov deo, da bude sa njim jedno, kako se kaže "postaće jedno telo, jedno meso, jedno tkivo, jedan organizam", i to je onaj ideal koji je Bog najverovatnije imao u početku, da čovek bude jedno biće.

1. Moj. 2: 25 Ovaj dvadeset peti stih drugog poglavlja je povezan sa prvim stihom trećeg poglavlja. Tekst kaže: "Oboje su bili goli, čovek i njegova žena, ali se nisu stideli", i onda sledeći stih kaže: "Zmija je bila mudra među svim divljim životinjama poljskim koje je Gospod Bog načinio." U prevodu se ne vidi nešto što je vrlo zanimljivo, a to je jedna igra reči koja postoji u hebrejskom tekstu i koja ukazuje na nešto vrlo važno za bolje razumevanje ovog izveštaja o stvaranju. Kada čitamo hebrejski original onda vidimo mnoge stvari koje se ne vide u prevodima. U hebrejskom za "goli" se koristi reč "arom", a za "mudar" se koristi reč "arum". Kao da su reč goli i mudar povezane, imaju isti koren, imaju slično značenje. Ova reč "arum" ili "mudar" se na drugim mestima u Bibliji prevodi kao "pаметan". Ponavljamo, onaj koji je zapisivao Bibliju, pisac je Bog, ali onaj koji zapisuje, znači Mojsije, on zapisuje ono što je video, ono što mu je Bog pokazao.

Očigledno da je Mojsije imao viziju, Mojsije nije bio živ kad je bilo stvaranje sveta, ali na osnovu onoga što vidimo kroz biblijski tekst kako se Bog obraća ljudima, najverovatnije je Bog dao viziju Mojsiju i prikazao mu šta se desilo u početku, i Mojsije je to zapisao. Mojsije kaže da je zmija bila mudra, drugačija, pametna. Zašto je Mojsije to zapisao? Pa video je kasnije da ta zmija može da priča. Naravno da Mojsije u tom trenutku verovatno nije znao šta je pozadina cele priče, on je samo objektivno zapisao ono što je video. To je kao kad neki izveštač sa nekog sportskog takmičenja zapisuje to što je video. Da li to sportsko takmičenje ima neku pozadinu, možda je namešteno itd., to je posebna tema. U svakom slučaju, Mojsije zapisuje to što mu je pokazano. Reči goli i mudar kao da su povezane. Oni koji su goli oni su pametni, oni koji su goli oni su mudri. Kako to da oni koji su goli su mudri i pametni? Ljudi kada su se pobunili protiv Boga oni su videli da su goli. Na osnovu biblijskog teksta možemo da vidimo da su ljudi u početku bili obučeni u svetlost, koža im je svetlela. Oni su bili goli u smislu da nisu imali odeću, ali njihova golotinja se nije videla jer su bili obučeni u svetlost. To možemo da zaključimo iz više tekstova iz Biblije. "Koža" i "svetlost", na hebrejskom jeziku, na jeziku Biblije, se izgovaraju "or". Koža asocira na svetlost, mi znamo da danas postoje organizmi koji svetle, kao što su svici, kao što su neke ribe, kao što su neke meduze, zato što imaju jedan gen za lučenje jednog enzima koji se zove "luciferaza" i koji emituje svetlost.

Očigledno da su ljudi na početku, na osnovu biblijskog teksta, bili kao anđeli. Anđeli su kroz celu Bibliju bili opisani kao svetleća bića, bića koja svetle. Kako to svetle? Svetle tako što imaju određene mehanizme da svetle koje im je Bog uspostavio. Kasnije kada su se ljudi pobunili protiv Boga ta svetlost će da nestane i oni će videti da su goli, i onda će dobiti odelo od kože, pošto njihova koža nije više funkcionalna da svetli i da se njihova golotinja ne vidi. Bog im daje odelo od kože i ta koža će da pokrije njihovu golotinjku, dobijaju novu kožu, pošto njihova koža nije u funkciji jer više ne svetli. Kako to da onaj koji je mudar i pametan je go? Pa onaj koji je mudar i pametan on se drži Boga, on sluša Božje zapovesti i on ne gubi svetlost. Pošto je Isus rekao da će ljudi biti kao anđeli, najverovatnije jednog dana mi nećemo imati odeću nego ćemo biti obučeni u svetlost. Neće biti potrebe za buticima, tržnim centrima, da kupujemo firmiranu garderobu. Danas se ljudi hvale svojom odećom, odnosno svojom pobunom protiv Boga, jer odeća je uvedena tek kad su se ljudi pobunili, kao što ćemo kasnije videti.

1. Moj. 3: 1-5 Dakle, zmija je bila mudra, to je zapisao Mojsije na osnovu onoga što je video. I sad imamo da zmija priča. Kako može zmija da priča? Zmija kaže ženi: "Da li je Bog zaista rekao da ne smete da jedete sa svakog drveta u vrtu?" Prva greška koju je napravila prva žena, odnosno Eva, je što je došla do zabranjenog drveta. To vam je isto kao danas. Prvi pogrešan korak koji možete da napravite je da odete blizu mesta gde se skupljaju

problematični ljudi. Kad tu dođete onda sledi poziv na destrukciju jer si došao u zonu gde nisi trebao da dođeš, i onda ide poziv da napraviš još jedan korak. Žena je odgovorila zmiji da mogu da jedu plodove sa drveća u vrtu, ali da plod sa drveta koje je usred vrta ne smeju da jedu jer će umreti. Zmija je rekla ženi da neće umreti ako budu jeli zabranjeni plod nego će postati kao Bog. To isto i danas slušamo. Ako budeš pušio, kad se budeš drogirao, kad budeš bio bludnik, razvratnik, svi će da te tapšu po ramenu, bićeš božanstvo, svi će da ti se klanjaju, ljudi će da ti aplaudiraju. Znači, što si veća budala to ti više aplaudiraju. Kad budeš probao drogu, kad budeš probao alkohol, kad budeš ušao u predbračni seks "otvoriće ti se oči", bićeš kao bog, bićeš kao boginja. I danas, kao i kroz istoriju najveće bludnice su se nazivale boginjama.

Ovde je vrlo važno da istaknemo da zmija ne može da govori. Onaj koji je govorio, a ispada kao da zmija govori je bio Sotona, moćni anđeo koji se pobunio protiv Boga. Žena je došla tamo gde nije trebala i stiže prevara, zmija priča. Kako može zmija da priča? Žena je fascinirana. Tako isto kad čovek dođe u diskoteku, kafanu, utakmicu, fascinirate se time što ste videli. Mi iz kasnijeg teksta vidimo da postoji Sotona, pobunjenik koji u ovom trenutku priča kroz zmiju, i to je nešto što će se dešavati kroz celu istoriju. Mnogi ljudi su iznosili iskustva gde su videli kako neke životinje pričaju, kako neki predmeti u kući pričaju, kako neke slike pričaju, kako neki kipovi pričaju, mi danas imamo da se mnogi ljudi klanjaju kipovima kao da su kipovi živi, jer u određenim situacijama Sotona i demoni, demoni su anđeli koji su stali na stranu ovog anđela u pobuni, to su moćna bića, i oni mogu kad čovek nemoralno živi da čine čuda, mogu da pričaju preko kipa, preko slike, preko nekog predmeta, preko životinje mogu da pričaju pa ispada kako životinja priča. E to se ovde desilo, ne može zmija da priča, već priča Sotona kroz zmiju.

1. Moj. 3: 6-7 Žena je došla tamo gde nije trebala, usledila je još veća manipulacija, zmija priča, "otvoriće vam se oči", "bićete kao Bog." Čovek je stvoren da bude stvorenje, čovek neće sada da bude stvorenje nego hoće da bude Bog. Mi ćemo videti da je taj koncept ustvari koncept Sotone. Kada budemo kasnije čitali u knjizi proroka Isaije videćemo zašto se Sotona pobunio protiv Boga. Piše u Bibliji da je hteo da se popne na Božji presto i da se izjednači sa Bogom. On nije hteo da bude stvorenje nego je hteo da bude stvoritelj, i to Sotona sada preko zmije, zmija je samo kanal preko koga on govori, nudi ljudima, da budu bogovi, da budu nešto više nego što im je Bog dao. Bog želi da ljudi budu kao On u duhovnom smislu, karakternom smislu, ali ne može čovek da bude stvoritelj svemira, to je suludo. Tekst kaže da je žena videla da je plod sa drveta dobar za jelo, primamljiv za oči, i prijatan za gledanje. Tako izgledaju i ovi restorani nezdrave hrane, kad pogledate te hamburgere koji se reklamiraju, ti leševi bolesnih mrtvih životinja upakovani u one lepinje od belog brašna koji nemaju nikakvu hranljivu vrednost, ali svo

to đubre koje ljudi jedu je lepo upakovano. Žena je zabranjeni plod ponudila svom mužu, on je mogao da odbije. Prvi čovek je mogao da kaže da to neće da okusi, ali je on izabrao da okusi, bio je vezan za ženu. To imamo i danas. Muž ne treba da sledi problematičnu ženu, i obrnuto, ako se loše oženio ne mora sa njom da završi u provaliji.

1. Moj. 3: 8-15 Tekst kaže da su čuli glas Gospoda Boga (Jahve Elohim), tačno se govori o kom Bogu je reč, koji je išao vrtom kad zahladni, očigledno je bio zalazak sunca pa je noću bila niža temperatura, negde pri kraju dana. Dolazi Bog, i čovek i žena su se sakrili jer ih je bilo sramota što su obrukali Boga. Gospod Bog doziva čoveka rečima: "Gde si?", naravno da Bog zna gde su oni, nego ga doziva da vidi da li će on da se javi iz mišije rupe. Čovek optužuje Boga da je on kriv jer mu je dao ženu koja ga je nagovorila da jede zabranjeni plod. Iz Biblijskog teksta ne možemo baš da zaključimo da mu je Bog dao ženu. Bog je najverovatnije njemu ispunio želju zato što je on tražio da ima para. Tekst vrlo moguće ukazuje da Adam nije hteo da bude kao anđeo nego je hteo da bude kao životinja, ovo ostavljamo za razmišljanje. Dakle, čovek kaže da je žena kriva, i to je koncept modernog čoveka, drugi su krivi što on strada. Žena kaže da je zmija kriva, u prevodu: "Ti si Bože stvorio zmiyu i ona je kriva, da ti Bože nisi stvorio zmiyu ja ne bih konzumirala taj plod, ti si Bože kriv." Znači, i Adam i Eva optužuju Boga da je Bog kriv, i to je nešto što ćemo kroz celu istoriju da vidimo kako su ljudi stalno optuživali Boga da je Bog kriv, i da je Bog odgovoran za sve loše stvari koje se dešavaju na zemlji. Šta kaže Bog zmiji? Ustvari, Bog se obraća Sotoni. Životinje su nesvesna bića, ne možete vi da pričate sa zmijom. Vi možete sa životinjama da pričate u smislu da ih navikavate na određene stvari koje vi ponavljate, a koje su proste i jednostavne. Vi zmiyu ne možete da dresirate kao što možete psa. Kod zmiye vi možete da vidite na koje se zvukove ona trza i da na osnovu toga je izdresirate na neke stvari, na sličan način se dresiraju i miševi. Gospod Bog reče zmiji, Mojsije zapisuje to što je video, Bog se obraća zmiji, ustvari obraća se Sotoni koji govori kroz zmiyu, i kaže: "Zato što si to učinila, neka si prokleta među svom stokom i među svim divljim životinjama poljskim. Na stomaku ćeš se vući i prah ćeš jesti u sve dane svog života." Da li će zmija da ima krila ili noge ili će da se vuče po zemlji to je zmiji svejedno. Zmija funkcioniše po svojim instiktima u skladu sa onim što joj Bog da, tako da se zmija ne pati u svom životu zato što se vuče po zemlji, samo što je ljudima odvratna za gledanje.

Takođe, u ovom tekstu imamo jedan "paralelizam" koji se koristi u hebrejskom jeziku. Videćemo u Isaija 14: 12-14, Jezekilj 28: 12-15, Bog razgovara sa carem Tirskim, a u isto vreme razgovara sa Sotonom. Tir je bio grad poznat po trgovini itd., i koji je bio neprijatelj Jerusalima. Jerusalem je grad velikoga Cara, Božji grad na zemlji, a Tir je hteo da uništi Jerusalem. I kada Bog govori o Tiru, koji se suprostavlja Jerusalimu, u istom tekstu On

govori o Sotoni koji se suprostavlja Bogu, to se zove u hebrejskom jeziku "paralelizam". To imamo ovde. U prvom delu, u 14-om stihu Bog se obraća zmiiji, a u 15-om On se obraća Sotoni, a u stvari je "paralelizam" jer je zmiija kanal preko koga deluje Sotona, kao što je grad Tir kanal preko koga Sotona hoće da uništi Jerusalim. Bog kaže: "Staviću neprijateljstvo između tebe i žene", Sotona je upotrebio ženu protiv Boga i sada će Bog da upotrebi ženu protiv Sotone, odnosno da stavi neprijateljstvo te žene prema Sotoni. Bog stavlja neprijateljstvo između Sotoninih potomaka i potomaka žene. "On će ti glavu zdrobiti, a ti ćeš ga u petu raniti", i ovo je prvo proročanstvo o dolasku Mesije, o dolasku Spasitelja, jer je sad ušla smrt među ljude. "Doći će potomak žene", kaže Bog Sotoni, "koji će ti zdrobiti glavu (koji će te uništiti)." Najjača kost kod čoveka je petna kost, i zmiija se uništava tako što joj se staje na glavu, "a ti ćeš ga u petu raniti", to će biti onaj događaj kada Isus bude smrtno ranjen na krstu. Kao što znamo iz istorije, jedan kratak vremenski period je bio u grobu, posle toga je bio vaskrsnut. Dakle, ovde imamo prvo proročanstvo koje Bog daje kako će se odvijati tok ljudske istorije i kako će da završi onaj koji se pobunio protiv Boga.

1. Moj. 3: 16 Prva zapovest koju je Bog dao jeste "rađajte se i množite se." Najlepše što žena može da doživi je da bude majka i da ima decu, ali Bog je rekao da te porođajne muke će biti podsećanje na ovaj događaj kada je žena pristupila zabranjenom drvetu. Naravno da studije pokazuju da porođaj može biti bezbolan ili minimalno bolan, i da ne bude neprijatan ukoliko žena zdravo živi.

1. Moj. 3: 17-19 Zemlja se na hebrejskom kaže "adama", i zato što je stvoren od praha zemaljskog, od zemlje, Bog je čoveku dao ime Adam. U početku nije bilo trnja i korova, drveće i biljke su rasle normalno bez nekog posebnog obrađivanja. Biblijski tekst kaže da je Bog postavio čoveka u vrt da u njemu radi, verovatno je radio neke lagane poslove, ne piše koje poslove je radio, verovatno nije kosio travu, brao je plodove, i trebao je da ga čuva od Sotone, dakle, prvi čovek je znao za pobunu u svemiru i šta može da se desi. Ovde se prvi put spominje poljsko zelje. U početku smo imali da je Bog stvorio: 1. Travu, 2. Bilje koje nosi seme, 3. Drveće koje nosi seme, a sada se spominje: 4. Trnje, 5. Korov, i 6. Zelje poljsko. Bile su tri vrste biljaka, a sada se dodaju još tri vrste biljaka. Očigledno je da ljudi pored bilja koje nosi seme, drveća koje nosi seme, dobijaju da jedu i zelje poljsko. Zelje poljsko je treća vrsta hrane koju je Bog dao ljudima, ali sve su biljke. U početku su se ljudi isključivo hranili biljkama, i biljke su najbolja hrana za čoveka, i to je hrana koju Bog preporučuje ljudima da jedu do kraja istorije, a videćemo kada se uvodi meso za ishranu i pod kojim okolnostima se uvodi.

Čovek je stvoren da se razvija, da uživa, da ne bude fizikalac da se pati po ceo dan nego da se duhovno razvija, da uživa u prirodi, da se bavi lepim stvarima, da istražuje svemir, čuda Božjeg stvaranj itd. Sada mu je zabranjeno

da putuje po svemiru, da istražuje čudesa, može da istražuje čudesa Božjeg stvaranja na planeti zemlji, ali su mu mogućnosti skućene, i na kraju ide u zemlju, umreće, neće moći večno da živi, i to je ono što mu se trenutno nudi.

1. Moj. 3: 20-24 Tekst kaže da je Adam dao svojoj ženi ime "Hava" ili "Eva", jer je ona postala majka svim živima, misli se na ljude. Mi kažemo Eva iako bi pravi prevod bio "Živka". Gospod Bog je načinio Adamu i Evi duge haljine od kože i obukao ih, pošto njihova koža više ne svetli, nije u funkciji da bude i odeća, sada je samo zaštitnik unutrašnjih organa. Jahve Elohim je rekao: "Evo, čovek je postao kao jedan od nas u poznavanju dobra i zla", ovde opet vidimo da Bog o sebi govori u množini. Videćemo kasnije, kako se tekst bude razvijao, da je u pitanju Bog koji ima više dimenzija, više lica. Prvi ljudi nisu znali šta je zlo, Bog je znao šta je zlo jer je video šta je radio Sotona i demoni od kako su se pobunili. Sada i čovek poznaje šta je zlo, do tada je znao samo šta je dobro. Pošto se čovek pobunio neće moći večno da živi kao pobunjenik, i čoveku i njegovoj ženi je zabranjeno da konzumiraju plod sa drveta života. Očigledno da je na planeti zemlji jedan deo bio napravljen kao Edenski vrt koji je vremenom trebao da se širi kako su se ljudi umnožavali, međutim, sada je iz tog Edenskog vrta čovek proteran, izbačen, i nije mogao tu da živi nego je živio u tom drugom delu gde je trebao da obrađuje zemlju, da radi druge poslove koje nije morao do tada da radi. "Heruvimi" su posebna grupa najmoćnijih anđela koji su čuvali put ka "drvetu života". Adam je proteran iz svoje kuće koju mu je Bog napravio, proteran je iz Edenskog vrta.

Nešto slično može svima nama da se desi, ako ne poštujemo svoje roditelje mogu da nas izbace iz kuće, ako ne poštujemo one ljude koje je Bog postavio da vode državu možemo da budemo izbačeni iz države. Mnogi će možda da pitaju zašto je Bog stvarao bića kada je znao da će da se pobune i da će da dođe do smrti. Svi oni koji su roditelji znaju da je najveća sreća imati svoje dete, i pravi, ozbiljni roditelji su spremni na svaku vrstu žrtve da bi to dete sačuvali, da bi ga održali u životu, i da bi mogli sa njim što duže da žive. Bog je izabrao da stvara svoju decu da im se raduje, i Bog je znao da će doći do pobune, znao je da će šest hiljada godina da gleda najstrašnije scene u svemiru, pobunu anđela, ubistva na zemlji, otvaranje koncentracionih logora, prodaju droge, ubistva i ratove između njegove dece. Bog je znao da će na kraju i On sam morati da bude ubijen da bi platio otkup, jer takav je zakon u svemiru koji je Bog uspostavio, i Bog je prihvatio da bude ubijen najtežom smrću, jer je razapinjanje na krstu najteža smrt. Bog je izabrao da sve to gleda šest hiljada godina koliko traje ljudska istorija, dakle, Bog je sve to izabrao da bi onda sa jednim manjim brojem svojih stvorenja mogao da živi kroz celu večnost. Jedan veliki procenat ljudi na planeti zemlji će biti uništen zauvek jer su izabrali pobunu protiv Boga, i Bog će poštovati njihovu odluku da se pobune i da ne žele da žive sa Bogom, ali je Bog izabrao da bude najveća žrtva. Mi ovo malo što vidimo šta se radi u svetu pa nam je

muka. Kada bi nama neko ponudio da mi imamo decu pod uslovom da gledamo šest hiljada godina kako se oni kolju, ubijaju, i siluju jedni druge kroz celu istoriju, i da nas ta naša pobunjena deca ubiju najtežom smrću na krstu, i na kraju šest hiljada godina da budemo samo sa jednim malim brojem naše dece da živimo kroz celu večnost, teško da bi se našao čovek koji bi prihvatio da ima decu pod tim uslovima.

Bog je spreman da se žrtvuje do krajnjih granica da bi dobio ono što je najvrednije, a to je istinsko dobro. Istinsko dobro je ljubav. Ljubav može da se dobije samo od bića koja imaju slobodnu volju, i zato je Bog stvorio bića po svom obličju, ljude odnosno anđele, koji će da budu njemu slični, koji će da budu kao što je On, da budu njegova deca, i da se On sa njima raduje kroz celu večnost.

Imena koja se spominju u Bibliji su imena koja su na hebrejskom jeziku, i to Adam od "adama", i "Hava" ili Eva od "hajot", i imaju smisla samo u hebrejskom jeziku. I na osnovu ovoga što sad čitamo, i što ćemo čitati uskoro, vidimo da jezik kojim su govorili prvi ljudi je jezik kojim je Bog govorio sa ljudima, jer je Bog dao prvom čoveku ime Adam zato što ga je stvorio od zemlje "adama", dakle, vidimo da je to jezik koji mi danas zovemo hebrejski jezik. Taj jezik kojim je Bog govorio sa prvim ljudima i kojim su govorili prvi ljudi će nastaviti da se koristi sve do Vavilonske kule, a onda će se taj jezik razdeliti na puno jezika. Kada Bog bude razdelio jezike da bi usporio pobunu čovečanstva protiv Njega, ostaće jedna grupa ljudi koja će nastaviti da govori tim jezikom kojim su govorili Adam i Eva, i kojim je Bog govorio sa prvim ljudima, i ta grupa ljudi će nastaviti da govori tim jezikom kojim se govorilo u početku, i kasnije će na tom jeziku biti zapisana i Biblija, i zato neki teolozi nazivaju taj jezik, koji danas zovemo hebrejski jezik, "lešon a kodeš" ili "Sveti jezik". Vrlo je korisno da ljudi znaju hebrejski jezik, onda mogu da čitaju Bibliju na originalu, i mogu mnogo dublje da razumeju poruku, ali i oni koji čitaju Bibliju u prevodu mogu da razumeju sve ono što je najvažnije za čoveka da bi mogli kvalitetno i srećno da žive.

1. Moj. 4: 1-2 Kada je Eva rodila Kaina ona je rekla: "Dobila sam sina uz Gospodnju pomoć", i dali su mu ime "Kain" što znači "dobijen, stečen, načinjen", ovde se koristi hebrejski glagol "kanah" što znači "dobiti". Kroz celu Bibliju mi nećemo komentarisati svako ime, ali svako ime u Bibliji koje se spominje, koje se daje ljudima, ima značenje. Mi ćemo spomenuti značenja nekih imena tamo gde je to bitno za razumevanje teksta na poseban način, a koga interesuje može da ukuca na internetu ova imena koja se spominju u Bibliji i da vidi šta znači svako od tih imena, tako da, evo, kada je i Kain u pitanju, on je dobio ime zato što ga je Eva, kako kaže tekst: "Dobila sam sina uz Gospodnju pomoć", i dala mu je na osnovu toga ime Kain, tako će biti sa imenima ostalih ljudi koji se spominju u istoriji Božjeg naroda, onih koji su dolazili u kontakt sa Bogom i koji su želeli da budu na Božjoj strani.

1. Moj. 4: 3-7 Ovde imamo izveštaj da su Avelj i Kain se bavili određenim poslovima, Avelj je postao pastir, a Kain je postao zemljoradnik. Međutim, nije problem bio u tome što je Kain bio zemljoradnik, a Avelj pastir, nego je problem bio u tome što je Avelj prineo žrtvu od svog stada, a Kain je prineo žrtvu od plodova zemlje. On je proizvodio ono što danas proizvode zemljoradnici: voće, povrće, žitarice, orašaste plodove, i on je od toga prineo žrtvu. Bog je sa naklonošću pogledao na to što je uradio Avelj, a nije sa naklonošću gledao na to što je učinio Kain. Zbog čega? Moramo da se vratimo malo u prethodnu analizu teksta koju smo čitali. Dakle, kada su se ljudi pobunili protiv Boga, Bog je rekao da će doći potomak žene koji će stati zmiji na glavu, koji će stati Sotoni na glavu jer zmija je simbol Sotone. Sotona je izabrao zmiiju da kroz zmiiju govori, i to obećanje koje je Bog dao ljudima je nešto na šta su ljudi trebali stalno da se podsećaju, da nikada ne zaborave da će doći potomak žene koji će stati zmiji na glavu.

Međutim, Bog je, vidimo iz konteksta Biblije kako budemo dalje čitali, rekao ljudima da će doći Spasitelj, pošto su oni izabrali pobunu protiv Boga i idu u smrt. Jedini način da se oni spasu smrti jeste da neko plati otkup za njih, to ćemo videti kroz biblijski tekst, i dalje kad budemo čitali Jevanđelja itd. To je odmah rečeno u Edenskom vrtu, Bog je rekao da će doći potomak žene koji će stati zmiji na glavu, i još je rečeno, videćemo kroz biblijski tekst, da će taj potomak žene platiti otkup za ljude. On će biti neko ko će preuzeti grehe ljudske na sebe, On će biti nevin, i On će pokriti našu sramotu. I zato su ljudi u početku dobili odelo od kože. Odakle koža? Naravno da je Bog mogao da stvori kožu bez da se kolje neka životinja, ali videćemo kako se biblijski tekst bude dalje razvijao, Bog je obećao ljudima da će doći neko ko će uništiti Sotonu i greh, i neko ko će kao nevin platiti otkup za sve nas ako želimo da se vratimo na Božju stranu. I da to obećanje nikada ne bismo zaboravili potrebno je da kada čovek počini greh uzme životinju, tačno se zna koja vrsta životinje, videćemo kasnije iz teksta u pitanju su čiste životinje, postoje čiste i nečiste životinje u Bibliji, znači, mora da se uzme čista životinja kao što su: ovca, koza, krava, jelen itd. Znači, uzme se čista životinja koja nema fizičku manju, što je simbol u jednom duhovnom smislu da nema i duhovne mane jer duhovne mane su najbitnije. Ljudi obično ako su duhovno kako treba oni su i fizički kako treba.

Sve naše fizičke bolesti su uzrokovane prevashodno duhovnim bolestima, čovek prvo počini greh u svom umu, u svom srcu, pa onda zbog toga što čini greh on i fizički propada. Znači, uzima se jedna čista životinja, čovek tu životinju postavi na oltar, stavi ruke na glavu te životinje, pred Bogom ispoveda grehe, kaje se za svoje grehe, gresi simbolički prelaze na tu životinju koja predstavlja tog Spasitelja, ili kako se na hebrejskom kaže "Mašiah", ili "Mesija" kako je u našim prevodima, taj koji je pomazan, koji je određen da plati otkup, koji će stati Sotoni na glavu i uništiti ga. Dakle, čovek je počinio

greh, stavlja ruke na glavu životinje, gresi simbolički prelaze na tu životinju, ta životinja se ubija i gresi nestaju, obično se ta životinja spaljuje i gresi nestaju. I to je način da se nikada ne zaboravi obećanje o dolasku Mesije, to je ekstremno važno. Ta životinja predstavlja Onoga koji će doći. Kada pogledamo tradicije i legende svih drevnih civilizacija, sve one imaju ovu priču o Mesiji, da će doći Spasitelj. Naravno, Sotona se trudio da ovo obećanje o dolasku Spasitelja izokrene, i neznabožački narodi koji se nisu držali Biblije oni su imali razne rituale prinošenja žrtava, prinosili su sve i svašta kao žrtvu, i plodove zemlje, i nečiste životinje, i ljude su prinosili, svoju decu itd., tako da je Sotona kroz istoriju se trudio da maksimalno iskrivi ovo Božje obećanje o dolasku Spasitelja koji će primiti grehe na sebe, biti ubijen umesto nas i tako nam otvori pravnu mogućnost da mi možemo da budemo slobodni ako prestanemo da grešimo i ako prihvatimo da je On za nas dao otkup, to je pravna kategorija koja postoji u svemiru, Bog je napravio koncept kako da čoveka spasi.

Videćemo da je taj koji će doći da se dobrovoljno žrtvuje za nas sam Tvorac, njegovo lice božanstva koje se zove Bog sin - Isus Hristos. Kasnije ćemo kroz biblijski tekst da vidimo detalje. Od zaklane žrtve koja je bila prinesena Bog je napravio odelo od kože koje je pokrilo ljudsku sramotu jer taj Spasitelj pokriva našu sramotu, On pokriva naše grehe, i na jeziku Biblije "žrtva" se kaže "korban", što znači "približivač". Žrtva znači približivač, čovek se grehom odvojio od Boga, oterao je Boga od sebe, sad čovek treba da se približi Bogu. Kako da se približi Bogu? Ono što odvaja čoveka od Boga jesu gresi, ti gresi treba da se uklone kako bi se čovek približio Bogu. Kako da se ti gresi uklone? Tako što će te grehe na sebe da prihvati Spasitelj, onaj koji je određen za to, koji je prihvatio da se dobrovoljno žrtvuje za nas, i ti gresi će nestati i mi ćemo moći da se približimo Bogu. Ovde se dešava da Avelj prinosi životinjsku žrtvu kao što je Bog rekao, međutim, Kain koji je bio problematičan, koji je bio pod dejstvom Sotone i demona, on nije prineo životinjsku žrtvu nego je prineo: pšenicu, kukuruz, pasulj, grašak, ne znamo šta je prineo ali kaže se da je plodove zemlje prineo. Kakve veze imaju plodovi zemlje sa simbolikom koju je Bog dao o dolasku Mesije? Avelj svojim ponašanjem radi ono što je ispravno pred Bogom, i svoju decu uči onim što je ispravno, a Kain radi ono što je neispravno, i šalje negativnu poruku svojoj porodici i svim ljudima koji ga gledaju. Kain je u problemu, Bog mu se obraća, kaže mu da mu nije milo to što radi. Šta se dešava dalje, da li se Kain pokajao za svoje ponašanje? Da li je Kain rekao: "Jeste Bože, izvini, pogrešio sam, prinosim žrtvu na pogrešan način, šaljem pogrešnu poruku svim ljudima oko sebe." Šta je uradio Kain?

1. Moj. 4: 8-16 Da li se Kain pokajao? Ne! Kain je za svoj problem optužio Avelja, i to je jedna mantra i jedan obrazac koji ćemo kroz celu istoriju da pratimo. Avelj koji je bio u svemu uspešan, koji je napredovao, bio je optužen

od strane Kaina da je on kriv što Kain strada. To danas imamo svuda u svetu i kroz celu ljudsku istoriju. Dakle, oni koji su dobri, moralni, ispravni, uspešni, srećni u životu, oni se optužuju da su oni glavni krivci na planeti zemlji, da ova planeta zemlja propada zbog njih, kad njih ne bi bilo bio bi raj na zemlji. Kain je skočio i ubio svog brata, i Bog ga pita gde mu je brat. Kain laže da ne zna. Bog nije ubio Kaina, Bog mu je otežao život da vidi kad radi loše da će mu biti sve gore i gore. Kain gundā, Bog na njega stavlja poseban znak, mi ne znamo kakav je to znak bio, da niko ne sme da ga dira, Bog će da ga čuva iako je on ubica svog brata. Bogu nije problem da ponovo stvori Avelja, Bog se bori za Kaina, On hoće Kaina da spase, tog ubicu. Bog voli Kaina isto kao što voli Avelja, to su njegova deca. Bog stavlja znak na Kaina, i ko ubije Kaina pretrpeće sedmostruku osvetu. U Bibliji je sedam broj punine, kad se kaže sedmostruko to znači maksimalno. Bog daje još jednu šansu Kainu da se pokaje. Bog je tako kroz istoriju mnogim ubicama davao još jednu šansu jer je Bog milostiv.

1. Moj. 4: 17-18 Vidimo da se Kain oženio i dobio potomstvo. Neki postavljaju pitanje sa kim se to Kain oženio kad se on i Avelj spominju kao prva deca Adama i Eve, odakle sad ta žena sa kojom se oženio? Ono što je važno da istaknemo jeste da se u Bibliji iznose samo informacije koje su bitne za razumevanje ljudske istorije, one informacije koje su bitne za celo čovečanstvo. Ne iznose se nepotrebni podaci u Bibliji. Biblija nema nikakve nepotrebne informacije. Prva zapovest koju je Bog dao Adamu i Evi jeste "rađajte se i množite se." Koliko su dece imali Adam i Eva mi ne znamo. Koja deca po redu su bili Kain i Avelj mi ne znamo. Mi ćemo kasnije videti iz biblijskog teksta da je Adam živeo 930 godina. Ljudi su u početku živeli mnogo duže. Mi na osnovu fosila možemo da vidimo da danas na planeti zemlji živi samo 1% organizama koji su nekada živeli. Ono što takođe vidimo u fosilima je jedan fenomen koji se zove "gigantizam", a to je da su organizmi nekada bili mnogo veći. Na primer, pronađeni su fosili jelena koji imaju raspon rogova tri i po metra, to danas ne postoji. Imamo fosile kornjača koje su velike kao automobili. Imamo pronađene školjke koje su veličine kao ulazna vrata od kuće. Pronađeni su fosili pingvina koji su tri puta veći od današnjih. Pronađeni su ostaci ljudi, pronađene su lobanje koje su dva i po puta veće od lobanja modernog čoveka, tako da su organizmi nekada bili mnogo krupniji. Drveće je bilo mnogo veće, to pokazuju fosilni ostaci, i ljudi i životinje su živeli mnogo duže. Kada je Kain ubio Avelja, mi to ne znamo, ali iz biblijskog teksta vidimo da su Adam i Eva imali puno dece. Nakon ubistva Avelja, Adamu se rodio sin Sit kada je Adam imao 130 godina. Najverovatnije je Kain ubio Avelja kada je Adamu bilo 128, 129 godina. Za tih 128, 129 godina, ili 127 godina, namnožilo se jako puno ljudi na zemlji, Adam i Eva su imali jako puno dece jer je zapovest bila "rađajte se i množite se", od te dece koja su se namnožila Kain je uzeo ženu sa kojom se oženio.

To je jako bitno da razumemo, da Biblija iznosi informacije koje su bitne za istoriju koja će biti od koristi čitavom čovečanstvu. Ne bavi se Biblija nepotrebnim informacijama, koliko su sinova i kćeri imali Adam i Eva itd.

1. Moj. 4: 19-24 Kainov potomak Lameh je imao dve žene, jedna se zvala Ada a druga Sela. Kad pogledate hebrejski tekst šta znače ova imena možete da vidite da ta imena ukazuju na telesnost, dražesna itd. Tako da, bilo je i u ono vreme žena i očeva koji su davali svojoj deci imena koja ukazuju na telesnost. U tekstu se dalje opisuju njihovi potomci čime su se bavili. Bog kaže da će da se osveti 7 puta, a Lameh kaže da će on 77 puta, on kaže da je jedanaest puta jači od Boga. Vidimo kakav je bio potomak Kainov, što je slika Kaina, kako je on živio i kako je vaspitavao svoju decu. On je nastavio da bude razbojnik, očigledno se nije pokajao.

1. Moj. 4: 25-26 Tekst kaže da je Adam dobio sina Sita, kasnije ćemo videti da ga je dobio nakon ubistva Avelja od strane Kaina. Kada se Situ rodio sin Enos, "u to vreme počelo se prizivati Gospodnje ime", do tada je bilo veliko bezakonje. Znači, potomci Adama i Eve su bili bezakonicima, razbojnicima, i kaže se kada je Adam dobio sina Sita, i kada se umnožila njegova porodica, kada je on dobio Enosa, onda je počelo da se priziva ime Gospodnje. Kain i ova druga deca su bili razbojnici, banditi, tako da vidimo da je još u stara vremena, odmah na početku, bila velika pobuna na planeti zemlji, tako da su bili retki oni koji su bili na Božjoj strani.

1. Moj. 5: 1-32 U ovom poglavlju možemo da čitamo rodoslov od Adama, možemo da čitamo kako je Adam dobio sina Sita, koliko je Adam živio, Sit je dobio sina Enosa itd. Rodoslov koji se ovde iznosi je rodoslov onih ljudi koji su bili na Božjoj strani. Ne iznose se podaci o bezakonicima, o razbojnicima. Ti razbojnici se spominju u Bibliji kada su povezani sa Božjim narodom, ali njihova istorija, šta su radili razbojnici i banditski narodi koji su se odvojili od Boga to u Bibliji nije opisano. Opisano je samo u onom delu kada je to povezano sa Božjim narodom, a Božji narod su oni koji su živeli po Božjim zapovestima i koji su živeli ugodno pred Bogom. U ovom poglavlju je zanimljiv stih 1. Moj. 5: 23-24, koji spominje Enoha koji je bio osma generacije od Adama. Ovo je prvi slučaj u ljudskoj istoriji koji je zapisan u Bibliji, verovatno nema drugih slučajeva jer da ima Bog bi to zapisao, da je jedan čovek živio toliko ugodno pred Bogom da nije okusio smrt. Bio je prenesen na nebo, očigledno je prenesen na treće nebo kod Boga, i verovatno on sad živi na nekoj planeti gde postoje stvorenja koja su slična kao mi, a nisu u pobuni protiv Boga. Enoh je živio ispravno, moralno, i on je dostigao savršenstvo karaktera. To ćemo kasnije videti iz biblijskog teksta da se to isto desilo i proroku Iliji koji je takođe prenet na nebo. Videćemo kasnije iz izveštaja da je Mojsije takođe prenet na nebo, iako je Mojsije okusio smrt, on je umro pa ga je Bog vaskrsao i preneo na nebo. Dakle, na osnovu biblijskog teksta vidimo da postoje tri čoveka za koje Biblija govori da su preneti na nebo, i da

su živi, žive na nekoj planeti u svemiru, ne znamo tačno gde, tamo gde nema greha, tako da, možda će zvučati malo fanatično, ekstremno, ali biblijski tekst govori da ljudi koji izgrade svoj karakter da bude savršen, da bude kao karakter Isusa Hrista, za takve ljude postoji mogućnost da budu preneti živi na nebo, da ne okuse smrt. Od Adama imamo deset generacija do čoveka koji je za nas bitan, 1. Moj. 5: 28-32, ovde imamo rođenje desete generacije od Adama, i rodonačelnik desete generacije Božjeg naroda je bio Noje. "Noje" na hebrejskom "Noah" znači "počinak, odmor, uteha", i zaista to jedno veliko bezakonje koje je bilo na zemlji će biti prekinuto u vreme Noja.

1. Moj. 6: 1-3 Kao što smo rekli ranije originalni tekst Biblije nije podeljen na poglavlja i stihove, to je kasnije dodato, u 12 veku je Biblija izdvojena na poglavlja i stihove, i ovaj tekst je povezan sa stihom koji je bio pre ovog teksta, to je trideset drugi stih petog poglavlja gde se kaže: "Noje je imao petsto godina, i rodili su mu se: Sim, Ham i Jafet." Tekst dalje kaže da su sinovi Božji primetili kako su ljudske kćeri lepe. Nisu sinovi Božji primetili Božje kćeri nego su primetili ljudske kćeri, i videćemo kasnije iz teksta da su sinovi Božji počeli da se druže sa ljudskim kćerima. Znači, postoji nešto božansko i postoji nešto ovozemaljsko, ljudsko, palo, što nije povezano sa Bogom. Dakle, Božji narod je počeo da se druži sa nemoralnim ženama, i taj problem će postojati kroz celu istoriju kao jedan od najvećih problema i iskušenja sa kojima se suočava čovečanstvo, a to je preljuba. I ne samo preljuba nego kada ljudi koji drže do morala, koji drže do Boga, do Biblije, ne vode brigu sa kim se žene, i onda posledica toga je da ta deca koja se rađaju bivaju vaspitavana od tih problematičnih žena, i kao posledica toga imamo veliku moralnu propast, o toj deci se ne brine. Naravno, postoji i ona druga kombinacija, kada se Božje kćeri udaju za neznabošce, za ljude koji nisu zainteresovani za Boga, za moralna pitanja itd. Iako ta opcija, kada se pobožna žena uda za nekog paganina, neznabošca, to je manje loša opcija za tu decu nego ukoliko se pobožan čovek oženi sa pagankom, sa ženom koja nije zainteresovana za biblijski moral, onda je to mnogo gora opcija, jer ovde pobožna žena, pobožna majka, ipak je tu sa decom i može mnogo više da se bori nego što može jedan muškarac koji se oženi sa kćerima čovečijim.

Tekst dalje kaže: "Neće moj Duh doveka trpeti čoveka, jer je on samo telo, neka mu još sto dvadeset godina." Bog svojim Duhom deluje na ljudski duh. Mi smo govorili da se čovek sastoji iz tela i duha, i spoj duha i tela je duša. Bog svojim Duhom deluje na naš duh, a preko duha deluje i na telo, jer duh je ono što pokreće telo. Kada mi ne bismo imali taj duh životni koji nam je Bog dao naše telo ne bi moglo da se pokreće. Ono što nas pokreće je duh životni, i zato u biologiji i fizici, ovoj modernoj ateističkoj, oni imaju problem da objasne kako to kod čoveka i uopšte živih sistema u prirodi, pre svega životinja, kako to kod njih imamo smanjenje entropije. To znači da se smanjuje količina energije koja ne može da se koristi. Vi imate svuda raspad,

kuće se raspadaju, automobili se raspadaju, sve što je samo materijalno se raspada, a živi sistemi se razvijaju, i to prkosi zakonima ateističke fizike i ateističke biologije. Oni neće da prihvate i odbacuju da postoji duh životni koji pokreće naše telo. Mi ne bismo mogli da razumemo biološke procese kada ne bismo znali da postoji taj duh životni. Taj duh životni je ono što pokreće naše telo, duh životni je ono što čini da mi vidimo, da mi čujemo. Svetlost koja je oko nas se odbija od predmeta koji su oko nas, ulazi u naše oko, stvara se električni signal u našem oku, i taj električni signal putem nerava dolazi u mali mozak. Kako je moguće da mi vidimo? Da li ćelije malog mozga mogu da vide? Ne, one vrše samo reprodukciju slike, a onaj koji vidi je taj duh životni. Duh životni je taj deo našeg bića koji oseća dodir, ne mogu mrtvi atomi, mrtve ćelije da osećaju dodir. Te ćelije su žive zato što postoji duh životni, one troše određenu energiju ali to nije dovoljno. I čoveku je dato da jede, da bude fizički aktivan, da brine o svom telu i svom duhu, ali Bog ga održava u životu. I Bog svojim Duhom deluje na naš duh, ne samo da nas održava u životu nego Bog svojim Duhom deluje na nas da preko savesti, preko jednog duhovnog čula nas podseća šta je dobro, a šta nije dobro. Ljudi koji su uporni da čine greh i nemoral njima otupi savest i Bog sa njima ne može da komunicira.

Bog svojim Duhom ne može da komunicira sa ljudskim duhom kod čoveka koji je uporan da živi destruktivno i nemoralno. "Neće moj Duh doveka trpeti čoveka", Bog svojim Duhom deluje na duh čoveka, ali ljudi odbacuju Božji Duh, odbacuju poziv savesti da ne rade loše stvari bez obzira što su naopako učeni od svojih roditelja. Svaki čovek ima savest preko koga Bog deluje na njega bez obzira koliko ga roditelji i sredina naopako uče. "Jer je on samo telo", čovek je postao potpuno telesan, njegov duh životni je mrtav. On njega održava u životu, ali taj duh čovekov više nije entitet sa kojim Bog može da komunicira. Bog ne može da deluje na duh čoveka jer je čovek postao potpuno telesan. "Neka mu još sto dvadeset godina", Bog je dao još sto dvadeset godina ljudima na zemlji, a onda će se desiti nešto što je u Bibliji nazvano Potop. Glavni uzrok Potopa je što su ljudi postali potpuno telesni da Bog sa njima ne može više da komunicira. To imate i danas, vi ne možete uopšte da komunicirate sa ljudima o duhovnim stvarima, to njih ne interesuje, oni se ismejavaju, Bog ne može sa njima da komunicira jer im je potpuno otupela savest, ta duhovna komponenta je potpuno zamrla jer su toliko okoreli u grehu, takva je bila situacija za vreme Noja.

1. Moj. 6: 4 Mnoge neznabožačke legende i mitologije govore da su navodno vanzemaljci, demoni ili pali anđeli, imali odnose sa ženama na planeti zemlji i da su im one rađale nekakve divove, neke ogromne ljude itd. To jednostavno nije tačno. Biblijski tekst o tome ne govori. Biblijski tekst govori o tome da se Božji narod družio sa nemoralnim ženama i da je zato nastao veliki nemoral na zemlji. Tekst kaže da su te žene rađale divove. Mi

smo videli koliko je dugo živeo Adam, i u petom poglavlju vidimo da su Adamovi potomci živeli jako dugo, preko devetsto godina. Ljudi su nekada bili mnogo krupniji, ne samo ljudi već i životinje i biljke. Imamo fosilne ostatke mnogih životinja i biljaka koji su bili mnogo veći nego danas, to se u biologiji i paleontologiji zove gigantizam, ogromni organizmi koji su nekada živeli. Danas živi samo 1% organizama koji su nekada živeli, nekada je bio mnogo raznolikiji život na zemlji i organizmi su bili mnogo krupniji.

1. Moj. 6: 5-8 Onaj koji je zapisivao Bibliju on je zapisao ono što je video. On je video da je Bogu žao zbog ovoga što se dešava na zemlji. Kad bi smo u hebrejskom pogledali tu reč da je "Bog zažalio što je načinio čoveka", tu se koristi jedna reč koja ima drugačiji kontekst. Nemamo puno vremena da sada analiziramo svaku reč u Bibliji. Za određene reči je potrebno da se pogleda sa upoređenjem na drugim mestima gde se ova reč ili neka druga reč koristi da bi se razumeo kontekst u kome se određena izjava, određena reč koristi. U svakom slučaju, Bog je odlučio da zbrise čovečanstvo, da uništi ljude jer su bili toliko nemoralni i destruktivni. Noje je bio jedini pravedan čovek na zemlji u tom trenutku.

1. Moj. 6: 9-12 Ovde se ponovo ponavlja da je na planeti zemlji bio veliki nemoral. Noj je bio pravedan pred Bogom, bezazlen, bez zla u sebi, imao je tri sina: Sima, Hama i Jafeta.

1. Moj. 6: 13-16 Bog kaže da će da uništi zlo čovečanstvo i daje instrukcije Noju kako da napravi jedan brod u kojem će biti spašeni Noje, njegova porodica i jedan broj organizama. Ovde su date dimenzije tog broda ili barke, kaže se da se napravi od jednog posebnog drveta gofera. Dimenzije barke su 300 lakata u dužini, 50 lakata u širini, i 30 lakata u visini. Pošto su ljudi nekada bili mnogo veći, današnji lakat čoveka je oko pola metra, očigledno je da je dužina lakta u ono vreme kada su ljudi bili mnogo krupniji bila bar duplo veća od našeg lakta, to znači da je dužina Nojeve barke bila bar 300 metara, širina 50 metara, visina bar 30 metara. Ne možemo tačno da tvrdimo kolike su bile dimenzije jer ne znamo koliko je čovek bio krupan ali je vrlo bitno da imamo i ovaj podatak kada računamo dimenzije barke i kada računamo koje su sve životinje ušle u barku i da li su mogle da uđu. Postoji jedna odlična knjiga, jedan američki doktor nauka Džon Vudmorep je napisao knjigu "Nojeva barka studija izvodljivosti", ili "Noah's Ark: A Feasibility Study".

1. Moj. 6: 17-22 Bog je rekao da će da izazove Potop i da u tu barku Noje uvede po par od svih životinja. Videćemo u kasnijem izveštaju da je ušlo po par od nečistih životinja, a od čistih po sedmoro. U barku je još trebao da uđe Noje, njegova žena, tri njegova sina i tri njegove snaje, žene od sinova, ukupno njih osmoro. Bog im je rekao i da uzmu jednu količinu hrane za sve te organizme. Inače, ono što je važno ovde da istaknemo jeste da kada čitamo biblijski tekst koje životinje ulaze u Nojevu barku tekst kaže da ulaze samo osnovni tipovi organizama. Kada se u početku kaže da je Bog sve

stvorio po svojim vrstama misli se da je Bog stvorio ne sve vrste životinja koje danas vidimo da ih je tada stvorio u bukvalnom smislu, nego je stvorio tzv. "osnovne tipove". Znači, nekoliko tipova pasa, nekoliko tipova mačaka, nekoliko tipova konja koji će ukrštanjem da daju sve ondašnje i današnje vrste organizama. U Nojevu barku ulaze osnovni tipovi organizama koje je Bog u početku stvorio, koji će posle Potopa umnožavanjem, ukrštanjem da daju sve današnje vrste. Tip je nešto iznad vrste, otprilike, u biološkoj nomenklaturi to je nešto kao rod, iako ne možemo da upoređujemo rod i tip, biblijski tip, ali nešto što je najsličnije, ispod roda su vrste.

1. Moj. 7:1-5 Bog kaže da će za sedam dana početi Potop, i Noje ima sedam dana da prikupi po par od svih nečistih životinja, a po sedmero od čistih životinja. Ovde se prvi put spominje podela na čiste i nečiste životinje. Kasnije ćemo videti da u Bibliji postoji ta podela i ona je definisana i zapisana u 3. Moj. 11, tad je prvi put zapisana, inače, pre toga su ljudi do pojave Mojsija, dok Mojsije nije zapisao zakon koji mi imamo danas u Bibliji, svi ovi događaji koje sada čitamo i Božje zapovesti su ljudima bili poznati i ljudi su ih prenosili usmeno, to je vrlo bitno da razumemo. Ljudi su imali mnogo veće potencijale. U predavanju "Dan kada su nestali divovi" možete da vidite kakvi su bili ljudi koji su živeli u prošlosti. Od Adama do Noja je bilo deset generacija. Pošto su ljudi duže živeli, Noje nije pričao sa Adamom, ali Nojev otac je direktno mogao da priča sa Adamom, kad pogledate rodoslove koliko dugo su živeli. Dakle, Noje je mogao da uči od svoga oca koji je direktno pričao sa Adamom i da čuje od njega šta se dešavalo tokom stvaranja sveta itd. Od Noja deset generacija je bio Avram. Avram je mogao direktno da priča sa Nojem, vidimo da se oni uklapaju, bez obzira što su bili deset generacija jer su duže živeli. Tako da se u početku sve usmeno prenosilo, ljudi su imali velike potencijale, nije bilo potrebno da se zapisuje. Stvaranje sveta je bilo pre oko 6000 godina, Potop se desio 1656 godine od Stvaranja sveta, imamo hronologiju, i otprilike 900 godina nakon Potopa je bio Mojsije. Pre 3500 je živio Mojsije. Tada Mojsije zapisuje i izveštaj o Stvaranju sveta, i zapovesti koje su životinje čiste a koje su nečiste, jer ljudi su posle Potopa počeli da degradiraju zato što su se promenili uslovi na zemlji, mutacije su se umnožavale kod ljudi i degeneracija ljudskog roda je bila ubrzana, vidimo da su ljudi sve kraće i kraće živeli. Potencijali ljudski su bivali sve slabiji i onda je bilo potrebno da se zapiše jer ljudi nisu mogli više da pamte kao što su mogli njihovi preci da pamte koji su imali mnogo veće potencijale i duže su živeli.

Noje je odlično znao koje su to čiste i nečiste životinje, i to će biti zapisano u vreme Mojsija, ali svi ovi ljudi koji su živeli u vreme Potopa, i kasnije, su znali odlično i za obećanje o dolasku Mesije, i da će ga roditi žena, i da će ona biti devica itd. To nije samo biblijski izveštaj. Vi kad pogledate izveštaje drevnih neznabožackih naroda oni svi govore o dolasku Mesije koga će roditi

devica, koji će biti žrtvovan za grehe sveta itd., samo što su to izokrenute priče na druge načine. U tekstu se dalje kaže da je Noje sve uradio kako mu je Bog zapovedio. Noje je imao velike potencijale. Da li je Noje mogao da uvede sve životinje u barku ili mu je Bog u tome pomogao to je tehničko pitanje, to ćemo jednog dana saznati. U svakom slučaju, Noje je uradio ono što je bilo do njega, da u barku uđu samo kopneni organizmi i ptice. U barku nisu ulazili vodeni organizmi, nisu ulazili gmizavci koji mogu da žive i u vodi i na kopnu.

1. Moj. 7: 6-10 Noje je imao 600 godina kada se desio Potop. Pogledajte vi sad taj događaj. Noje gradi jednu barku, jedan objekat, to je za ljude bilo šokantno. "Šta ti to radiš Noje?", "Jesi li normalan?" Sigurno su ljudi dolazili da ga pitaju šta to radi. On im je rekao da će doći Potop. I ovo je nešto slično što imamo danas, ovo je vrlo važno. Isus kaže da će u poslednja vremena biti kao u Nojevo vreme, ljudi će živeti kao ljudi u Nojevo vreme. Jedini smisao njihovog života će biti da jedu i piju. Slično je i danas, vi ako krenete da pravite kuću na selu da napustite grad, počnete da živite odvojeno od sistema, počnete da se pripremate za novi Potop koji dolazi, ako hoćete da uradite nešto slično što je uradio Noje, da spasete svoj život, da se dislocirate negde u prirodni ambijent ljudi će misliti da niste normalni. U Bibliji se kaže da će u poslednja vremena doći rugači koji će živeti po svojim željama, tako su se i Noju rugali, tako se rugaju svakome ko živi na ispravan način. Kada je Bog dao zapovest Noju da uvede životinje u barku i da on i njegova porodica uđu, oni su ušli u barku, to je bilo za jedan dan, nije on njih skupljao sedam dana. Oni su ušli u barku i sedam dana se ništa nije dešavalo. Oni su sedam dana čekali vode Potopa. I sad zamislite ova okolna rulja kako im je dobacivala: "Šta radite unutra? Hajde izlazite napolje!", "Šta mučiš te životinje, nije samo što mučiš sebe nego mučiš i tu decu i žene." Možda su bile ove NVO za ljudska prava i evropski mediji: "Evo ga Noje krši ljudska prava, maltretira životinje!", možda je bila neka optužnica za Noja nekom tadašnjem međunarodnom sudu. Međutim, posle sedam dana dolazi Potop.

1. Moj. 7: 11-16 Ovde imamo nekoliko izveštaja o jednom događaju, jedan događaj se opisuje više puta i svaki put imamo neki novi detalj. Taj obrazac zapisivanja je bitan za te najvažnije događaje u Bibliji, zato što ćemo videti da se ti najvažniji događaji opisuju više puta, i svaki taj sledeći opis ima još jedan detalj. Zato je Isusov život opisan četiri puta u Bibliji, imamo četiri Jevanđelja i svaki izveštaj ima neki novi detalj koji nam daje da bolje razumemo celu sliku. Ovde se kaže da je Bog zatvorio vrata na barci. Zamislite kad su ovi neznabošci videli kako se vrata zatvaraju sama od sebe, to je bio šok za njih. Kad smo čitali izveštaj o Stvaranju kaže se da se zemlja u početku kupala u vodi i da se Božji Duh nalazio iznad bezdana. Na hebrejskom jeziku bezdan, "tehom" ukazuje na velike vode. Voda je počela da izbija iz dubine. Mi vidimo na osnovu biblijskog teksta da je Bog tu vodu koja je bila u početku,

u kojoj se zemlja kupala, razdvojio tu vodu iznad atmosfere od vode ispod atmosfere, i sad imamo da je voda odozdo i voda odozgo počela da zapljuskuje planetu zemlju. Na osnovu fosilnog zapisa vidimo da je to bilo praćeno velikim zemljotresima, zemlja je podrhtavala i voda je izbijala iz dubine zemlje, i odozgo je padala 40 dana i 40 noći.

1. Moj. 7: 17-20 Izveštaj kaže da se cela zemlja ponovo kupala u vodi, bila je cela pokrivena vodom kao na početku. Ovde kao da imamo novo stvaranje, Bog sve čisti, zemlja se kupa u vodi, samo na površini postoji Nojeva barka. Kaže se da su se vode podigle 15 lakata iznad potopljenih gora.

1. Moj. 7: 21-24 Kaže se da je u Potopu uništeno sve što je bilo na licu zemlje. Svi kopneni organizmi su bili uništeni. Mnogi vodeni organizmi su bili uništeni. 95% svih fosila koje pronalazimo su morski beskičmenjaci: puževi, školjke, amoniti, brahiopode itd. Od ostalih 5% fosila 95% čine ribe, opet vodeni organizmi jer oni su bili prvi na udaru. Dakle, uništeni su bili svi kopneni organizmi: ljudi, životinje, ptice. Posle 40 dana i noći Potopa zemlja je 150 dana bila pokrivena vodom.

1. Moj. 8: 1-5 Nakon 150 dana mirovanja Bog je počeo polako da izdiže jedan kontinent, a da okeanske basene izdubljuje. Došlo je do formiranja planinskih venaca i izveštaj kaže da su polako počeli da se pojavljuju vrhovi gora. Barka se zaustavila na jednoj od tih planina koje su tada nastale, ta planina se zove Ararat i nalazi se danas u Turskoj.

1. Moj. 8: 6-12 Nojeva barka je bila zaustavljena na planini Ararat i Noje je ispuštao ptice iz barke da proveri da li postoji kopno, kakvo je to kopno. Prvo je pustio gavrana i on se vratio, pa golubicu i ona se vratila. Posle sedam dana kad je ponovo puštena golubica je donela list, a onda se više nije vratila, i onda je Noje zaključio da se situacija na zemlji dovoljno razvila da može da se napusti barka.

1. Moj. 8: 13-17 Bog je rekao Noju da uđe u barku, Bog je za njim zatvorio vrata od barke. Noje je slao pticu da proveri kakva je situacija, ali Noje napušta barku onda kada mu Bog kaže da je napusti. Noje je slušao sve ono što mu Bog kaže, i tako je sačuvao svoj život i život svoje porodice. Ovde imamo hronologiju dana kad su oni ušli i kad su izašli iz barke.

1. Moj. 8: 18-22 Noje izlazi iz barke sa svojom porodicom, izlaze i sve životinje, i kaže se da je Noje podigao oltar Gospodu, i da je od svih čistih životinja doneo na oltaru žrtvu paljenicu i Gospod je osetio ugodan miris. Sad će neko reći da Bog uživa kada se kolju životinje. Videćemo kroz Bibliju da taj ugodni miris koji se podiže ka nebu od te žrtve predstavlja u Bibliji simbolički molitve Božjeg naroda. Molitve su nešto što se uzdiže ka nebu. Žrtva simbolizuje Spasitelja. Onaj koji se kaje, koji moli da gresi pređu na Mesiju, to je simbolički prikazano kao miris žrtve, kasnije se spominje miris tamjana itd. U svakom slučaju u tim obrednim zapovestima imamo simboliku koja ukazuje na pravni sistem koji postoji u svemiru i na kopiju onoga što se

dešava u Nebeskom Hramu. Dakle, Noje se na jedan poseban način zahvaljuje Bogu i upućuje molitve. Bog kaže da više nikada neće izazvati Potop ovakve vrste, tu se misli na vodeni Potop. Kasnije kroz biblijski tekst ćemo videti da se sprema jedan drugi Potop, vatreni Potop, na kraju istorije, nešto što je tu pred nama, mi ćemo možda biti svedoci toga. Prvi put se posle Potopa pojavljuju godišnja doba. Toga nije bilo pre Potopa. Posle Potopa su se negativno promenili uslovi na planeti zemlji. U početku je klima bila ujednačena na svim meridijanima.

1. Moj. 9: 1-7 Očigledno na osnovu ovog teksta vidimo da pre Potopa životinje nisu imale strah od ljudi, sve životinje su bile pitome, čovek je mogao da se sa njima igra i druži i to je bio onaj ambijent na početku. Kako su životinje mogle da prežive toliki period u barci? Rečeno je da je Noje uneo jednu količinu hrane, ali postoje i biološki mehanizmi kako organizam može da provede dugi vremenski period bez hrane i vode, to se zove "hibernacija", to je ono što zovemo "zimski san", dakle, postoje biološki mehanizmi da to objasnimo iako mi ne znamo sve detalje kako je izgledala Nojeva barka, koliko je tu hrane uneto itd., ali ovde prvi put vidimo da se životinje počinju da boje od ljudi i da beže od ljudi. Bog je u početku stvorio svo zeleno bilje i piše da je to svo zeleno bilje dao životinjama da jedu, a ljudima je dao samo jedan deo od tog svog zelenog bilja da jedu, a to je: bilje koje nosi seme, i drveće koje nosi seme. Kada su se ljudi pobunili onda im je Bog dao da jedu i zelje poljsko. Dakle, svo zeleno bilje je dato životinjama, a deo od svog zelenog bilja je dato ljudima da jedu. Ovde u tekstu se kaže: "Sve što se miče na zemlji sve vam to dajem kao što sam vam dao svo zeleno bilje." Znači, kao što je Bog ljudima dao da od svog zelenog bilja jedu jedan deo, tako je sad dao da od svih životinja koje se miču na zemlji mogu da jedu jedan deo, i to su te čiste životinje koje se spominju u Bibliji. To se ne vidi iz skoro svih prevoda, skoro svi prevodi su jako loši što se tiče ovog teksta. Bitno je šta piše u originalu. Nije Bog ljudima dao da jedu svo zeleno bilje.

Ovde isto kaže da im daje da jedu meso od životinja kao što im je nekada dao da jedu jedan deo od svog zelenog bilja, tako im sada daje da jedu jedan deo od svega što se miče na zemlji. Nije Bog ljudima dao da jedu žabe i zmije i sve šta ljudi jedu nego je tačno navedeno o kakvim se životinjama radi, da su u pitanju čiste životinje. Tekst još kaže da kada se jede meso, iz konteksta se vidi da je meso dato prvi put da se jede zato što je bila uništena vegetacija, ne sme da se jede krv iz mesa. Kaže se da krv simbolizuje čovekovu dušu. Čovek ima život, nema čovek dušu koja izlazi iz njega kad on umre. Kad čovek umre iz njega izlazi duh životni koji je došao od Boga i taj duh životni ide u jedan duhovni grob koji se zove "šeol", a telo ide u fizički grob koji se zove "kever", a duša ne postoji posle smrti. Simbol duše ili živog bića je krv. Bog kaže ovde u duhovnom aspektu da je krv simbol čovekovog života, i kaže se "ko prolje ljudsku krv, i njegova krv će da se prolje", i zato je Isus morao da

prolije svoju krv da bi platio da se naša krv ne proliva. Kad čovek ostane bez krvi on umire, tako da je krv u Bibliji simbol čovekove duše odnosno čovekovog života, i zato kada čovek ostane bez krvi on ostane bez života, i zato je Mesija morao da ostane bez krvi odnosno bez života u periodu od tri dana da bi zadovoljio jedan pravni okvir koji postoji u svemiru kako grešnici mogu da se opravdaju pred zakonom. Postoji opravdanje i spasenje i o tome ćemo kasnije govoriti.

1. Moj. 9: 8-11 Bog kaže Noju da ulazi u savez sa njim jer Noje živi ispravno i moralno. Savez podrazumeva dvostruku obavezu. Potpisuje se ugovor o savezu. Da bi taj savez mogao da funkcioniše Noje treba da živi po Božjim zapovestima, to je njegova obaveza, a obaveza Boga je da će da ga štiti na zemlji. Svako od nas može da uđe u savez sa Bogom tako što će da izrazi želju da uđe u savez sa Bogom. Obaveze čoveka su da živi po Božjim zapovestima, a obaveze Boga su da brine o čoveku. Ako čovek neće da živi po Božjim zapovestima Bog ne može na silu da ga štiti ako čovek to ne želi.

1. Moj. 9: 12-17 Noje ulazi u savez sa Bogom, i Bog kaže: "Više nikada neće biti Potop na zemlji, i da bi ste se sećali tog mog obećanja da više nikada neću da uništim život na zemlji vodenim Potopom, videćete kada pada kiša ili kad grmi, videćete dugu u oblacima, to je znak saveza da će ta kiša i grmljavina da traju kratko i da to neće biti onaj Potop koji ste iskusili kada sam uništio sve sa lica zemlje." Danas kada god vidimo dugu možemo da se setimo tog Božjeg obećanja kojeg je Bog dao. Bog sklapa savez sa čovekom i sa svim živim bićima na zemlji zato što su ta živa bića, te životinje poverene Noju. Kada životinje budu pod kontrolom nemoralnih ljudi onda te životinje stradaju jer su životinje stvorene zbog čoveka.

1. Moj. 9: 18-19 Od tri Nojeva sina: Sima, Hama i Jafeta, je nastalo celo današnje čovečanstvo. To priznaju čak i ateistički istoričari jer je to istorijska činjenica. "Sim" ili "Šem", u originalu na hebrejskom znači "ime" i ukazuje na nekoga ko će pronesiti Božje ime. On će biti naslednik Noja, odnosno patrijarh, najveći duhovni autoritet na zemlji. Drugi sin "Ham", na hebrejskom znači "vreli, vruće, toplo", videćemo da će on biti žestok, žustar ali u jednom negativnom smislu. Ovde se spominje Hamov sin Hanan koji je očigledno nasledio ideologiju i ponašanje svoga oca, i od tog Hanan će nastati čuveni Hananci neki od najpoznatijih satanista u istoriji koji će živeti na teritoriji Obećane zemlje i koji će biti odatle proterani. "Jafet" potiče od hebrejske reči "jafe", što znači "lepo", u prevodu na naš jezik Jafet znači "lepotan, lepojko".

1. Moj. 9: 20-23 Ovde imamo dva zanimljiva momenta, prvi da je Noje sagradio vinograd, i kaže "kad je pio vino, opio se i otkrio se u svom šatoru." Kad budemo dalje čitali biblijske tekstove videćemo da ova reč za vino, hebrejski "jajin", ukazuje na "isceden sok iz grožđa". U hebrejskom se koriste dve reči koje se u našem jeziku prevode sa "vino". Postoji reč "tiroš", u pitanju je "nepokvaren sok u grožđu", nekada se reč "tiroš" koristi za samo grožđe.

Danas u Izraelu kad kupujete vino, kad kažete "tiroš", oni znaju da je to nepokvaren sok iz grožđa, a ako kažete samo "jajin" onda se podrazumeva da je to alkoholno vino. Međutim, u hebrejskom jeziku, u stara vremena, termin "jajin" se odnosio na svaki isceden sok iz grožđa, i vi ne možete da znate da li je taj sok pokvaren ili nepokvaren, tako da iz konteksta možete da vidite da li je sok koji je isceden iz grožđa pokvaren ili nije pokvaren. Videćemo kroz ceo biblijski tekst da Bog nigde ne dozvoljava da se konzumira pokvaren sok iz grožđa. U ovom slučaju sa Nojem se iz konteksta vidi da je ovaj sok iz grožđa "jajin" ili "vino" bio pokvaren zato što se Noje opio i onako pijan je legao u svoj šator i otkrio svoju golotinju. Ovde se sada postavlja pitanje da li se Noje napio zato što je voleo da pije alkohol, ili se napio zato što je hteo umereno da konzumira pa mu se omaklo, ili možda Noje nije znao da može da se napije, zato što posle Potopa su započeli procesi koji nisu bili pre Potopa, tipa procesi kvarenja, vrlo je moguće da pre Potopa vi kada iscedite grožđe, ili nešto drugo, da ono kada stoji duže se neće pokvariti, da neće delovati bakterije na njega da se uspostavi proces fermentacije, mi to ne znamo sada, ali možemo da razmišljamo o mogućim opcijama šta se ovde stvarno desilo. Možda je proces fermentacije i kvarenje soka počelo posle Potopa, ali je malo verovatno da Noje to nije znao, verovatno mu je Bog rekao. Biblija realno opisuje ličnosti preko kojih Bog radi. To nisu savršeni ljudi, to su ljudi sa svojim nedostacima i manama. To je jedan razlog što neki teolozi smatraju da je Biblija falsifikovana. Oni kažu da je nemoguće da se Noje napio, nemoguće da je Avram uradio to i to. Biblija upravo na realan način prikazuje ljude preko kojih je Bog delovao, to su ljudi koji su pravili greške ali su imali jednu pozitivnu tendenciju i Bog je preko njih radio. Najlogičnije objašnjenje bi bilo da je Noje bio neoprezan, nije pazio na to što mu je Bog rekao vezano za fermentaciju, i kaže se da se otkrio u svom šatoru. Oni su tada imali garderobu, odela kao neke haljine koje su vezivali pojasem, to znamo iz arheoloških istraživanja i informacija, tako da očigledno da nisu imali donji veš kao što mi danas imamo nego su imali neko platno koje su vezivali i očigledno da je Noje pijan tako legao i da se videla njegova golotinja.

1. Moj. 9: 24-29 Tekst kaže, kad je Noje "saznao šta mu je učinio najmlađi sin." Šta mu je učinio? Sad bi mi rekli iz ovog teksta, šta mu je učinio? Ovaj se napio, legao pijan, a ovaj ušao u šator da vidi da li treba nešto ocu i video njegovu golotinju, i sad ga ovaj prokleo: "Neka je proklet Hanan. Neka bude najniži sluga svojoj braći." Noje proklinje Hamovog sina Hanana, očigledno da su Ham i njegov sin bili u koaliciji i da su zajedno radili to što su radili. Ako hoćemo da razumemo šta se ovde desilo, i šta u hebrejskom tekstu znači "videti nečiju golotinju" ili "otkriti nečiju golotinju", moramo da pogledamo biblijski tekst na drugim mestima. 3. Moj. 20: 17, iz ovog teksta, i iz drugih tekstova vidimo da kada se u hebrejskom tekstu koriste ovakve izjave "video/otkrio nečiju golotinju" to je nešto što postoji i u našem jeziku i zove

se "eufemizam", kada neku strašnu stvar, neku odvratnu stvar hoćete da kažete na jedan fin način. Imate danas ubijanje dece u ginekološkim ordinacijama, to se ne zove "ubijanje dece" nego "prekid trudnoće". Dakle, kada se koriste termini "videti i otkriti nečiju golotinju" to ukazuje na seksualni odnos. Šta je uradio Ham, na osnovu biblijskog teksta? Pre Potopa su se radile strašne gadosti. Ham kao Nojev sin je ušao u barku na nagovor oca, ali on je bio jako problematičan. I posle Potopa, na osnovu biblijskog teksta, kad se njegov otac Noje napio od vina i legao, kaže se da je on imao seksualni odnos sa svojim ocem. Kasnije, kada budemo čitali o uništenju Sodoma i Gomora, videćemo kako se nešto slično desilo kada su ćerke Lotove opile svoga oca vinom i imale seksualni odnos sa njim, i čak mu rodile decu od kojih su nastala dva naroda koja danas postoje. Mnoge gadne stvari su se radile.

1. Moj. 10: 1-32 Ovde se spominju imena sinova ova tri Nojeva sina. Ono što je ovde zanimljivo jeste da se spominju sinovi Sima, Hama i Jafeta. Za nas je ovde zanimljivo da se spominje Jafetov sin Tiras, i od njega će nastati "Tiraseni" ili "Tračani", narod koji je živeo ovde na Balkanskom poluostrvu. U 1. Moj. 10: 25 se spominje jedan čovek koji se zvao Falek, i kaže se "jer se u njegovo vreme zemlja podelila." To je bilo negde oko 100 godina nakon Potopa, i samo njegovo ime Falek ukazuje na podelu. Šta se to podelilo? Na osnovu biblijskog teksta, nakon Potopa je bio jedan kontinent, Noje i njegovi sinovi su izašli iz barke, umnožili su se na zemlji, naselili su taj jedan kontinent, i u vreme Faleka, možemo da vidimo koliko je on živeo, ali otprilike 100, možda 200, 500 godina, kaže se da se zemlja razdelila. U vreme Faleka Bog je razdvojio kontinente. Kada pogledamo danas kako izgledaju kontinenti na planeti zemlji vidimo da se svi uklapaju, nekada je to bio jedan kontinent. Od ovih potomaka Nojevih su se formirali narodi koji su se raširili po celoj zemlji. Ono što je ovde zanimljivo jeste da kada prebrojimo koliko je bilo potomaka Nojevih od kojih su nastali narodi možemo da vidimo da ih ima sedamdeset. Dakle, od Noja i njegovih sinova je nastalo sedamdeset naroda. Zašto je to važno? 1. Moj. 46: 27, koliko je Izraelovih sinova došlo u Egipat? Od Jakova odnosno Izraela, unuka Avrama je takođe bio određen broj potomaka od kojih će nastati izabrani Božji narod. U Egipat je došlo sedamdeset potomaka, bez žena, sinova Izraelovih. Ovde imamo sedamdeset potomaka Nojevih, i sad kakve to ima veze? 5. Moj. 32: 8, Bog je odredio granice narodima prema broju sinova Izraelovih. Znači, ima 70 sinova Izraelovih koji će ući u Egipat da se tamo umnože, i kada su se umnožili onda ih je Bog doveo u Obećanu zemlju i dao im državu. U isto vreme Bog je posle Potopa stvorio 70 naroda od 70 potomaka Nojevih, to je vrlo bitno da povezujemo. Broj 7 je broj punine u Bibliji, 70 je jedan poseban broj punine, tako da nije slučajno što je bilo 70 potomaka Nojevih, 70 potomaka Izraelovih, to ima sve svoj kontekst, svoju povezanost.

1. Moj. 11: 1-4 Ovde imamo opis kako su ljudi posle Potopa počeli da se bave građevinskim poslovima. Da li je pre Potopa bilo zidanje kuća ili su ljudi živeli u prirodnom ambijentu, o tome bi mogli da pričamo. "Sazidajmo sebi grad i kulu... da bi smo sebi stekli slavno ime", kako ćemo da steknemo slavu na zemlji? Tako što ćemo da zidamo ogromne građevinske objekte. I to jako liči na ovo što danas imamo. Ljudi žive po "betonskim kavezima" i takmiče se ko će da ima veću kuću, veću zgradu. Na osnovu ovog teksta možemo da vidimo kakav je bio karakter tih ljudi posle Potopa, počeli su da žive kao i prepotopni ljudi.

1. Moj. 11: 5-9 Očigledno da su ovi problematični ljudi pravili ovu kulu do nebesa da ako bi Bog izazvao novi Potop da bi oni mogli da se popnu visoko na kulu i navodno tu će da budu bezbedni. Bog je video karakter ovih ljudi i odlučio je da ih odatle rastera, i to je učinio na način tako što im je "pomešao" jezike. Kako kaže biblijski tekst, do tada se govorio jedan jezik, i to je očigledno jezik kojim su govorili Adam i Eva i koji se spominje kroz celu Bibliju, to je jezik koji danas zovemo hebrejski jezik, a posle Vavilonske kule ljudi su se razdelili tako što su počeli da govore različitim jezicima. Očigledno da su ti ljudi koji su govorili različitim jezicima kasnije sami sebi dali imena svom narodu. Vavilon će kasnije kroz istoriju postati simbol pobune protiv Boga, i videćemo da se kroz Bibliju spominje grad Vavilon, kao istorijski grad koji je i kasnije postojao, koji je bio napravljen u vreme cara Navuhodonosora, koji će biti jedan pobunjenički, nemoralan, razbojnički grad, a kasnije vidimo kroz Bibliju da se spominje jedan veliki Vavilon kada će cela planeta zemlja da postane Vavilon, jedna zbrka, konfuzija, pobuna protiv Boga.

1. Moj. 11: 10-25 Ovde se navodi rodoslov Sima i njegovih potomaka. Sim je bio patrijarh, neko ko je bio duhovni autoritet u to vreme, onaj koji je bio Božji čovek na zemlji na jedan poseban način. Deveti potomak od Noja odnosno osmi od Sima je bio Tara, on je bitan zato što je bio otac jednog znamenitog čoveka koji se zvao Avram, što znači "otac naroda", "av, ab, aba" na hebrejskom znači "otac", a "am" znači "narod".

1. Moj. 11: 26-30 Ovaj tekst je bitan zato što govori kako je taj Tara imao sina Avrama koji će biti značajna ličnost u istoriji. Tekst kaže da su oni živeli u Uru Haldejskom, to je danas u Iraku, relativno daleko od današnje države Izrael gde će Avram doći da živi. Avram je bio oženjen sa ženom koja nije imala dece.

1. Moj. 11: 31-32 Tekst kaže da je Tara koji je imao svog sina Avrama, da je sa njim, sa svojom porodicom i svojim bratancem Lotom krenuo iz Ura Haldejskog u hanansku zemlju. Hananska zemlja je današnja država Izrael, i ovde u jedanaestom poglavlju se kratko opisuje kako su oni krenuli na put prema hananskoj zemlji.

1. Moj. 12: 1-3 Bog poziva Avrama da napusti mesto u kojem živi zato što je tu očigledno veliki nemoral. Bog ga izvlači iz Ura Haldejskog koji je bio

veliki trgovinski centar, i Bog ga odatle šalje u hanansku zemlju da bude pastir, kao što ćemo videti on je živeo u prirodnom ambijentu. Videćemo kasnije, jedan drugi njegov potomak, koji je vrlo bitan za istorijske događaje, Mojsije, je takođe bio pastir, živeo je odvojeno od nemoralnih ljudi. "Blagosloviću te i učiniću da tvoje ime bude veliko", Bog poziva svakog od nas da živimo na jedan ispravan i moralan način kao Avram, i da budemo blagoslov za druge, da Bog može preko nas da pomogne i drugim ljudima na planeti zemlji. Mi svojim životom treba da podstičemo ljude da budu bolji, a ne da idemo da im zvonimo na vrata i da im pričamo o smaku sveta i da treba da se učlane u našu versku zajednicu. "Blagosloviću one koji tebe blagosiljaju", pazite kakvo proročanstvo Bog daje za ljude koji su na Njegovoj strani, "prokleću onoga koji na tebe priziva zlo", danas postoje mnogi ljudi koji prizivaju zlo na pobožne i moralne ljude. Bog kaže da će prokleti takve, tako da svi ti razbojnici i uličari koji prizivaju zlo na one koji žive moralno trebalo bi da se zamisle malo. Apostol Pavle kaže: "Strašno je upasti u ruke Bogu živome." "I preko tebe će da se blagoslove svi ljudi na zemlji", preko Avrama će Bog da podigne jedan veliki narod preko koga će svi narodi na zemlji saznati za pravog Boga, jer će narodi na zemlji duboko da ogreznu u grehu, kao što ćemo videti kroz istoriju i kao što vidimo, ali će Bog preko ovog naroda koji će nastati od Avrama da blagoslovi i da otvori oči svim narodima na zemlji.

1. Moj. 11: 4-9 Bog je rekao Avramu da napusti zemlju svojih praotaca i da ode u hanansku zemlju. I to je jedan poziv koji danas mnogi ljudi dobijaju. Mnogi ljudi su rođeni u ambijentu gde je veliki nemoral, gde se uče svim oblicima nemorala i destrukcije, i Bog poziva ljude kao što poziva Avrama da napuste taj ambijent nemorala i destrukcije bez obzira što će to biti malo neprijatno, malo bolno, da se odvajaju od ljudi sa kojima su živeli godinama, ali to je jedan poziv koji ćemo kroz celu Bibliju da čitamo kada Bog kaže: "Izađite između njih da se neopoganite u grehe njihove", kao što je Solomon kasnije govorio: "Mudrost je sklanjati se od zla." Ovde imamo opis kako je Avram krenuo iz Ura Haldejskog, mesto u današnjem Iraku, i išao prema hananskoj zemlji, današnjem Izraelu, i došao je u Negev, danas je to velika pustinja, u to vreme očigledno nije bila pustinja, bila je plodna zemlja, dakle, došao je u južni deo hananske zemlje i polako se približavao Egiptu.

1. Moj. 12: 10-13 Bog je rekao Avramu da će da ga blagoslovi, da će od njega da napravi veliki narod, Bog je sa njim, On mu se lično obraća, Avram priča lično sa Bogom. Mi ćemo videti da postoje situacije kada Bog priča direktno sa čovekom, pojavi se čoveku u ljudskom obličju i sa njim priča licem k licu. Kasnije ćemo videti kroz biblijski tekst da se radi o Bogu sinu, Isusu Hristu, kome se Avram obraća sa Jahve i kome su se drugi obraćali sa Jahve. Jahve je ime za Boga, ne možete nikada nekog anđela da zovete Jahve ili neko drugo biće da zovete Jahve, možete samo Bogu da se obraćate sa Jahve. Bog je sa Avramom koji dolazi zbog gladi u Egipat, ali je Avram

pokazao jedan oblik nepoverenja prema Bogu kada je predstavio Saru kao svoju sestru. Ali Bog prihvata ljude takve kakvi jesu, i to je ono što je vrlo upečatljivo i vrlo važno da razumemo iz biblijskog teksta, jer Sotona stalno govori ljudima da su loši, da im Bog nikada neće oprostiti to što su grešili, međutim, biblijski tekst govori da Bog prihvata ljude takve kakvi jesu, i Bog svakom čoveku kaže: "Ti praviš greške, ti si slab, ali ja ću ti pomoći da budeš bolji ako ti to hoćeš. Ja ću da se mešam u tvoj život. Pogrešio si, pokaj se i nemoj to više da radiš. Bori se da budeš bolji." To je Božja poruka. Božja poruka nije da odbaci čoveka.

1. Moj. 12: 14-20 Avram je pokušavao na neki svoj način da se sačuva u životu tako što će da laže i da vara ali Bog se umešao, faraon je Saru hteo da zadrži za sebe, ili za svoje knezove ili sinove, ali Bog se tu umešao, pustio je zla na faraona i pokazao je faraonu šta je prava istina tako da se faraon uplašio Boga, i faraon je iskritikovao Avrama za to što je uradio i rekao je Avramu da napusti njegovu zemlju. Avram je mogao da živi u Egiptu da nije lagao. Bog ga je na ovaj način nežno kaznio tako što ga je ukorio preko faraona i naterao ga da napusti ovu rodnu zemlju gde nije bilo gladi.

Ono što treba još jednom istaći jeste da ovi događaji koje čitamo iz Biblije, to su istorijski događaji koji su se desili u prošlosti. To su najvažniji događaji u istoriji gde možemo da vidimo kako se Bog mešao u ljudske živote, kako se Bog mešao u tok ljudske istorije, šta Bog voli, šta ne voli. Ljudi su svojim nemoralnim životom oterali Boga sa planete zemlje, jednostavno proterali ga, "ti nam Bože ne trebaš, mi hoćemo ovde da živimo prema nekim našim zakonima", međutim, uvek je na zemlji bilo Božjih ljudi, moralnih ljudi sa kojima je Bog komunicirao i preko kojih je Bog delovao. Zato su svi ovi događaji ekstremno važni da vidimo kako se Bog meša u tok ljudske istorije, da razumemo kako mi možemo da se povežemo sa Bogom i kako možemo da budemo kanali preko kojih će Bog da uradi velike stvari u ovom svetu, i mi da budemo istinski srećni. Čovek može da bude srećan jedino ako ima za koga da živi. Bog je stvorio ovaj svet iz samo jednog razloga, da bi mu se radovao. Smisao života je da za nekoga živimo. Nije smisao života da se drogiramo i da "uživamo" u grehu, u destrukciji, u samouništenju. Zato je bitno da sve ovo čitamo, da čitamo istoriju planete i istoriju Božjeg naroda, kako se Bog mešao u tok ljudske istorije, i zato je važno da sve ovo razumemo, da vidimo koje je zapovesti Bog dao ljudima, koje principe života. U Bibliji imamo opisano i kako da se hranimo, kako da živimo, kako da odmaramo, kako da praznujemo, kako da se ženimo, kako državu da uređujemo. Ovde su date sve instrukcije, ovo je jedini i potpuno ispravan udžbenik koji mi imamo danas. Sve ostale knjige su falične manje ili više. Biblija je najbolja knjiga o životu, temelj, fundament.

Tekst u Isus Navin 24: 2 je vrlo bitan za razumevanje ličnosti Avrama. Ovde Isus Navin govori Izraelcima koji ulaze u Obećanu zemlju, i kaže kako

je Avramov otac živeo sa druge strane reke i služio drugim bogovima. Isus Navin je potomak Avrama. Dakle, Avram je imao oca koji je bio neznabožac, paganin koji se klanjao drugim bogovima. Bez obzira što je on odrastao u porodici gde su ljudi bili idolopoklonici, živeli po destruktivnim zakonima, Avram je uspeo da se izdigne iz svega toga i da bude veran Bogu Stvoritelju, i da Bog preko njega učini velike stvari i da Avram postane veliki čovek. Ovo je poruka za sve ljude, jer ko je od nas rođen u porodici gde se poštuje Bog, gde se uče Božje zapovesti? Retki pojedinci. Ogromna većina je rođena isto kao i Avram u porodici gde ljudi ne znaju za biblijskog Boga, ne znaju za Božje zapovesti. Ima puno poštenih i moralnih roditelja, ali oni iz neznanja rade mnoge loše stvari, i iz neznanja sa dobrim namerama uče svoju decu lošim stvarima. Najvažnije je da se upoznamo sa našim Tvorcem, nama su roditelji samo preneli život, Bog je davalac života, mi treba da poštujemo naše roditelje ali treba da se povežemo sa Stvoriteljem univerzuma i da sa njim uđemo u savez, kao što ćemo videti kako je Avram ušao u savez sa Bogom.

1. Moj. 13: 1-4 Avram je sa porodicom napustio Egipat i dolazi u pustinju Negev, tada to nije bila pustinja bilo je plodno zemljište. Iz ovog teksta vidimo da je Avram bio materijalno bogat. Materijalno najbogatiji ljudi u istoriji su bili oni koji su bili i duhovno najbogatiji. Oni koji su bili duhovno siromašni, a materijalno bogati to su bili jako loši ljudi koji su radili i protiv sebe i protiv drugih ljudi. Ljudi koji su bili duhovno bogati su dobijali materijalno blago da bi ga iskoristili za promociju duhovnih stvari. Ozbiljan čovek živi na materijalnom minimumu jer za kvalitetan život je potrebno duhovno blago, a duhovno blago se ne čuva u banci ili slamarici. Duhovno blago je nešto što se skladišti u čovekovom biću, u čovekovom srcu, kako se po Bibliji naziva duhovno sedište čoveka.

1. Moj. 13: 5-13 Ovde imamo opis kako su Avram i njegov bratanac imali veliku stoku, oni su bili pastiri, išli su od mesta do mesta, nisu se zadržavali u velikim gradovima jer gradovi su bili centri nemorala. Pošto su i Avram i njegov bratanac Lot imali veliku stoku bilo je potrebno da se razdvoje da se ne bi sukobljavali. To je kao kada na velikom imanju žive dvojica braće, imanje je veliko ali nije dovoljno veliko da na njemu mogu da žive oboje sa svojom velikom porodicom, i onda je dobro da se razdvoje, u smislu da svako ima dovoljno prostora da može da se razvija, da jedan drugoga ne stiskaju na malom prostoru. Ono što je loše što se desilo je što je Lot otišao da živi blizu gradova u Jordanskoj dolini za koju se kaže da je bila vrlo plodna. Danas vidimo da ta Jordanska dolina, dolina reke Jordan je pustinja, tu je danas Mrtvo more, tu danas života nema, tu nema vegetacije. Lot je izabrao da živi u gradu Sodomu, nije izabrao da živi pastirskim životom, da bude odvojen od nemorala. Nešto slično imamo danas, mnogi ljudi biraju da žive u prirodi gde nema puno ljudi, gde nema razvrata i nemorala. Lot je simbol ljudi koji trče da žive u gradovima, tamo ima para, tamo je provod, tamo je crna

pogibija, a Avram je bio nešto suprotno, čovek koji je živeo u prirodnom ambijentu na jedan ispravan i moralan način, i ko je bio zainteresovan da dobije neku informaciju i da nauči nešto od Avrama mogao je da dođe kod njega.

1. Moj. 13: 14-18 Bog je obećao Avramu da će umnožiti njegovo potomstvo i da će ga blagosloviti u svakom pogledu. Ono što je odlikovalo Avrama u odnosu na druge ljude u to vreme jeste njegovo poverenje u Boga. Nije ono bilo savršeno ali je bilo dovoljno veliko da je Bog mogao na njemu da radi i da Avramovo poverenje u Boga izgrađuje polako sve više i više. I sama reč "vera", na hebrejskom jeziku "emuna", ne odnosi se na verovanje "Ja verujem da Bog postoji", to nema veze sa biblijskim konceptom vere. Uopšte se ne postavlja pitanje da li Bog postoji ili nepostoji. Mi znamo da Bog postoji, kao što znamo da naši roditelji postoje. Pitanje je samo da li mi verujemo Božjim obećanjima, "Da li ti Avrame veruješ da ću ja da umnožim tvoje seme da će ih biti kao zvezda na nebesima?" Avram je tada bio stariji čovek, njegova žena nije imala još dece, oni inače nisu imali decu, i pitanje je bilo da li on Njemu veruje? I sam glagol od koga potiče reč "emuna, vera", "lehaamin" znači verovati u smislu akcije. "Idi Avrame u zemlju koju ću ti pokazati", "U redu Bože ja tebi verujem da ćeš ti mene da odvedeš u neku zemlju ali ja ću i dalje da sedim u Uru Haldejskom." To nije vera. Vera je kada ti veruješ Bogu to što ti On kaže i primenjuješ u praksi. Biblijski koncept vere je poverenje u Boga koje se vidi kroz rad čoveka, kroz život čoveka. Vera je jedna akcija primene u praksi onoga što je Bog rekao da treba da uradimo da bi nam bilo dobro. I Avram je bio čovek takvog profila, čovek koji je verovao Božjim obećanjima i primenjivao u praksi. Mi ćemo videti kroz tekst da Avram nije bio savršen u svom poverenju Bogu ali ga je Bog vremenom izgrađivao da bi Avram sticao što veće poverenje u Boga.

1. Moj. 14: 1-3 Ovde se nabrajaju neki carevi određenih država koje su se udružile da dođu u dolinu Sidim gde je Slano more. To je današnje Mrtvo more. Pitanje da li je u to vreme to more bilo slano. Ovo je istorijski prikaz šta se dešavalo, najverovatnije je Mojsije ovo zapisao šta se dešavalo, i on kaže da su došli tamo gde je Slano more tj. danas gde je Mrtvo more. U to vreme očigledno, vidimo iz konteksta, da nije to more bilo slano, ono će postati slano kada bude bio uništen Sodom i Gomor, ali došli su tamo gde je danas Slano more, to bi bio doslovan prevod ovog teksta.

1. Moj. 14: 4-7 Imena ovih careva nisu toliko bitna. Bitno je da vidimo da dolazi do jednog sukoba. Tokom istorije neznabožački narodi su se između sebe sukobljavali, sa druge strane Božji narod kada je imao svoju državu on je imao granice koje je Bog zadao državi i tu nije bilo nikakvog ratovanja, tu je vladao mir. Glavni grad te države, države Izrael, koju će Bog da osnuje je bio "Grad Mira" ili Jerusalim (ime "Jerusalim" potiče od reči "ir"- grad i "šalom"- mir). Zašto se ovde opisuje ovaj rat, da dolazi do sukoba? Zato što

je povezan sa Božjim narodom, povezan je sa Avramom, i zato se opisuje ovaj sukob. Biblija ne bi opisivala ratove i imena nekih tamo careva da oni nisu povezani sa Božjim narodom.

1. Moj. 14: 8-12 Opisuje se da je došlo do sukoba i ono što je za nas bitno to je da je Avramov bratanac Lot bio oteč zajedno sa drugim ljudima koji su živelu ovde u Sodomu. Svi ti ljudi su bili oteč kao roblje, njihova stoka, njihovo pokretno imanje je bilo oterano, i to je važno za ovaj tekst da nam kaže kako je Avramov bratanac bio oteč.

1. Moj. 14: 13-16 Ovde vidimo kako je Avram krenuo sa svojim ljudima da oslobodi svog bratanca Lota. U tekstu se spominju robovi, ljudi koji su radili kod Avrama. Ljudi koji su radili za druge su se nazivali robovima. Danas postoji eufemizam kada neku ružnu stvar hoćemo da kažemo na lep način pa kažemo "zaposlen". Znači, nisu oni "robovi" nego su oni "zaposleni". Kada ste vi zaposleni ili po Bibliji rob to ima velike posledice. Vi onda zavisite od svog gazde. Ako poslodavac, gazda, propadne i vi ste propali. Ako ste vi oženjeni pa imate decu, a vi ste zaposleni, propadne poslodavac vaša deca nemaju da jedu, to je veliki problem. Zato je imperativ da ljudi budu slobodni, da ne budu robovi, svako može da bude slobodan ako živi na komadu zemlje i proizvodi sve što mu treba, a od viška proizvodnje ostvaruje prihod da eventualno kupi neke stvari koje će mu olakšati kvalitet života, ali ključ je da čovek sačuva slobodu jer očuvanjem slobode čovek čuva svoju egzistenciju. Ovako kada čovek zavisi od poslodavca ili gazde onda je on u velikom problemu. Oni koji ipak odluče da budu zaposleni ili robovi njima se preporučuje, videćemo biblijski tekst, da rade za nekog pobožnog gazdu koji je biblijski religiozan, jer biblijski religiozan gazda ih nikada neće ostaviti na cedilu. On će njih tretirati kao članove svoje porodice, to je jako važno da razumemo. U svakom slučaju, Avram oslobađa svog bratanca Lota i sve ovo što su oni oteli, Avram je to povratio ovim ljudima koji su bili neznabošci, on im je sve to vratio.

1. Moj. 14: 17-20 Avram sve ovo što je oteto vraća narodima koji su tu živelu gde je živeo njegov bratanac Lot. Sigurno da se Avram ne bi mešao u njihove neznabožačke sukobe da tu nije bio uključen i njegov bratanac Lot, ali nije mogao da oslobodi Lota a da ove druge ne oslobodi, i kada se vratio tekst kaže da mu je izašao u susret car Sodoma, i kaže se da je Melhisedek car Salima izneo hleb i vino. "Melhisedek" na hebrejskom znači "car pravde", potiče od dve reči: "meleh" je "car", i "sodik" znači "pravednik". Hleb i vino će se koristiti kroz celu istoriju kao simbol tela i krvi Spasitelja. Mnogi će te simbole izvrtati na razne načine. Mi ćemo kroz biblijski tekst videti o kakvom se hlebu radi i o kakvom se vinu radi. Ljudi su i u stara vremena znali da su hleb i vino simboli Mesije, i ovaj car Salima je izneo pred Avrama hleb i vino. Najnovija arheološka otkrića pokazuju da ovaj tekst najverovatnije bi trebao da se prevede na jedan drugačiji način i da ima drugačije značenje od onoga

kako ovde piše u prevodu. Ovaj Melhisedek koji je izašao pred Avrama, mnogi smatraju da je to bio Isus Hristos, neki smatraju da je to bio Nojev sin Sim ili Šem, postoje razne interpretacije. Međutim, kada se pogleda u originalu, za ovog Melhisedeka se kaže da je on bio, ovde piše "sveštenik Svevišnjeg Boga", i ljudi odmah misle da se to odnosi na biblijskog Boga. U hebrejskom tu se koristi reč "El Eljon". On je bio sveštenik boga koji se zvao El Eljon, što u prevodu znači "svevišnji bog", ali to nije biblijski Bog. Biblijski Bog je Jahve Elohim. Hinduisti kažu bog, budisti kažu bog, razne religije sveta kažu bog, međutim, kada hoće da se kaže biblijski Bog onda se koristi reč Jahve ili Jahve Elohim, u našem prevodu je to Gospod Bog. Arheološki nalazi kod mesta Ras Shamra u Siriji su otkrili možda najstarije dokumente Hananaca, neznabožaca, pagana koji su živeli na ovim prostorima, koji će kasnije biti proterani. U tim najstarijim dokumentima koji su pronađeni kaže se da je hananski bog bio El Eljon, upravo ovaj koji se ovde spominje. Hananci su verovali, piše u ovom dokumentu, da je taj El Eljon stvoritelj neba i zemlje. Dakle, Melhisedek, vidimo iz teksta, svojim bogom blagosilja Avrama. Taj El Eljon prema verovanju Hananaca, kao što je zapisano u dokumentu iz Ras Shamre, je bio lažni bog, neki demon, u koga su oni verovali, koji je navodno stvorio univerzum i onda se povukao, bio je nezainteresovan. I taj koncept boga koji je stvorio pa se povukao to je koncept takozvanog "deizma" u koji veruju mnogi današnji ljudi mnogi naučnici. Albert Ajnštajn je bio deista. On veruje da postoji neki bog koji nije ličnost nego neka energija, nešto nedefinisano, koji nije zainteresovan za ovaj svet, on ga je stvorio i pustio da funkcioniše. Tako da taj koncept deizma u koji mnogi veruju je stari paganski koncept. Hananci su imali puno bogova ali ovaj El Eljon je bio jedan od glavnih bogova kako su oni verovali, i taj bog je stvorio univerzum i otišao da se odmara, prepustio je svet svojim sinovima. Kaže se da je otišao na severne planine. Iz hananske perspektive severne planine su planine u Libanu. Dalje u ovom dokumentu se kaže da su Hananci verovali da su se onda sinovi El Eljona potukli za prevlast, to su ta paganska božanstva koja se tuku između sebe za prevlast pa to posle prenose na svoje sledbenike na zemlji i onda se i oni kolju između sebe za prevlast, i u toj borbi za prevlast sinova El Eljona hananskog boga pobedio je sin koji se zvao Bal. Taj Bal će biti glavno božanstvo kome će se klanjati neznabožački narodi tu u Hananu. Dakle, biblijski tekst kaže da taj Melhisedek vrlo moguće nije bio Isus Hrist, ni Sim, nego je to bio jedan paganin koji je služio paganskom božanstvu. U svim prevodima piše: "Tada mu je Avram dao desetak od svega." U hebrejskom originalu piše: "Tada mu je dao desetak od svega." Ko je kome dao desetak? Nije Avram njemu dao desetak nego je taj car Salima Melhisedek Avramu dao desetak. Melhisedek nije Isus Hristos, to nije Sim, ili šta sve ljudi veruju. To je bio jedan paganin koji se zvao car pravde, on je bio car pravde u nekom svom sistemu vrednosti kako je on doživljavao pravdu, i njegov bog je bio El

Eljon, ali to nije biblijski Bog. Ovaj Melhisedek je dao desetak Avramu zato što je on znao da je Avram Božji čovek na zemlji. I oni su u to vreme znali šta je desetak, to će se kasnije definisati kroz Bibliju. Desetak je jedna obaveza koju imaju religiozni ljudi da od onoga što zarade daju deseti deo u Božju službu. Kada je osnovana država Izrael, pre oko 3500 godina, ljudi su davali desetak, deseti deo od plodova njive, voćnjaka, bašte, to je moglo da bude u robi, a moglo je i u novcu, i oni su davali sveštenicima u Hramu taj desetak. Zašto su davali? Davali su zato što su sveštenici radili jednu službu u Hramu, koji će kasnije biti sazidan, koja ukazuje na Božji Plan Spasenja. Na nebesima postoji Nebeski Hram, Hram na zemlji je slika Nebeskog Hrama, i ono što se dešava u Nebeskom Hramu je slika onoga što se dešava u zemaljskom Hramu. I ljudi, ti sveštenici kada rade te rituale u zemaljskom Hramu oni stalno podsećaju narod na Božji Plan Spasenja, da ljudi nikada ne zaborave Božja obećanja o Planu Spasenja, da će Bog spasiti čovečanstvo. Ne samo o dolasku Mesije nego i o Drugom dolasku Mesije. Ljudi stalno pričaju o Prvom dolasku Mesije. Videćemo da ti obredi, ti praznici ukazuju na razne događaje, ne samo na žrtvovanje Mesije, nego i na spuštanje Svetog Duha na Mesijine učenike, na Mesijin Drugi dolazak i na mnoge druge stvari koje su opisane u Božjem Planu Spasenja. U Hramu u Jerusalimu su ljudi dolazili da uče teologiju od ljudi koji su se bavili teologijom, koji su čitali najviše, da od njih uče, tako da se odvajao desetak za promociju Božjeg dela. Danas mnogi ljudi odvajaju deseti deo od svojih prihoda da kupuju Biblije, ulažu u prevođenje nekih materijala koji dokazuju Bibliju itd. Neki daju desetak u svoje verske zajednice, ljudi na različite načine odvajaju desetak.

U poslanici Jevrejima 7: 1-3 se spominje ovo davanje desetka i spominje se Melhisedek. Na osnovu ovog teksta mnogi zaključuju da je taj Melhisedek ustvari Isus Hristos, što ima smisla. Jedino što je problem u ovom tekstu Jevrejima poslanici je što mi nemamo u originalu Novi zavet. Novi zavet je, kao i prvi deo Biblije "Tanah", kojeg mnogi pogrešno zovu Stari zavet, ceo pisan na hebrejskom. Pisali su ga Jevreji na hebrejskom kao i prvi deo Biblije. Mi imamo samo sačuvano Jevanđelje po Mateju na hebrejskom iz 14 veka. Tako da, pošto nemamo hebrejski original, i kada pročitamo neki tekst u Novom zavetu koji možda ima neku kontradikciju sa tekstovima iz prvog dela Biblije onda uvek treba da se držimo onoga iz prvog dela Biblije što je sigurno tačno, jer imamo sačuvano u hebrejskom originalu. Poenta ovog teksta nije ko je kome dao desetak, bitno je da se ovde prvi put spominje koncept desetka.

1. Moj. 14: 21-24 Avram nije hteo da zadrži svo to bogatstvo i tu stoku koju je on vratio tim narodima. Vidimo da je Avram postupao na jedan ispravan i korektan način.

1. Moj. 15: 1-4 Posle bitke, gde je Avram pobedio uz Božju pomoć ove neznabožačke careve, Bog mu kaže: "Ne boj se, Avrame. Ja sam tvoj štit."

Ono što je karakteristično za hebrejski tekst to je ta tzv. "igra reči". Ovde se kaže: "Ne boj se, Avrame. Ja sam tvoj štiti", ili "magen" na hebrejskom, a samo nekoliko stihova pre toga se kaže: "I neka je blagoslovljen Svevišnji Bog, koji ti je u ruke predao tlačitelje tvoje!", on veruje da je on njemu predao, ustvari predao mu je Jahve. Znači, "Ja sam tvoj štiti" - "magen", "koji ti je predao" - "migen" neprijatelje tvoje. Dakle, "Ja sam tvoj štiti (magen), koji će ti predati (migen) u ruke neprijatelje tvoje." I ovo je veliko ohrabrenje za sve one koji žele da budu na Božjoj strani, da će Bog biti njihov štiti, i da će im predati u ruke neprijatelje njegove koji žele da ga unište.

1. Moj. 15: 5-11 "I on je verovao Gospodu, i on ga je zbog toga smatrao pravednim", zašto je Avram smatran pravednim? Zato što je verovao Gospodu. Ovaj koncept pravednosti i verovanja je jedan od ključnih koncepata u Bibliji. Kada bude došao Mesija koji će da položi svoj život za otkup čovečanstva, ko će biti pravedan? Onaj koji veruje da je Mesija umro za njegove grehe. Onaj koji ne veruje da je Mesija umro za njegove grehe on neće biti pravedan. Onaj koji veruje u Božji Plan Spasenja on je opravdan pred Nebeskim Sudom i zato može da bude spašen, onaj ko nije opravdan pred sudom ne može da bude spašen. Jedno je opravdanje, a drugo je spasenje. Može da bude spašen onaj koji je opravdan, onaj koji nije opravdan on ne može da bude spašen. Mi moramo da budemo opravdani i treba da živimo moralno da bismo bili spašeni, treba da prihvatimo to opravdanje verom i da živimo ispravno, to se zove u teologiji "opravdanje verom". Nije Bog Avrama smatrao pravednim zato što je on davao desetak, obrađivao zemlju, brinuo o svojoj deci, to se podrazumeva da treba sve da radiš, ali to što radiš treba da bude na slavu Bogu, to treba da bude u projektu stvaranja dobrih ljudi, to treba da bude u projektu spasavanja čovečanstva. To je biblijska poruka. Tekst dalje kaže da je Avram uzeo životinje koje mu je Bog rekao i isekao ih je na pola, osim ptica, i kaže se "ptice grabljivice su počele da sleću na zaklane životinje, a Avram ih je rasterivao." Na ovaj poseban način Bog ulazi u savez sa Avramom. Da bi smo bolje razumeli, ovaj tekst se spominje u Jeremija 34: 18-20. Imate danas razne saveze, NATO savez, savez EU, savez Sjedinjenih Američkih Država - SAD, a postoji i savez sa Bogom, gde se vi povežete sa Bogom i uđete u savez sa Njim. I jedan od načina kako se to radilo, u tom trenutku donosilo se tele ili neke druge životinje, isekle su se na pola i onda je taj koji je ulazio u savez prolazio između te dve polovine životinja. Ulaziš u savez, prihvataš da ćeš da živiš po Božjem zakonu, niko te ne prisiljava da uđeš u savez sa Bogom, Bog će da te štiti. Ali ako ti prekršiš savez, ako budeš živeo nemoralno i destruktivno, desiće ti se da ćeš biti rasečen na pola i ptice grabljive će da jedu tvoje meso. To je poruka ulaska u savez.

1. Moj. 15: 12-16 Ovde se govori da je nakon ulaska u savez sa Bogom Avram doživeo jedno posebno iskustvo susreta sa Bogom gde mu je Bog

rekao da će njegovi potomci biti stranci u tuđoj zemlji, ali da će posle nekoliko generacija, u četvrtom naraštaju se vratiti na ovu zemlju jer prestupi Amoreja još nisu prevršili meru. Tu u hananskoj zemlji su živeli Hananci, Amoreji, Jevuseji, bilo je raznih neznabožičkih naroda koji su živeli sve gore i gore, ali nisu još došli u jedno stanje koje se u Bibliji zove "hula na Duha Svetog", kad im otupi savest, kada Bog sa njima ne može da komunicira, i kaže se da će onda Bog da povрати potomke Avramove iz zemlje gde će oni biti robovi.

1. Moj. 15: 17-21 Iz ovog teksta možemo dodatno da vidimo kako se ulazi u savez sa Bogom. To je savez između čoveka i Boga. Čovek je isekao životinje, prošao između njih, a onda je plameni oganj takođe prošao između njih. Mi ćemo kasnije u biblijskom tekstu videti da se Bog ljudima javlja u ognju, u plamenu, na mnogo mesta, tako da ovde se desilo da čovek Avram prolazi između isečenih delova životinja, a onda Bog prolazi u ognju između isečenih delova životinja. Na ovaj način je Avram ušao u savez sa Bogom. Videćemo kasnije da postoje neki drugi načini kako se ulazi u savez sa Bogom, kao da postoje različiti nivoi ulaska u savez sa Bogom.

1. Moj. 16: 1-6 Ovde imamo opis kako Sara Avramova žena nije mogla da ima decu, i ona je nagovorila Avrama, da bi imali potomstvo, da legne sa njenom sluškinjom i da mu ona rodi potomke. Iako je Bog pre toga rekao Avramu da će on imati potomka od svoje žene, ali je Avram slično kao Adam više verovao ženi i poslušao je. Agara mu je rodila sina i onda je nastao problem u porodici. Ta sluškinja se pokondirila, postala je nadmena i počela je svoju gazdaricu Saru da gleda sa prezirom.

1. Moj. 16: 5-6 Sluškinja Agara kada je ostala u drugom stanju počela je da se ponaša sa prezirom prema svojoj gazdarici. U pričama Solomonovim postoji tekst koji kaže da postoje tri mnogo strašne stvari i četvrta od koje se zemlja tresu. Ta četvrta stvar je kad sluškinja postane gospodarica, gazda u kući, od toga ne može da se živi. Međutim, uz dopuštenje Avramovo, Sara je počela da ponižava Agaru tako da je ona pobegla od nje.

1. Moj. 16: 7-12 Agara je pobegla od svoje gazdarice i u pustinji će je sresti anđeo Gospodnji. Kroz biblijski tekst ćemo kasnije videti da je taj anđeo Gospodnji koji kaže Mojsiju: "Ja sam Bog tvojih otaca Avrama, Isaka i Jakova, Ja sam Jahve", tako da ćemo iz biblijskog teksta videti da anđeo Gospodnji koji se javlja ljudima je sam Isus Hristos. Inače, sama reč anđeo je više jedna titula, kao neko ko je oficir, kao vojnik, neko ko je poslat. Ljudi su u početku bili stvoreni kao anđeli, kao bića koja će svojim razvojem da učestvuju u jednom projektu koji postoji u svemiru. Kako Bog kroz celu istoriju svemira neprestano stvara nova bića onda postoje, vidimo iz biblijskog konteksta, bića koja prenose određenu poruku, bića koja su starija u odnosu na neke nove svetove koji su stvoreni i onda ih podučavaju, oni su kao neki vodiči kroz život, kroz izučavanje Božjeg stvaranja. Postoje različite hijerarhije među anđelima, ali anđeo je naziv više za službu, neko ko je poslat od Boga.

Videćemo kroz biblijski tekst da je taj anđeo Gospodnji, koji za sebe kaže da je Bog Avrama, Isaka i Jakova, ustvari to drugo lice božanstva koje se obraća ljudima, da je to ustvari Isus Hristos. Dakle, Isus Hristos se susreće sa Agarom, i pazite šta On njoj kaže. Kako se rešava ovakva vrsta problema u kući. Ovo je praktična poruka i pouka jer ovakvi slučajevi postoje u mnogim porodicama. "Vrati se svojoj gospodarici i ponizi se pred njom", u prevodu: "Nemoj ti da budeš gospodarica u kući nego se ponašaj kao sluškinja u kući, ako poslušas biće ti dobro, a ako ne poslušas stradaćeš u pustinji i ti i tvoje dete. Ti si sluškinja i budi sluškinja, nemoj da budeš gospodarica. Nemoj kao Sotona koji je stvoren da bude anđeo heruvim, hteo je da bude on bog, i pobunio se, i onda je nastradao, i povukao je sa sobom u stradanje mnoge koji su sledili njegovu ideologiju." Neki istoričari smatraju da su potomci ovog Ismaila današnji Arapi.

1. Moj. 16: 13-16 Iz teksta se vidi da se Agara vratila kod Avrama i da se ponizila. Avram je svom sinu sa Agarom dao ime Ismailo. Očigledno da mu je Agara rekla da je srela Gospoda koji joj je rekao koje ime da da svom sinu. Avram je verovao da je Gospod razgovarao sa Agarom. Moguće i da mu se Gospod javio, nemamo taj izveštaj u tekstu. "Ismail" znači "Bog čuje". U kući sad žive Avram sa svojom ženom Sarom i sluškinjom Agarom, koja se ponizila Sari, i sa Agarinim sinom Ismailom. I prividno se situacija smirila.

1. Moj. 17: 1-6 Bog kaže Avramu da je novi čovek, nekad je bio "Avram", što znači "otac uzvišenosti", a sad će biti "Avrâm", što znači "otac mnoštva". Od Avrama će nastati nekoliko naroda.

1. Moj. 17: 7-8 Ovde se kaže da će Bog ući u savez sa Avramom i sa njegovim potomstvom koje će trajati zauvek. Međutim, kasnije kada čitamo biblijske tekstove videćemo šta to znači. Bog kaže: "Ako kažem za narod ili za carstvo da ću da ga sazidam, da ću da ga unapredim, a oni odbace moje zapovesti, tako živ bio ja, neću im učiniti to što sam im obećao nego ću da ih razvalim. A ako kažem za neki narod ili carstvo da ću da ih uništim, a oni se odvrte sa svog zlog puta i počnu da žive po mojim zapovestima, neću učiniti to što sam naumio nego ću da ih sazidam i obnovim." Kao što je bio slučaj sa jednim gradom koji se zvao Ninevija koji je trebao da bude uništen. I Bog je poslao svog čoveka i rekao mu da im prenese da će za 40 dana Ninevija biti uništena. I ovi su se popravili, prizvali pameti, i Bog nije uništio Ninevijicu. Bog kada kaže da je stvorio čoveka da živi u Edenskom vrtu, da može da živi večno, to je uslovno. On će živeti večno ako bude poštovao zakon koji je Bog uspostavio u svemiru. Ako ne živi po tome onda sledi smrt kao što se desilo sa Adamom. Tako i ovde u tekstu, Bog kaže da će sa Avramom napraviti savez koji će trajati doveka. I videli smo kako je Bog ušao sa Avramom u savez, da je rascenio one životinje, ali ako ljudi prekrše taj savez, ne žive po Božjim zapovestima, onda će da nastradaju i ima ptice grabljivice da pojedu njihove leševe.

1. Moj. 17: 9-14 Ovde Bog kaže da ulazi u savez sa Avramom, Avram je ušao u savez sa Bogom, prihvatio je uslove saveza, uslovi saveza su zakoni. To i danas imate. Vi ako hoćete da uđete u EU, kao država morate da ispoštujete zakone koje nameće ili sugeriše EU. Ako nećete te zakone, ne možete da budete deo EU, ne možete da uđete u taj savez. Isto važi i za NATO savez, i za sve druge saveze. Od vas se traži da poštujete određene zakone koje taj koji je jača sila vama nameće. Ovde Bog ništa ne nameće nego ti nudi opciju ako hoćeš, ako nećeš. Ako budeš radio dobro, biće ti dobro. Ako budeš radio loše, biće ti loše. I Bog u Bibliji kaže: "Pred tebe stavljam život ili smrt, ja ti savetujem da izabereš život." Avram je ušao u savez, a Bog mu kaže koji je znak saveza: "Ovo je znak da smo ja i ti ušli u savez. Sada ću Avrame da ti otkrijem nešto", kaže Bog, "što ti nikada ne bi saznao, i nikada ne bi otkrio da ti ja nisam rekao. A to što ću da ti otkrijem je vezano za prvu zapovest koju sam ja dao ljudima, a ta zapovest je rađajte se i množite se", kaže Bog. I u pitanju je nešto što ljudi nikad ne bi znali, nikada ne bi otkrili, Bog je to tako podesio. Posle Potopa ljudi su počeli da žive sve kraće i kraće, u petom i jedanaestom poglavlju prve knjige Mojsijeve može da se čita kako se životni vek ljudi skraćivao. Ljudi su postajali sve manji i manji i sve su kraće i kraće živeli zato što su se uslovi na zemlji promenili. Nije više bilo tog omotača, očigledno je bilo veće zračenje, nagomilavale su se mutacije kod ljudi, i ljudi su počeli da žive sve kraće i kraće i da bivaju fizički sve manji i manji. I onda negde 1000 godina nakon Potopa, u vreme Avrama, na svom telu su muškarci imali jedan deo tela koji je Bog tako podesio, koji da kažemo stvara problem. I taj deo tela je potrebno da se odseče, ali Bog je to tako podesio da to funkcioniše, i onda oni koji znaju za Boga oni će se obrezati da bi mogli da na adekvatan način ispunjavaju prvu Božju zapovest. Kasnije ćemo videti kroz Bibliju, da pored ovog fizičkog znaka između Boga i čoveka postoji jedan duhovni znak.

Bog je rekao da se svi muškarci osmog dana obrežu. Muškarci na svom polnom organu imaju jednu kožicu koja je potrebna da se odseče da bi gornji deo tog polnog organa bio otkriven, jer ako postoji ta kožica onda se ispod te kožice skuplja prljavština, bakterije, i muškarci koji su neobrezani jako teško, skoro nemoguće da mogu da održavaju higijenu svog polnog organa. Studije jasno pokazuju da ljudi koji su neobrezani mnogo češće oboljevaju od upale bešike, raka prostate i raka bešike, raka penisa. Ono što je najveći problem jeste što žene neobrezanih muškaraca su vrlo podložne oboljevanju od raka grlića materice. Rak grlića materice praktično ne postoji kod žena čiji su muževi obrezani, kao što su Jevrejke i muslimanke. Videćemo da je Isus bio obrezan, Isusovi učenici su bili obrezani, prvi hrišćani su bili obrezani. Postoje mnoge zdravstvene prednosti obrezanja, a obrezanje se u Bibliji spominje kao "znak" saveza između čoveka i Boga. Kada je Avram dobio od Boga zapovest da napravi znak saveza? To mu je Bog rekao kada je Avram

ušao u savez sa Bogom. Nije Bog njemu rekao da se prvo obreže pa će posle da uđe u savez sa njim. Avram je prvo morao da upozna Boga, biblijskog Boga Jahvea, Avram želi da živi po Božjim zapovestima, Bog vidi da je Avram pravedan, Avram hoće da uđe u savez sa Bogom, i onda kada je on ušao u savez sa Bogom, Bog mu kaže da je obrezanje "znak" saveza. Nešto slično smo imali za vreme Isusa, ljudi su imali problem, taj problem postoji i danas. Po celom Rimskom carstvu su postojale jevrejske skupštine, na grčkom se kaže "sinagoge", gde su se skupljali Jevreji koji su pričali o Isusu iz Nazareta kao Mesiji, i promovisali su koncept biblijskog Boga. I onda su mnogi ljudi koji nisu Jevreji dolazili da čuju priču o Isusu Hristu, jer su čuli priču kako je on ustao iz groba, kako je pozivao ljude da odbace greh i da žive po Božjim zapovestima, i mnogi su se zainteresovali. Biblijski koncept je da ljudi žive moralno, ispravno, i da svojim životom zainteresuju ljude i narode oko sebe da i oni žive na taj ispravan način.

Međutim, tu je bilo mnogo fanatičnih ljudi među tim prvim hrišćanima koji su bili Jevreji, oni se nisu zvali hrišćani, to su bili Jevreji koji su prihvatili Isusa za Spasitelja, a bili su i Jevreji koji nisu prihvatili Isusa za Mesiju. Isus Hrist je grčka reč, biblijski je "Yeshua HaMashiah". I kad su ovi u Antiohiji pričali o Isusu Hristu, onda su ih ovi, pošto pričaju o Isusu Hristu, prozvali su ih tad prvi put hrišćani. To su sve bili Jevreji, i oni koji su hteli da prihvate jevrejskog Boga Isusa Hrista. Jevrejin je duhovna kategorija, ko prihvati da živi po Bibliji, da uđe u savez sa Stvoriteljem svemira, to je onaj koji je na drugoj strani, ceo svet ide u destrukciju i nemoral, a ti pređeš na drugu stranu, nećeš sa njima, kao Avram, izađeš iz Ura Haldejskog, i ti pređeš na drugu stranu, čak i fizički pređeš na drugu stranu, Avram je prešao preko reke Jordan. Onaj koji pređe na Božju stranu, koji neće da bude deo krda, da bude deo sveta koji propada, on je onaj na drugoj strani, on je Jevrejin jer je prešao na drugu stranu. I ko god hoće može po Bibliji da bude Jevrejin tako što pređe na Božju stranu. To je Božji koncept, ili si Jevrejin, ili si neznabožac. U Bibliji nema nacije, to pred Bogom ne postoji. Ako ti živiš nemoralno ti ne možeš da budeš Jevrejin. U Izraelu ovi ultra ortodokсни Jevreji, i ovi religiozni, ove Jevreje koji imaju jevrejski pasoš i ličnu kartu, a žive nemoralno oni njih ne smatraju Jevrejima. Isto tako, da bi bio Srbin moraš da živiš moralno, a srpski ti je maternji jezik. Onaj kojem je maternji jezik srpski, a živi nemoralno on nije Srbin.

Dakle, ljudi dolaze u skupštine jevrejske da slušaju priče o živom Bogu, oni tek došli da slušaju o Stvoritelju svemira, a ovi bi ih odmah na obrezanje. I onda su apostoli protiv toga govorili. Tri su stvari bitne u prvom koraku kojih treba da se drže ljudi koji hoće da upoznaju biblijskog Boga. Prvo, da se sklone od kurvarstva (od nemoralnih žena), drugo, da se sklone od idolopoklonstva (od vradžbina, okultizma i prizivanja demona), znači, da se ukine fizičko i duhovno kurvarstvo, i treće, da se pazi šta se jede (da se ne

jede meso od udavljenih životinja, da ne jedu krv). Čovek prvo treba da se dobro upozna sa Bogom, da prouči da li je taj Bog pravi Bog. Bog poziva ljude da istražuju, i kada vidite dokaze kao što je Avram video, i želite da živite po tome, onda ulazite u savez sa Bogom. Pa kad izaberete da uđete u savez sa Bogom onda možete da uradite obrezanje koje je znak saveza. Ali to vam ništa ne znači ako živite nemoralno, i to je ono što apostol Pavle govori: "Obrezanje je ništa i neobrezanje je ništa." To što si se ti obrezao ne znači ništa ako živiš nemoralno. Zašto je Bog rekao da se deca obrezuju osmi dan? Nauka potvrđuje da je osmog dana imuni sistem čoveka najjači u njegovom životu, zato što na početku druge sedmice posle rođenja još uvek postoje ćelije imunog sistema majke u krvi deteta, i počinje da funkcioniše na poseban način imuni sistem deteta, tako da je najjači imuni sistem čoveka na početku druge sedmice, osmog dana. Takođe, stopa koagulacije, zgrušavanje krvi kod čoveka je najveća na početku druge sedmice, odnosno osmog dana. U knjizi proroka Jeremije 9: 25-26, vidimo šta se dešava sa ljudima i šta će se desiti koji žele da uđu u savez sa Bogom, pa se i obrežu, a ne žive po Božjim zapovestima, krše savez sa Bogom. U tekstu se kaže da će Bog pozvati na odgovornost one "koji su obrezani ali su ipak u neobrezanju." U hebrejskom originalu piše "obrezani su sa kožicom", u prevodu "on je obrezan ali je prljav", i vidimo kasnije o čemu se radi i kaže: "Ceo je izraelov dom neobrezanog srca".

Dakle, postoji fizičko neobrezanje i postoji fizičko obrezanje, i postoji duhovno obrezanje i neobrezanje, a to se u Bibliji zove obrezanje srca. Džaba tebi fizičko obrezanje ako si iznutra prljav. Znači, Bog ovde kaže: "Vi ste ušli u savez sa mnom, vi ste se obrezali, imate znak saveza, a živite neobrezanog srca, živite nemoralno. Teško vama." I Isus o tome govori: "Teško onome preko koga dolazi sablazan." Ko su oni preko koga dolazi sablazan? To su oni koji kažu kako su pobožni, kako žive u savezu sa Bogom, oni se deklarativno izjašnjavaju da su pobožni, a žive nemoralno, i oni su loša reklama Bogu i religiji, odbijaju ljude od Boga i religije. Isus kaže: "Takvi bolje da se nisu rodili, takvima bolje da se veže kamen vodenični oko vrata i da se bace u reku." Ključ je da se upoznate sa Stvoriteljem svih nas koji hodamo na ovoj planeti, pa ako procenite da je to Bog koji je vas stvorio preko vaših roditelja, i ako vi želite da živite po zapovestima koje je Bog dao i uđete u savez sa Bogom onda možete i da se obrežete. Naravno, i oni koji neće da žive po Božjim zapovestima mogu da se obrežu zbog higijenskih razloga, i to je nešto.

1. Moj. 17: 15-17 Bog u prevodu kaže Avramu: "Bez obzira što si bio maloveran i što praviš probleme, ali imaš pozitivnu tendenciju i ja preko tebe mogu da radim." "Sara", što znači "svadljiva", menja ime u "Sarâ", što znači "kneginja, vladarka".

1. Moj. 17: 18-21 Bog kaže Avramu da će dobiti sina "Isaka", što znači "smeško", zato što su se i Avram i Sara nasmejali na Božje obećanje da će dobiti sina.

1. Moj. 17: 22-27 Avram se obrezao kada je imao 99 godina, ali moramo da razumemo da to nije 99 godina kao danas jer su ljudi duže živeli. Avram je živeo 175 godina. Kada se obrezao, Avram je imao otprilike kao danas neko od 40-45 godina. Ismailo je ima 13 godina kada je bio obrezan, i "svi koji su kupljeni za novac od tuđinaca, bili su obrezani sa njim." Ovdje opet vidimo koncept ropstva koji je postojao. Tada je koncept zaposlenih bio drugačiji nego danas. Kada vi imate zaposlenog u stara vremena, on se zvao rob, a danas u demokratiji on je "zaposlen", vi o njemu morate da brinete. Tuđinac je onaj koji služi drugom bogu. Onaj koji služi biblijskom Bogu on nam je brat, on je pripadnik istog naroda. Znači, ili si na Božjoj strani ili si protiv. Ako si protiv onda si "tuđinac", "neznabožac", neko kaže "paganin". Ovi koji su u savezu sa Bogom ove koji nisu u savezu sa Bogom zovu "neobrezani", "prljavi", u smislu da ne znaju za živog Boga. I u to vreme, kada vi imate nekog zaposlenog, vi morate njemu da obezbedite smeštaj, hranu, morate da brinete o njegovoj porodici, ali taj zaposleni, ili rob on ima obaveze. On mora da poštuje zapovesti, on je tu kao vaš sin. On ne može da se ženi bez vaše dozvole. Ne može on da nađe neku problematičnu, da je dovede u kuću i ona vam razvali dom. To imate danas, očevi dopuste svojim sinovima da dovede neku polupanu snaju i razvali mu celu kuću. Dakle, ljudi koji nisu u stanju da brinu o sebi oni dobijaju staratelja, to je biblijski koncept. U demokratiji ljudi koji ne mogu da brinu o sebi oni dobijaju socijalnu pomoć. Prema biblijskim zapovestima nema socijalne pomoći nego postoji briga o ljudima, i taj čovek mora da preuzme odgovornost za svoj život na onom nivou na kojem može. Socijalna pomoć je lažna briga o ljudima u demokratiji, a prava briga o ljudima je da dobiju staratelja i da se uče da mogu samostalno da funkcionišu. Čovek koji nije sposoban da samostalno funkcionišu dobija staratelja. Mala deca imaju staratelje jer su mala, dok ne porastu. Oni se treniraju od malih nogu da mogu samostalno da funkcionišu, to se zove odgovornost. U biblijskom konceptu, i u konceptu teokratije i života po Božjim zapovestima, postoji nešto što se zove odgovornost. Odgovornost je jedna od glavnih osobina čoveka, odgovornost za sebe i za druge. Tako da, ovdje su kupljeni ljudi, i oni mogu da budu slobodni, mogu da se pokažu vredni, sposobni, i da daju otkup svome staratelju, gospodaru, i da budu slobodni, to je biblijski koncept.

1. Moj. 18: 1-5 Ovdje se Avramu pojavljuju tri čoveka, biblijski tekst tako opisuje, vide se tri čoveka. Međutim, kad ih je video, Avram je odmah prepoznao ko je tu došao. Zašto je prepoznao ko je došao? Pa zato što on toga koji je došao zna od ranije. Očigledno da se sa njim susretao i ranije. Avram kaže: "Molim te, Jahve, ako sam našao milost u tvojim očima, nemoj

proći pored svog sluga.” Ko je taj Bog koji sa Avramom priča? Mi ćemo videti kroz ceo biblijski tekst, kroz prvi i drugi deo Biblije da taj Jahve koji priča sa ljudima, da je to drugo lice božanstva, da je to Isus Hristos. Avram ovde priča sa Isusom Hristom. Biblijski tekst jasno kaže da Boga niko nikada nije video, iz konteksta se vidi da se tu misli na Boga Oca.

1. Moj. 18: 6-8 Avram pred njih iznosi najbolju hranu koju je imao. Avram je ovde izneo hranu koja je čista, koju je Bog dozvolio da se jede, i Jahve, odnosno Isus je ispoštovao svog domaćina. Dok su jeli Avram je stajao pored njih pod drvetom. I kod nas imate ovaj običaj kad dođu gosti, naročito na slavama, domaćin neće da sedne, domaćin sve vreme stoji dok ovi gosti jedu i piju.

1. Moj. 18: 9-18 Bog ponovo pokreće priču o Avramovom potomstvu jer je znao šta se desilo, da je Avram iako mu je Bog već jednom rekao da će imati sina od svoje žene, Avram je poslušao svoju ženu i dobio sina sa njenom sluškinjom, ali Bog ga nije zbog toga odbacio. Bog radi sa ljudima onoliko koliko može, prihvata ih takvi kakvi jesu. Bog ima plan sa Avramom. To što se Avram buni, neće da sluša Boga nego više sluša ženu, Avram je dobar čovek, samo treba malo da ga poguraš, malo mu skreneš pažnju. Jahve pita Avrama zašto se Sara nasmejala. Mi smo u prethodnim stihovima čitali kako se i Avram nasmejao. I Avram i Sara su se smejali na to što ima je Bog rekao da će da imaju sina.

1. Moj. 18: 16-21 Gospod reče: “Zar ću od Avrama da krijem šta ću da učinim? Od Avrama će postati veliki i moćan narod”, pazite zašto će da postane veliki narod: “Jer poznadoh da će zapovediti svojim sinovima”, on će da uči svoje sinove, “i svom domu posle sebe da se drže Gospodnjeg puta čineći pravdu i sud.” Gospod bira Avrama jer je video njegovo srce, jer je poznao da će Avram zapovediti sinovima svojim i svom domu svojem da i posle njega, ne samo za njegovog života, dok je on tu gazda svi slušaju, ne, nego će ih učiti da i posle njega drže pravdu i sud. Pravda i sud, to su dva ključna elementa. Pravda znači da živiš ispravno i moralno, ne čini drugima ono što ne želiš da drugi tebi čine, živi pravedno i moralno, i drugo, treba da činiš sud. Znači, u domenu koji je njemu poveren, njegovoj porodici, moraju da se poštuju Božje zapovesti, kraj priče. Ti si Avrame odgovoran za svoju porodicu, ako tvoja deca, tvoji sinovi prave probleme ti to moraš da sankcionišeš. Znači, to što ti je povereno, gde imaš mogućnost da primenjuješ sud, da praviš red, u svom domaćinstvu, u svom privatnom biznisu, ne da se ti baviš drugim porodicama, da ti drugima sudiš, to ti nije povereno. Kasnije kad se obnovi teokratija, nakon izlaska iz Egipta, u vreme Mojsija, onda postoji drugačiji oblik suđenja. Država je tada uređena kao vojna formacija, postoje ljudi koji su sudije nad 10, 50, 100, 1000 ljudi (misli se na muškarce), i postoji vrhovni sudija koji je u to vreme bio Mojsije. Dakle, moraš da živiš ispravno i da primenjuješ sud nad onim što ti je povereno. Ako nema suda,

ako ne sankcionišiš destrukciju i širenje smrti propada i porodica, propada i država. U drugom delu stiha se kaže: "Velike su pritužbe na Sodom i na Gomor", "Odlučio sam da siđem i da vidim da li zaista rade to zbog čega vika dopire do mene", Bog ovako priča sa Avramom da Avram može da razume, kao da Bog ne vidi šta se radi u Sodomu i Gomoru.

1. Moj. 18: 22-33 "Tada su se oni ljudi okrenuli odande i krenuli u Sodom, a Gospod je još uvek stajao pred Avramom", Avram priča sa Bogom, videćemo da je to Isus Hristos, i ovaj razgovor između čoveka i Boga je jako bitan, jer Bog neće ništa da uradi što će da sablazni svoj narod, svoju decu. U poslednjoj biblijskoj knjizi Otkrivenje se govori o prvom i drugom vaskrsenju kada Bog na kraju istorije bude sudio ljudima. Kad Hristos bude ponovo došao na zemlju, On će da vaskrsne (ponovo stvori) samo one koji su bili na Njegovoj strani tokom cele istorije, samo će njih da vaskrsne, i žive pravedne koji ga budu dočekali na Zemlji, njih, i ove spašene, vaskrsle u prvom vaskrsenju. Postoji prvo i drugo vaskrsenje u Bibliji, njih će, kaže biblijski tekst, oni će biti preneti na neku drugu planetu u periodu od hiljadu godina, biće pred Božjim prestolom i živeće u periodu od hiljadu godina. Posle hiljadu godina će se ti spašeni (vaskrsnuti) i ti što živi budu dočekali Hrista zajedno sa Hristom spustiti na zemlju, zajedno sa velikim gradom Jerusalimom koji je opisan u poslednjim poglavljima knjige Otkrivenje, i posle tih hiljadu godina Bog će da vaskrsne sve ove zle koji su kroz celu istoriju bili u pobuni protiv Boga, i onda će oni biti uništeni zajedno sa Sotonom i demonima. Ali pazite, postoji period od hiljadu godina. U periodu od hiljadu godina ovi spašeni će moći da pitaju Boga šta god žele, isto kao Avram sada, pre uništenja tih satanista, tih zlikovaca, "rešaim" kako se opisuju u Bibliji, zlikovci koji bi da zabiju Bogu prst u oko, koji su stalno hulili na Boga, ništa ih pametno nije interesovalo, postoje razni nivoi destruktivaca i satanista, i oni će biti uništeni zauvek, neko će da gori kraće, a neko duže, svako će dobiti po svojim delima, biće uništen, kraj priče. Izabrao si smrt, dobićeš, ali ne možeš ti da izabereš smrt, mučio si druge ljude i sad si umro i gotovo. Ne prijatelju, sad ćeš ti da platiš za to što si radio. Ovo ti je samo bio prekinut ovozemaljski život, ima da platiš to što si o jadu radio. I ova priča sa Avramom je jako bitna. Pre uništenja Sodoma i Gomora, Bog priča sa Avramom. Pre uništenja ovih satanista na kraju istorije, svi spašeni mogu da pitaju Boga zašto nije spašen Pera Perić, Mika Mikić, ovaj, onaj. Bog će da objasni svakom zbog čega oni nisu bili spašeni. Avram kaže: "Možda u gradu ima pedeset pravednika", Bog kaže da neće da uništi pravednika za zlima. Bog prihvata Avrama takvog kakav jeste, on postavlja banalna pitanja, kao kad malo dete počne da ispituje.

1. Moj. 19: 1-3 Tekst kaže: "Uveče su dva anđela stigla u Sodom", nama se ovaj događaj vezano za Sodom postepeno otkriva. Na početku osamnaestog poglavlja se kaže kako su došla tri čoveka kod Avrama kada je

bio u Mamriji. Ovaj što zapisuje tekst je video tri čoveka. Onda iz teksta vidimo da je jedan od njih Jahve, Gospod Isus Hristos, i onda se kaže da su ti ljudi, ta dvojica otišla prema Sodomu, i ovde tekst dalje razjašnjava da su to bila dva anđela. Znači, Isus dolazi sa dva anđela kod Avrama, i to se postepeno u tekstu otkriva. Ta dva anđela, u ljudskom obličju, kao ljudi dolaze u Sodom, i Lot ih je video i isto je kao Avram gostoljubiv.

1. Moj. 19: 4-5 Ova dva anđela dolaze kod Lota, Lot ih nagovara da dođu kod njega jer zna kakvi razbojnici žive u Sodomu. Ceo narod, od dečaka do starca, je opkolio Lotovu kuću. Tekst kaže da je ta rulja tražila od Lota da izvede te ljude da bi legli sa njima. U hebrejskom originalu koristi se glagol "ladad", što znači "znati ili spoznati". Taj glagol "ladad" se koristi kada se kaže: "Pozna Adam ženu svoju i ona mu rodi sina." To je jedna posebna vrsta poznanstva, bliskost koja se odnosi i na polni odnos. Dakle, ta rulja je htela da siluje Lotove goste. Za one koji se bave biblijskim tekstom, oni smatraju da je ovo prvo pominjanje homoseksualizma u ljudskoj istoriji.

1. Moj. 19: 6-11 Kada su ovi razbojnici Sodomljani videli da je Lot primio neke strance, inače oni su znali da je Lot pridošlica, hteli su bukvalno da ih otmu. Lot ih nije dao jer je gost bio svetinja. Lot je tako vaspitavan, isto kao i Avram, to je potpuno druga priča u odnosu na Sodomljane. Sodomljani kad vide strance idu da ih maltretiraju, siluju. I to je razlika između Božjeg naroda i sledbenika Sotone. Lot nudi svoje dve ćerke u zamenu za goste. To je kao kada kažete metaforički da ćete dati sve što je najvrednije u vašoj kući samo gosta da mu ne diraju. To otprilike to znači, nije on mislio doslovno da im da ćerke. Ova dva anđela su uvukla Lota u kuću, zatvorili vrata i oslepili ove sataniste koji su bili oko kuće.

1. Moj. 19: 12-14 Anđeli po Božjem naređenju dolaze kod Lota da ga izvuku iz grada. Oni pozivaju Lota da sa svojom porodicom napusti grad. To je isto što i danas imamo. Napustite centre nemorala, to će da bude uništeno, Biblija o tome govori, ali koga je to briga, ko napušta grad? Lotovi zetovi su mislili da se on šali. Isto kao i danas kada pričate ljudima da će ovi gradovi da budu zbrisani, da će to da budu grobnice, odmah će da pomisle da ste neki šaljivdžija ili sektaš.

1. Moj. 19: 15-17 Ova dva anđela su uzela Lota, njegovu ženu i njegove dve ćerke, pošto se on predomišljao, izveli su ga ispred grada i rekli mu da beži da ne izgine. Anđeli su Lota izveli do izvan grada i ostavili ga. Oni su ga izveli, a na Lotu je da li će da se vrati u grad ili da beži da ne pogine. Lotove zetove to nije zanimalo, oni su ostali. Bog te malo pogura, izvede te iz grada, a sad moraš malo ti. Ne može Bog sve za tebe da radi.

1. Moj. 19: 18-22 Očigledno da ovde Lot razgovara sa Gospodom, sa Jahveom. Jahve, odnosno Isus Hristos je razgovarao sa Avramom, i krenuo je tamo sa anđelima. Očigledno da je Jahve anđele sačekao izvan grada kad su anđeli izveli Lota i njegovu porodicu. Lot moli Jahvea Gospoda da pobegne

u obližnji grad Sigor. Ovde vidimo kako Bog komunicira sa ljudima. Bog prihvata ljude takve kakvi jesu, a Sotona stalno priča kako kad pogrešimo Bog nam to nikada neće oprostiti. Bog radi sa grešnim ljudima koji hoće da se menjaju i polako korak po korak ih vodi ka pozitivnom.

1. Moj. 19: 23-26 Bilo je podne kada je: "Gospod na Sodom i Gomor pustio kišu od sumpora i vatre - od Gospoda, sa nebesa." Znači, Gospod na zemlji je pustio kišu od sumpora i vatre na Sodom i Gomor, od Gospoda, od Jahvea, tako piše u hebrejskom originalu, sa nebesa. Bio je Jahve na zemlji i Jahve na nebesima. Ovde se spominju dvojica Jahvea. Postoje ljudi koji osporavaju da Bog ima tri ličnosti, i da je svaka od tih ličnosti Bog, koji čine jednog Boga. To je biblijski tekst. Mi nećemo u ovom trenutku da ulazimo u anatomiju Božjeg bića. Bog je nešto drugo nego što smo mi. Mi smo stvoreni po Njegovom obličju u karakternom smislu. I ovde se sada razvija koncept onog Elohim kada se govori o Bogu. Ima ih više od dvoje. Tehnički gledano, Isus Hristos na zemlji, Jahve, od Boga Oca, od Jahvea, pušta na Sodom i Gomor i ostale gradove kišu od sumpora i vatre. I danas kada dođete na ove lokalitete imate sumporne loptice u stenama. To je potpuno drugačija geologija nego okolni predeo koji je šljunak, a ovde je gips. Vi kada izložite šljunak (mešavina raznih granulacija kamenja) sumporu i vatri on se transformiše u gips, i to upravo tamo imate. Međutim, Lotova žena je tugovala za Sodomom što mora da ga napusti, umesto da beži ona je tugovala, i kaže se da je pretvorena u stub soli. Danas Mrtvo more ima to ime zato što tamo ima 30% soli u vodi. Obična mora imaju oko 3% soli u vodi. Mrtvo more je najniža tačka na planeti zemlji, 398 metara ispod nivoa mora, tu nema života. Kako nastaje so? Zašto slano more, zašto stub soli? Ono što pokazuju geološke studije, kada vi u nekom moru imate podvodnu vulkansku erupciju, vulkansku erupciju iz zemlje u vodi, onda prateći produkt tog vulkanskog materijala čine određeni degazifikacioni procesi koji u kontaktu sa vodom oslobađaju so. Tako da ove naslage soli, kamene soli koje imate, rudnike soli, to je sve nastalo za vreme Potopa kada su bile podvodne vulkanske erupcije praćene zemljotresima koje su bile toliko velike da su u kontaktu sa vodom se oslobodile ogromne količine soli i to je čista so koju imate pod zemljom. Danas čista so nigde u prirodi ne nastaje.

1. Moj. 19: 27-29 Gospod se setio Avrama, da je njegov bratanac u Sodomu. Lot je bio vrlo problematičan kao što ćemo videti u nastavku, ali je imao dobrotu. Ovde možemo da vidimo koliko znači kada mi za neke naše problematične rođake se molimo Bogu. Molitva pravednika mnogo znači. Avram se očigledno molio za Lota da ga Bog spasi, tako i mi treba da se molimo za naše bližnje, da Bog deluje u njihovim životima i da ih izvede na pravi put.

1. Moj. 19: 30-32 Lot je došao u Sigor sa svoje dve ćerke, ali se plašio da živi u Sigoru. Posle iskustva šta se desilo u Sodomu i kada je video šta se radi

u Sigoru on je rekao sebi da je bolje da živi u pećini. Bolje da živi u pećini nego u Sigoru.

1. Moj. 19: 33-38 Dve nemoralne ćerke koje je otac doveo u Sodom da se "školuju", da budu emancipovane, Lot nije ni znao kakve su mu ćerke, one su ga napile i legle sa njim. Lot je bio mrtav pijan, ko zna šta su mu sipale u to vino. Pazite kakav izgovor imaju Lotove ćerke za svoj postupak. One to rade ne zato što su seksualno perverzne, demonizovane, razvaljene, nego da bi podigle potomstvo svom ocu. Zabluda je intelektualna potreba čoveka koji čini greh. "Ja radim gadne stvari ali ne zato što ja to volim nego postoji plemeniti cilj", "Ja se bavim prostitucijom da prehranim svoju decu", "Ja ubijam druge ljude da prehranim svoju decu, pa to je običaj u ovoj zemlji da se ubijaju drugi ljudi, da se satanizuju, lažno optužuju", isto ovako su govorile i Lotove ćerke. Lotove ćerke su rodile sinove od kojih su nastali Moavci i Amonci. Kasnije ćemo videti da su ovi Moavci i Amonci bili najveći neprijatelji Božjem narodu koji će doći od Avrama. Upravo ovi Amonci su tokom istorije bili poznati po svojim perverznim obredima, jer su i nastali na perverznan način. Amonci su obozavali boga koga su oni nazivali Moloh, to je jedno od imena za Sotonu, ili nekog moćnog demona. Oni su pravili velike bronzane statue svog boga koji izgleda strašno, i onda u utrobi tog Moloha, to je velika bista bila, nekoliko metara, su napravili peć gde se ložila vatra, i onda se cela ta bista usija. Taj Moloh je izgledao tako što je imao isružene ruke i onda su ovi neznabožci, satanisti koji su verovali u Sotonu i demone, oni su tu donosili svoju decu na te ruke tog Moloha.

Dok je roditelj, otac dolazio da donese svoje dete i da ga stavi da se sprži na taj usijani kip, sa strane su satanistički sveštenici udarali u bubnjeve i pravila se ogromna buka da otac ne bi čuo plač tog deteta koje je vriskalo i plakalo i da to ne bi uticalo na njegovu savest da se predomisli pa da ne prinese svoje dete na žrtvu Molohu. Ovo obredno prinošenje svoje dece na žrtvu Molohu su kasnije od Amonaca videli i neki drugi narodi pa su to isto radili. Međutim, sa druge strane bez obzira kako su nastali ti Amonci i Moavci Bog je i njima dao šansu da se okrenu pravom Bogu i da budu ispravni ljudi. Ovo što smo sada čitali vezano za Sodom je veoma aktuelno. To je vreme u kojem mi živimo. Mi danas živimo u vremenu gde nam se upućuje poziv da napustimo Sodom da ne izginemo. Zato je bitno da ovo čitamo, da razumemo danas šta će nama da se desi ako budemo radili ovako, ako budemo radili onako. Ovo se tiče nas. Ovaj poziv Lotu to je poziv nama, nije poziv Avramu, Avram živi odvojeno, ali postoje još neki koji ne žive kao Avram. Avram nije savršen.

1. Moj. 20: 1-7 Ovde imamo opet da je Avram, iako je imao veliko iskustvo sa Bogom, odlučio da slaže kada je došao u Negev. Bog se opet umešao i rekao caru Avimelehu da je ta žena koja je u njegovom domaćinstvu supruga od Avrama. I kao što vidimo, Avimeleh je bio pošten čovek, i Bog je video da

je Avimeleh imao ispravne namere. Avimeleh kaže: "Gospode, zar ćeš pogubiti narod koji je zaista pravedan?" Ne kaže ovde Avimeleh "Bože, zar ćeš ubiti ceo moj narod ako ja počinim greh?" Zašto je kriv narod ako Avimeleh počinio greh? Bog kaže: "A sada vrati ženu tom čoveku, jer je on prorok, i on će se usrdno moliti za tebe, tako ćeš ostati živ", puno znači kada se pravedan čovek moli za nekoga, to u Božjim očima mnogo znači. Kada se mi molimo za nekog čoveka koji je nama drag, a koji radi loše stvari, kad se mi molimo Bogu za njega to je kao da se on moli Bogu. To ćemo videti iz biblijskog konteksta. Bog kaže Avimelehu da će se Avram moliti za njega, to nije mala stvar, to više vredi nego da ti daje bilo kakvo materijalno blago. Bog kaže: "Ali ako je ne vratiš, znaj da ćete sigurno umreti, ti i svi tvoji." Pazite ovo! Zašto Bog ne kaže: "Ako ne vratiš ženu, poginućeš ti." Zašto da gine njegova žena, deca i porodica? Mi ćemo videti kroz biblijski tekst kako funkcioniše sistem pravosuđa iz Božje perspektive i kako se to primenjivalo u praksi. Postoji nešto što se zove odgovornost. Neka žena može da se uda za dobrog čoveka ali da on posle poludi i postane satanista. Ona ako nastavi da živi u njegovom domu, ona njemu onda daje podršku, i ona je odgovorna za zle stvari koje on radi. Ako njena deca koju ona ima sa tim čovekom takođe žive u tom domu sa tim satanistom, sa tim razbojnikom koji promovise smrt i radi gadne stvari, onda i ta deca odrastaju u tom ludom ambijentu i postaju kao njihov otac.

Videćemo kasnije, na primer, kada Izraelci budu ulazili u Obećanu zemlju, u Jerihon, Rava iz Jerihona koja je tu živela se nije slagala sa tim što rade njeni sugrađani i ona se odvojila od njih i tako sačuvala svoju glavu. Vidimo i u našoj istoriji, kad su bili ratovi na ovim prostorima, kako su ginule čitave porodice, žene, deca, ne samo muškarci koji su vojno sposobni. Odgovornost za pogibiju čitavih porodica snose glave porodica koje nisu brinule o svojim porodicama. Kada ulazite u sukob sa nekim, možete da ulazite u sukob sa Bogom, a možete da ulazite u sukob sa satanistima, vi onda rizikujete da ćete da izgubite celu porodicu. Satanisti kada ulete negde oni ubijaju čitave porodice. Međutim, mi ćemo videti iz biblijskog teksta, kada Bog uleti među sataniste, svi oni koji daju podršku satanistima, članovi njihove porodice, oni će isto da nastradaju kao taj satanista jer mu daju podršku. Znači, članovi porodice koji su odrasli, mi koristimo termin punoletstvo za 18 godina, biblijski to nije tako. U Bibliji se govori da kada dete dođe u te godine da prepozna šta je dobro, šta je zlo, ono je punoletno. Već sa 12-13 godina deca mogu da prepoznaju loše stvari koje se rade u njihovim porodicama, i mogu da učine napor da se sklone, da odu kod babe i dede, da naprave neki napor da ne budu deo tog ludila koji postoji u njihovoj porodici, tu gde su odrasli. A da ne pričamo o starijima, sa 15, 16, 18 godina. Videćemo kasnije, na primer, kako je jedan razbojnik, zvao se Naval, prizivao smrt na Davida, koji će kasnije postati car. Njegova žena Avigeja je uradila nešto što njen muž Naval nije znao. Ona je uradila nešto suprotno njegovoj volji, i tako je spasila sebe i

svoju decu i svoju porodicu. Taj Naval je poginuo, ali ona nije poginula. Tako da svi oni koji na bilo koji način podržavaju sataniste, ubice, koljače, one koji promoviraju smrt, oni snose odgovornost pred Bogom. Naravno, vi ovde imate da će da mu nastradaju i deca koja su možda mala, ta deca će jednog dana da budu vaskrsnuta na večni život, njima će biti prekinut ovozemaljski život. Zašto? Praksa je pokazala da deca satanista, kojima su roditelji likvidirani, kasnije slede ideologiju svojih roditelja. Deca su vezana za roditelje i to je normalno. Mala deca se uče od malih nogu da se ponašaju razbojnički i siledžijski. Rade se mnogo gadne stvari. Mi smo videli šta su uradile Lotove ćerke svom ocu, videli smo i šta je uradio Ham svom ocu. Kada se sa satanistima ne obračunava na način kako je to opisano u Bibliji onda oni dolaze da se sa nama obračunavaju. To je istorijska činjenica. Po istom principu Lot, ako živi u Sodomu sa onim satanistima, on rizikuje svoj život, da će taj grad da bude spaljen s vatrom s neba i da će da propadne u zemlju i on zajedno sa njima. O tome treba da razmišljaju oni koji žive u velikim gradovima. Žive u mestu najvećeg nemoralu, i oni mogu da budu deo te sudbine. Živiš tu sa tim satanistima, i šta sutra kad zvizne zemljotres, onda ćeš da se žališ Bogu kako ništa loše nisi radio. Ovo su ozbiljne stvari o kojima treba da razmišljamo.

1. Moj. 20: 8-13 Ovde imamo istu priču koju smo imali ranije gde Avram objašnjava zašto je on lagao. Naravno, to je nešto što je bilo nepotrebno, jer je Bog bio sa njim i obećao mu je da neće smeti niko da ga dira, i da ko njega takne će mnogo loše da prođe, ali Avram je bio maloveran u tom aspektu. Dakle, vidimo sa kakvim ljudima Bog radi, sa nesavršenim, i to je jedno veliko ohrabrenje za sve nas, jer nema savršenih ljudi, a đavo nam stalno ubacuje u glavu priču kako od nas nema ništa, da Bog preko nas ne može ništa da uradi jer pravimo greške. Međutim, Bog vidi ljudsko srce, vidi da ljudi imaju pozitivnu tendenciju, da žele da rade na sebi, da žele da se popravljaju, nisu savršeni, prave greške, padaju, pa se dižu i nastavljaju. Ovde takođe vidimo da Avram kaže da je njegova žena, njegova tako da kažemo polusestra, od istog oca ali od druge majke. Koga interesuje da vidi zašto su u početku ljudi mogli da ulaze u brak u srodstvu, oni su to mogli da urade iz bioloških razloga. Imate na sajtu Centra za prirodnjačke studije, u odeljku "Potop", imate biološko, genetičko objašnjenje koje svako može da razume, zašto su ljudi nekada mogli da ulaze u brak iako su bliski rođaci, a danas ne mogu. Kasnije će Bog to da zabrani, u stara vremena je dozvoljavao. Nekada je dozvoljavao zato što nije bilo nagomilanih tih mutacija koje kad uđu u homozigotno stanje jednostavno isključuju ovu funkciju te osobine, tako da danas kada bi ulazili ljudi u brak u srodstvu velike bi bile šanse da se rađaju degenerici. U stara vremena su te šanse skoro bile nikakve zato što je bilo malo mutacija akumuliranih na genomu čoveka.

1. Moj. 20: 14-18 Avimeleh je pred svima dao Avramu hiljadu srebrnika, to je veliki novac, i ovo je bio znak da Sara nije osramoćena u Avimelehovom domu. Dao mu je veliko blago, stoku, i zemlju da se nastani, i na taj način je želeo da pokaže da on nije osramotio Saru. Takođe, ovde vidimo da kada je Avimeleh uzeo Saru u svoj dom kaže se da je Bog zatvorio matericu svim ženama u njegovom domu, te žene su postale nerotkinje. Ne znamo tačno koliko je Sara bila u Avimelehovom domu. I videćemo kasnije da jedna od najvećih kazni kojom Bog može da kazni žene to je da im zatvori matericu. U mnogim slučajevima danas mnoge žene su nerotkinje iz raznih razloga. Mnogim ženama danas koje ne mogu da rađaju, ne znači da im je Bog zatvorio matericu. U ovom tekstu se govori o zdravim ženama kojima je Bog zatvorio matericu. Mnoge žene se rađaju danas bolesne, teško je danas naći zdravog čoveka, i mnoge žene imaju problem sa kičmom i zato ne mogu da rode. Problem je uklještenje nerava koji inerviše ženske reproduktivne organe. Takođe, mnoge žene ne mogu da rađaju jer imaju zavaljene materice koje su nasledile od svojih majki. Zbog nezdravog života, jer su tako naopako naučene, imaju problem da ne mogu da ostanu u drugom stanju, ali praksa je pokazala da te žene kada očiste svoj organizam, kad koriguju navike, kad posete nekog kiropraktičara da joj pregleda kičmu i reši problem sa kičmom itd., male su šanse da ta žena neće ostati u drugom stanju. Dalje se kaže da se Avram pomolio za Avimeleha i Bog je učinio da žene u domu Avimeleha mogu da rađaju. Najveća kazna je da nemaš decu. Najveće bogatstvo su dobri ljudi u tvojoj porodici, a ne novac i materijalna bogatstva, automobili, zgrade, kuće itd. Ovde vidimo šta je veliko u Božjim očima, šta je vredno u Božjim očima - ljudi. Kada Bog zatvori matericu u njegovom domu onda nema veće kazne. Džabe ti sav taj materijalizam u koji ulažeš jer to nije u funkciji stvaranja dobrih ljudi, kome će to da služi, jer ti nemaš ljude u tvom domu, jer u tvom domu žene ne mogu da rađaju.

1. Moj. 21: 1-7 Ovde imamo opis događaja koji je Bog najavio, a to je da će Sara ipak dobiti sina, i kao što vidimo dobila ga je, i dala mu je ime Isak ili Smeško, zato što su se i Avram i Sara smejali onome što je Bog rekao. Takođe, vidimo da je Avram obrezao svog sina osmog dana.

1. Moj. 21: 8-13 Ovde u prevodu vidimo jedan neobičan događaj. Dakle, kada se rodio Isak, i kada je porastao, Sara je primetila da se sin Agare, Ismailo ruga Isaku, tako piše u našem prevodu. I zato što se on rugao Isaku Sara je tražila od Avrama da ovaj otera Agar i njenog sina Ismaila. Bog je to potvrdio i rekao Avramu da ih otera. Zar ovo nije strogo? Deca se igraju, ovaj se malo rugao, nije to ništa strašno. Međutim, šta tu zaista piše u hebrejskom originalu? Ovde se kaže da se on njemu rugao. Tu se koristi glagol "mecahek". Glagol "mecahek" znači "rugati se", može da znači i "smejati se", slično je. Međutim, ima još jedno značenje, i pročitaćemo ga u 1. Moj. 26: 8-9, ovde imamo opis događaja da će Isak, Avramov sin, učiniti

isto ono što je učinio Avram, kad bude došao u tuđu zemlju on će reći za svoju ženu Rebeku da mu je sestra. To je bilo kada je bio u filistejskoj zemlji, i onda je car Filisteja gledao kroz prozor i vide je Isaka kako grli svoju ženu Rebeku. U hebrejskom se koristi reč "mecahek". Nije to on grli nju kao što bi grlio sestru, prijatelja. Glagol "mecahek" znači "rugati se, smejati se", ali u kontekstu znači i kao jedna predigra koja postoji kod bračnih drugova, kada se oni, kako bi mi narodski rekli malo pipkaju. To ne radi brat sa sestrom na takav način. I kad je pipka ne pipka je samo po glavi nego je pipka i po nekim drugima delovima tela po kojima se ne pipkaju drugi nego se pipka samo žena. Dakle, nije se Ismailo Isaku samo rugao, nego je on sa njim "mecahek". Oni koji su išli u ove ateističke škole oni znaju šta se tamo radi, i kako mnoga deca, i dečaci dečake, i dečaci devojčice, čak i devojčice dečake, pipkaju po njihovim genitalijama, zavlače im prste u zadnjicu, diraju za dojke, i to je kao igra. I to je radio Ismail sa Isakom, vidi se iz biblijskog teksta na hebrejskom. Zašto je Ismailo bio perverznan? Pa zato što je bio od majke paganke. Ona ga je tako učila. Kakva će da ti budu deca? Pa onakva kakvu si ženu izabrao. Mnogi će reći da je Bog u ovom slučaju kada je naredio Avramu da otera Ismaila i Agarar možda bio malo prestrog, nije trebao da ih otera zbog takve jedne stvari. Međutim, zbog takve jedne stvari i mnogih takvih stvari propada porodica, propada država, snižavamo kriterijume, radi ko šta hoće, demokratija luda kuća. Evo, ovde vidimo kako Bog postupa, a vi sad recite da je Bog surov, strog, nepravedan, i da ti ne treba takav Bog. U redu ako ti ne treba takav Bog, imaš bogova nekih drugih koliko hoćeš. Služi onda drugim bogovima, ima ih milion, Sotona i demoni su sve omogućili na planeti zemlji. Ali ako hoćeš moral, ako hoćeš porodicu, zdrave ljude, zdravu državu, evo da vidiš šta Bog voli, a šta Bog ne voli. Da tvoj sin dira za genitalije neku drugu decu? Pa ovo je blaga kazna što ih je samo oterao, mogao je da im uradi neke jače stvari.

1. Moj. 21: 14-16 Agara je učila svog sina da radi to "mecahek", i zato što ga je tako učila ona je došla u ovakvu situaciju da je bila oterana, a imala je blagostanje kod Avrama. I to što je ona preko svog sina prizivala za Isaka, jer nije brinula o svom sinu, to se sad njoj dešava, njen sin umire. Ona je učila svoje dete naopako, da demoni preko njega deluju, da on uništava tuđe dete i da ga uči gadnim stvarima i da ga seksualno zlostavlja. Ali, pošto je njen sin bio Avramov potomak, Bog je bio milostiv zbog Avrama.

1. Moj. 21: 17-21 Bog spašava ovo dete i daje Agari još jednu šansu. A pogledajte šta je uradila Agara. Ona mu je dovela ženu iz egipatske zemlje. Zna li kakvi su neznabošci i satanisti živeli u Egiptu. To ćemo kasnije da čitamo. Dakle, nije mu ona dovela ženu iz neke dobre familije nego iz egipatske zemlje. Uskoro ćemo čitati i to kako je Avram oženio Isaka, a ovde vidimo kako Agara ženi svoga sina. To je sistem vrednosti, Agara nastavlja po starom, ali eto, Bog je milostiv prema njoj.

1. Moj. 21: 22-24 Ovaj Avimeleh bez obzira koliki god da je bio neznabožac on je prepoznao u Avramu Božjeg čoveka i želeo je sa njim da bude u dobrim odnosima, odnosno želeo je da bude u dobrim odnosima sa Bogom. To znači da neko ne mora da bude rođen kao pripadnik Božjeg naroda, a da bude na Božjoj strani, evo kao Avimeleh. To je veliko ohrabrenje. Izabrani narod su oni koji hoće da budu na Božjoj strani. Naravno da oni koji se od malih nogu uče dobrim stvarima oni imaju veće predispozicije da budu moralni itd., nego kada se uči lošim stvarima od malih nogu pa posle mora da menja svoje životne navike. Znači, Avimeleh iako je bio neznabožac, klanjao se nekim drugim bogovima, on je prepoznao pravog Boga i poštovao Njegovog čoveka, i na taj način je bio blizak Bogu.

1. Moj. 21: 25-34 Vidite šta je radio Avram. Pazite kako je on promovisao koncept živog Boga. On je bio u tuđoj zemlji, filistejskoj, gde su se oni klanjali tuđim bogovima. Jel on išao od grada do grada, od šatora do šatora, i pričao im o Bogu? Ne, Avram tako nije radio. Ta zemlja je bila oskudna sa vodom. Avram je išao i kopao bunare odnosno cisterne. U Izraelu, i na toj zemlji, na toj teritoriji, postoje dva termina koja se koriste za izvor vode. Postoji tzv. "živa voda", to je kada se kopa rupa i naiđe se na neku žilu gde bije voda. To se zove živa voda ili studenac. A kada se kaže bunar, doslovan prevod je cisterna u koju se skuplja kišnica. U Izraelu postoje samo dva godišnja doba, postoji leto i jesen. Leto traje tamo negde od marta do kraja septembra, a jesen tamo negde od početka, kraja oktobra do marta, kada pada kiša. I onda se tokom godine kiša skuplja u te cisterne, i onda se ta voda tokom godine koristi za potrebe, za piće, pranje, za kupanje itd. Postojale su prirodne tehnike filtriranja kako se voda filtrira, na vrlo jednostavan način sa peskom, šljunkom, krupnim kamenjem, i sa aktivnim ugljem. Ta voda tada nije bila hemijski zagađena i onda se lako mogla filtrirati. I Avram je svojim životom pokazivao ko je njegov Bog. On je tako ljudima približavao svog Boga. On je zadovoljavao potrebe stanovnika one zemlje. On je kopao bunare da narod te zemlje ima vodu, to što je njihova potreba. Avram je bio bogat materijalno i on je to ulagao da ljudima omogući da mogu bolje da funkcionišu, da im olakša život. Avram je to radio o svom trošku. Međutim, šta su radili ovi Filistejci? Oni su dolazili i otimali te bunare koje je kopao Avram. Oni su to otimali i nisu dozvoljavali da drugi to koriste nego su oni to koristili i verovatno su naplaćivali ako je neko htio to da koristi. Zato je Avram dao sedam jaganjaca da se zna da je on to iskopao, on plaća svu tu zemlju koju je on zajedno sa bunarom dao svima njima da koriste. Kasnije ćemo videti da su ovi satanisti zatrpavali ove cisterne jer nisu hteli da imaju ništa sa Avramovim Bogom. Pocrkaće od žeđi ali neće ništa da imaju sa Jahveom, Bogom Stvoriteljem. U svakom slučaju, Avimeleh je usvojio prigovor koji je dao Avram i najurio je te bandite koji su okupirali taj bunar odnosno cisternu, i napravili

su savez da će biti prijatelji, i opet vidimo kako je Avimeleh filistejski car bio blagonaklon prema Bogu Stvoritelju i prema Njegovom čoveku Avramu.

1. Moj. 22: 1-2 Bog kaže Avramu da uzme svog sina, da ode u zemlju Moriju i da prinese svog sina na žrtvu. To brdo Morija je danas najpoznatija tačka na planeti zemlji, tačka oko koje se vode najveći ratovi. U pitanju je Brdo hrama u Jerusalimu na kome se nekada nalazio Solomonov hram, na kome se danas nalazi džamija sa Zlatnom kupolom i džamija El Aksa. Tada tu nije bilo Hrama, tu nije bilo grada Jerusalima. 1. Moj. 22: 3-5, kada su došli ispred tog brda Avram je rekao svojim slugama da ostanu jer idu samo on i njegov sin. Njih dvojica sa jednim magarcem verovatno na kojem su bila drva su otišli tamo prema tom brdu.

1. Moj. 22: 6-8 Vidimo da Avram nije svom sinu uopšte rekao, do ovog trenutka, da će on Isak biti žrtva. Ovaj sin je išao sa njim, gde otac kaže, postavljao je pitanja: "Gde je jagnje za žrtvu paljenicu?", a Avram je rekao da će se "Bog pobrinuti za jagnje za žrtvu paljenicu." Avram je imao poverenje u Boga.

1. Moj. 22: 9-14 Avram je tamo došao, napravio oltar, vezao ruke i noge svom sinu, položio ga na oltar. Postavlja se pitanje da li se Isak mogao suprostaviti svom ocu? Isak je bio jači od njega sigurno. Isak je verovao svom ocu. Verovao je svom ocu da on radi ispravnu stvar. Verovatno u tom trenutku kad je on njega vezivao i planirao da ga ubije Avram mu je rekao i objasnio da to radi jer mu je Bog tako zapovedio. Isak se nije bunio, on je verovao svom ocu odnosno verovao je Bogu koji mu je dao tu zapovest. Kada je Avram zamahnuo nožem anđeo Gospodnji, za koga vidimo da će za sebe govoriti da je Jahve, to je Isus Hrist, mu je rekao da ne diže ruke na sina, jer je video da je Avram pravedan i da želi da ispuni sve što mu je Bog zapovedio. Tada je Bog poslao tamo nekog ovna koga je Avram uzeo i prineo na žrtvu paljenicu.

1. Moj. 22: 15-18 Zašto je Bog rekao Avramu da prinese svog sina na žrtvu? Da bi smo dobili odgovor na to pitanje treba da gledamo biblijski kontekst, jer se i na drugim mestima u Bibliji govori o ovom događaju. I najbolji odgovor na pitanje zašto je Bog rekao Avramu da uradi to što je uradio je ustvari ispunjenje želje Avramu. Avram se molio Bogu za jednu stvar i Bog mu je sa jednom zapovešću ispunio tu želju. O čemu se radi? To je rekao sam Isus, čitamo u jevanđelju po Jovanu 8: 56, Isus ovde kaže: "Vaš otac Avram veoma se radovao u nadi da će videti moj dan, video ga je i obradovao se." Avram je molio Boga da vidi dan Gospodnji, kada će doći Mesija, kada će se ispuniti ono obećanje koje je Bog dao, i vezano za žrtve da se žrtve prinose kao uspomena na dolazak Mesije. I Avram se molio Bogu da vidi taj dan. Zamislite taj osećaj kada Avram zamahuje nožem da ubije svog sina. Šta je on osećao u svom srcu to je bilo strašno. To što je Avram osetio u svom srcu, to će Nebeski Otac da oseti kada Njegovog Sina budu

ubijali na krstu. Otac Nebeski je osetio smrt svoga Sina. Otac narodima (Avram) je osetio smrt svoga sina. Hoćeš da vidiš Dan Gospodnji? Ti misliš da je Dan Gospodnji nešto lepo. Ne! Dan Gospodnji je kada Božji Sin, Stvoritelj svemira, koji sa tobom priča, će biti ubijen najtežom smrću razapinjanjem na krstu. Potomci Avrama, preko njih će Bog da nam da Božji udžbenik Bibliju. I preko ove knjige će Bog da blagoslovi sve narode na zemlji. Bibliju su pisali Avramovi potomci, odnosno Bog preko njih. Bog je preko Avramovih potomaka nama dao svetlo u tunelu. Avram se obradovao Danu Gospodnjem, nije mu bilo prijatno ali se obradovao, sin mu je bio živ. Sin Nebeskog Oca je bio živ treći dan, ali to što je iskusio Nebeski Otac je mnogo gore od ovoga što je iskusio Avram, ali i ovo što je iskusio Avram je slika onoga što će iskusiti dve hiljade godina kasnije Nebeski Otac. Mi ćemo čitati kasnije biblijske tekstove gde Bog kaže: "Zašto vičete Dan Gospodnji i prizivate ga." Jer Dan Gospodnji je kad Hristos bude došao drugi put, to je Dan Gospodnji. Dan Gospodnji je tama i mrak, tad se zemlja tresе.

1. Moj. 22: 19-24 Ovde imamo opis događaja koji je uvod u sledeće stihove, a to je da je do Avrama stigao glas da je njegova rođaka koja je ostala da živi tamo u Uru Haldejskom rodila decu, i između ostalog jednom njegovom rođaku Vatuilu se rodila Rebeka, jedna vrlo važna osoba u Avramovom životu i u istoriji Božjeg naroda, i zato je bitan ovaj tekst.

1. Moj. 23: 1-6 Sara je imala 127 godina kada je umrla. Ljudi su posle Potopa živeli sve kraće i kraće, ona je živela relativno dugo, kasnije se životni vek još smanjio. Avram je tražio od ljudi koji su tu bili domaćini da kupi zemlju gde će da sahrani svoju ženu. To su bili Hetovi sinovi, inače neznabošci, vrlo problematični ljudi. Dakle, koliko god da su oni bili neznabošci oni su znali da prepoznaju da je Avram drugačiji čovek, da preko njega Bog govori. Oni su imali veliki blagoslov što je Avram tu među njima. Iz ovog teksta možemo da vidimo kako su se ljudi nekada ophodili prema Božjim ljudima. Davali su im gostoprimstvo. Mi ćemo kasnije videti, i kroz celu istoriju kako su oni koji su bili najpobožniji bili ubijani od okolnih naroda i sredine u kojoj se nalaze, i njih su optuživali da su oni krivi za njihovu nesreću, ne njihov greh, njihov nemoral i destrukcija, nego oni su krivi, ti koji najmoralnije žive, i to će biti obrazac kasnijeg ponašanja. Međutim, ovi ljudi, Hetovi sinovi, koliko god da su bili problematični, oni su u Avramu prepoznali velikog čoveka preko koga Bog deluje.

1. Moj. 23: 7-9 Avram se zahvalio stanovnicima ove zemlje, Hetovim sinovima, i pošto su oni bili tako velikodušni da mu daju besplatno on je zatražio jednu pećinu koja se nalazi na kraju imanja jednog čoveka koji se zvao Soar. Avram je tražio od Hetovih sinova da zamole Soara da od njega kupi jednu pećinu koja se zvala Makpela. Inače, sama reč "Makpela" znači "dupla pećina". Ljudi su se u stara vremena sahranjivali u pećinama, u stenama. Ili bude neka pećina već prirodno stvorena, ili su ljudi kopali pećine.

Iskopa se rupa, iskopa se mala pećina, i onda se tu položi telo i namakne se veliki kamen na ulaz od pećine, i tako su se nekada pravili grobovi. Avram je kupio tu "duplu pećinu" zato što je hteo kad sutra umre da bude sahranjen pored svoje žene. Ova pećina, odnosno ova grobnica Avrama i Sare se nalazi u gradu koji se zove Hebron, taj grad se trenutno nalazi u Izraelu na teritoriji palestinske samouprave. Oko 25 godine naše ere vladar tog područja koji se zvao Irod je na tom mestu gde je bio grob Sare i Avrama napravio veliki objekat, veliku zgradu, na poseban način je obeležio tu pećinu. 1967 godine, kada je bio rat između Jevreja i Arapa, Izrael je zauzeo te teritorije, i tadašnji ministar odbrane Izraela je došao na to mesto i na ulazu u tu pećinu on je pustio jednog dečaka da uđe dole i da pogleda kako to izgleda, i taj dečak se vratio i opisao šta je video, i na osnovu onoga što je on ispričao naučnici su lako zaključili da takva vrsta pećine koja se tu nalazi je ustvari pećina kakve su se nekada koristile u drevna vremena da se ljudi sahranjuju, tako da je to zaista grobnica Avrama i Sare. Pošto Arapi smatraju Avrama svojim praocem, samo što oni smatraju da Avram nije na žrtvu prineo Isaka nego Ismaila, oni ga jako uvažavaju, tako da je grob Sare i Avrama u Hebronu jedno sveto mesto i za Arape odnosno muslimane. Veliki deo Arapa su potomci Ismaila.

1. Moj. 23: 10-13 Avram nije hteo da prima poklon takve vrste. Nije to bio desetak, pa da mu ovaj daje desetak kao akt ispunjenja Božje zapovesti, jer je Avram Božji čovek na zemlji preko koga Bog čini dobre stvari za sve te ljude gde je Avram. On je hteo da mu pokloni na ovako jedan način, Avram tako nije hteo i odbio je poklon.

1. Moj. 23: 14-20 U stara vremena se nije potpisivao nikakav dokument nego se nešto radi da svi vide, da svi čuju. Pred stanovnicima ove zemlje koji su se tu okupili, ne znamo koliko ih je bilo, možda par desetina ili par stotina, bilo je puno svedoka, Avram je njemu dao pare koliko je ovaj rekao da to polje vredi, i on je tako kupio da to bude njegovo. Avram nije hteo poklonjenu zemlju nego je to hteo da kupi po vrednosti koliko to košta. Ovo je jedan način ponašanja koji je vrlo bitan i za nas da razumemo kako bi trebali da se ophodimo sa svojim komšijama i kako bi trebalo da gajimo jedan korektan odnos, tako da bude mir među ljudima, da niko nikome ništa ne duguje i da postoji jedna sloga koliko je to moguće među ljudima koji su se odvojili od Boga.

1. Moj. 24: 1-4 U stara vremena sinovi nisu mogli da se žene bez dozvole oca. Nije mogao sin da ide i da gleda devojke i da on izabira. Mogao je sin da vidi, među nekim devojkama, da vidi neku, pa da za nju pita oca. Otac se onda raspita za tu devojku i njenu familiju, i onda odlučuje da li može ili ne. Nije mogao sin da upoznaje devojke, da se sa njima druži i da onda on odluči sa kojom će da se ženi. To u stara vremena nije bilo, i to je prema biblijskoj zapovesti zabranjeno. Mladi mogu da biraju na osnovu onoga što im ponudi otac, pod pretpostavkom da je otac pobožan i normalan, ali ako je otac

nenormalan, demonizovan i satanista, onda sin treba da se skloni od njega da sačuva živu glavu. Ali onda treba da postoji neki drugi staratelj, da konsultuje nekog drugog, rođaka, starijeg čoveka itd., koji će da ga posavetuje kako da se ženi. I to danas ljudi rade za sve druge stvari osim za ženidbu. Kad kupuju auto pitaju automehaničara. Kad kupuju psa ili konja pitaju nekog veterinara ili nekog iskusnog stručnjaka, kad su bolesni pitaju lekara. Za sve stvari ljudi pitaju starije i pametnije samo kada se žene nikog ne pitaju. Za ono što je najvažnije, ili jedna od najvažnijih stvari u životu, tu se niko ne pita, međutim, u stara vremena se pitalo.

Avram kaže svom slugi da ide u njegov rod, u Ur Haldejski, jer kao što smo videli, posle Vavilonske kule, kada su se razdelili jezici, jedna grupa je nastavila da priča tim jezikom kojim su pričali Adam i Eva. I oni su čuvali tu uspomenu na Boga i bili su koliko toliko pobožni. Mnogi od njih su zastranili, krenuli su u idolopoklonstvo, čak je i Avramov otac bio problematičan, ali oni su imali neki osećaj za te moralne stvari, i zato Avram kaže svome slugi da ide tamo u njegov rod, jer jedino tamo može da se nađe dobra devojka.

1. Moj. 24: 5-9 Avram želi da učini ono što je Bog od njega tražio, da živi ovde na ovoj zemlji koju mu je Bog obećao, i zato što je hteo tu da živi da bi ispoštovao Boga tražio je od svog slugu da ne vodi Isaka sa sobom. Ovo je vrlo bitno, da Avram sledi ono što mu je Bog rekao jer to je siguran put. Postoji tu sad jedan ritual stavljanje ruke pod bedra, to sad nije toliko bitno. U svakom slučaju, ako devojka ne bude htela da dođe sluga će biti oslobođen zakletve. Nema ništa na silu. Nema ono, ako devojka ne bude htela da dođe ti je otmi na silu.

1. Moj. 24: 10-14 Sluga odlazi, tada su se koristile kamile, dolazi u Mesopotamiju, u Nahorov grad, tu gde su živeli Avramovi rođaci, i moli Boga za pomoć kako bi prepoznao devojku koja je po Božjoj volji.

1. Moj. 24: 15-21 Sigurno da je Bog ovde delovao na Avramovog slugu da on razmišlja na način da od Boga traži pomoć ovako. Avramov sluga je bio nadahnut da kaže: "Gospode, molim te, neka dođe devojka koja će da zahvati vodu pa ću tako da prepoznam, ja ću da je pitam, a ona će tako da mi odgovori", i to se zaista i desilo. Ovo je najverovatniji scenario ovoga što se desilo, i Bog je zaista poslao devojku koju je izabrao.

1. Moj. 24: 22-27 Sluga je izvadio zlatnu grivnu, zlatne narukvice, na taj način je on želeo da pokaže da on nije neko iz neke sirotinjske kuće, jer oni koji su duhovno bogati oni su i materijalno bogati, to je biblijsko pravilo. Nije hteo on nju da fascinira sa zlatom nego je hteo da pokaže da je on iz ugledne i dobrostojeće porodice, a kakav je njegov karakter to ćemo tek da vidimo kad neko sa njim bude razgovarao. I onda može da vidi da li je on materijalno bogat zato što je lopov i kriminalac ili zato što je blizak sa Bogom. Još jedan detalj je ovde bitan, kada sluga pita devojku iz čije je familije. Jevrejski istoričar iz prvog veka Josif Flavije u svojoj čuvenoj knjizi 'Judejske starine'

opisuje događaje od stvaranja sveta do prvog veka do kada je on živeo. On opisuje sve događaje koji su u Bibliji opisani ali na osnovu jevrejske tradicije, on dakle kaže ovde, kada je sluga upitao Rebeku čija je, ko je njen otac, ona je njemu rekla, kaže Josif Flavije na osnovu jevrejske tradicije, kaže: "Moj otac nije živ, moju porodicu vodi moj brat Lavan i on je čuvar moga devojaštva." U stara vremena devojke nisu izlazile na problematična mesta, nisu se družile sa muškarcima. Ako su izlazile negde javno, izlazile su sa bratom, majkom, ocem, ovo je danas u retkim zemljama i društvima sačuvano.

1. Moj. 24: 28-33 Lavan, Rebekin brat, kaže Avramovom slugi: "Dođi, ti koga je Gospod blagoslovio." Kako on zna da ga je Gospod blagoslovio? Pa zato što je sluga u prethodnom razgovoru sa Rebekom kazao: "Neka je blagosloven Gospod, Jahve, Bog moga gospodara Avrama." Znači, Rebeka je čula da se ovaj poziva na Avrama, da se poziva na biblijskog Boga Jahvea, i ona je to prenela svom bratu Lavanu, i Lavan kad je čuo šta mu je rekla sestra rekao je: "Dođi, ti koga je Gospod blagoslovio."

1. Moj. 24: 34-41 Sluga Avramov prepričava Lavanu i njegovoj porodici zašto je došao.

1. Moj. 24: 42-49 Dakle, sluga Avramov prepričava šta se desilo, to smo već čitali, i on kaže Lavanu kako ga je Avram poslao, "i sad recite da li hoćete da Rebeka bude žena sina mog gospodara Avrama", kaže sluga.

1. Moj. 24: 50-58 Lavan je video da je to od Gospoda, ali očigledno da se Lavanu i njegovoj porodici nije svidelo da Rebeka ide. Pokušavali su da pronađu neki način da se to ne desi. I onda su rekli da Rebeka ostane tu još deset dana. Hteli su da dobiju na vremenu da pokušaju da sa njom razgovaraju, da je ubede da ona tu ostane. Međutim, sluga se opet pozvao na Gospoda i kaže: "Nemojte da me zadržavate kad vidite da je Gospod, Jahve dao da moj put bude uspešan." I onda oni kad čuju "Jahve" nije im dobro, znaju sa kim imaju posla. I zadnja opcija koju su oni imali na raspolaganju, hugk` a da se ne zameraju sa Bogu, sa Jahveom, je ta što su pitali Rebeku da li hoće da ide. Rebeka je bila očigledno pobožna devojka, ona je prepoznala da je to od Gospoda, ona je želela da bude na strani Gospoda, Jahvea, i kada su je pitali da li hoće da ide ona je rekla da hoće. Rebeka ide u nepoznatu zemlju gde nikad nije bila, ali ona ima poverenja u Gospoda. Kada je Bog u pitanju tu nema greške, samo čovek treba da bude dovoljno teološki pismen da zna da prepozna da je nešto od Boga. A da bi čovek znao da prepozna šta je od Boga mora da poznaje Božju reč Bibliju. Jer mi smo u ovom svetu zatrpani sa raznim informacijama, sa raznim lažnim informacijama, i onda smo mi u velikom problemu šta da izaberemo. Bog nam preko savesti govori šta je dobro, ali je količina laži sa kojom se mi susrećemo tako velika da je čoveku u savremenom svetu jako teško da izabere kojim putem da krene. Kada je čovek pročitao Bibliju, kada razume

šta je Božja volja, onda on u toj poplavi laži zna da izabere koji je ispravan put. Bog će mu uvek govoriti preko savesti i sugerisaće mu, ali količina laži sa kojima se mi susrećemo je ogromna. I zato je najsigurnije kada čovek sledi ono što je ispravno. Možda mu se neke stvari u tom trenutku ne sviđaju, ali to je Božji put, idem Božjim putem, kraj priče. Na prvi pogled možda to izgleda da je teži put, ali to je jedini put u život, i Rebeka je to odlično znala, i ona je izabrala da krene u nepoznatu zemlju, ona nikada nije videla Avrama, čula je za njega, njegovog sina takođe nikada nije videla.

1. Moj. 24: 59-61 Tekst kaže da su oni ispratili svoju sestru Rebeku, njenu dojilju, Avramovog slugu i njegove ljude. Ovde vidimo da je Rebeka imala svoju dojilju. Kakvu dojilju? Ona još nije majka. Znači, ona se već pripremala da bude majka i supruga, i ona je pored sebe imalaiskusnu ženu koja je mogla da joj asistira oko dece, dojilja koja će joj pomagati oko dojenja. Današnje žene jako malo znaju o dojenju jer to nemaju nigde da nauče. Mogu da nauče od nekih babica koje se bave kućnim porađanjem, ali one su retke. Tekst kaže da je Rebeka imala svoje sluškinje. Znači, bile su tu žene koje su bile stručnjaci za ishranu, za higijenu, za mnoge stvari koje su vrlo bitne da bi jedna porodica mogla da funkcioniše. Muškarci su se uglavnom bavili proizvodnjom hrane, obrađivanjem zemlje. Žene nisu radile te teške fizičke poslove. Žene nisu bile fizikalci koji su nosili vodu itd. Mogle su one da se bave poslom kojim su htele, ali njihov osnovni posao je bio posao vezan za decu. Kao što je osnovni posao muškarca obezbeđivanje zaštite porodice i obezbeđivanje egzistencije porodice. Dakle, Rebeka se udaje i ne ide sama kod svog muža, nego ide sa dojiljama i sluškinjama. I tu dojilju i njene sluškinje će njen muž da izdržava, to se podrazumeva. Zamislite vi danas da neka devojka kaže budućem mužu kad dođe da je prosi da li može da izdržava i njenu dojilju i sluškinje. Šta bi ovaj rekao? Rekao bi da ne može ni nju da izdržava, da treba i ona da radi kako bi sa dve plate mogli nekako da žive. To je današnji nakaradni koncept. U stara vremena to se podrazumeva da je ona trenirana da bude majka, ona se udaje u domaćinsku kuću, da li će tu da bude mesta za još njih troje, petoro ili više, to za domaćinsku kuću ne znači ništa. Taj Avram je napravio kuću i domaćinstvo da ne mora njegov sin da ide da radi kao gastarbajter da zaradi pare pa da se onda ženi, nego mu je otac stvorio ambijent. Njega otac ne tera da on ide u inostranstvo da završava škole nego mu obezbeđuje obuku, i tu gde je on stao da njegov sin nastavi. To je koncept porodice.

1. Moj. 24: 62-67 Ovde imamo susret Isaka i Rebeke. Kada je Rebeka trebala da se vidi sa Isakom ona je stavila veo preko svog lica. Pokrila je lice zato što se stidela. U davna vremena, danas je to retko, žene su bile obučene u stid, i to je najlepša odeća koju žena može da nosi. Isak je odveo Rebeku u šator svoje majke Sare i postali su muž i žena. U ono vreme nije postojao

pisani dokument da se pravi bračni ugovor, nego da svi čuju, da svi vide, to se obznani i ljudi znaju da su dvoje muž i žena.

1. Moj. 25: 1-4 Ono što je ovde bitno da vidimo jeste da je Avram, iako je imao sve blagoslove koje mu je Bog dao, dobio je sina od Boga sa Sarom od koga će da nastane veliki narod, međutim, i pored svega toga što mu je Bog dao on dovodi još jednu ženu i ona mu rađa decu. Ta žena nije bila biblijski religiozna, i ona mu je rodila sinove od kojih nastaju narodi koji neće biti prijateljski raspoloženi prema Avramovom sinu Isaku i prema onome što je Bog naumio da uradi preko Isaka. Avram sebi i svom potomstvu otežava situaciju. To imate i danas, da mnogi ljudi kada se loše ožene prave problem celoj porodici. Vidimo da Avram koliko god da je bio znamenit čovek i blizak Bogu pravi greške, i Bog prikazuje ljude onakve kakvi jesu. Bog realno prikazuje biblijske ličnosti, i zato je bitno da vidimo preko koga Bog radi, na kakav način, i kako su se oni ponašali, koliko je Bog milostiv, i koliko Bog trpi ljude i preko kakvih ljudi nesavršenih Bog radi.

1. Moj. 25: 5-11 Tekst kaže da je Avram sve što je imao dao svom sinu Isaku, a sinovima koje je imao sa drugim ženama (inočama) je dao darove i poslao ih je daleko od svog sina. Znao je da će tu da budu problemi, jer su oni od druge majke koja je problematična. Avram je svog sina odlučio da ženi iz dobre familije, a on se oženio sa Heturom koja je bila iz hananske zemlje. Avram je imao 175 godina kada je umro, i sahranjen je pored svoje žene Sare u pećini Makpeli koju je kupio od lokalnog stanovništva.

1. Moj. 25: 12-18 Ovde se nabrajaju Ismailovi sinovi. Ovde se iz istorijskih razloga navodi rodoslov, koji su bili njegovi sinovi itd. Ismailo je imao 137 godina kada je umro. Biblijski tekst iznosi rodoslove, nabranjanja itd. To je značajno za nekoga ko hoće da istražuje istoriju, da bolje zna poreklo određenih naroda itd.

1. Moj. 25: 19-23 Ovde imamo nekoliko elemenata koje treba da analiziramo. Prvo, Isak je imao problem sa svojom ženom isto kao i njegov otac. Žena mu je bila nerotkinja. Međutim, šta je Isak uradio? Nije on doveo drugu ženu, nego se molio usrdno Gospodu. On je uradio sve što je mogao da uradi što je do njega. Bio je strpljiv, znao je da je njegova majka pod stare dane ostala u drugom stanju i njega rodila. Iako je njegova žena bila nerotkinja on nije kao njegov otac doveo drugu ženu koja će da mu rodi dete pa posle da pravi probleme, nego se usrdno molio. Pitanje šta je sve uradio Isak pored toga što se molio. Mi treba da se molimo Bogu za rešavanje nekih problema i situacija u koje dolazimo, ali treba i nešto da radimo po tom pitanju. Nije dovoljno samo da se molimo. Danas žene koje su nerotkinje mogu da urade, pored toga što se mole Bogu i one i njihovi muževi, mogu da urade mnoge druge stvari. Mi znamo da su ljudi nekada bili mnogo pametniji što se tiče mnogih stvari. Ovo što mi danas znamo o lekovitim biljkama, sva ta drevna znanja su skoro izgubljena. Vi kada pogledate

građevinarstvo tih ljudi koji su nekada živeli, oni su znali mnoge stvari koje mi danas ne znamo, i o lekovitim biljkama, i o zdravom životu, i o građevinarstvu. Kad pogledate astronomija, matematika, to je na mnogo višem nivou nego danas. Naravno, to je suprotno od onoga što mi danas učimo u ovim modernim školama, gde su ljudi nekada navodno bili zaostali pa se sad razvili, to je skroz netačno. U svakom slučaju, Isak je radio sve što je mogao da bi njegova žena mogla da rodi, to je bitno da zaključimo. On je bio uporan i molio se Bogu. Biblijski tekst kaže da se Rebeka kad je bila u drugom stanju molila Bogu da joj pomogne jer trudnoća nije bila baš prijatna. Gospod joj je rekao: "Dva su naroda u tvojoj utrobi, dva će se naroda iz tvoje utrobe razdeliti. Jedan narod biće jači od drugog naroda, i stariji će služiti mlađem." Obično je stariji prvenac, on dobija duplo nasledstvo. Ako otac, na primer, ima trista ovaca, dvesta ovaca dobija prvi sin, a sto ovaca dobija drugi sin. Ako na primer, ima osmoro dece, a ima devetsto ovaca, prvi sin dobija dvesta ovaca, a ovi ostali po sto. Znači, ako ima osam sinova nasledstvo se deli na devet delova, prvi dobija duplo. I obično je prvenac neko ko je prestolonaslednik u kući. Bog kaže Rebeki da će dva naroda izaći iz nje. Znači, od Avrama će izaći tri znamenita naroda. Od njegovog sina Ismaila će izaći veliki narod, i od njegovog sina Isaka će izaći dva naroda, to su ova dva naroda, od Jakova i od Isava. Bog Rebeki kaže da će njen mlađi sin biti glava, u duhovnom smislu i u svakom drugom. Ona je čula tu poruku. Ovaj detalj je vrlo bitan za kasnije razumevanje događaja.

1. Moj. 25: 24-34 Rebeka je rodila dva sina. Prvi je bio dlakav pa su mu dali ime Isav, što na hebrejskom znači "dlakav", ukazuje da je bio maljav, a ovaj drugi je išao za Isavom, jer Jakov znači "onaj koji sledi, koji ide za drugim", iako može da znači i "varalica". Isav, stariji sin, on je bio dobar lovac, voleo da ubija životinje, i njegov otac Isak ga je jako voleo. Rebeka je više volela mlađeg sina Jakova. On je živio pod šatorima, 1. Moj. 4: 20, ovde imamo tekst kada se govori o Jovilu, kaže se: "Od njega potiču oni koji žive pod šatorima i drže stoku." Tako da, kada se ovde kaže da je Jakov živio pod šatorima, to podrazumeva da se on bavio stokom, domaćim životinjama, tu oko šatora, brinuo je o svom stadu. Međutim, ovaj stariji, Isav, on je išao u divljinu i tamo ubijao, voleo da se bavi lovom. Njegov otac Isak je voleo da jede specijalitete od mesa.

Jednom kada ništa nije ulovio Isav je došao kući umoran i gladan. Jakov je spremao kuvano sočivo. Isav je tražio od njega da mu ovaj da da jede malo tog "crvenog" jela, zato je dobio ime Edom, što znači "crven, rumen". Njegovo ime je bilo Isav, maljavi, ali zato što je bio proždrljiv zbog toga je dobio nadimak Edom, jer je video crveno jelo, to mu je kasnije postalo ime. Jakov mu je tražio da mu Isav proda pravo na prvenaštvo. I danas imate da se mnogi odriču imanjanja u korist svojih rođaka itd. Ovde se ne radi samo o prodaji prvenaštva samo što se imanjanja tiče. Jakova očigledno nisu

interesovale materijalne stvari, njega su više interesovale duhovne stvari, i videćemo da će od tog Jakova nastati jedan poseban narod preko koga će Bog Bibliju da nam da, i tom Jakovu će kasnije da bude promenjeno ime u čuveno ime Izrael. Isav je prodao Jakovu sva prava, i materijalna i duhovna. Svojim ponašanjem je Isav prezreo ono što mu je Bog dao. I tako danas mnogi ljudi. Bog mu da zdravlje, dobru ženu, porodicu, a on sve to odbaci i ode da se valja u blatu ko svinja, ode da se upropasti. Od ova tri Avramova potomka, Ismaila, i dva Isakova sina, Isava i Jakova, nastaće tri danas najdominantnija naroda odnosno religije, a to su: Judaizam, Hrišćanstvo i Islam. Od Jakova, njemu će se ime promeniti u Izrael, će nastati 12 sinova Izraelovih, od kojih će nastati jedan poseban narod, izabrani narod, izabran u smislu da živi po Božjim zapovestima. To što će tokom istorije oni to da odbacuju to je posebna tema. Ako pitate Jevreje u Izraelu koji čitaju Bibliju oni će vam reći da su Arapi potomci Ismaila. Religiozni Jevreji, i uopšte Jevreji u Izraelu, pod Edomom, što znači "crven", pod njim podrazumevaju Hrišćane. Mi ćemo kroz tekst videti da će Edom hteti da ubije Jakova. I to je ono što se dešavalo kroz istoriju, kada je prevashodno Zapadno hrišćanstvo progonilo i ubijalo Jevreje.

Postoji jedna knjiga u Bibliji, knjiga proroka Avdije, gde se opisuje kako su od Isaka nastali današnji narodi. Religiozni Jevreji, oni koji najviše čitaju Bibliju, oni smatraju da ova knjiga proroka Avdije, da je ona ustvari opis Hrišćanstva. Avdija 1: 1- 21, Isavu je promenjeno ime u Edom, a od Edoma će da nastanu Edomci koji će biti veliki neprijatelji Božjem narodu. Slušajte šta kaže Bog za Edom, za kojeg religiozni Jevreji smatraju da je to slika zastranelog Hrišćanstva koje čini nažalost veliku većinu. U trećem stihu taj Edom kaže: "U visokom prebivalištu svome", znači, on je uzvišen, možda to asocira na neke poznate hrišćanske autoritete koji žive u visokom prebivalištu. "Ko će me oboriti na zemlju?", kada budemo čitali knjigu proroka Isaije, ovako isto je i Sotona govorio, da će da se izdigne iznad zvezda nebeskih, ali videćemo kako će biti oboren na zemlju, vrlo bliska asocijacija. Čitamo dalje da je ovaj Edom, Edomci pravili savez sa pokvarenim ljudima i oni su ih posle prodali. Znači, dok mu daješ pare on ti je prijatelj, a sad su ga svi izdali. To je taj satanistički materijalni savez. "Zbog nasilja nad tvojim bratom Jakovom sramota će te pokriti i bićeš istrebljen zauvek", svi ti lažni Hrišćani će mnogo loše da prođu. Pazite šta dalje kaže: "Kada Jakov bude bio progonjen ti si stajao po strani, i ne samo to, kad su ulazili kroz njegova vrata i za Jerusalem bacali žreb, ti si bio kao jedan od njih", znamo za koga su bacali žreb, čitaćemo kasnije, za Isusa Hrista bacali su žreb ko će da uzme Njegove haljine. Bacaju žreb ko će šta da opleni u Jerusalimu, dođu neznabožački narodi i bacaju kocku ko će šta da opljačka. Edom je stajao po strani kada su Jakova pljačkali i "bio si kao jedan od njih koji su pljačkali i proganjali moj narod", kaže Bog. Edom i Edomci ne samo da su učestvovali u ubijanju Jakova

odnosno Izraela, nego ove koji su preživeli katastrofu, kada su bežali, ovi Edomci su ih pristizali, ubijali i predavali njihovim neprijateljima. "To nisi smeo da radiš", kaže Bog. Bog dalje kaže da će svi ti razbojnici koji su o jadu radili biti sankcionisani i da će svi oni dobiti po svojim delima. I na kraju se kaže da oni koji budu na Božjoj strani oni će biti na gori Sion, čuvena gora u Jerusalimu. Naravno, ovde kada se govori o Jakovu i Isavu, Biblija jasno kaže ko je Izraelac, ko je Judejac, i to može da se primeni na bilo koji drugi narod. Apostol Pavle kaže da je Jevrejin onaj koji je po duhu, a ne po telu. Svaki onaj čovek koji je na Božjoj strani je pripadnik Božjeg naroda.

1. Moj. 26: 1-6 U stara vremena, to čitamo iz biblijskog teksta, Bog je ušao u savez sa Avramom, i Avram može da čuva taj savez. Taj savez koji je Avram sklopio sa Bogom on se automatski prenosi na njegovog sina i na njegovo potomstvo, jedino što oni treba da urade je da žive po zapovestima koje je Bog dao, one će kasnije biti zapisane, tad su svi oni znali te zapovesti, usmeno su se prenosile, ljudi su duže živeli, bili su mnogo pametniji, mnogo veće potencijale su imali itd. Avram je znao sve zapovesti, odredbe i zakone koje je Bog dao, koje će kasnije za vreme Mojsija biti zapisane. Znači, šta je ovde bitno, Avram je ušao u savez sa Bogom, taj savez se automatski prenosi na sinove, sinovi treba samo da poštuju te zapovesti koje je otac poštovao i treba da se obrežu. Nema potrebe da oni prave novi savez sa Bogom. Oni samo trebaju taj savez da i dalje ispunjavaju, da poštuju odluke saveza, da žive po Božjim zapovestima, i imali su, eto, tu obavezu da imaju znak saveza koji se zove obrezanje. Savez se prekidao ukoliko bi Avramov potomak, bilo koja generacija, ako bi on prekršio odredbe saveza. Ako kršiš Božje zapovesti ukida se savez sa Bogom. I da bi se savez ponovo uspostavio, čovek koji je prekršio savez, ili njegovi potomci trebali su da uđu u savez sa Bogom. Kasnije će u vreme Mojsija, i posle Mojsija, da kao znak saveza da se uvede i tzv. "obredno kupanje". Ovo će ljudi da uvedu, rabini su to uveli. To se danas u hrišćanstvu zove "krštenje", ali toga u Bibliji nema. To su kasnije ljudi uveli. Savez sa Bogom je: "Ja Bože hoću da živim po tvojim zapovestima. Upoznat sam sa tvojom ideologijom, sa tim što pričaš, znam da si ti Bog Stvoritelj, ja hoću da živim tako i ulazim u savez sa tobom", i postoji znak saveza obrezanje, i ništa više preko toga, kraj priče. Tako je bilo nekada. Bog je kasnije uvodio neke stvari da se neki događaji nikad ne zaborave i da ukazuju na buduće događaje, na primer, u Egiptu je Bog uveo jedan obred, koji do tada nije postojao, obred 14-og dana prvog meseca kad se jede hleb i pije vino. "I preko tvog potomstva blagosloviće se svi narodi na zemlji." Zašto preko njegovog potomstva? Zato što će preko ovog Isaka i njegovog sina Jakova nastati 12 plemena Izraelovih, preko kojih će Bog nama da da Bibliju. Bez ove knjige mi bismo bili slepi kod očiju. Svi pisci Biblije su pripadnici tog naroda koji će nastati od Isaka preko Jakova. Naravno, od njega će nastati, ali biće tu i mnogo otpadnika koji više neće biti deo Božjeg naroda, a iz drugih

naroda će moći da priđu Božjem narodu svi koji hoće. Kada je u zemlji nastala glad Bog je rekao Isaku da ne ide u Egipat nego da ostane kod Avimeleha. Avimeleh iako je bio Filistej on je poštovao živog Boga. Isak je sad živio među neznabošcima, ali je vladar te zemlje bio dobar čovek.

1. Moj. 26: 7-11 Isak isto kao i njegov otac Avram predstavlja svoju ženu kao sestru. Avimeleh je video kako on grli svoju ženu Rebeku. U hebrejskom piše "mecahek", on se sa njom pipka što bi rekli, i to je ono što je radio Ismail sa Isakom pa je bio oteran i on i njegova majka Agara.

1. Moj. 26: 12-14 Iako je Isak bio malo, eto, problematičan, Bog ga je blagoslovio jer je ipak bio pobožan, duhovan i moralan, i materijalno ga je blagoslovio. Ovi stanovnici su postali na njega ljubomorni zato što je on materijalno bogat, takvi su neznabošci, pagani. Oni njemu ne zavide što je on duhovno bogat, što je blizak sa Bogom, nego su ljubomorni što je on materijalno bogat.

1. Moj. 26: 15-18 Dakle, Avram je kopao cisterne gde se skupljala kišnica, o ovome smo govorili, da bi pomogao stanovnicima te zemlje. Avram je svim tim bunarima davao imena gde se spominje Bog. A ovi nisu voleli Avramovog Boga, i onda je tu bio problem. Oni su imali svoje demone, lažne bogove kojima su se klanjali. Oni su mrzeli Isaka, a u stvari su mrzeli njegovog Boga Jahvea. Pazite, Avram im iskopa cisterne da imaju vodu, a ovi dođu i zatrpavaju. Avimeleh je video da je Isak sa Bogom, da postaje jači od njih, i rekli su mu da ide od njih. Isak je sa svojim ljudima otkopavao te cisterne jer je znao da ima tu i dobrih ljudi. Isak nije generalizovao. Nije rekao da ceo narod ne valja. Ne postoji narod u kojem su svi najgori. Ima dobrih, ima loših. Ti što su loši ti i nisu pripadnici tog naroda, oni su satanisti, a ovi što su dobri oni su pravi pripadnici tog naroda. To je biblijska terminologija i filozofija.

1. Moj. 26: 19-22 U ovom tekstu čitamo da su se oko dva bunara svađali, a oko trećeg se nisu svađali. Ovi izvori vode su simbol duhovnog izvora i duhovne hrane. Religiozni Jevreji smatraju da ovaj tekst gde se spominju dva izvora oko kojeg su se svađali, a oko trećeg se nisu svađali ukazuje na tri Hrama koja će biti zidana u Jerusalimu. Postoji prvi Hram koji je zidan za vreme Solomona, oko koga su se svađali sa neznabošcima i koji je bio spaljen i srušen. Onda je taj Hram ponovo sazidan u vreme Jezdre i Nemije, ali je u prvom veku on ponovo srušen i spaljen. Hram je bio jedno posebno mesto gde je Bog na poseban način bio prisutan, i na poseban način duhovno napajao ljude u Obećanoj zemlji. U Bibliji se spominje i treći Hram koji će biti sazidan u Obećanoj zemlji, ali oko tog trećeg Hrama neće biti svađe, kaže biblijski tekst.

1. Moj. 26: 23-25 Bog stalno ide i ohrabruje Isaka. Bog se bavi pozitivnim stvarima kod ljudi. Tako i mi treba da gledamo ljude, da li je radio nešto dobro, nešto korisno.

1. Moj. 26: 26-31 Ovaj tekst je vrlo zanimljiv i vrlo poučan. Imate ovog Avimeleha i njegovu ekipu. Vrh države došao kod Isaka. Došli su svi da se izvinu Isaku. Bili su neljubazni prema njemu, oterali ga iz zemlje, nisu smeli da ga ubiju, možda bi ga i ubili ali su videli da ga Bog štiti, i sad su došli da mu se izvinjavaju. Kada su oni terali Isaka iz svoje zemlje, jel se Isak sa njima svađao? Nije. Doviđenja, pokupio stvari i otišao. Danas imamo slične situacije u koje dolazimo da nas razni ljudi sa kojima smo do juče bili prijatelji vređaju, govore ružne stvari, ogovaraju. Pogledajte Isaka, Božjeg čoveka, kako je postupio. Otišao je od njih, to što su oni tražili, i pustio ih je neko vreme da se "krčkaju", a Bog deluje. I onda oni stradaju, nećeš da budeš prijatelj sa Božjim čovekom, važi, izvoli stradaj. I sutra oni dolaze, jer vide koliko je sati, mnogi od njih, dolaze da se izvinjavaju.

1. Moj. 26: 32-35 Isav je isto kao njegov otac Avram doveo tamo neku problematičnu ženu. Video od ostalih paganskih naroda pa hoće i on da ima više žena. Isav je doveo dve paganke. One su zagorčavale život Isaku i Rebeki.

1. Moj. 27: 1-4 Iz ovog pasusa vidimo da je Isak oslepeo, nije mogao da vidi više, video je da mu se približava kraj života, i želeo je da svog sina prvenca Isava blagoslovi. Isak je znao šta je Bog rekao njegovoj ženi, da će stariji služiti mlađem, on je to znao, to mu je rekla njegova žena Rebeka, međutim, on se ovde nije konsultovao sa Bogom, nego je onako, u želji svoga srca, kad se bude najeo mesa koje će mu Isav doneti onda će on njega blagosloviti. Međutim, Bog je imao plan koji će On ispuniti, da će mlađi da bude ispred ovog starijeg. Da će Jakov biti duhovni naslednik Isaka, a ne ovaj Isav. Tako da Bog ima svoj plan, ljudi imaju svoje planove, ali Bog uradi uvek onako kako je ispravno i kako je On zamislio, i onako kako je najbolje za čoveka i čovečanstvo. Naravno, Bog poštuje slobodnu volju čoveka, ljudi mogu da biraju u svom životu, ali Bog sve to izvodi na dobro, najčešće težim putem pošto su ljudi uglavnom prepreka u ispunjenju Božjeg plana najkraćim putem.

1. Moj. 27: 5-10 Rebeka je čula da njen muž Isak hoće da blagoslovi starijeg sina, a ona je više volela Jakova pošto je Jakov bio duhovniji, dok je Isav bio sirovina, kako bi mi narodski rekli. I Rebeka je znala šta je Bog rekao, da će njen mlađi sin Jakov biti ispred Isava. Rebeka neće da sačeka da Bog to reši na način kako bi On to rešio nego ona uzima stvari u svoje ruke.

1. Moj. 27: 11-17 Jakov se koleba, ali je i on sklon tu da mulja i vara. Mama ga nagovara, majka utiče na dete. Znači, kad se ženite, deca će vam biti onakva kakvu majku izaberete, kakvu ženu izaberete. Jakov se boji da ga otac ne otkrije pa da umesto blagoslova ne dobije prokletstvo. Dobiti prokletstvo od Isaka koji je Božji patrijarh na zemlji je strašna stvar i to je Jakov odlično znao. Međutim, Rebeka kaže da to prokletstvo koje bi bilo namenjeno Jakovu padne na nju. I to se desilo. Uskoro će majka da se odvoji

od svog sina Jakova kojeg je najviše volela i više ga nikada neće videti. Ovo svakome može da se desi ko ne živi po Božjim zapovestima. I onda se ljudi čude zašto im se nešto loše desilo. Evo čitamo zašto. Naravno, Jakov može da bira. Može da kaže da neće da učestvuje u prevari. Ne može ona njega na silu da natera. Mogao je da ode kod oca i da njemu kaže kako ga majka uči protiv njega, kako ga uči da vara i laže.

1. Moj. 27: 18-23 Dakle, Jakov učestvuje u prevari koju je smislila njegova majka, donosi jelo, i ovde ima jedan zanimljiv detalj kada Isak pita Jakova misleći da je to Isav, kad pre je ulovio divljač i tako brzo se vratio. Jakov mu odgovori: "Tvoj Bog Gospod dao je da izađe pred mene." Iz ovog teksta se isto može videti koliko je Jakov, koliko god da je bio nesavršen, problematičan, on se ipak držao Boga. On je Bogu zahvaljivao za to što je imao u životu.

1. Moj. 27: 24-29 Isak pita svoga sina Jakova: "Da li si ti zaista moj sin Isav?" Bog Jakova nekoliko puta pita: "Jesi siguran da hoćeš da prevariš oca?" Bog ne odustaje, ali ne odustaje ni Jakov da slaže. Tekst kaže: "Zatim mu je doneo vino da pije." Mi ćemo kroz biblijski tekst analizirati tekstove vezano za vino. U našoj kulturi, koja je takva kakva jeste, danas se retko ko bavi proučavanjem Biblije, proučavanjem principa zdravlja koji su dati u Bibliji. Savremena nauka, ozbiljna nauka, ne ova korumpirana i zloupotrebljena nauka, moderna nauka potvrđuje ono što piše u Bibliji po svim pitanjima, a jedno od pitanja je pitanje zdravlja. Ovde se u našem prevodu koristi reč "vino". U hebrejskom jeziku se koristi za vino reč "jajin". Međutim, u hebrejskom jeziku se koristi još jedna reč koja se ovde u Bibliji prevodi sa vino. Znači, dve su reči koje se u Bibliji koriste, a u našem prevodu se koristi samo jedan termin - vino. Postoji hebrejska reč "tiroš", i postoji hebrejska reč "jajin". "Tiroš" je sok u grožđu, ili vino u grožđu, ili nepokvareno vino u grozdu, a "jajin" je iscedeno vino iz grozda, isceden sok iz grozda. Znači, "tiroš" je sok u grozdu, a "jajin" je isceden sok iz grozda. Ovaj "jajin" može da bude pokvaren, da fermentira i postane alkohol, a može da bude i nepokvaren, i imali su tehnike kako su taj sok čuvali u stara vremena. Mogli su da ga pasterizuju, a mogli su od njega da prave i sirup. Kada se u Bibliji kaže "jajin" na hebrejskom ili isceden sok iz grozda, mi iz konteksta možemo da zaključimo da li je u pitanju pokvaren sok, ovaj alkoholisani, koji danas svi piju, ili je u pitanju sok koji nije pokvaren. Tako da kad u tekstu naiđemo na reč vino to ne znači da je alkoholno vino, nekada znači, ali se vidi iz konteksta. Kada Božji ljudi konzumiraju vino, kada piše u prevodu, u pitanju je sok iz grožđa koji nije pokvaren.

Ljudi koji se zavetuju Bogu za neku misiju njima je zabranjeno čak i da jedu grožđe. Zato što taj sok u grožđu lako fermentira, lako se pokvari, i od njega može čak i da se napije. Često se dešava da pukne opna grozda i sok u grozdu fermentira, čovek i ne vidi da je grozd pukao, to se često dešava.

Čak i kada se čovek prejede grožđa može grožđe da fermentira u želucu i da se tako napije, male su šanse ali može. Kada je Jakov dao Isaku vino da pije iz konteksta se vidi da mu nije dao alkoholno vino da pije, iako videli smo da je Noje pio alkoholno vino. Možda mu je Jakov dao alkoholno vino, treba dakle gledati kontekst. Biblijska zapovest kaže: "Kad nađeš sok u grozdu ne kviri ga jer je blagoslov u njemu", nemoj da ga iscediš pa da ga pustiš da se usmrdi. Ovo se mnogima neće svideti. Isak je potom blagoslovio Jakova. Ovaj blagoslov ne vredi ništa ako Jakov ne bude živio po Božjim zapovestima. Ovo je nešto veliko što je dobio Jakov. Isti ovaj blagoslov je Bog dao Avramu i sada ga Isak izgovara svom sinu Jakovu.

1. Moj. 27: 30-33 Ubrzo nakon što je Jakov izašao iz šatora svoga oca dolazi stariji brat i donosi jelo, i Isak se šokirao. Tekst kaže: "Isak se uplaši i sav počne da se tresu." Šta znači tresu se, bojati se pred Bogom? Bojiš se da prekršiš Božju zapovest jer sečeš onda granu na kojoj sedi. Prekršiti Božje zapovesti znači otkaćiti se od izvora života. Pogledajte šta se desilo Adamu i Evi, prekršili su Božju zapovest, sledi smrt, sledi propast. Zato čovek treba da se bori iz sve snage da izgrađuje svoj karakter da živi po Božjim zapovestima, jer ako ne živi po Božjim zapovestima on seče granu na kojoj sedi, on kida vezu sa izvorom života, sa Bogom. To je najveći strah koji čovek treba da ima, da ne izgubi život, strah od smrti, a smrt ne nastaje tako što vas neko upuca iz pištolja, iseče nožem ili sabljom, Bog će ponovo da vas stvori. Čovek je mrtav kada se odvoji od Boga. Zato se u Bibliji kaže da onaj koji živi po Božjim zapovestima neće nikada videti smrt. Njemu će ovozemaljski život možda biti skraćen, ali on će ponovo biti stvoren na večni život. Ne može niko ništa da ti oduzme, sve će Bog da ti vrati. I zato u Izraelu imate religiozne ljude koji sebe zovu "haredim", to je biblijska reč koja znači "oni koji se tresu, koji se boje", koji se boje za svoj život, koji se bore da sačuvaju svoj život, koji se boje da ne prekrše Božje zapovesti. Jer oni ako krše Božje zapovesti ugrožen je život cele njegove porodice, on izdžava tu porodicu. Ako se njemu nešto desi šta će biti sa njegovom ženom i njegovom decom. On ugrožava svoju porodicu ako bira smrt i to se danas masovno dešava. Ljudi piju, puše, drogiraju se, i njihove žene ostaju samohrane majke, njihova deca bez oca. To se dešava svaki dan.

1. Moj. 27: 34-37 Isak kaže da je Jakov dobio to ime zato što ga je dvaput izgurao. Prvo ga je izgurao u utrobi majke, a sada ga je izgurao da ne dobije blagoslov. Tako da, Jakov na hebrejskom, u prenesenom smislu znači "varalica", ali videćemo da će ovo ime biti promenjeno kad se on bude doveo u red, kad se bude pokajao.

1. Moj. 27: 38-40 Isavu otac daje ono što je on već izabrao. "Bićeš daleko od plodne zemlje i rose nebeske", Bog daje kišu, ako hoćemo da imamo dobru poljoprivredu zavisimo od Boga. Možemo mi da radimo zemlju koliko hoćemo, ako Bog ne da kišu neće biti useva. Izmislili su ljudi neke sisteme

navodnjavanja, ali ne može to da se upoređi kada Bog blagoslovi neku zemlju i učini da ona bude plodna. Dalje kaže: "Živećeš od svog mača", kao što je i dosad živeo, "služićeš svom bratu", kao što je i dosad bilo. On je služio Jakovu jer je ovaj bio pametniji. Isak ovde daje proročanstvo, vidimo da će doći do sukoba između braće. Ovaj mlađi će biti nad starijim, ali će kasnije situacija da se promeni.

1. Moj. 27: 41-45 Stariji brat Isav se sprema da kad prođu dani žalosti ubije brata. Bio je određen broj dana kada se žalio čovek koji je umro, i Isav je čekao da to prođe da bi ispoštovao tradiciju. Rebeka savetuje Jakova da se skloni kod njenog brata Lavana. Jakov će je poslušati i ona ga više nikada neće videti, a sin odlazi u izgnanstvo zato što je slušao majku, a ne Boga. Međutim, Bog sve to vodi da izađe na dobro, težim putem, ali vodi.

1. Moj. 27: 46 Mama Rebeka se žali mužu Isaku da neće biti dobro ako i Jakov uzme za ženu lokalnu paganu. Naravno, ona je ovde tražila dozvolu od Isaka da ovaj može da ga pusti da ide.

1. Moj. 28: 1-4 Isak daje dozvolu da Jakov ide kod svog ujaka Lavana, dakle, šalje ga tamo odakle se i on oženio.

1. Moj. 28: 5-9 Ovde vidimo da Isav, stariji brat, neće da pita oca da mu on sugerise sa kim će da se ženi, nego je on video da njegov otac Isak ne voli te lokalne paganke, pa će on da izabere neku koja se njemu sviđa. Naravno, nije on izabrao da ide tamo gde bi mu otac rekao, nego je otišao da oženi potomke one Agare ropkinje i njenog sina Ismaila. Isav radi na svoju ruku, on oca ne pita.

1. Moj. 28: 10-15 Ovde vidimo kako Bog postupa sa Jakovom. Jakov je prevario svog oca, napravio je grešku, poslušao je majku da prevari oca, njegova je krivica, ali Bog vidi Jakovljevo srce, da je Jakov dobar čovek, treba mu vreme da se još izgrađuje, i Bog radi sa njim.

1. Moj. 28: 16-19 To što je sanjao Jakov je bilo toliko upečatljivo, da je on znao, i to što je video, i taj glas što je čuo, da je to od Boga. Bog mu se javio u snu u viziji. Nije to bio neki običan san. Kad se Bog javi čoveku, to neko ko je biblijski religiozan itekako zna da prepozna. Prelivanje uljem je jedan običaj koji je postojao u stara vremena, jer je ulje simbol Svetog Duha. Kasnije će se, kada se neko bude postavljao za cara, na glavu mu se izlivalo ulje. Videćemo da se ulje koristilo u Hramu koji će biti izgrađen u Jerusalimu. Kad se car pomazuje za vladara tad se izliva ulje na njega, simbol Svetog Duha, da ga Sveti Duh nadahne da dobro vodi svoj narod. Međutim, kasnije će ovaj obred biti ukinut, Bog će zabraniti da se to radi, čitaćemo kasnije, zato što su onda ljudi se bavili idolopoklonstvom, dolazili su na ta mesta koje je neki znameniti čovek podigao i uspostavio, i onda su tu idolopoklonisali što nije bilo ugodno pred Bogom, tako da je taj obred kasnije bio ukinut.

1. Moj. 28: 20-22 Jakov još uvek sumnja u Boga. Ako Bog bude uradio to, to i to, onda je Jahve njegov Bog. Pa zar u životu nije uradio toliko stvari za

tebe da ti znaš da je on tvoj Bog? Jakov je maloveran, ali Bog ga prihvata takvog kakav jeste. Bog prihvata ljude takve kakvi jesu i pokušava da iz njih izvuče maksimum. Ovde se ponovo spominje desetak, oni su znali i tad za desetak. Od svega što imaš, deseti deo daš u Božje delo, na koji način, to ti izabereš. Kasnije, kada se bude uspostavila teokratska država u Obećanoj zemlji, i kad se uspostavi Hram, onda će se desetak davati sveštenicima koji tu rade.

1. Moj. 29: 1-3 Jakov je došao tamo gde se okupljaju ljudi, a ljudi se obično okupljaju tamo gde je voda. Generalno, ceo taj region je oskudan sa tim tzv. "živim vodama", sa tim izvorima, nego kada se ovde govori o bunarima, u najvećem broju slučajeva se misli na cisterne u kojima se skuplja kišnica.

1. Moj. 29: 4-8 Ovde se ponovo spominje Haran, mesto gde živi Lavan. Haran je mesto u Padan-Aramu, od koga potiče aramejski jezik. Aramejski jezik je jezik kojim govore neznabošci. Postoji hebrejski jezik kojim govori Božji narod, i postoji aramejski jezik, jezik koji se u Bibliji smatra jezikom neznabožaca, jer uglavnom tamo na istoku su živeli ljudi sa kojima je Božji narod dolazio u kontakt. Iz tog dela Bliskog istoka je Bog i povukao Avrama da dođe u tadašnju hanansku zemlju, današnju državu Izrael. Jakov pita za svoju familiju, pita za svog ujaka Lavana.

1. Moj. 29: 9-12 Jakov se pokazao gostoljubiv, ponaša se kao da je na svom terenu, njegova majka je odavde, on uklanja kamen, napaja ovce iako je protokol drugačiji, da se sva stada sakupe pa tek onda da se ukloni kamen, on radi na svoju ruku. Takođe, on prilazi Raheli i ljubi je. Kad je čula da je on njihov rođak otišla je i obavestila svog oca Lavana.

1. Moj. 29: 13-14 Lavan se obradovao svom sestriću, primio ga u kuću, i Jakov je ostao mesec dana kod njega.

1. Moj. 29: 15-20 Pošto je Jakov ostao kod njega, videlo se da se neće vraćati kući, Lavan mu je ponudio da radi kod njega, ali ne za džabe. Jakov je tražio njegovu ćerku Rahelu da oženi. Kaže se da su ovoj starijoj Lavanovoj ćerki Liji "oči bile slabe." Šta znači da su bile slabe? Tada nije bilo naočara. Na osnovu hebrejskog teksta možemo da zaključimo da se videlo po njoj da je verovatno "škiljila". Kad ljudi slabo vide, oni obično škilje, zatvore očne kapke da prostor bude mali. Ako vidite mutno, vi možete da škiljite i videćete kako onda možete da vidite oštro. Po tom principu rade rupičaste naočare. Lavan je tražio da Jakov za njega radi sedam godina i posle toga će mu dati Rahelu za ženu. U Bibliji postoji jedna zapovest koja je zapisana za vreme Mojsija, a za koju su znali ljudi u ono vreme, Lavan je za nju odlično znao, 5. Moj. 24: 14-15, "Ne zakidaj platu najamniku", da li kod tebe radi rođak, ili neki stranac, moraš da mu isplaćuješ njegovu platu, i to pre nego što zađe sunce. Nekad su se ljudi bavili uglavnom poljoprivredom i stočarstvom, pa se zato radilo preko dana, nije bilo fabrika, nije bilo kao danas što ljude

maltretiraju da rade tri smene. Ali eto, Nikola Tesla i ovi "stručnjaci" su otkrili struju tako da danas ljudi mogu da rade i noću. Ako se taj najamnik bude Bogu žalio jer mu nisi istog dana platio onda si u problemu. Zaposleni mora da se isplaćuje istog dana, to je biblijska zapovest. Uporedite to sa ovim što se danas radi. Samo na ovoj zapovesti možete da vidite kako se u savremenom svetu krše Božje zapovesti.

1. Moj. 29: 21-29 Dogovor je bio da se najamniku plati, i on mu je platio tako što je svoju ćerku njemu dao. Sad će neko da se sablažnjava i da kaže kako on može sa svojom decom da plaća najamnika. U stara vremena, deca i žena su bila vlasništvo oca, naravno, otac je morao da bude slobodan i da je u stanju sam sebe da izdržava. Ako otac ode u dug, ako nema da vrati, onda njegova deca i njegova žena mogu da budu prodati u robove. Šta znači da budu prodati u robove? To ne znači da treba da se drže u lancima, nego moraju da idu da rade, da otplaćuju dug i da sebe izdržavaju. To imate i danas. Otac nije u stanju da izdržava porodicu, žena mora da ide da radi, deca moraju da idu da rade, svi moraju da rade da bi se platio stan, hrana, krediti itd. Međutim, Lavan nije ispoštovao dogovor. On mu je prve bračne noći umesto Rahele poturio stariju ćerku Liju, pravdajući se da kod njih nije običaj da se prvo udaje mlađa ćerka. Kako Jakov to nije primetio? "Tada je Lavan pozvao sve ljude iz onog mesta i priredio gozbu", znači, Padan-Aram, neznabošci, gozba, znači ima i alkohola. Vrlo moguće da se Jakov malo opustio, tekst o tome ne govori, ali iz konteksta možemo da zaključimo da je popio malo, ili malo više. Ovo se dešavalo i pre, a i kasnije kod ljudi preko kojih je Bog delovao, da su problematični, što ne znači da mi treba tako da se ponašamo. Ljudi kada čitaju te biblijske ličnosti preko kojih je Bog uradio velike stvari, kako su bili problematični, onda oni kažu kako mogu i oni to da rade. Izvoli radi, ako misliš da je pametno. Sad, koliko će Bog da te toleriše ti vidi, i kakav će odnos Bog da ima prema tebi. Pogledajte Jakova šta mu se sve dešava. On nije morao da beži od kuće, ali je bio problematičan. Jakov nije morao da se napije ovde, verovatno je bio pijan, kako je mogao da ne vidi ko mu je ušao u sobu. Sigurno da su u ono vreme žene nosile pokrivalo za lice. Kao što su Lota napili tako je verovatno i Lavan napio Jakova. Pošto je bio običaj kad se oženiš da sedam dana traje veselje, posle toga Lavan mu je obeća da će mu dati i drugu ćerku Rahelu koju je on hteo. Međutim, ovde sada imamo jedan problem, zato što u to vreme oni su odlično znali Božje zapovesti, koje će kasnije biti zapisane u vreme Mojsija. 3. Moj. 18: 18, za ovu zapovest je znao i Lavan i Jakov. "Dok ti je žena živa ne uzimaj i njenu sestru za ženu", kaže Bog. Ne možeš da oženiš dve sestre, to je po Bibliji zabranjeno. Lavan krši Božju zapovest, Jakov učestvuje u tome.

1. Moj. 29: 30-35 Jakov krši zapovest, Lavan krši zapovest, šta Bog radi? Bog je učinio da Rahela ne može da rađa. Na taj način Jakov je na poseban način blizak sa starijom sestrom, odnosno prvom ženom Lijom jer mu ona

rađa decu, i na taj način Bog čini da ovaj bude blizak sa ženom. Sve ovo je Bog mogao da izvede na drugačiji način, Bog ima bezbroj načina, nije ovo jedini način, nego Bog radi onako kako mu ljudi dozvoljavaju. Bog je svemoguć za dobre stvari, ali suprotno je Božjoj prirodi da On radi nešto što je nemoralno. Bog poštuje ljudsku ličnost i radi sa ljudima koliko mu ljudi dopuste.

1. Moj. 30: 1-8 Rahela se žali Jakovu što ne može da ostane u drugom stanju. Ona ne vidi neki problem u odnosu sa Bogom, pa da kaže: "Jakove, pogrešio si što si oženio dve sestre. Jel znaš za Božju zapovest da to ne treba da se radi, da ne bi jedna drugoj bile suparnice." Rahela je mogla da kaže Jakovu da neće da se uda za njega. Ako je Božji plan da Jakovu Rahela bude žena onda Bog ima načina kako će to da uradi, a ne da se krše Božje zapovesti, da ne bi bili problemi. Međutim, Rahela se žali Jakovu da je on kriv. Rahela daje svoju sluškinju Jakovu. U stara vremena, dok je bio red, dok je bio zakon, sluškinja ili robinja je vlasništvo gazde, u ovom slučaju to je Rahela. Znači, Lavan je gazda u porodici, vlasnik, i on je svoju sluškinju koja radi u kući dao svojoj ćerki Raheli. I Rahela, i ta sluškinja su vlasništvo Lavana. Ona ne može da napusti porodicu. Ona tu radi, o njoj se brine, ona tu ima sve privilegije, ali ima svoj status. Ona je ljudsko biće koje se poštuje ali ima svoja određena prava kao robinja. Ona može da bude slobodna ako se uda za slobodnog čoveka, ali nju to ne interesuje. I takva je ogromna većina ljudi. Njih ne interesuje sloboda. Dajte im platu, stan, ne interesuje ih ko je na vlasti, koja je država. To dete koje će Rahelina sluškinja da rodi je Rahelino dete, ona je vlasnik tog deteta. U bukvalnom smislu, Rahela kao ćerka slobodnog čoveka raspolaže sa tim detetom, prema biblijskim zakonima to je njen sin. Nije njen biološki sin, ali kao da ga je usvojila.

1. Moj. 30: 9-13 Kad je Lija videla da više ne rađa, uzela je svoju sluškinju i dala je Jakovu za ženu. Ne rađa ona zato što hoće da ima još dece nego se uplašila da će Rahela da je stigne po broju dece, takmiče se. I to je ono što piše u Bibliji, suparništvo između njih dve.

1. Moj. 30: 14-15 Mandragora je jedna posebna biljka koja je otrovna, u smislu da je halucinogena, znači, kao droga, nešto slično kao marihuana. Mandragora je jedna halucinogena otrovna biljka koju su ljudi konzumirali za padanje u trans kada su se povezivali sa svojim bogovima, sa demonima. Ona se koristila u mnogim neznabožačkim kulturama. Takođe, koren ove biljke ima specifičan oblik, izgleda kao ljudska glava, i onda se ova mandragora, ova biljka koristila u okultne svrhe, za povezivanje sa demonima. Ruvim je našao mandragore. Inače, taj Ruvim je prvenac, sin koji je vrlo problematičan, njemu će prvenaštvo biti oduzeto zato što je problematičan. Ovo je samo početak njegove problematične karijere, ali eto, Bog je i preko njega radio.

1. Moj. 30: 16-21 Jakov se vraćao sa posla, Lija izlazi pred njega i kaže mu kakav je dogovor imala sa Rahelom. Jakov je bez protivljenja uradio kako mu je rekla Rahela. To što one koriste mandragore njemu nije smetalo. Evo da vidite sa kakvim ljudima Bog radi. Nisu savršeni, problematični, i Bog radi. Bog i danas tako radi. Radi sa ljudima koji nisu savršeni, koji imaju pozitivnu tendenciju, koji imaju pozitivne poglede na svet, prave greške, to ne znači da mi tako treba da radimo. Evo, pogledajte u kakve probleme upada Jakov i njegova porodica zato što ne žive po Božjim zapovestima. Bog sve to izvede na dobro, ali to su muke, to je teži put, to je hodanje po trnju.

1. Moj. 30: 22-24 Pogledajte šta je sve moralo da se desi, i posle svega Rahela je rodila sina kojem je dala ime Josif. Moglo je sve to da ide i lakšim putem, ali išlo je onim putem koliko su ljudi Bogu dozvolili da on radi. Sigurno je da je Bog to želeo da uradi na drugačiji način, ali je bio limitiran ljudskim ponašanjem, ali Bog nije odustajao. Tako i mi treba da se borimo za našu decu, za naše prijatelje, za naše rođake, za ljude koji su nama povereni na koje mi možemo da utičemo, ako prave neke greške, ako rade neke loše stvari, da se molimo Bogu za njih, da budemo sa njima prijatelji, da pokušamo da im pomognemo korak po korak da se poprave.

1. Moj. 30: 25-30 Jakov kaže Lavanu da hoće da ide od njega. On je kod njega bio sluga, a sad hoće da bude slobodan. Lavan je bio gazda, Jakov je bio u njegovoj kući, i zaista on je tu bio sluga. Lavan mu kaže da ne pita koliko košta samo da ostane.

1. Moj. 30: 31-33 Pošto je Lavan bio uporan da mu Jakov ostane, a Jakov je bio pobožan i verovao je Bogu, nije bio savršen kao što vidimo, i on Lavanu kaže ovako: "Ja čuvam tvoje ovce i koze. Imaš ti tu svoje pastire koji takođe čuvaju. Ovako ćemo da se dogovorimo. Sve koze i ovce koje su šarene neka budu moje, a ove koje su sa belom vunom neka budu tvoje. Sve što se bude umnožavalo, i ovce i koze, te koje su šarene meni će pripadati, a ove bele tebi." Oni koji se malo razumeju u ovčarstvo i stočarstvo, znaju da je kod ovaca dominantna boja vune bela. Naći neku šarenu ovcu je retkost. Prema genetskoj raspodeli verovatnoća da ovca bude šarena je 1/4, zato što je bela boja vune dominantna u odnosu na tamnu boju vune. Sa aspekta genetike ako to analiziramo, da bi ovca bila šarena mora da se od ovna i ovce ukrste geni koji su recesivni, odnosno koji nisu dominantni. U svakom slučaju, kada se ukrste ovan i ovca verovatnoća da će biti šarena ovca je 1/4. Dakle, Jakov traži ono što je najređe u stadu i da to bude njegovo. Ako se u njegovom stadu nađe neka bela ovca to znači da je ukrao. Jakov je Lavanu dao ponudu kakvu ovaj ne može da odbije. Jakov je hteo da radi za Lavana samo za tamne ovce, super ponuda, smatrao je Lavan. Međutim, Jakov zna da kakve će ovce da se rađaju zavisu od Boga. To što se rađaju većinom bele ovce to Bog može lako da preokrene.

1. Moj. 30: 34-36 Razdvojili su se šarene ovce i ovnovi od ostalog stada tri dana hoda, da ne mogu da se ukrštaju.

1. Moj. 30: 37-38 Pazite kako razmišlja Jakov. On veruje da će Bog da mu pomogne da se obogati, ali smatra da mora i on nešto da uradi da bi pomogao Bogu da se rađaju šarene ovce koje će njemu da pripadnu. Tamo gde ovce dolaze da piju vodu Jakov je postavio neke štapove koje je ogulio da budu šareni štapovi. Kada ovce budu pile vodu one će da vide te šarene štapove i to će da deluje na njih tako da će one da rađaju šarene ovce, smatrao je Jakov. Jakov "stručnjak" za biologiju. To je neozbiljno, ali on u to veruje, i Bog ga prihvata takvog kakav jeste.

1. Moj. 30: 39-43 Znači, bila je voda gde su dolazila stada, i onda on dovede svoja stada da piju vodu, onda su dolazila i druga stada da piju vodu. Jakov je to posmatrao, i onda kada dođe neko dobro stado, bele ovce od Lavana, on zabode štapove da bi te ovce koje će posle da rađaju šarenu jagnjad pripala njemu. Onaj ko je zapisivao ovaj tekst (pripisuje se Mojsiju) je zapisivao ono što je video. Jakov je zbog ovoga postao bogat. I sad ovi evolucionisti kažu: "Kakve su ovo gluposti?" Kako može to što se gleda u šarene štapove da utiče na ovcu da rađa šarenu jagnjad. Kakve to veze ima, kažu ovi evolucionisti. Ali Jakov veruje da to ima veze, on radi što je do njega, Bog radi svoj posao i sve ide u dobrom smeru, smatra Jakov. I stvarno se Jakov obogatio, od jednom su počele da se rađaju šarene ovce. Jakov to pripisuje Bogu, ali da nije bilo onih štapova, smatra Jakov, toga ne bi bilo. Jakov je uradio svoj deo posla i onda mu je Bog pomogao. I to je vrlo bitno u životu, da mi radimo što je do nas, i da se molimo Bogu, i onda će Bog da nam pomogne, a ne da mi sedimo pod kruškom i čekamo da nam Bog nešto baci s neba, to ne može. Bog je video srce Jakova. On neke stvari nije znao, neke stvari je grešio, negde nesvesno, negde svesno, ali Bog ga polako vodi.

1. Moj. 31: 1-4 Šta imamo ovde. Lavan zapeo da Jakov ostane. Jakov dobar, neće da se zamera sa ujakom, i sada se Jakovljevo stado umnožilo, i Lavanovi sinovi kažu ocu kako ih je Jakov potpuno opustošio, sve im oduzeo, jer Bog je delovao da se Jakov obogati. Jakov je video da se njegov ujak Lavan promenio, da je postao ljubomoran. Prvo je zapeo da ostane kod njega, a sad kada je ovaj ostao i kad je Bog počeo da ga blagosilja dolazi do sukoba. Pošto vidi da Jakov ne može to sam da reši Bog se meša. Bog daje zapovest Jakovu da se ne boji Lavana, svoga ujaka, nego da ide u zemlju svojih očeva, i On će biti sa njim. Bog ga na taj nači ohrabruje da ide jer ko zna koliko bi Jakov tu ostao pošto je bio neodlučan.

1. Moj. 31: 5-13 Jakov razgovara sa svojim ženama, sa Lijom i Rahelom, i kaže im da treba da pođu, da se on trudio maksimalno da bude korektan prema njihovom ocu, da je on njemu menjao platu deset puta, to znači više puta, ali da je on uprkos svemu iz svega toga izašao veoma bogat. Bog je taj koji čini kakva će ovca ili koza da bude začeta. Bog tačno može da te

recesivne gene koji nisu dominantni da učini da oni oplode jajnu ćeliju ovce i da se rađaju šarene ovce. Dakle, Bog Jakovu kaže da je On učinio da se rađaju šarene ovce, a ne to što je on stavljao šarene prutove. I evo, biblijski tekst kaže zašto su se rađale šarene ovce, zato što je Bog u tome učestvovao, jer Bog kaže: "Ja sam te začeo u utrobi tvoje majke."

1. Moj. 31: 14-16 Rahela i Lija ohrabruju Jakova da treba da idu, ali ovde iznose neke netačne stvari. "Zar nas on ne smatra tuđinkama kad nas je prodao", nije on njih prodao, to je jedno običajno pravo koje je postojalo u ono vreme i koje je potpuno legitimno pred Bogom. Znači, Lavan njihov otac, je tražio nešto što je miraz, to je potpuno legitimno. On je odgajao te ćerke i sad treba neko da dođe i da ih odvede. Ne može to tako. Brak je mnogo važnija institucija nego fudbalski klub. A kad neko ide u fudbalski klub onda se plaća odšteta, plaća se veliki novac fudbalskom klubu iz kojeg je on ponikao. Dakle, otac mora da da dozvolu, i može da traži miraz. I to što će on da uzme za miraz, to je najmanja sitnica u odnosu na ono šta će taj da dobije. Taj će da dobije neverovatno blago, dobiće ženu koja će da mu podigne kuću. Džabe mu svo materijalno bogatstvo ako nema dobru ženu, jer od žene mu zavise deca koja će da budu zdrava i koja će da budu vaspitana. "Pa jede čak i novac koji je dobio za nas", on jede svoj novac, on je ulagao u te svoje ćerke. Još su rekly da svo bogatstvo koje je Bog uzeo njihovom ocu pripada njima i njihovoj deci. To ne pripada njima. Prema biblijskom zakonu Lavan je vlasnik svojih kćeri i njihove dece, i to su Lavanove ćerke znale odlično, nego su bile sklone grehu i onda su nagovarale Jakova. Jakov je došao u Lavanovu kuću i ovaj ga je kao rođaka primio, primio ga je kao svog sina, ali Lavan je vlasnik svega. Bog je rekao Jakovu da ide u svoju zemlju, ali postoji način kako se to radi. Znači, dođeš kod Lavana, koji je ovde gazda, i kažeš mu da je Bog rekao da on treba da ide, i to će Bog da reši, to su pravila ponašanja. Međutim, njegove žene ga huškaju da ide.

1. Moj. 31: 17-18 Ovde se nigde ne kaže da je Jakov tražio dozvolu od Lavana, od svog tasta, koji je bio tu gazda i vlasnik.

1. Moj. 31: 19-24 Lavan je otišao da radi posao, da striže ovce, a njegov zet pokupio njegove ćerke, to što je koristio u njegovom domu, i otišao bez dozvole. Rahela je ukrala idole koji su pripadali njenom ocu. Šta znači idole? Njen otac Lavan, koji je bio religiozan, znao je za Boga, potiče iz te porodice koja je bila patrijarska porodica. Bio je religiozan, ali je ovamo malo upražnjavao paganizam. Čitali smo kako je Ruvim, sin njegove starije ćerke Lije, našao halucinogenu drogu u obliku biljke mandragore i mama Lija se oduševila. Od koga je ona to naučila, pa naučila je od oca. Njen otac je imao idole. Oni su pravili kipove malih bića, to su kipovi demona koje su ljudi videli, sa kojima su ljudi komunicirali. I onda su demoni od njih tražili da oni prave slike i kipove toga što su videli. Ljudi su se klanjali tim mrtvim kipovima, i od njih tražili pomoć. Pošto su ove Lavanove ćerke već bile sklone

idolopoklonstvu i paganizmu, Rahela je ukrala idole svom ocu, pošto je za nju to bilo važno. Jakov to nije ni video. Kaže da je Jakov prevario Lavana kada je otišao bez reči. To što ti je Bog rekao da ideš ne znači da treba da ideš na takav način. Kad je video da su ovi otišli, Lavan je podigao ekipu i krenuo u poteru za njima. Pred Bogom Lavan ima pravo da radi sa njima šta hoće za to što su uradili, može sve da ih likvidira. Za otmicu čoveka po Bibliji je propisana smrtna kazna, čitaćemo kasnije. Međutim, Bog se meša, javlja se Lavanu u snu, i kaže mu: "Pazi da sa Jakovom ne govoriš ni lepo ni ružno." Da se Bog nije umešao, svašta bi bilo. I to je ono što mi možemo da naučimo. Da se Bog ne meša u naše živote, i da Bog ne ispravlja "krive Drine" koje mi pravimo u našim životima, mi bismo izginuli milion puta. Na sreću, Bog se meša, ispravlja, popravlja, ublažuje, utabava tu čvornovatu i bodljikavu stazu pred nama kojom mi idemo. Mi nećemo da idemo stazom koju je Bog uspostavio.

1. Moj. 31: 25-30 Lavan je rekao Jakovu da je imao sreće što mu se Bog javio. Lavan se boji Boga bez obzira koliki je idolopoklonik, on zna za Živog Boga, ali voli i ovamo da se, to se u duhovnom smislu isto naziva kurvarstvo. Postoji fizičko kurvarstvo i duhovno kurvarstvo. Ovo duhovno kurvarstvo je mnogo gore. I mi ćemo stalno da vidimo tekst: "Zašto činite kurvarstvo sa drugim bogovima?", kaže Jahve, biblijski Bog. Lavan pita Jakova: "Kad si već otišao, zašto si ukrao moje bogove?" Ne bavi se Lavan pitanjem da li je Jakov lično ukrao, ili su ukrale njegove žene, ili su ukrale njegove sluškinje, ili sluge, nebitno, ali Jakov je odgovoran za to što se radi u njegovoj porodici, i što rade ljudi koji su pod njegovom upravom. "Hajde što si otišao, ali zašto si ukrao bogove?", pita Lavan.

1. Moj. 31: 31-35 Jakov ne zna šta se radi u njegovoj kući. On ne zna da njegove žene služe drugim bogovima. Jakov daje nepromišljenu izjavu da kod koga Lavan nađe idole taj više da ne živi. Da je Lavan idole našao kod Rahele svašta bi moglo da se desi, jer oni su zbog idola (demoni) ubijali jedni druge.

1. Moj. 31: 36-42 Jel ste videli kako Jakov sebe opravdava. Prvo je bio potčinjen, uradio je greh, otišao je, prevario je svog gospodara kod koga je živeo, u čiju kuću je bio primljen, dobio je njegove dve ćerke, dobio priliku da se obogati, i on otišao, kao da je opljačkao, krađa. I sad pošto ovaj nije našao idole on prelazi u ofanzivu. Buni se kako je radio kod Lavana, a ovaj mu je menjao platu deset puta. Pa jel te neko tukao po ušima da kod njega radiš 20 godina? Moga si da odeš, zašto nisi otišao? Pa nisi imao gde da odeš prijatelju. Bio si tu, i ti ne poštuješ to što ti je Bog dao. Tako nisi poštovao ni kod oca kad si bio, kad si ga prevario. I to je jedna poznata priča koju danas slušamo kada neki zaposleni kuka na svog gazdu.

1. Moj. 31: 43-47 Lavan kaže Jakovu da su ove kćeri njegove kćeri, i ova deca da su njegova deca, i sva ova stoka da je njegova stoka, i to je po biblijskom zakonu sve Lavanovo. Ali Lavan nije glup, on je video šta je Božja

volja. Jeste da je Jakov ispao nekorektan, ali Bog ima neki viši cilj i toleriše delimično Jakovljevo ponašanje, i Jakov prolazi kroz probleme zato što ne poštuje Boga. Lavan vidi da Bog stoji iza Jakova bez obzira što je Jakov problematičan, nije Jakov ultra problematičan pa će sad Bog da ga odbaci zbog ovakvih stvari, ali pravi probleme. Lavan traži da napravi savez sa Jakovom, da ne ulazi u sukob sa Bogom. To vi imate i danas. Vi morate da pravite savez sa nekim "političarima" iz nekih neozbiljnih država zato što iza tih država stoji velika sila. I oni su tu napravili jednu gomilu kamenja kao znak saveza. Ovde se prvi put u Bibliji spominje aramejska reč "Jegar-Sahadut", što na aramejskom (sirijskom) znači "svedok-gomila", kako je Lavan nazvao tu gomilu kamenja, a Jakov ju je nazvao "Galed", što na hebrejskom znači "svedok-gomila, gomila svedočanstva". Aramejski i hebrejski su slični jezici kao srpski i slovenački, kao srpski i makedonski. Mi ćemo kasnije u Bibliji da vidimo još na nekim mestima se spominje aramejski jezik. Aramejski jezik je jezik kojim u Bibliji govore neznabošci. I uglavnom je to jezik za teritoriju istočno od Izraela. Ovaj događaj se dešava u mestu Padan-Aram gde su živeli Aramejci. Nekada se taj region i to mesto zvalo Ur, ili Ur Haldejski. Mi ćemo kasnije da vidimo, biće tamo u knjizi proroka Jeremije, Jezdre i Nemije, proroka Danila, biće nekih tekstova koji su na aramejskom jeziku, na jeziku kojem govore neznabošci. Jer glavni centar neznabožaca je bio istočno od Izraela, tamo gde je današnji Irak, tamo gde će biti Vavilon, i tamo se govorio vavilonski jezik. I uticaj te neznabožacke kulture je bio veliki, tako da je aramejski jezik bio prisutan i na teritoriji države Izrael koja će kasnije biti formirana. Neki će posle da ispričaju priču kako je Isus pričao aramejski, što naravno nije tačno. Isus je pričao hebrejski, i na krstu iznad Njegove glave je pisalo "Car judejski", na latinskom, grčkom i hebrejskim jeziku. Nije bilo na aramejskom. Aramejski jezik je jezik kojim pričaju neznabošci. Ušlo je u hebrejski jezik kasnije nekih reči iz aramejskog jezika, ali jezik kojim su pričali ljudi koji su posle Vavilonske kule bili ta loza preko koje je Bog radio, uključujući Avrama i njegove potomke preko Isaka, oni su pričali hebrejskim jezikom.

1. Moj. 31: 48-53 Lavan zaklinje svog zeta Jakova u smislu da on brine o njegovim ćerkama, to je Lavanu najvažnije, njegove ćerke, i da to bude savez da Jakov neće ići protiv njega. Lavan je znao da je Jakov sila jer iza njega stoji Bog, ali neće ni Lavan ići protiv Jakova.

1. Moj. 31: 54-55 Očigledno da je Jakov prineo žrtvu na tom mestu. Postoje razne vrste žrtava, pričaćemo o tome. U svakom slučaju, oni su se rastali, Lavan je otišao svojoj kući, a Jakov je nastavio da ide na mesto odakle je otišao, tamo gde je sada živio njegov brat i gde je nekada živio njegov otac.

1. Moj. 32: 1-2 Jakov se vraća u zemlju iz koje je došao, imaće iskušenje jer treba da se sretne sa svojim bratom sa kojim nije u dobrim odnosima, koji je hteo da ga ubije, ali Bog šalje anđele da ga ohrabre.

1. Moj. 32: 3-5 Za razliku od Lavana kome se nije javio da ide od njega nego je pobegao, Jakov se sad javlja bratu Isavu, šalje glasnike i najavljuje svoj dolazak.

1. Moj. 32: 6-8 Jakov je hteo ljubazno da obavesti svog brata da će da dođe, a dobio je odgovor da on ide sa 400 ljudi, ratnika, prema njemu. Jakov se uplašio i razdelio je svoje ljude u dva tabora. Jedan je bio sa jedne strane, ispred njega, a žene i decu ono što mu je najdragocenije je odvojio na drugu stranu u slučaju da ako ga njegov brat napadne da žene i deca mogu da pobjegnu.

1. Moj. 32: 9-12 Jakov je znao da mu je Bog obećao da će da ga umnoži ali Jakov je bio maloveran, on je čuo to što mu je Bog rekao, on veruje u to ali se boji, i to je ljudska osobina. Imao je puno primera Jakov u životu da ga je Bog izbavljao, ali on se i dalje plaši. I zato je bitno da čovek ima jednu čvrstu zajednicu sa Bogom, da veruje u Boga, i da veruje Božjim obećanjima i da se ne plaši. Ali to se stiće kroz ispravan i moralan život i kroz zajednicu sa Bogom. Kasnije će Bog to isto da govori Mojsiju, da treba da bude hrabar jer je On sa njim. Mojsije se isto bojao. Tako da je potrebno da čovek ima zajednicu sa Bogom da bi bio hrabar, i da stalno hodi sa Bogom, da živi na ispravan način i da doživljava Božje prisustvo u svom životu da bi mogao da bude hrabar za sva iskušenja. Jakov se moli Bogu i traži da ga Bog zaštiti u slučaju da ga njegov brat Isav napadne.

1. Moj. 32: 13-15 Jakov je pripremio veliko blago da da svom bratu, šalje mu 200 koza i 20 jaraca, dao mu je veliki potencijal da se to stado umnožava. Isto to i za krave, magarce itd.

1. Moj. 32: 16-21 Iako je Bog rekao da će ga zaštititi, Jakov je napravio nekoliko odreda svojih ljudi koji su išli sa stokom. I onda je išla prva grupa sa kozama i jarcima i njegovi ljudi, u drugoj turi idu kamile, pa goveda i bikovi, pa magarci i magarice. Ovo su sve bili darovi za Isava ne bi li ga tako odobrovoljili. To je bio plan Jakova.

1. Moj. 32: 22-23 Jakov preko reke prebacuje ono što mu je najvrednije, svoje žene, inoče, decu, i kad ih je preveo preko reke dolazi jedan važan događaj.

1. Moj. 32: 24-30 Znači, Jakov je prebacio svoju decu i žene preko reke na bezbedno da oni idu tamo na bezbedno ako Isav njegov brat napadne ovu prvu grupu ljudi, i on je ostao sam jer je imao nešto važno da obavi. Šta je on imao važno da obavi? Vidimo iz teksta da se on molio Bogu i tražio je od Boga pomoć. Tekst kaže da se Jakov celu noć rvaao sa nekim čovekom. Ko je taj čovek sa kojim se on rvaao? Taj sa kojim se Jakov rvaao je u duhovnom smislu bio neka važna ličnost. Jakov od njega traži blagoslov, da ga ohrabri i

da mu da na poseban način Božju zaštitu. Često slušamo to "molitva pravednika", kad neko ko je pravedan se moli za nekog drugog čoveka. To je kao da se taj čovek direktno moli Bogu. Tekst kaže da se Jakov borio sa Bogom i sa ljudima i na kraju pobedio. Jakov se borio i tražio oprostjenje od ovog čoveka. Ko je ovaj čovek? Da bi smo razumeli ko je ovaj čovek pogledaćemo još neke tekstove gde se neki čovek javlja ljudima. Isus Navin 5: 13-15, 2. Moj. 3: 1-5, čovek koji se javio Jakovu, Isusu Navinu i Mojsiju je bio Jahve, odnosno sam Isus Hristos. Jakov se "rvao" sa Isusom, nije hteo da ga pusti dok mu ovaj ne oprost grehe. Čitaćemo kasnije u biblijskom tekstu, kad neko nekoga uvredi, on treba da mu se izvini, i da uradi sve što je u njegovoj moći da mu ovaj oprost. Ako ti uradiš sve što je u tvojoj moći, a on neće da ti oprost onda ga tretiraj kao neznabošca. Nije Jakov uvredio samo svog brata Isava, on je uvredio Boga jer Isav je Božje dete. Kada čovek nekoga uvredi, povredi, nanese štetu, on ne samo što tom čoveku treba da se izvini i nadoknadi štetu, nego treba i Bogu da se izvini zato što je Boga povredio. Jakov se borio sa Bogom da mu oprost i onda je dobio olakšanje u duši. To je onaj divan osećaj kad čovek koji je pogrešio dobije oprostaj od Boga, kad dobije oprostaj od ljudi koje je povredio, kada mu je mirna savest. Zato što se borio sa Bogom da mu oprost, zato što je bio uporan, više nije Jakov, što znači "onaj koji izguruje/vara drugoga", nego mu je promenjeno ime u "Izrael", što znači "pobednik, onaj koji se borio sa Bogom", i ovo ime će postati najpoznatije ime u istoriji.

1. Moj. 32: 31-32 Pošto ga je ovde Isus malo ćušno pa mu povredio nogu Jakov je počeo da hramlje, i onda zbog ovog događaja, da se to nikada ne zaboravi, u jevrejskom konceptu konzumiranja mesne hrane postoji pravilo da se ne jede taj deo tela, odnosno tu gde je taj nerv kod životinja. Taj koji kolje životinju je obučan da taj nerv i taj deo butnog mišića iseče jer se taj deo ne jede, kao uspomena na ovaj događaj.

1. Moj. 33: 1-3 Jakov je išao prvi, onda su išle sluškinje sa decom, pa onda Lija sa decom, i na kraju Rahela sa Josifom. Jakov se sedam puta klanjao dok nije došao do svog brata, da umilostivi svog brata, da iskaže poštovanje.

1. Moj. 33: 4-7 Evo susreta Jakova sa svojim bratom pod Božjim pokroviteljstvom. Braća se srela posle dvadeset godina, i tu se Isav upoznaje sa ženama i decom svoga brata.

1. Moj. 33: 8-11 Jakov je uporno nagovarao Isava da primi njegov dar tako da je on na kraju pristao. Kroz biblijske tekstove ćemo videti kako pokloni koje ljudi primaju najčešće su u funkciji da se sa njima manipuliše. Znači, daš čoveku poklon, pa onda sa njim manipulišeš. Zato se stalno kroz Bibliju govori: "Blago onome ko izbegava da uzima poklone", u tom smislu da ga neko potkupi da radi neke loše stvari. Videli smo kako i Avram nije želeo ništa da dobije besplatno nego je sve plaćao, a on nije davao poklon već je davao

desetak za Božje delo. Piše u Bibliji da "poklon zaslepljuje oči ljudima", onda ljudi drugačije gledaju. Avram nije hteo da prima poklone, njega nisi mogao da potkupiš, nego je on davao desetak za Božje delo.

1. Moj. 33: 12-16 Isav se ponudio da pomogne Jakovu. Ovaj mu se zahvalio, pomoć mu nije bila potrebna, i tako su se braća razišla svako na svoju stranu.

1. Moj. 33: 17 Postoji jedan praznik koji će Bog kasnije da uspostavi, Praznik koliba, ili "Sukot" na hebrejskom, "kolibe".

1. Moj. 33: 18-20 Jakov se vratio u zemlju svog oca Isaka i deda Avrama, i došao je i ulogorio se ispred grada Sihema. Bio je na periferiji grada, u prirodnom ambijentu, ne ide on u grad da živi, vrlo bitno. Zatim je kupio komad zemlje gde je razapeo svoj šator, i na tom mestu je podigao oltar gde je obavljao Božju službu u skladu sa onim što je Bog zapovedio.

1. Moj. 34: 1-4 Jakovljeva kći koju je on imao sa Lijom, koja se zvala Dina, "redovno je izlazila da posmatra kćeri te zemlje." Kćeri te zemlje su bile paganke, hananejke. Šta je imala da gleda na njima? Ali njoj se svidelo. Mi kažemo paganke, neznaboškinje, kamenjarke, a pravi termin za te nemoralne žene i devojke je "Hananejke" ili "Filistejke", to su najgore žene, i videćemo kakva će sudbina da ih zadesi. Hananci i Filisteji su tokom istorije bili najveći neprijatelji Božjem narodu. Hananci će da budu počišćeni, veliki deo njih, a ovi Filisteji će da postoje još više vekova. Njena mama Lija nije umela da je uči, otac je bio takav kakav jeste, i to jako podseća na ovo što se danas dešava sa devojkama. Sihem, sin Emora Jevajina, Jevaji su potomci Hama, vrlo problematični, je silovao Dinu. Dina mu se svidela, on iskazuje svoju "ljubav" tako što siluje. Sihem je "rečima" nastojao da pridobije njeno srce. To je ovo što danas slušamo "ja te volim", "ja ću da ti skinem zvezde sa neba", znači rečima, ne delima, ne svojim životom, on je nju silovao pa je posle hteo da je pridobije svojim rečima, pazite kakav profil čoveka i karaktera.

1. Moj. 34: 5-7 Dinina braća su se jako razgnevila. Iz teksta vidimo da su se oni razgnevili na Sihema. Za Jakova se kaže da je ćutao, verovatno se i on razgnevio.

1. Moj. 34: 8-12 I otac silovatelja, i silovatelj, taj Sihem, se vidimo u tekstu nigde ne izvinjavaju, nema reči izvinjenja, ni jedne reči pokajanja. Pre Potopa su se sinovi Božji, Božji narod, ženio sa pagankama, pa je došlo do raspada sistema. Ovde vidimo istu sotonsku filozofiju, kad Sihemov otac kaže "sklapajte brakove sa nama." To je jedan od najstrašnijih grehova. Čitaćemo kasnije, kako su Jezdra i Nemija preneli Izraelcima zapovest, kad su se vratili iz Vavilona, da moraju da oteraju sve te žene koje su tamo oženili, te Haldejke i njihovu decu. To je bila Božja zapovest. Ti da se ženiš sa pagankom, kao "ona je lepa", to je jedan od najstrašnijih grehova, i to je ono što vodi porodicu i državu u propast.

1. Moj. 34: 13-17 Jakovljevi odnosno Izraelovi sinovi se služe prevarom. Mi ćemo videti i kasnije da su se služili prevarama. Oni nude ovim paganima da se obrežu fizički, i tek onda će moći ti pagani da se žene sa njihovim kćerima. Ovde se uopšte ne bave obrezanjem srca, promeni karaktera. Naravno, ovo je bilo sa ciljem da ih prevare. Videćemo kasnije, da će taj ritual, da se samo odradi nešto ritualno, biti najvažniji, samo da se ne menja srce, da se ne menja karakter, i postaćeš deo nas. To je danas popularno u modernom svetu i kroz celu istoriju, da se karakter ne menja, da se srce ne očisti, nego neke spoljne manifestacije, i ti si onda deo naše verske zajednice, deo naše ekipe, našeg društva itd.

1. Moj. 34: 18-19 Pazite, ovaj silovatelj je bio najpoštovaniji u domu svog oca. Njega su svi poštovali, onda možete da zamislite kakvi su ostali bili. To je kod njih normalno. Vi danas imate statistike, možete da pogledate na internetu, koliko se žena svake minute siluje u svetu. To su strašne cifre. U Indiji je to normalno, tamo se stalno neko siluje, i u mnogim drugim zemljama. Naravno, to svetski mediji ne izveštavaju.

1. Moj. 34: 20-24 Zašto su se svi ovi pagani, neznabošci, satanisti obrezali? Smatrali su da kada im budu davali svoje ćerke za žene onda će sve to što oni imaju da pripadne njima. Jer, šta će da budu ta deca što će da rađaju te paganke? Pa biće pagani kao što su oni, one će da ih vaspitavaju, i ta deca, i ti sinovi će da naslede svo to imanje i svo to nasledstvo od te bogate porodice i tog bogatog naroda.

1. Moj. 34: 25-29 Kada su se ovi satanisti, neznabošci obrezali kaže se da su bili u bolovima. Sigurno da su i tada postojala znanja, određene biljke koje su koristili za anesteziju. U svakom slučaju, ovi su iskoristili to njihovo stanje da im se osvete. Nigde se ne spominje da su oni rekli nešto svojoj sestri Dini, da su je ukorili. Znači, ti pošalješ svoju ćerku u kafanu, i neki pijanica joj slomije glavu, i taj pijanica je kriv, i hajde onda da pobijemo celu kafanu. Iz teksta ne vidimo da su oni nešto rekli na račun svoje sestre, nego je uvek neko drugi kriv. Tako je i Adam rekao kako ga je žena nagovorila, a žena je rekla kako je zmija kriva. Tekst kaže da su im se osvetili tako što su ih sve pobili, i ne samo da su ih pobili nego su uzeli svu njihovu imovinu i zarobili svu decu i sve žene da rade kod njih kao robovi. Dakle, nigde se ne spominje bilo kakav ukor na račun njihove sestre. Da se spominje to bi bili zapisano, to je vrlo bitan momenat, međutim, to se ne spominje, njihova sestra je samo išla da gleda, ona ništa nije kriva, smatraju oni.

1. Moj. 34: 30-31 Pazite kako tata Jakov razgovara sa svojim sinovima ubicama. Kaže: "Izložili ste me prekoru i zbog vas sam postao mrzak stanovnicima ove zemlje", nisi ti postao mrzak stanovnicima te zemlje zato što su ovi tvoji pobili te ljude nego zato što živiš na jedan drugačiji način. Ti njima smetaš zato što tvoj Bog nije kao njihov bog. Ne baviš se gadnim stvarima kao oni, čim si normalan odmah te smatraju ludakom, sektašem.

Jakov dalje kaže: "Ja imam malo ljudi, a oni će se skupiti protiv mene i napašće me i pobiće i mene i moj dom", pa šta ti je Bog rekao malopre? Da ne sme niko da te dira jer te štiti. Bog mu se lično javio, on se rvao sa Bogom, on je Boga držao u rukama, kakva malovernost. "Zar da se neko sa našom sestrom ophodi kao sa bludnicom?", ne ophode se oni sa njom kao sa bludnicom, nego je ona bludnica, ona ide među bludnice. Ona kao nije bludnica? Pa šta radi tamo, šta ona tamo radi? Pa zato što se ponašala kao bludnica zato je i prošla kao bludnica, tako bludnice prolaze. Jel Dina negde rekla da neće da se uda za tog silovatelja, to se nigde ne spominje u tekstu. Da se pobunila bilo bi zapisano.

1. Moj. 35: 1 Bog kaže Jakovu da ide u Vetilj, "idi tamo i seti se Boga sa kojim si se rvao, sa kojim si se sreo. Ti si skroz zastranio Jakove, ti si skroz zaboravio šta ti se desilo, sa kim si pričao. Ti si zaboravio da ti je ime promenjeno u Izrael, "onaj koji se bori sa Bogom", Bog ga podseća.

1. Moj. 35: 2-4 Ovde vidimo da su Jakovljevi sinovi imali tuđe bogove, imali su kipove kod sebe. I Jakov je to tolerisao. Jakov je tolerisao što njegova ćerka ide tamo među one paganke, i sad kad mu se Bog javio, kad ga je podsetio na njihov susret, onda je Jakov naredio da se uklone tuđi bogovi koje su imali kod sebe, Jakov zna šta Bog voli, a šta ne, da se očiste i presvuku. Jakov je sve to zakopao pod veliko stablo u blizini Sihema.

1. Moj. 35: 5-8 Bog čuva Jakova kao što je obećao. Zašto ga čuva? Jer preko njega ima Plan Spasenja za čitavo čovečanstvo. Preko ovog Jakova, koji je problematičan, Bog ima plan.

1. Moj. 35: 9-13 Ovde se opisuje taj događaj kako je Bog obećao zaštitu i kako je obećao da će da umnoži Jakova.

1. Moj. 35: 14-15 Ovde se spominje žrtva levanica i neke druge žrtve, o njima ćemo govoriti kasnije kada budemo govorili detaljnije o žrtvenom sistemu. U svakom slučaju, Jakov je to mesto gde se Bog susreo sa njim nazvao "Vetilj", ili na hebrejskom "Betel".

1. Moj. 35: 16-20 Ovde imamo opis kako je Rahela, žena koju je Jakov od sve četiri svoje žene najviše voleo, ona je rodila sina koji će dobiti ime Venijamin, i umrla je na putu za Vitlejem. Ovde se prvi put spominje Vitlejem. Znamo da će kasnije u tom mestu biti rođen Isus Hristos. Jakov je postavio stub na njenom grobu, i taj stub stoji tu sve do danas, misli se na vreme dok je ova knjiga pisana. Sad više tog stuba nema.

1. Moj. 35: 21-22 Oni su krenuli dalje, i dok su živeli iza kule Eder, Jakovljevi najstariji sin Ruvim je legao sa njegovom inoćom Valom, sluškinjom njegove žene. Iz teksta ne vidimo pod kojim okolnostima je on sa njom legao, da li je pristala, ili pod pritiskom itd. Ta sluškinja je bila paganka. Lija i Rahela su bile iz te loze koja je dolazila preko Sima i koja je bila iz te familije odakle je bio Avram. Ove sluškinje su bile paganke. Da li je ona dobrovoljno legla sa njim ili nije, šta je tu bilo nije opisano, ali u svakom slučaju, njegov najstariji

sin Ruvim je legao sa ženom svoga oca, odnosno njegovom inoćom, koja mu nije glavna žena. Ako se sećamo taj Ruvim je onaj problematični sin koji je pronašao mandragore i doneo ih svojoj mami Liji. I sada kada vidimo ove stvari koje su se desile sa Ruvimom možemo o njemu da imamo jednu vrlo negativnu sliku. Međutim, njegov karakter ćemo i kasnije da analiziramo, što je vrlo zanimljivo, i da vidite opet sa kakvim ljudima Bog radi i kako se Bog meša u ljudske živote. Tekst kaže da je Jakov/Izrael saznao za to. I šta se desilo, jel ga pozvao na odgovornost zbog toga?

1. Moj. 35: 23-26 Znači, ovaj legao sa njegovom ženom, Jakov saznao. Nigde ne piše da ga je ukorio zbog toga. Pisalo bi da ga je ukorio, ili da je pokušao da ga likvidira, ali toga nema. Ovde se dalje nabraja koliko je imao sinova i kako se zovu, imao je 12 sinova.

1. Moj. 35: 27-29 Sve ovo što smo dosad čitali je putovanje kroz Obećanu zemlju koju je Bog obećao Avramu i njegovim potomcima, i konačno Jakov sa svojih 12 sinova i sa svojom ćerkom dolazi kod svog oca Isaka u Mamriju. Isak je tada imao 180 godina, ljudi su još uvek dugo živeli posle Potopa, i posle toga je Isak umro "i bio je pribran svom narodu", to je jedna fraza kada hoće da se kaže da se pridružio onima koji su umrli, svojim precima se pridružio među mrtvima. Kao što ćemo videti u Bibliji kada se govori o smrti, govori se o tome kada čovek umre njegovo telo ide u fizički grob koji se na hebrejskom zove "kever", a njegov "duh životni", koji je dobio od Tvorca, ide u duhovni grob koji se zove "šeol". Bog ima neko svoje duhovno groblje gde sahranjuje čovekov duh koji sadrži: memoriju, emocije, i sve one duhone aspekte našeg bića.

1. Moj. 36: 1-43 U ovom poglavlju se opisuju događaji iz života Isava, odnosno Edoma, njega su zvali Edom, zato što je crven. Ušao je u poslovicu. U Bibliji imamo kad Bog kaže kako će da razvali neke sataniste, kaže: "Imam da od tebe napravim poslovicu." To znači da ćeš tako da nagrabusiš da će ljudi da te spominju u poslovi. Na primer, tamo neki Pera Perić, i kaže se kao je nagrabusio kao Pera Perić, i to će da ostane kao izreka koja će se prenositi sa kolena na koleno u narodu. E tako je ovaj Edom, odnosno Isav, prodao svoje prvenastvo za tanjir crvene čorbe, i tako su ga nazvali Edom, što znači crven. Dakle, ono što je ovde zanimljivo i važno da zapazimo to je da se Isav oženio sa Hananejkama, najgorim ženama, i da je uzeo svoje žene, sinove i kćeri i sve duše svog doma i otišao u drugu zemlju daleko od svog brata Jakova. To je Bog sredio da on ode što dalje od Jakova da mu ne bi pravio probleme. Dalje se u tekstu navode imena Isavovih sinova, pa njegovi potomci itd. Ovi podaci su važni za nekoga ko hoće da istražuje poreklo naroda, i onda da na osnovu ovih rodoslova može da vidi ko su potomci ovog Isava i njegovih sinova. Za našu priču ovo nije toliko bitno.

1. Moj. 37: 1-4 Jakov kome je Bog promenio ime u Izrael došao je da živi na zemlju gde je živio Avram, vratio se od svog tasta Lavana u hanansku

zemlju, i tu se nastanio da živi na zemlji svoga oca. Njegov najomiljeniji sin je bio Josif, on je bio njegov pretposlednji sin, najmlađi je bio Venijamin. Zašto je Jakov najviše voleo Josifa? Iz ovog teksta vidimo dva elementa. Jedan je taj što mu se rodio pod starost, voleo ga je zato što je bio jedan od najmlađih, međutim, ima jedna druga stvar koja se ovde kaže: "Josif je čuvao ovce sa svojom braćom", i kaže: "Josif je svom ocu donosio loš glas o njima", znači, njegova braća su bila vrlo problematična. Braća su radila neke ružne stvari za koje se znalo da su ružne, ali otac je bio, eto popustljiv itd. I očigledno da je Jakov voleo Josifa više od ostale dece zato što je bio moralan. Josifova braća su ga počela mrzeti "i nisu mu mogli mirno ni reć reći." U Bibliji je reć "mir" jako bitna. Najvažnija stvar u životu je kad imate mir, kad vam je mirna savest, kad ništa loše niste uradili pa ste mirni, kad vas niko ne maltretira, kad živite u ambijentu gde vas niko ne terorise i maltretira itd. Oni nisu mogli mirno ništa da mu kažu, bili su grubi prema njemu, bili su agresivni prema njemu ta braća. Zašto? Zato što je Josif bio drugačiji, zato što je bio moralan. I to se dešava danas svim ljudima na planeti koji hoće da žive moralno. Čim se to malo eksponira sa moralom, sa poštenjem, sa zdravljem, odmah skaću na njega da mu ugroze mir, zdravlje i život.

1. Moj. 37: 5-8 Ovde imamo izveštaj kako je Josif usnio san. Generalno, ljudi koji su zdravi, koji su duhovno uravnoteženi ne sanjaju snove. Da pitate nekog čoveka koji živi na selu, koji je fizički aktivan, da li šta sanja on će vam reći da ništa ne sanja, da spava kao mala beba. Ljudi koji su pod velikim stresom, koji nezdravo žive, oni imaju problem što sanjaju svakakve snove, i onda misle da su ti snovi od Boga, onda misle da su od demona itd. Zdrav čovek koji je duhovno uravnotežen on ništa ne sanja. Sanja samo ukoliko Bog na poseban način mu se javlja. San može da bude ili od Boga ili od demona odnosno Sotone. Sa aspekta Biblije, sa aspekta zdravlja, čovek koji ništa ne sanja to je zdrav čovek. Onaj koji stalno nešto sanja on treba da poradi na svom duhovnom zdravlju. U Bibliji mi imamo da se Bog ljudima javlja na tri načina. Javlja se u snu, javlja se u viziji, i javlja se licem k licu. To su načini kako se Bog kroz istoriju javljao ljudima. Šta znači u snu? Čovek spava i Bog mu se javi u snu, pokaže mu, kaže nešto, prikaže mu itd., i na taj način mu daje određenu poruku do koje on nikada ne bi mogao da dođe na neki drugi način. Drugi način je kroz viziju, čovek je budan ali vidi nešto u vazduhu, sliku, kao video, u kojem mu se Bog obraća. Ljudi koji su demonizovani oni isto imaju ovakva iskustva. Oni sanjaju košmarne snove, onda sanjaju neke "lepe" snove, misle da su lepi, javio mu se neki mrtvi rođak pa ga pozdravio, to mu se demon javlja, ne može mrtvi rođak da mu se javi jer mrtvi rođak "spava", ali oni koji ne znaju Bibliju onda oni misle da mu se stvarno javio mrtvi rođak, a ustvari demon sa njim manipuliše. Mi ćemo videti kasnije da se neki ljudi javljaju, na primer, Isus, ali koji su živi, kao što je Mojsije koji je živ prenet na nebo, kao Ilija koji je takođe živ prenet na nebo

kao što piše u Bibliji, takođe i Enoh o kome smo čitali. Takvi ljudi mogu da se jave čoveku, naravno uz Božje dopuštenje. Démoni se ljudima javljaju i u viziji. Na primer, ljudi koji koriste halucinogene droge oni takođe imaju vizije kako putuje po svetovima, on se viđa sa sirenama, i to se ljudima sviđa. Pored sna i vizije Bog se javlja tako što sa ljudima priča licem k licu kao Bog. Može Bog da se javi i kao anđeo kao što se javio Avramu, iako, Avram ga je video kao anđela, kao čoveka, i obraća mu se sa Jahve, sa Bože. Ali postoje situacije kad se Bog u svoj svojoj slavi javi čoveku i priča licem k licu. I taj koji priča licem k licu je Isus Hristos, i to će biti slučaj sa Mojsijem, kada Bog bude rekao kako se javljao ljudima u snu i viziji itd., ali se nikad nije javio licem k licu kao što se javio svom slugi Mojsiju, jer je Mojsije bio poseban čovek. Ovde sada vidimo da Josif sanja san. I u Bibliji imamo tekst gde Bog opisuje kako mi možemo da procenimo da li je neki san od Boga. Možemo da čitamo u Bibliji i da budemo informisani. Ako ne znamo Bibliju mi ne možemo da procenimo da li je neki san od Boga ili nije od Boga. U 5. Moj. 13: 1-5, ovde u biblijskom tekstu imamo da može da se pojavi čovek koji je sanjao san, i koji će da učini neko čudo, kako mi da znamo da li je to od Boga ili nije od Boga? Jedino ako znamo Bibliju. Kaže, ako on učini neko čudo i da neki znak, nešto natprirodno, natprirodno mogu da rade i demoni, ne mora samo Bog da bude, i ako ti on onda kaže "hajde da služimo nekim drugim bogovima za koje ne znaš", a da ne služimo biblijskom Bogu, na taj način te Bog iskušava da vidi da li si njemu veran. Kako Bog može nekog da iskuša da li je njemu veran? Može da ga dovede u neko iskušenje, čovek ne čita Bibliju, ne održava duhovnu higijenu, da bude prevaren su ogromne šanse. Bićeš izmanipulisan na razne načine. Bog kaže da onaj koji čini čuda i poziva te da služiš drugim bogovima, odnosno demonima i Sotoni, takav čovek koji te navlači na smrt i destrukciju treba da se likvidira, po biblijskom zakonu u teokratiji.

1. Moj. 37: 9-11 Josif je usnio još jedan san, "sunce, mesec i jedanaest zvezda klanjaju se preda mnom", koji je ispričao svom ocu i braći. Braća su se još više razgnevila. Znae, kad vi ljudima pričate o istini, o moralu, ljudima se to ne sviđa. To je isto kao kad biste došli u kafanu i alkoholičarima pričate o štetnosti alkohola. To im se neće svideti. Istina je da ako živite nemoralno neko drugi će nad vama da vlada. Taj san koji je Josif sanjao je bio očigledno toliko upečatljiv da on to nije mogao da prećuti, i ovaj san će biti vrlo bitan za kasniji razvoj događaja.

1. Moj. 37: 12-17 Iako je Josif bio jedan od najmlađih sinova Jakovljevih, odnosno Izraelovih, otac je najviše u njega imao poverenja. Otac je poslao Josifa da traži braću, da mu prenese ako ovi prave neku štetu ili čine neko zlo. Ovo mesto gde je Josif našao svoju braću, Dotan, je vrlo bitno mesto u biblijskoj istoriji zato što će u tom mestu Dotan se desiti nešto značajno u životu Josifa, i iz Dotana, možemo da kažemo, kreće jedna slavna karijera ovog pobožnog mladića. U Dotanu je kasnije živio jedan od najvećih Božjih

ljudi u istoriji koji se zvao Jelisije. Bog je preko Jelisija čuvao teokratsku državu Izrael koja je formirana, i onda su okolni narodi pokušavali da napadnu Izrael, međutim, Bog je stalno preko Jelisija javljao izraelskom caru šta ovi neznabošci i satanisti spremaju. Dotan je znamenito mesto, i pročit ćemo taj događaj za Dotan, jer je tu živio taj čuveni prorok Jelisije, 2Carevi 6: 8-17, car Sirije pravi zamku caru Izraela koji treba da prođe na mestu gde ga sirijski car očekuje. Međutim, Bog javi Jelisiju da javi izraelskom caru da ne ide tamo iako je planirao, i to je radio više puta. Car Sirije kaže kako imaju špijuna u svojim redovima. Neko javlja izraelskom caru šta mi planiramo. Očigledno da su Sirijci imali svog špijuna u izraelskim redovima, i njihov čovek špijun koji je špijunirao Izraelce kaže da nema špijuna među njima, među Sirijcima. Nego sve što car Sirijski misli i kaže Bog zna, javlja Jelisiju, a on to javlja izraelskom caru. Sirijski car je poslao veliku vojsku da uhvate Jelisija. Kada je jedno jutro Jelisijev sluga ustao video je veliku vojsku koja ih je opkolila i upita Jelisija šta da rade. Jelisije mu odgovara da se ne boji jer "naših ima više nego njihovih", kojih naših kad su njih dvojica sami, začuđen je Jelisijev sluga. Jelisijev sluga nije video nešto što je video Jelisije. Oko grada je bila sirijska vojska, a iza njih su bila brda koja su bila puna plamenih kola i konja. Videćemo ta plamena kola kako se opisuju i kako su povezana sa anđelima. Znači, okolo Dotana je bila anđeoska vojska, ali ovaj to nije video, zato se Jelisije pomolio da mu Bog otvori oči. Kako je Jelisije video, a ovaj njegov sluga nije video? Zato što postoji duhovno čulo, duhovni vid. Da bi se videlo u duhovnom smislu, mora da se poznaje teologija i mora čovek da bude povezan sa Bogom, onda postoji duhovni vid. Isus kaže da je "oko videlo telu", misli se na duhovno oko, "ako je oko bolesno svo je telo bolesno", ako si duhovno slep onda ne znaš da prepoznaš šta je dobro, a šta loše i onda ćeš loše da prođeš u životu. "Otvaranje očiju" ćemo da čitamo u još dva stiha u Bibliji koja su vrlo bitna.

Psalam 119: 18, David traži da mu Bog otvori oči da bi "video lepotu tvog zakona. Otvori mi oči da vidim koliko je lepo živeti moralno." I vrlo često ljudi nisu u stanju da reše svoje probleme zato što su duhovno slepi. I kada je bila osnovana teokratska država, o tome ćemo kasnije čitati, kad ljudi nisu znali da reše određene probleme, 5. Moj. 17: 8-13, u teokratskoj državi je Bog car, i on daje zakone koji su zapisani u Bibliji, i po tim zakonima treba da se živi, i po tim zakonima treba da se sudi u slučaju da neko poćini krivićno delo, i bili su ljudi sudije koji su bili rasporećeni u celom narodu. Bile su sudije nad 10 ljudi, nad 50, 100, 1000. I onda na lokalnoj zajednici, postoji sudija, to su bile male komune, sela, u okviru jednog bratstva ima 10 muških glava, deset glava porodice, nad njima postoji jedan sudija koji rešava lokalne probleme. Ako on ne moće da reši problem, ima ovaj nad 50 koji rešava, nad 100, nad 1000, kao više distance u sudu, pravosuću. Mećutim, ako ti je teško da presućiš u nekom slućaju, ne znaš da rešiš problem, postoji vrhovni sudija u

Izraelu, teokratskoj državi. Sedište vrhovnog sudije je u Jerusalimu. U Jerusalimu se nalazi Hram gde je Bog prisutan na poseban način. U tom Hramu sveštenici su najviši teološki autoriteti. Oni žive moralno, oni to primenjuju u praksi, upražnjavaju određene obrede koji ukazuju na Božji Plan Spasenja. Oni se ne bave zarađivanjem novca, imaju komad zemlje na kome mogu da se prehrane, ali žive skromno u smislu da se bave duhovnim stvarima, njima ne trebaju automobili, jahte, njih to ne interesuje, njihovo nasledstvo je Bog, kako piše u Bibliji. I kaže se ako ti nešto nije jasno, imaš neki problem koji ne možeš da rešiš na lokalnu, posvađali se, potukli se, ovaj ovog ubio, ovaj ukrao itd., ne znaš da rešiš, dođeš kod čoveka kome je Bog otvorio oči, jer je on izabrao da mu Bog otvori oči, on se bavio teologijom, on je čitao Sveto Pismo. Narod većinski nije nešto mnogo zainteresovan da se bavi teologijom, narod hoće "jedi, pij, veseli se", i onda pošto nemaju dobro duhovno čulo, dođeš kod čoveka koji ima dobro duhovno čulo, i dođeš kod njega da se posavetuješ. Ti sveštenici nisu mogli da zastrane jer ukoliko bi zastranili Bog bi ih likvidirao. Ukoliko bi bili uporni da zastranjuju i narod to podržava onda bi ih Bog pustio niz vodu i onda bi došlo do uništenja Hrama i do ukidanja teokratske države kao što se dešavalo u istoriji. U svakom slučaju, jako je bitno to što kaže Jelisije, "otvori mu Bože oči da vidi." I zato je bitno kad uzmemo da čitamo Sveto Pismo, pre čitanja da se pomolimo Bogu da nam Bog otvori oči. Biblijski tekst je jednostavan da se razume, ali đavo će da skoči da nam stavi crne naočare da ne vidimo, pa će da dođu "stručnjaci" sa strane koji će da kažu: "Šta to čitaš, to su gluposti, to su izmišljene priče, to su bajke itd." Bog se otkrivao Josifu na poseban način, kao što ovde vidimo. I šta se dešava kada su braća videla Josifa?

1. Moj. 37: 18-22 Braća kada su videla Josifa dogovorili su se da ga ubiju. Hteli su da ga bace u cisternu gde se skupljala kišnica, a reći će ocu da ga je proždrla neka divlja zver. Bog preko Ruvima izbavlja Josifa. To je onaj Ruvim što je pronašao mandragoru halucinogenu biljku pa dao svojoj mami Liji, onaj koji je legao sa inoćom svoga oca. Bog preko njega deluje i spašava Josifa. Ispade da je Ruvim bio bolji od ostalih po mnogim pitanjima. Pogledajte preko koga Bog deluje, tako da ne treba mi ljude da odbacujemo zato što je nešto loše radio. Jel ima kod njega nešto dobro, jel Bog nešto dobro uradio preko njega, to treba da gledamo, to je kriterijum koji Bog koristi.

1. Moj. 37: 23-24 Kad je Josif došao ovi su poslušali to što je rekao Ruvim, jer Ruvim je bio najstariji brat među njima, verovatno je imao najveći autoritet, skinuli su mu tu prugastu haljinu, to odelo koje mu je otac poklonio, i bacili su ga u tu cisternu za vodu koja je bila prazna. Očigledno da je ovo bila jesen, tad su cisterne bile ispražnjene, i onda tamo desetog meseca, u oktobru prema ovom paganskom kalendaru kreću kiše. Ovo se verovatno dešava u septembru prema ovom paganskom kalendaru, videćemo biblijski kalendar nema septembar, oktobar, nego ima drugačije nazive za mesece, ali

čisto da osetimo kad se ovo dešava. Znači, Ruvim je uspeo da ga spase da ga ne ubiju. Odlično.

1. Moj. 37: 25-28 Kada su bacili brata u jamu seli su lepo da jedu. Pravi krimosi, naprave štetu, i onda sednu da jedu, piju itd. Međutim, tad dolazi karavan trgovaca koji ide za Egipat. Juda, jedan od braće, je predložio da ga prodaju, jer ako ga ubiju nemaju nikakvu korist. Ovako će uzeti neke pare, a ovi kada ga odvedu u Egipat više ga neće videti, tamo je završio karijeru. Tamo će da bude rob, tamo će da ga maltretiraju, životni vek robova je kratak, teraju ih da rade, imaju loše uslove za život, posle izvesnog broja godina umru, to je sudbina robova. Ova braća čim su čula za pare odmah su se složili. Prodali su ga za dvadeset srebrnika. Videćemo kasnije kakva je sličnost između Isusa i Josifa, velika sličnost, samo što je Isus prodat za trideset srebrnika, a Josif za dvadeset. U svakom slučaju, oni su njega prodali. U stara vremena ljudi su nasilno odvođeni u robove. Danas ljudi dobrovoljno idu da budu robovi, za gazdu da rade, da žive po betonskim kavezima. U stara vremena je moral i osećaj za dostojanstvo bio na višem nivou, danas je to na mnogo nižem nivou.

1. Moj. 37: 29-36 Ruvim verovatno nije bio tu kada su ovi prodali Josifa, kad je došao i video da ga nema on je "razderao svoje haljine", i to je jedan običaj koji je postojao na Bliskom istoku, kada je nešto jako tužno, to je simbol razdiranja srca, prepuklo mu srce. To ćemo kasnije videti kada Isus bude razapet na krstu, kaže se "razderala se zavesa u Hramu." Ta zavesa je delila Svetinju od Svetinje nad Svetinjama. U Svetinji nad Svetinjama je bio zavetni kovčeg sa zapovestima, ispred toga je bila zavesa. Ta Svetinja nad Svetinjama gde je bio kovčeg je srce Hrama. I tu se pokidala zavesa, razderala se zavesa, razderalo se Božje srce. Tako i Ruvim, on je pokidao svoje haljine kao simbol razdiranja svoga srca zbog toga što je učinjeno sa Josifom. On je mislio njega da izbavi, međutim, ovi su ga prodali. Zaklali su jarca, natopili krvlju njegovo odelo i odneli kod oca Jakova. Otac se šokirao. Niko od ove braće se nije našao da kaže ocu: "Tata izvini, slagali smo te, evo da ti ja kažem", ne, svi su bili solidarni lažovi. To je jako potreslo Jakova, on je obuko odelo od grube kozje dlake, to je najsiromašnija garderoba, to je simbol kad čovek tuguje, kad hoće da se ponizi na jedan poseban način pred Bogom. Josif je prodat Petefriju koji je bio šef obezbeđenja na faraonovom dvoru. Prodat je kod najžešćeg čoveka.

1. Moj. 38: 1-5 Juda je otišao od svoje braće i došao kod nekog Hananca, nekog paganina. Tamo je video kćer nekog Hananca koji se zvao Suva. On ju je uzeo za ženu i legao sa njom. Pazite! Biblijska zapovest kaže, to ćemo kasnije da čitamo, biće zapisano, a ovde su oni to odlično znali, da je najstrožije zabranjeno se ženiti/udavati sa pripadnicima drugih neznabožičkih naroda. Dakle, Juda je oženio paganku koja mu je rodila tri sina.

1. Moj. 38: 6-14 Juda je imao tri sina sa ovom Hanankom, i svog prvenca Ira oženio je sa devojkom koja se zvala Tamara. Po imenu vidimo da je ova devojka iz neke porodice koja je bliska Bogu, vidimo po imenu, koristi se hebrejsko ime, ova ostala imena su aramejska, znači, ime ukazuje, ne možemo da tvrdimo sto posto, ali videćemo da je ova Tamara bila mudra i pametna devojka, i ona se udaje za unuka Jakovljevog. Tekst kaže da je taj Judin sin "bio zao u Gospodnjim očima." Ti si Judin sin, ne možeš ti da se ponašaš kako hoćeš, kao bitanga najgora. Možeš da živiš tamo među neznabošcima pa radi šta hoćeš, ali Bog ima plan sa Izraelom, odnosno sa Jakovom i njegovim sinovima, kakvi god da su oni problematični ima kod njih dobrih stvari, i Bog to gura. Bog je tog Ira ubio. Ne piše kako ga je ubio, da li ga je u snu likvidirao, ili je pustio neku bolest, to je tehničko pitanje kako je likvidiran, nebitno. Juda je rekao Onanu da legne sa ženom svog brata i da sklopi sa njom "deverski brak" i tako podigne potomstvo svom bratu. U Bibliji postoji zapovest, to ćemo kasnije da čitamo, koju su oni tada znali, da čovek ne može da oženi ženu svog brata, osim ako taj brat pogine i nema muško potomstvo sa tom ženom. Ako nije imao muško potomstvo sa tom ženom onda je obaveza brata da podigne potomstvo svom bratu, tako što će da uzme za ženu suprugu svoga poginulog brata i da joj podigne potomstvo. Sa aspekta moderne kulture, sad će ovi evropljani da prevrću očima, da se skandalizuju itd. U stara vremena najveće bogatstvo su bila deca, i za devojku je bilo čast da bude deo dobre porodice i da ima decu iz te dobre porodice. Nisu oni bili opterećeni kao danas seksualnim odnosima i da se samo o tome priča itd. Pričalo se o porodici. Bogatstvo su bila deca, ljudi. Taj polni odnos, seksualni odnos, je bilo nešto sporedno u životu. Nije to bila najvažnija stvar kao ovim današnjim bolesnim i perverzним ljudima. I žena koja je ostala udovica, a nije imala muško potomstvo sa svojim mužem, ona je podigla potomstvo svom umrlom mužu sa svojim deverom, to se zove "deverski brak". Tu nema ništa nemoralno. Da se ona kurvala, u demokratiji, to bi za evropljane bilo u redu, ima švalera, ima partnera, to može, to je ok. A da ona podigne decu svome umrlom mužu to bi za njih bio skandal. A da ide da abortira i to može, po paganima, evropljanima to nije strašno. Nekada je bio potpuno drugačiji sistem vrednosti.

Zašto su bili bitni sinovi? Zato što su sinovi imali obavezu da brinu o svojim roditeljima, to je jedan od razloga. Svako će vam reći ko je roditelj da ćerka vredi ko pet sinova. Ali, sinovi su jako bitni u tom ratničkom, u tom egzistencijalnom smislu, i zato je bitno da se ima sin koji će da brine sutra o majci i ocu, o porodici, i da nastavi da porodica bude znamenita i ugodna pred Bogom. Znači, ne može čovek da oženi ženu svoga brata, to je zabranjeno po Bibliji, osim ako je brat poginuo i nije ostavio muško potomstvo, onda ima obavezu da podigne potomstvo. Žena može da kaže da neće, nema problema, bićeš tu sluškinja u njegovom domu, on će da dovede

neku drugu ženu, možeš da imaš potomstvo a nećeš. Dakle, Juda kaže svom drugom sinu Onanu da legne sa svojom snajom udovicom koja nema muško potomstvo i podigne joj potomstvo. Onanu bi kasnije doveli drugu ženu ako bi izrazio da se ženi, ali ovde je zapovest da on treba kao dever da učini za svog brata da mu podigne potomstvo. "Ali Onan je znao da to potomstvo neće biti njegovo", to je potomstvo njegovog brata, ali može posle da uzme drugu ženu, "i zato je, kad je imao odnose sa ženom svog brata, prosipao svoje seme na zemlju da ne bi dao potomstvo svom bratu", prosipao seme, danas se to kaže "masturbirao", ili "onanisao", i tako je nastao termin "onanisati" po ovom Onanu, ovom paganinu. Majka mu je bila paganka, pošto mu je majka bila paganka i on je paganin. To što mu je otac bio Juda, iz dobre familije, šta vredi kad ga majka naučila, kakva je majka takva će da budu deca, u najvećem broju slučajeva. Zato je bitno kako se čovek ženi. Ako hoćeš da znaš kakva će da ti budu deca gledaj kakva ti je žena. Tu ženu kakvu si izabrao takva će da ti budu deca. Bog je i ovog Onana likvidirao. Ovaj najmlađi brat Sala je bio još uvek mlad. Juda je rekao snaji Tamari da malo sačeka dok Sala ne poraste i onda će on da joj podigne potomstvo svoga preminulog muža. Međutim, prošlo je vreme i Juda je zaboravio na svoju snaju Tamaru. Sala porastao, Tamaru niko ne zove. I šta je Tamara uradila? Čula je da njen svekar Juda dolazi tamo u neko mesto, Tamna se zove, da striže ovce. Ona je sa sebe skinula udovičku odeću, i tad se verovatno nosila neka crnina, prekrila se maramom i stavila pokrivalo preko lica, i stala je na ulaz u mesto Enaim koji je na putu za Tamnu gde će da prođe njen svekar.

1. Moj. 38: 15-19 Juda kada je ulazio u grad Enaim on je video Tamaru, ali nije znao da je to njegova snaja, prošlo je neko vreme kako je nije video, možda par godina, ne piše u tekstu, i on je mislio da je ona neka bludnica pošto je pokrila lice. Tada su postojale bludnice ili prostitutke koje su to radile za pare. A postojale su i hramske prostitutke, jer pagani, neznabošci su tokom istorije obožavali jednu boginju koja se zvala Astarota, ili Aštarta, ili Ištar, zavisi kako ko prevodi, i onda su u hramovima te boginje Astarote žene paganke imale period u toku godine kada su u tom hramu služile kao hramske prostitutke, to je bila obaveza svih žena koje su služile tom bogu, pošto je taj bog, taj demon, odnosno Sotona njihov "zaštitnik". I onda su one tu pokrivalo svoje lice, to imate danas u satanističkim crkvama, gde pokrivaju lice, stave maske, i onda imaju seksualni odnos. I onda taj novac koji su dobijali od prostitucije su davali u hram boginje Astarote, tako se nekada radilo. Glavni sveštenik satanskog hrama je onda bio makro. Znači, bila je prostitucija za pare, a bila je prostitucija i za hram boginje Astarote. Tako da Juda nije znao da li je ona prostitutka za pare ili za hram. To ga nije interesovalo, njega je interesovalo da on ima seksualni odnos sa tom bludnicom, sa tom prostitutkom. Da bi legao sa njom Juda joj je u zalog dao pečatni prsten, lančić i štap. Ljudi su nekada imali prsten i tu je bila neka gravura koja je

ukazivala na njega i njegovu porodicu, i onda on kad se pravi neki dogovor, ili kad se piše pismo, on se potpiše i stavi taj pečatni prsten kao pečat da se zna da je to on. To nisu imali svi ljudi, to su imali ugledni ljudi. Štap nije bio običan, to je štap koji je bio lep, izrezbaren, pozlaćen, danas takve štapove koriste u mnogim verskim zajednicama. Juda je legao sa njom i ona je ostala u drugom stanju.

1. Moj. 38: 20-23 Tamara je uzela te stvari: pečatni prsten, lančić i štap, i otišla kući, a Juda je mislio da će ona i dalje da bude na tom mestu gde je on nju sreo. Juda je poslao jare po svom prijatelju Odolamcu da bi dobio nazad zalog koji je dao Tamari, pošto te stvari vrede mnogo više, međutim, on nije mogao da je nađe.

1. Moj. 38: 24-26 Tamara je zatrudnela sa svojim svekrom, i odmah se to saznalo. U trećem mesecu stomak nije mnogo veliki, ali se pročulo, verovatno im je ona rekla jer je htela da ubrza neke stvari. Javili su Judi da je Tamara u drugom stanju, a Juda je naredio da se Tamara pogubi i spali, jer to je bila zapovest koju je Bog dao. Juda je bio gazda, ona je bila njegovo vlasništvo kao njegova snaja, deo njegove porodice, i on je bio sudija nad njegovom porodicom, i on je rekao to što po Božjem zakonu sledi. Ali pošto je on bio sudija u svojoj porodici, sudija iznad njega je bio Bog, a on je zloupotrebljavao svoju sudsku funkciju, išao je da se kurva, ali evo da vidite sa kakvim ljudima Bog radi i kako Bog sve to vodi. Kad su izveli Tamaru da likvidiraju pred očima svog svekra, svog sudije, ona kaže da je zatrudnela sa čovekom čije su ovo stvari i pokaže prsten, lančić i štap. Juda je na to rekao: "Pravednija je od mene, jer je nisam dao svom sinu Sali", i više nije legao sa njom.

1. Moj. 38: 27-30 Tamara je rodila dva sina Faresa i Zaru sa Judom. I od ovog Faresa će kasnije se roditi car David, i rodiće se Mesija Isus Hristos. Od Jude preko Faresa koga je Juda dobio sa Tamarom kasnije će se roditi car David i Solomon, i Isus Hristos. I Tamara, ova žena, koja je bila poštena, moralna, pravedna, koja se borila za svoja prava na najbolji način koji je znala, ona se između ostalog spominje u rodoslovu Isusa Hrista, kao što ćemo kasnije da čitamo kada budemo čitali Jevanđelje. Ona će biti prabaka cara Davida i Isusa Hrista.

1. Moj. 39: 1-3 U ovom tekstu imamo dva vrlo bitna elementa na koja treba da obratimo pažnju. Ovaj Egipćanin koji je kupio Josifa od Ismailaca je bio, kako piše u tekstu, faraonov dvoranin i zapovednik telesne straže. Reč "dvoranin" nije hebrejska reč, ona se u Bibliji spominje ali kao tuđica, kao reč koja nije hebrejska reč, i tu se koristi reč "saris" što znači "uškopljenik ili evnuh". U hebrejskom jeziku ne postoji reč da neko bude uškopljenik. Šta znači uškopljenik? Znači da se podvrgnuo hirurškom zahvatu. I u ono vreme su bili hirurzi, nisu imali tako modernu tehnologiju kao današnji hirurzi, ali i u ono vreme su postojali hirurzi koji su između ostalog radili zahvate kada neki muškarac želi da bude seksualno nesposoban. Kaže se "uškopili ga". On može

da vrši malu nuždu na jedan način, ali je seksualno nesposoban. On ne može žene da seksualno napastvuje, i obično su ti uškopljenici bili u haremima. Bili su u prostorijama gde je trebao neko da bude nadglednik nad ženama vladara. I on je tu bio nadglednik, neka telesna garda, obezbeđenje, ali je bio uškopljen. On nije imao želju niti je mogao da napastvuje te žene, ili da ima seksualni odnos sa njima itd. Suludo je da neko sebe uškopi odnosno seksualno onesposobi. Znači, ovaj Petefrije je bio uškopljenik. Taj momenat je bitan zato kad budemo kasnije čitali šta se dešavalo sa Josifom, da razumemo celu tu kulturu i ceo taj ambijent u kojem je bio Josif. Dalje se kaže da je taj Petefrije, Josifov gospodar, video da je Gospod sa njim, da je Jahve sa njim, i da mu Gospod daje uspeh u svemu što radi svojim rukama. U Egiptu su se ljudi klanjali mnogim bogovima, bilo je puno bogova, i sad kad biste vi došli u Egipat i rekli "ima jevrejski Bog Jahve", oni bi rekli "nema problema, još jedan bog na njih hiljadu ili milion", jer oni su se klanjali raznim bogovima, ustvari to su bili demoni. Postoji jako puno demona koji se ljudima javljaju pod različitim imenima i onda su ih ljudi obožavali kao bogove. I zato su ih zvali mnogobošci, imali su mnogo bogova. Iz biblijske perspektive oni su bili neznabošci jer ne znaju za pravog Boga Stvoritelja. Josif je očigledno bio čovek koji je za svoje uspehe u životu zahvaljivao svom Bogu. I ovaj Egipćanin je video da je to neki drugi Bog, da to nisu ovi egipatski bogovi, nego neki Bog za koga on nije nikad čuo, verovatno. Video je, dakle, da Josif u svemu napreduje i to mu se svidelo, pošto je Josif bio uspešan čovek.

1. Moj. 39: 4-9 Tekst kaže da je Bog blagoslovio ovog Egipćanina zato što je on prepoznao da Jahve Stvoritelj svemira je onaj koji je zaslužan što je Josif u svemu uspešan, i Josifa je zbog toga tretirao na poseban način, dao mu je veliko ovlaštenje u svojoj kući, u svojoj porodici. Josif je imao sedamnaest godina kada je prodat u Egipat. U tekstu se kaže da je Josif "izrastao u mladića lepog stasa i lepog lica." Šta to znači? To znači da je bio zdrav. Ne postoje ružni ljudi. Postoje bolesni i zapušteni ljudi, iako bolesni i zapušteni to vam je isto. Postoje neki koji se rode bolesni jer roditelji nisu pazili sa kim se žene i bolesni ljudi su ulazili u bračne odnose. I ono što je bilo naročito lepo kod Josifa je što je bio duhovno zdrav. Lepota njegovog karaktera se videla u njegovom licu. I žena ovog Egipćanina je to prepoznala. Pazite, njen muž je bio komadant telesne straže, znate kakvi su ljudi bili u telesnoj straži, nisu to bile žderonje sa velikim stomacima, to su sve bili zategnuti mladići, fizički jaki, ali njoj se svideo Josif. Zašto? Oni koji malo znaju žensku psihologiju oni znaju da se ženama mnogo više sviđa duhovni aspekt čoveka nego telesni, fizički. Znači, ova žena je prepoznala nešto duhovno kod Josifa. On jeste bio lep fizički, ali on je bio lep fizički zato što je bio zdrav, zato što se zdravo hranio, što je zdravo živeo, ali postojala je ta duhovna lepota jer je on bio sa Bogom. To je bio jedan drugi karakter, nešto što ona sigurno nikad nije videla u životu. I kad se pojavi među ženama negde

neki duhovan muškarac žene odmah to prepoznaju. Jer one se stalno susreću sa sirovinama, sa primitivcima, sa prostacima koji su vulgarni, pričaju viceve, ali se rasipaju novcem. Pobožni ljudi koji su i fizički i duhovno lepi oni se prepoznaju po svom karakteru. I ono što je najveća vrednost i najveće bogatstvo za jednog čoveka je da ima prijatelja, a prijatelj znači lep karakter, ne ulizica, nego prijatelj. I najveće bogatstvo za jednu ženu je da ima pored sebe muškarca koji će joj biti prijatelj, koji je lepog karaktera, koji je duhovan. Šta vam znači da pored sebe imate muškarca koji ima puno para, a koji je sirovina, kad je prostak, kad je bitanga, kurvar, razbojnik. I ova je žena to prepoznala, i kaže mu: "Lezi sa mnom." Josif joj kaže da mu je njen muž dao sve na raspolaganje, i da mu ništa nije uskratio osim nje. Vidimo da je Josif brinuo o svemu u kući ovog Egipćanina, samo nije brinuo, kaže tekst, za hleb koji je jeo. Znači, Petefrije je pazio šta jede. Nije verovao Josifu, koji je bio Jevrej, za jelo, da ga ne bi ovaj možda otrovao, a ovo sve drugo mu je poverio. Petefrijeva žena traži od Josifa da legne sa njom. Ovakav način ponašanja žena u jednom egipatskom društvu je bilo nešto normalno. Egipatsko društvo je bilo perverzno društvo. Kakvo je egipatsko društvo bilo u tom seksualnom smislu perverzno možemo da pročitamo u 3. Moj. 18, da imate bolju sliku u kakvom se ambijentu nalazi Josif. Bog kaže da sve ove gadne stvari rade ovi ljudi u egipatskoj i hananskoj zemlji.

Na osnovu biblijskog teksta i na osnovu biblijskog konteksta, mnogi teolozi smatraju da ovo što se ovde dešava, postoji žena čiji je muž seksualno nesposoban, i ona je htela da ima odnos sa glavnim slugom u njihovom domu, to je nešto normalno u Egiptu. Ona se ne boji da će muž da je izbac iz kuće zato što će da ima odnos sa njim. Tamo je ko koga dohvati, luda kuća, to je jedna perverzna i bolesna nacija i država. Nije Josifov gazda njemu rekao da može da ima sve pa čak i njegovu ženu ako hoće, to mu nije rekao. Međutim, da je ona od svog muža tražila, mnogi teolozi to smatraju na osnovu konteksta, da joj dozvoli da ima odnos sa Josifom, mnogi teolozi smatraju, da bi on pristao na to. To je kulturni kontekst u kome se sve ovo dešava. Da je ona njega pitala, međutim, ona njega nije pitala, šta ima da ga pita, ona je komadant u kući. Kaže se u Bibliji: "Deca sprovode silu nad narodom mojim a žene su im gospodari." Tako izgleda jedno moralno posrnulo društvo. Josif je odgovorio: "Kako bih mogao da učinim tako veliko zlo i da zgrešim Bogu?" On neće Bogu da se zamera, njemu je veza sa Bogom najvažnija stvar. To je ono što se zove "strah Gospodnji", da se ne odvojiš od izvora života. Kad činiš greh ti se odvajаш od Boga, i onda svašta može da ti se desi. Kad se čovek odvoji od Boga to je kao kad čovek zaluta u džungli punoj divljih zveri i čudovišta.

1. Moj. 39: 10-16 Ovo je jedan scenario koji je poznat i danas. Znači, bludnica optužuje za silovanje nekog drugog. Ona je pozvala sve ukučane i rekla im: "Gle, doveo nam je ovog čoveka Jevrejina da nam se podsmeva."

Ova reč "podsmeva", ili "mecahek" je ista ona kada se Ismail "mecahek" sa Isakom. Kad se on seksualno izživljavao nad Isakom. "Mecahek" znači seksualno uznemiravanje, znači seksualna predigra kod bračnih drugova, i znače ove perverzne igre koje imamo kod dece i tinejdžera kad prste zavlače u genitalije itd. Dakle, ona optužuje Josifa da je došao da ih seksualno zlostavlja. To ona kaže, tako piše u originalu.

1. Moj. 39: 17-20 Kada je došao gazda Petefrije on se naljutio. Kad gledamo istorijski i kulturni kontekst, da je njegova žena sa Josifom imala dobrovoljno odnos ovaj verovatno ništa ne bi rekao, to je kod njih normalno ko koga stigne. Međutim, da on uzima nešto bez dozvole, da je on pitao njega "ej gazda, jel mogu ja malo da se družim sa tvojom ženom?", ovaj bi možda rekao može ili ne može, ali bez dozvole ti pokušaš da konzumiraš njegovu ženu to je najstrože zabranjeno. I kao moderna tužilaštva i pravosuđe u zapadnom svetu tako i ovaj Petefrije veruje svojoj "moralnoj" ženi. I strpao je Josifa u zatvor, zato što je smatrao da je on pokušao da uzme nešto što mu nije bilo dozvoljeno. Da je tražio dozvolu verovatno bi dobio, da je ona tražila dozvolu od muža verovatno ni tu ne bi bilo problema. Verovatno je ovaj Petefrije bio oženjen sa ovom ženom pa kad mu se kasnije karijera malo razvila smatrao je šta će mu žena, bolje da se uškopi da bi dobio bolje radno mesto. Ona može da ima odnos sa kim hoće, takvi su zakoni, a njemu je svejedno, može da ima i homoseksualni odnos, ako mu žene dosade.

1. Moj. 39: 21-23 Iako je došao u zatvor Josif je i tu napredovao. Pametan čoveka se svuda snađe i svuda mu bude dobro kada je sa Gospodom. Onaj koji nije sa Gospodom može da bude u palati, u najvećem ovozemaljskom blagu itd., kad nije sa Bogom, kad nema karakter on je nesrećan, oko sebe ima sve ulizice, poltrone itd. I u zatvoru je on funkcionisao, odmah su ga prepoznali da je sposoban, uvažavali su ga, šef zatvora mu je dao odrešene ruke jer je video da će ovaj da radi te poslove bolje nego on. Josif je postao drugi čovek u zatvoru i tu ga Bog priprema za novu misiju. Mnogi ljudi kad dopadnu u zatvor ili neku tešku situaciju treba da čitaju ovaj izveštaj. Josif je prvo dospao u egipatsko ropstvo, a sad je otišao još u zatvor, mnogo gora situacija nego što je bila. Sad da vidite šta Bog radi. Tako Bog može sa svakim čovekom koji je upao u ropstvo.

1. Moj. 40: 1-4 Vidimo iz teksta da je taj Petefrije, Josifov gazda, u njegovoj kući imao tamnicu. On je bio zapovednik telesne straže, ali je u svojoj kući imao tamnicu gde su tamnovali faraonovi zatvorenici koji su bliski njegovom dvoru. Tekst kaže da su peharnik, onaj koji je cedio grožđe faraonu u pehar, i njegov pekar, koji mu je spremao namirnice od žitarica, oni su dospeli u zatvor. Peharnik i pekar su u stara vremena bili ljudi od najvećeg poverenja vladara. Videćemo kasnije kroz istoriju, jedan Jevrejin koji se zvao Nemija on je bio peharnik persijskog cara, čovek od najvećeg poverenja, i on je uspeo da izdejstvuje, kada su Jevreji odvedeni u vavilonsko ropstvo, pa su

onda Persijanci pobedili Vavilonjane i zauzeli tu teritoriju, onda je taj Jevrejin Nemija bio peharnik kod persijskog cara. I on je uspeo da izdejstvuje da se Jevreji vrate u svoju zemlju, u Izrael, i da obnove razoreni Jerusalim koji su razvalili Vavilonjani. Tako da su peharnik i pekar, faraonovi ljudi od najvećeg poverenja, oni su mogli da ga otruju. Zašto su oni dospeli u zatvor? Istorijski gledano, kulturno gledano, verovatno ovaj faraon je nešto pojeo što su ovi spremili, pa je možda dobio dijareju, ili kako bi mi rekli proliv, i ovaj se razljutio, i strpao ih u zatvor. Da je on smatrao da su oni njega hteli da otruju on bi ih likvidirao. Faraoni su bili preke naravi i ko zna iz kog razloga je on njih poslao u zatvor. Vrlo verovatno, kako smatraju teolozi, ovo je bila jedna od opcija, dobio je dijareju. Peharnik i pekar su dospeli u zatvor gde je bio Josif.

1. Moj. 40: 5-8 Pazite kako Bog deluje. Peharnik i pekar sanjaju snove i uznemirili su se mnogo. Dolazi Josif i vidi da su oni uznemireni. Oni mu kažu da su sanjali snove koje ne mogu da protumače. Josif im odgovara da ima Bog koji tumači snove. Ne kaže Josif kako on tumači snove, nego kaže kako ima Bog koji može to da im protumači. Isti ovaj događaj ćemo imati kasnije u vreme kad su Jevreji bili u vavilonskom ropstvu. Isto će vavilonski car da sanja san i neće moći da ga protumači, i onda će Danilo da mu kaže da ima Bog koji će da mu protumači san. Isti obrazac.

1. Moj. 40: 9-15 Ovde peharnik priča šta je sanjao i između ostalog kaže u tom snu: "U ruci mi je bio faraonov pehar, i ja sam uzeo grožđe i iscedio ga u faraonov pehar", iz ovog teksta možete da vidite kako su vino ljudi nekad pili, faraoni, carevi šta su pili. Znači, uzeo je grožđe i iscedio ga u pehar faraonu. To je pravo vino. Ovde imamo istorijski izveštaj kako se pravilo vino, šta su pili carevi. Ne ovo alkoholno vino, ovaj otrov što sad pakuju u ove lepe flaše. Nego iscedi se sok i pije se. Uzmite grožđe pa ga iscedite i popite to pa ćete videti šta je piće. Hladan sok od grožđa, nema šanse da postoji bolje piće.

1. Moj. 40: 16-19 Kada je pekar ispričao svoj san Josifu, Josif mu je rekao da će loše da prođe, da će da pogine. Onoga koga interesuje da istražuje biblijska proročanstva može da analizira ove snove i njegova tumačenja. Ovde imate san i imate tumačenje, i onda možete da vidite kako Bog daje određene simbole kad hoće nešto da objasni ljudima itd. Dakle, peharnik će da bude na slobodi i radiće kod faraona, a ovaj drugi će da bude pogubljen.

1. Moj. 40: 20-23 Ispunilo se ono što je Josif rekao u tumačenju snova peharniku i pekaru, ali peharnik je zaboravio Josifa. Bilo mu je dobro, kad mu je dobro briga ga za Josifa koji ga je ohrabrio.

1. Moj. 41: 1-4 U tekstu se kaže da je faraon sanjao debele i lepe krave, a takođe mršave i ružne krave. Bog se njemu otkriva na način da on razume poruku. U stara vremena je glad postojala na mnogim lokalitetima, zato što su ljudi živeli nezdravo, zato što nisu brinuli o svojoj egzistenciji, bilo je

robova, svega je bilo. Bog ih je kažnjavao tako što im zatvori nebo, kiša da ne pada, kao što ćemo videti kasnije. Sad će ovi meteorolozi "stručnjaci" da kažu da Bog ne utiče na vremenske prilike. I u našem narodu postoji, bar je postojalo, sad slabije, pošto je i kod nas bilo dosta vremena gladi, kad je neko onako debeljuca znači da je zdrav i lep, čim je mršav znači da je propao. Znači, kad neko nije debeo on je propao. U moderno vreme devojke koje su mršave one se zovu manekenke, one su lepe. Sve kontra, ali u onom kontekstu kulturnom, lepe i debele krave, znači, kad je debeljuca znači da nije gladan, čim nije gladan znači da je zdrav i lep.

1. Moj. 41: 5-7 Faraon sanja san, mršave i ružne krave su pojele ove lepe i debele krave, i sedam ružnih klasova pojeli su ove lepe klasove, i on se uznemirio i probudio se.

1. Moj. 41: 8 Kada se probudio, faraon je pozvao ove "stručnjake", satanističke sveštenike i magove. I tad su postojali vračari, astrolozi, vidoviti ljudi, ali niko nije mogao da mu reši problem. Tu demoni ne pomažu.

1. Moj. 41: 9-13 Kada je faraon objavio da je sanjao san i da ne zna šta znači setio se peharnik Josifa.

1. Moj. 41: 14-16 Kad je faraon čuo od peharnika za Josifa odmah je naredio da ga dovedu. I naravno, kad izlaziš pred faraona moraš da se središ. Prošlo je dve godine od kad je peharnik izašao na slobodu. Sigurno da u zatvoru nije imao pravo na frizera nego mu je rasla i brada i kosa pa je bio zarasto. I kaže se da se obrijao, ošišao i presvukao, i izašao pred faraona. Faraon kaže Josifu: "Čuo sam da ti možeš protumačiti san kad ga čuješ", a Josif mu kaže: "To nije u mojoj vlasti! Bog će faraonu objavitii dobro." "Ima Bog koji će da ti kaže, ja sam samo neko ko prenosi Božju poruku, nisam ja pametan pa ja znam da tumačim snove", kaže Josif.

1. Moj. 41: 17-24 Faraon ponavlja Josifu ono što je rekao svojim magovima, satanskim sveštenicima i ostalim savetnicima, i niko nije mogao to da mu protumači.

1. Moj. 41: 25-28 Josif kaže faraonu da mu Bog govori šta će da učini. To je poruka od Boga. Kaže mu da ti klasovi i te krave predstavljaju 7 godina.

1. Moj. 41: 29-32 Josif mu kaže da će biti sedam godina izobilja, i to je koncept koji ćemo kroz Bibliju stalno da vidimo, sedam godina. Bog sve radi u sedmicama, to je tipologija u Bibliji. Onda ima sedam puta sedam godina pa je onda pedeseta godina jubilarna. To ćemo čitati kasnije. Postoji tipologija kako Bog deluje. Znači, biće sedam godina rodni i sedam godina gladi. I ovo je vrlo aktuelno danas. Bude izobilje, ljudi se opuste, i onda dođe kataklizma, zaključavanje gradova, restrikcije, karantini itd.

1. Moj. 41: 33-36 Josif kaže faraonu: "Biće sedam godina izobilja pa sedam godina gladi, i sada faraone ako si pametan, nađi mudrog čoveka i pametnog koji će za ovih narednih sedam godina izobilja da skuplja petinu

od svog roda na zemlji i da skladišti za ovih sedam gladnih godina”, tako je Josif posavetovao faraona.

1. Moj. 41: 37-43 Faraon je bio dovoljno pametan da prepozna da je ovo poruka od pravog Boga, i uzvisio je Josifa. Pre dvadeset minuta je bio kosmat, čupav, bradat, neuredan, na dnu cisterne (zatvora), a sada je postao drugi čovek u državi. Vidite kako Bog za čas preokrene situaciju kod čoveka kad je čovek sa Bogom. Zato se treba uzdati u Boga, “Dobro radi, dobro misli i dobru se nadaj.”

1. Moj. 41: 44-46 Ovde vidimo da je Josif bio uzveličan da bude drugi iza faraona kada je imao 30 godina. I tu postoji jedna lepa tipologija. Isus je sa trideset godina počeo svoju misiju. Josif sa trideset godina počinje svoju misiju. Ovo je sve do sad bila priprema. Postoji velika analogija između Isusa i Josifa. Tekst kaže da mu je faraon dao ime “Psontomfanih”. Ovo ime nije hebrejsko. U hebrejskom tekstu spominje se ime “Capnatpaneah”. Taj egipatski jezik je sličan hebrejskom jeziku. U hebrejskom ovo “capnat” je isto što u hebrejskom znači “cofen”, što znači “šifra ili kod”, a “paneah” znači “dešifrovati ili otkriti”. Tako da njegovo ime “Capnatpaneah”, kako piše u hebrejskom, ili ovde u našem prevodu “Psontomfanih”, znači “onaj koji tumači tajne”, “onaj koji dešifruje kodove”, “onaj koji zna da tumači zagonetne stvari.” Njegovo ime je bilo Josif, ali je on imao i egipatsko ime. I ovaj obrazac ćemo imati kroz celu istoriju. Gde god je dolazio Božji narod dobijao je i imena te lokalne neznabožačke države gde je živio. Na primer, kada budemo čitali o proroku Danilu, njemu su u Vavilonu dali ime Valtazar po paganskom bogu Valu, ili Balu. Biće tamo kada budemo čitali u persijskoj carevini čuvenog Mardoheja. Mardohej nije bilo njegovo hebrejsko ime, to je persijsko ime koje je povezano sa paganskim bogom Mardukom.

1. Moj. 41: 47-49 Josif je skupljao žito, kako mu je Bog rekao, po petinu ili 20% od svih useva. Josif je sakupio velike količine žita. Nije on sakupio velike količine mesa za gladne godine, nego velike količine žita. I to je ona hrana koja se jela u početku koju je Bog dao. Bilje koje nosi seme, to je najvažnija namirnica, žitarica. Danas vi praktično nemate da kupite žitarice da jedete. Ovo što se prodaje u pekarama, to su prerađene žitarice, belo brašno. U belom brašnu imate samo sedam posto hranljivih sastojaka. Jedete prazne kalorije, to praktično nije žito. Žito je najvažnija namirnica. Glavna žitarica na Bliskom istoku je bio ječam. Ječam je jedna od najboljih žitarica. Tu je i pšenica, ovas, raž itd. Žito možete da skladištite, može dugo da stoji i da se prehranite u vreme gladi. Pazite, dolaze teška vremena. Ovo je vrlo aktuelno ovo sad što čitamo oko Josifa. On je skupljao žito. I postoje arheološka istraživanja koja govore o jednom znamenitom čoveku u Egiptu, to je zapisao otac egipatske istorijografije sveštenik Maneto. On govori o jednom znamenitom čoveku u egipatskoj istoriji koji se zvao Imhotep ili Imotep. Taj Imhotep, on je prvi počeo da gradi piramide u Egiptu zato da bi

u njima skladištilo žito. Prva piramida koja je napravljena je stepenasta piramida u Sakari, i tamo su nađena ogromna skladišta za žito. Taj Imhotep je prema istorijskim podacima bio Josif, samo što se u egipatskoj istoriji naziva Imhotep. Imate o tome za više informacija knjigu koja se zove "Biblijska arheologija", od dr. Lenarta Milera, a i u knjizi "Nauka i problem smrti", od dr. Mirosljuba Petrovića, imate slike, dokaze, reference o tim otkrićima, da vidite kako arheologija potvrđuje ovo što mi sada čitamo o Josifu.

1. Moj. 41: 50-52 Pre nego što je nastupila glad Josif je dobio dva sina.

1. Moj. 41: 53-57 Šta su dolazili Egipćani da traže kad je nastupila glad? Jel su dolazili meso da traže? Ne! Tražili su žito, da imaju hleba da jedu. Kad nastupi glad ljudi kupuju brašno. Ovo je vrlo poučno i aktuelno. Ja preporučujem svima da razmišljaju o ovome i da naprave neka svoja skladišta sa žitaricama, za teška vremena koja dolaze, koja neće doći za pedeset godina ili za trideset, nego možda za koju sedmicu ili koji mesec.

1. Moj. 42: 1-4 Jakov, onaj kome je Bog promenio ime u Izrael, zbog velike gladi šalje sinove u Egipat da kupe žito. Ali šalje njih desetoricu. Ovog najmlađeg, Venijamina, koji je bio od njegove glavne žene Rahele, Jakov je Rahelu smatrao glavnom ženom, nije hteo da pusti u Egipat.

1. Moj. 42: 5-7, Oni dolaze kod Josifa, i kad izlaze pred njega tekst kaže da se klanjaju pred Josifom. Ako čitamo drevne istorijske dokumente možemo da vidimo kako je izgledalo to klanjanje. Na primer, u starim akademskim dokumentima se kaže, kad se izlazi pred cara "klanjam se sedam i sedam puta." Šta to znači? On kad izlazi pred cara, pred vladara, on izlazi pa se pokloni do zemlje, skroz se pokloni kao kad se muslimani mole, pa onda nastavi nekoliko koraka pa se opet pokloni, i tako sedam puta dok ne dođe do cara. Dakle, on na tih 20-30 metara dok ne dođe do cara on se sedam puta pokloni. I kad završi šta je imao da kaže caru, on napušta cara ne okrećući mu leđa, nego on ide unazad, i onda se pokloni, pa opet nastavi unazad pa se opet pokloni i tako sedam puta. Tako i ovi izlaze pred Josifa i klanjaju se, ne piše da li je bilo sedam puta, ali iz istorijskih dokumenata znamo kako je to izgledalo. Međutim, Josif je njih prepoznao a ovi njega nisu.

1. Moj. 42: 8-13 Kad je prepoznao braću Josif se, kaže tekst, odmah setio snova koje je sanjao o njima. Bila su dva sna. Prvi san kad je Josif sanjao klasove, kako je on imao klas i kako su njegova braća imala klasove. I onda su se njihovi klasovi klanjali njegovom klasu. Znači, jedanaest klasova se klanjalo jednom klasu. Posle je sanjao drugi san, gde je sanjao sunce, mesec i jedanaest zvezda kako se njemu klanjaju. Jedanaest klasova i jedanaest zvezda se njemu klanjaju, plus sunce i mesec. Ovde nema jedanaest zvezda, odnosno jedanaestoro braće. Ovde nema jedanaest klasova, odnosno jedanaestoro braće, nego deset. A Josif zna proročanstvo šta je Bog rekao. Njih jedanaest će da mu se klanja. Josif radi u funkciji onoga što je Bog njemu rekao u snu. Treba da dođe i jedanaesti brat.

1. Moj. 42: 14-17 Josif se seća sna, ali san ne može da se ispuni na ovakav način, mora da dođe i jedanaesti brat. U Bibliji postoji zakletva, i to u Bibliji piše, čitaćemo o tome, kako izgleda Božja zakletva. Ona glasi: "Tako da je živ Jahve/Gospod." To je Božja zakletva. Ovde Josif kaže, pošto je on u Egiptu, i on koristi egipatsku terminologiju, on kaže: "Tako živ bio faraon", jer su oni faraona smatrali za božanstvo, on je bio bog u Egiptu. Oni su njega obožavali kao boga, pravili su mu kipove kojima su se klanjali. To imate i danas u paganskim zemljama, ljudi prave kipove raznim ljudima koji su bili znameniti tokom istorije. Sve velike stvari koje su ljudi uradili tokom istorije to je uradio Bog preko njih, tako da slava treba da ide Bogu, a ne tim ljudima. Dakle, i u Egiptu su se zaklinjali u boga, ali u lažne bogove, faraona. Josif ih je sve zajedno bacio u zatvor na tri dana, da malo razmišljaju o onome što su uradili.

1. Moj. 42: 18-20 Josif reče: "Ako ovako uradite ostaćete živi, jer se ja bojim Boga", ovde se za ime Bog ne koristi reč Jahve, Josif ne kaže Jahve, pošto je on u Egiptu, nego kaže Elohim. Elohim je opšte ime za Boga, kao što mi kažemo Bog. Kad kažete Jahve, onda se tačno zna na kog se Boga misli. Jahve je biblijski Bog. Josif kaže da se boji Boga, a Egipćani misle da on misli na njihove paganske bogove. Josif jednog od braće zadržava u zatvoru, a ostale šalje da odnesu žito i hranu svojim porodicama i da mu posle dovedu najmlađeg brata. Treba da se ispuni ono što je sanjao što mu je Bog rekao, da dođe njih jedanaestoro. Sad se postavlja pitanje, a ko su sunce i mesec koji se klanjaju Josifu? Josifova majka je umrla kada je rodila Venijamina. Postoje različite interpretacije ko su sunce i mesec. Vrlo je moguće da su sunce i mesec u tom snu koji je sanjao Josif, egipatska i hananska zemlja, a jedanaest zvezda su njegova braća. To je jedna interpretacija koja je ovako najlogičnija.

1. Moj. 42: 21-25 Josif je rekao da jedan ostaje ovde, a ostali da idu kući. Sad su se braća između sebe počela raspravljati. Tada im Ruvim odgovori: "Zar vam nisam govorio: 'Ne činite greh detetu?' Ali vi niste slušali. Sad se traži račun za njegovu krv." Pazite, ovo je vrlo važan tekst. Isus kaže, i u Bibliji piše, da će svako dobiti po delima svojim. Tokom istorije su živeli mnogi kriminalci i ubice. Ubice nisu samo oni koji fizički likvidiraju ljude. Ubistvo je i kada nekome oduzimate dostojanstvo. To rade ove moderne plaćene ubice, ovi lažni novinari, oni isto čine ubistvo, i o tome Biblija govori. Tako da, svi oni koji su činili teška krivična dela, ili neka druga, treba da mole Boga za oprostaj, da im oprost i za to što su učinili, jer će doći račun za krv koju su prolivali. Josif je čuo šta ovi pričaju, bilo mu je teško pa je otišao u neku drugu prostoriju i plakao je jer mu je bilo žao kad je čuo šta njegova braća govore, kako se kaju i kako im je teško. Zašto je Josif vezao Simeona, zašto nije Ruvma koji je najstariji? Ruvim se zalagao za njega, a Simeon je sledeći po starini. Pazite šta je Josif uradio. Naredio je da im se stavi žito u džakove, i rekao je da taj novac kojim su platili žito, da se stavi odozgo da ovi ne znaju.

1. Moj. 42: 26-28 Znači, sada Josifova braća imaju problem. Sad će malo da razmišljaju, da budu malo u strahu, da se preispituju. Ne bi se oni nikada preispitivali za to što su uradili da se ovo nije desilo, ali Bog to tako vodi.

1. Moj. 42: 29-34 Sinovi Jakovljevi pričaju šta im se desilo kod faraona.

1. Moj. 42: 35-38 Kada su braća odnosno sinovi Jakovljevi izneli ponudu svom ocu od Josifa, šta on kaže: "Sve se na mene svalilo." Pa naravno da se sve svalilo na tebe. Jel si ti brinuo o tim sinovima? Jel si im dopuštao da rade to što su radili? Jel su se ponašali kao banditi? Što nisi zategao uzde? Sad dolazi na naplatu. Nije moralo sve da se svali na tebe. I ovo je upozorenje roditeljima i očevima. Ako budeš puštao da deca rade šta hoće svaliće se na tvoja leđa. Posle kukaj kao Jakov što kuka.

1. Moj. 43: 1-7 Braća neće da krenu nazad u Egipat dok njihov otac Jakov ne pusti da povedu i Venijamina, jer je tako rekao onaj čovek odnosno Josif. Oni nisu hteli da idu dok ne ispune ono što im je Josif rekao.

1. Moj. 43: 8-10 Javlja se "stručnjak" Juda. Traži dozvolu od Jakova da mu pusti da on povede Venijamina sa sobom pa ako ga ne vrati biće on kriv i odgovoran. Kako ćeš ti da budeš odgovoran kad se desi šteta? Kako će šteta da se nadoknadi? Šta treba Jakov, da te ubije ako Venijamin nastrada? Samo bi veću štetu napravili.

1. Moj. 43: 11-14 Evo, Jakov se sad setio i Boga da spomene. "A Bog Svemoćni neka podstakne onog čoveka da vam se smiluje", znači, idite, vodite i ovog brata i neka vam je Bog u pomoći. Poneli su i neke darove, neke mirise, začine, imali su malo pistaća i badema, ali nema žita. Žito je ključ.

1. Moj. 43: 15-18 Josif ih prima u goste, šalje ih u svoju kuću da jedu, ali oni su u strahu. Njima demoni ubacuju crne misli jer su grešnici. Džabe njih Josif zove na gozbu, ulaze u lepu palatu, oni su u strahu. To je kao kada pričate demonizovanim ljudima o zdravoj hrani. Pričate im o žitaricama, pričate im o soji, a demoni ih truju kako su žitarice prskane, kako je soja genetski modifikovana pa zato ne sme da se jede itd. A kad jede meso, kad jede leševe mrtvih bolesnih životinja demon ga ne dira. Tako i ovi, Josif ih šalje na gozbu, a oni drhte jer su u grehu.

1. Moj. 43: 19-23 Oni onako isprepadani vraćaju novac koji je bio u njihovim vrećama. Šef sale koji je upravljao Josifovim domom im je rekao da je sve u redu, zatim im je izveo Simeona. Sad su na okupu svih jedanaestorica.

1. Moj. 43: 24-28 Kad su ulazili u Josifov dom, šef sale, čovek koji je upravnik Josifovog doma doneo im je vodu da operu noge. To je običaj, higijena. Ulaziš u kuću. Ne možeš da ulaziš sa prljavim nogama. Zamislite danas, dolaze vam gosti, a vi njima ponudite da operu noge. Uporedite paganski Egipat kakav nivo higijene je bio, a pogledajte današnju higijenu.

1. Moj. 43: 29-32 Kad je Josif video svog rođenog brata Venijamina, on nije mogao da se suzdrži pa je otišao u susednu prostoriju da plače. On se

sa Venijaminom nije video više od dvadeset godina. Josif se posle vratio i rekao da se posluži jelo. Josif je jeo sa svojom braćom, a Egipćani koji su bili kod njega jeli su odvojeno od njih. Zašto su bili odvojeni? Jevreji su bili pastiri, čuvali su ovce, a ovca je u Egiptu bila božanstvo. Egipćani su se klanjali ovcama. I sad imate da Jevreji jedu njihovog boga, jedu ovčetinu, jedu jagnjetinu. I zato su jeli odvojeno. To vam je kao ono, za pušače i ne pušače, odvojene prostorije.

1. Moj. 43: 33-34 Josif je seo da jede sa braćom, a ovi Egipćani su se čudili. Josif je Venijaminu dao da jede pet puta više nego svima ostalima.

1. Moj. 44: 1-2 Josif reče: "Dajte im žito koje su kupili, svako od njih ima magarca, na njih stavite žito i odozgo novac kojim su platili to žito, a u džak sa žitom i novcem ovog najmlađeg Venijamina, tamo stavite i moj srebrni pehar iz koga ja pijem."

1. Moj. 44: 3-5 Josif još malo drži u neizvesnosti svoju braću, odnosno Bog preko Josifa ih još dovodi u red.

1. Moj. 44: 6-12 Josifova braća su rekla čoveku koji je upravljao njegovim domom: "Kod koga se od tvojih robova nađe ono što je ukradeno, taj neka umre." Zamislite kakve su ovo sulude izjave. Oni osuđuju svog brata na smrt kod koga će se naći srebrni pehar. Josifov sluga nije prihvatio njihovu suludu ideju koju su predložili. Rekao im je da kod koga se nađe srebrni pehar taj će ostati kod njega rob, a ostali mogu da idu kući. Josifov pehar je bio pronađen kod Venijamina.

1. Moj. 44: 13-17 Sad dolaze kod Josifa. On ih rečima malo kažnjava. Josif im takođe kaže da će ovaj najmlađi kod koga je nađen srebrni pehar ostati kod njega kao rob, a ostala braća mogu da idu kući.

1. Moj. 44: 18-23 Juda Josifu prepričava razgovor koji je imao sa svojim ocem Jakovom. Zapazimo kako se Juda na pristojan i kulturnan način obraća Josifu. Kako se poštuju ljudi koji su autoriteti, koji se nešto pitaju u državi, koji se nešto pitaju u porodici, koji se nešto pitaju u preduzeću. Pogledajte kakav je ovo odnos, kako ljudi razgovaraju, a ne ovo ko danas, nema nikakvog poštovanja, ni prema roditelju, ni prema poslodavcu, ni prema ljudima koji vode državu, ni prema nikome. Dakle, Juda kaže Josifu kako stoji stvari, da ne mogu da ostave ovog najmlađeg.

1. Moj. 44: 24-29 Oni sad pričaju Josifu šta će biti ako odu kod svog oca bez najmlađeg brata. Otac to ne bi preživeo.

1. Moj. 44: 30-34 Juda razgovara sa Josifom pošto je on preuzeo odgovornost pred ocem da će da vrati Venijamina. Juda kaže Josifu da ostane on kod njega, jer ako se oni vrate bez Venijamina njihov otac će sigurno da umre.

1. Moj. 45: 1-4 Josif više nije mogao da se suzdržava, rekao je svim Egipćanima da izađu napolje, onda se otkrio svojoj braći. Rekao im je da je

on Josif njihov brat. Ovi nisu mogli da veruju koliko su se uplašili. Mislili su da će Josif da im se osveti.

1. Moj. 45: 5-8 Josif njih ne ukorava. Josif im kaže da nisu oni njega poslali u Egipat nego Bog, i da zbog toga ne treba da budu žalosni. Mogao je Bog da pošalje Josifa u Egipat i na neki drugi način. Nije morao da ga pošalje na ovakav način, da on prođe svo ovo stradanje. Ali pogledajte kako Josif razgovara sa razbojnicima. "Bog me poslao", tačno da ga je Bog poslao, ali Bog ga je poslao težim putem. Bog je vodio stvari svojom rukom na najbolji mogući način. Kako pridobiti ljude? Kako da se jedan grešnik pokaje? Bog se preko Josifa bori da pridobije ove razbojнике koji su prodali svog brata.

1. Moj. 45: 9-13 Josif kaže braći da mu dovedu oca. Josif je sa sedamnaest godina došao u Egipat, sa trideset godina je postao zamenik faraona, bilo je sedam godina izobilja i dve godine gladi kada on treba da se susretne sa ocem, ukupno dvadeset dve godine on nije video oca, i isto toliko nije video svog rođenog brata.

1. Moj. 45: 14-20 Josif se pozdravio sa svojom braćom, izljubio ih, a faraon je saznao da su došla Josifova braća. Faraon je rekao Josifu da dovede celu svoju familiju, da će im dati najbolju zemlju i sve što je najbolje u Egiptu daće im, koliko je faraon bio fasciniran Josifovim Bogom, i time šta je Josif radio. Koliko god da je faraon bio oduševljen Josifovim Bogom on nije prihvatio da on bude na strani Josifovog Boga, ali je poštovao.

1. Moj. 45: 21-24 Josif ih šalje po oca. Sve im je obezbedio, i kola i hranu, sve. Josif im je rekao: "Nemojte da se putem ljutite jedan na drugoga", ljudi kada su u materijalnom blagostanju brzo se posvađaju. Ljudi koji su duhovno siromašni, a materijalno bogati oni se za čas posvađaju.

1. Moj. 45: 25-28 "Oživeo je duh njihovog oca Jakova", kada je čuo da je Josif živ. Tada je Jakov rekao: "Idem da ga vidim pre nego što umrem."

1. Moj. 46: 1-4 Jakov odnosno Izrael ide u Egipat, a Bog ga ohrabruje pošto je bio star itd. Bog mu kaže da će tamo da umnoži njegovo seme, da ide, da se ne boji, da je na zalasku svog ovozemaljskog života, i još mu Bog kaže da će mu Josif svojom rukom zatvoriti oči. Dakle, Bog mu kaže da će umreti pored svog omiljenog sina Josifa.

1. Moj. 46: 5-7 Jakov sa celom svojom familijom, sa svojim šatorima, sa svim što je imao kreće za Egipat.

1. Moj. 46: 8-25 Ovde se sada nabrajaju imena Izraelovih sinova, njihov rodoslov.

1. Moj. 46: 26-27 Sedamdeset ljudi je došlo u Egipat. Ovde se računaju muške glave. Znači, bio je Jakov, šezdeset šest muških potomaka koji su od njega se izrodili u hananskoj zemlji, Josif i njegova dva sina koja su se rodila u Egiptu, ukupno njih sedamdeset. I oni će tu da se umnože, jer Bog ima jedan plan, veliki plan za potomke Avrama, Isaka i Jakova.

1. Moj. 46: 28-30 Jakov dolazi u Gesem, to je severni deo Egipta koji je najplodniji, tu je delta reke Nil. Tu na najboljem mestu će Bog da umnoži Jakovljeve potomke i da ih pripremi za izlazak iz Egipta, i da ih kasnije odvede u zemlju koju im je obećao. I ovde imamo opis susreta Jakova sa Josifom.

1. Moj. 46: 31-34 Josif savetuje oca i svoju braću šta da kažu faraonu, jer oni su pastiri, čuvaju ovce, a Egipćanima su ovce bogovi, oni se klanjaju ovcama. To je možda čudno, ali kada pogledate istoriju, ljudi su se klanjali životinjama. Imate kipove krava, ovaca, imate u Indiji da su krave svete životinje. Josif ih savetuje da kažu faraonu da su pastiri jer će onda on da ih pošalje u Gesemsku dolinu da budu fizički odvojeni od Egipćana jer su Egipćanima oni koji se bave pastirskim poslom nečisti. To je za njih bogohulno, to je za njih gnusoba da se uzgajaju ovce i da se one koriste za šišanje, da šišaš njihovog boga, da jedeš njihovog boga itd.

1. Moj. 47: 1-6 Faraon je oduševljen da izađe u susret Josifu jer mu je Josif spasao i carstvo i državu, i on zna da se jako obogatio zbog svega što je uradio Josif, jer je Josif sakupljao žito sedam godina i sada prodaje to žito za faraona.

1. Moj. 47: 7-10 Josifov otac Jakov se susreće sa faraonom. Faraon ga pita koliko ima godina? Jakov mu kaže da ima 130 godina, ali da je to malo godina i da ne dostižu godine života njegovih očeva. Mi smo čitali na početku genealogiju koliko su ti ljudi živeli, preko 900 godina. Avram je imao 175 godina, njegov otac još više, kako idemo prema Noju ljudi su sve više i više živeli. Posle Potopa je životni vek počeo da se smanjuje.

1. Moj. 47: 11-17 Ovde imamo opis dve grupe ljudi. Imamo Jakova i njegovu porodicu, i imamo ove neznabošce u Egiptu. U vreme najveće gladi, u vreme kad su ljudi umirali od gladi, kad su sve davali da dođu do hrane, oni koji su bili na strani Boga su živeli u izobilju, u plodnoj zemlji, i imali su hrane koliko su hteli. To je zato što su bili bliski Bogu i što su živeli po Božjim zapovestima. Naravno da Jakov jeste bio dobar čovek ali je bio i problematičan. Raspustio je svoje sinove, nisu bili kao što bi trebalo da budu, ali evo, bio je Josif, njegov sin, preko koga je Bog blagoslovio celu porodicu. U vreme najveće gladi oni koji su se držali Boga oni u ničemu nisu oskudevati. Sa druge strane, neznabošci koji nisu znali za Boga, koji su se klanjali lažnim bogovima, koji su verovali lažnim autoritetima, "stručnjacima, ekspertima, licenciranim, akreditovanim, dobitnicima visokih međunarodnih priznanja i drugih polnih oboljenja", oni su sve prodavali da bi se prehranili. I ovo je slika onoga što se danas dešava. Ljudi koji žive po Božjim zapovestima oni u ničemu neće oskudevati, oni u ničemu i ne oskudevaju. A oni koji su izabrali da žive kao neznabošci oni će bez svega da ostanu, i na kraju će da pomru od gladi u betonskim kavezima, odnosno po betonskim grobnicama. Jer ovi stanovi po kojima ljudi žive u gradovima, to su nekada bili betonski kavezi, to će sad da postanu grobnice. Tu će da ih umore glađu, i sve će da prodaju,

i svoju dušu će da prodaju samo da se prehrane. Ovo je vrlo važna pouka za nas danas. Znači, Josif je dao hranu neznabošcima u Egiptu, faraon je jedini tu koji je preživeo i imao visok status zato što je verovao Josifu, odnosno njegovom Bogu. I Josif otkupljuje svu stoku od ovih neznabožaca.

1. Moj. 47: 18-20 Ljudi su prodali i svoju zemlju na kojoj su obrađivali. Prvo im je Josif otkupio stoku tako da su ostali i bez stoke i bez zemlje.

1. Moj. 47: 21-26 Ovde imamo nekoliko elemenata. "Josif je preselio narod u gradove", znači, nema više da živite u prirodi kao slobodni ljudi nego idete u gradove da budete robovi. To je isto ovo što imate danas. To se desilo posle Drugog svetskog rata ovde na našim prostorima kada su ljude terali sa sela, govorili su im da idu u industriju, da žive u gradovima, u betonskim kavezima, kakva poljoprivreda. Dakle, Josif ih je preselio u gradove, pošto više nisu imali zemlju koju su prodali, i u gradovima su radili za faraona da bi se prehranili. To je kao ovi što danas žive po gradovima samo da bi se prehranili, za toliko imaju. Pazite, zemlja Egipćana više nije njihova zemlja to je vlasništvo faraona. To vi isto imate danas. Ljudi misle da su vlasnici neke zemlje danas na planeti zemlji u demokratskom svetu. Ne, oni nisu vlasnici zemlje. Vlasnik zemlje je država, ili naddržava, međunarodna zajednica koja vodi svetske tokove. Vi ako ne platite porez na vašu zemlju, zemlja će vam biti oduzeta. Porez je "eufemizam", to je kao kad kažu, ubiju dete, pa kažu "prekid trudnoće". Znači šta je porez? Porez je renta. Ta zemlja i ta kuća i taj stan, a pre svega zemlja, to je vlasništvo države, i plaćaš rentu zato što koristiš tu zemlju, i to je porez, ne kaže se renta nego porez, to su oni smislili, ovi međunarodni kriminalci. Ovo je potpuno aktuelno ovome što se danas dešava.

1. Moj. 47: 27-31 Jakov zove svog sina Josifa i moli ga za jednu stvar, da ga ne sahrani tu u Egiptu nego da ga sahrani kod svojih očeva.

1. Moj. 48: 1-7 Šta sada Jakov kaže Josifu? U prevodu, on mu kaže: "Ti ćeš biti moj prvenac." Prvenac je dobijao dva dela. Pošto je Jakov imao dvanaest sinova njegovo nasleđstvo se delilo na trinaest delova. Sin prvenac dobija dva dela, ovi ostali dobijaju po jedan deo. Jakov kaže Josifu da će dva Josifova sina Jefrem i Manasija, koje je on dobio u Egiptu, biti njegovi, Jakovljevi. Znači, Josif će dobiti dupli deo, i njegovi sinovi će imati jednake delove kao njihovi stričevi, ovih jedanaest. To Jakov njemu kaže. Ruvim je izgubio prvenaštvo, zato što je oskrnavio postelju svoga oca, legao je sa njegovom inoćom, i Josif postaje prvenac.

1. Moj. 48: 8-16 Jakov ili Izrael se jako obradovao ne samo što je video svog sina za koga je mislio da je mrtav nego je video i njegove sinove Jefrema i Manasiju. Jakov je slabo video, ali je video duhovno, i Josif njemu primačinje svoja dva sina. I Manasiju koji je bio stariji stavlja na očevu desnu ruku, a Jefrema stavlja na njegovu levu ruku. Međutim, Jakov je njih zamenio, pa je na mlađega stavio desnu ruku, a na starijeg levu ruku. I sad hoće da ih

blagoslovi, i kaže: "Bog kome su služili očevi moji Avram i Isak, Bog koji je bio moj pastir celog života pa sve do danas, anđeo koji me je izbavljao iz svake nevolje, neka blagoslovi ove dečake." On ovde poistovećuje Boga sa anđelom. Ko je taj anđeo kojeg ovde Jakov poistovećuje sa Bogom? To je taj anđeo Gospodnji. Jer anđeo na hebrejskom znači onaj koji prenosi poruku, prenosilac poruke, to je kao zvanje, kao titula. Ovo je još jedna potvrda o onome koji se javljao ljudima, koji se javio Avramu u Mamriji, koji je spustio od svog Oca kišu od sumpora i ognja na Sodom. On ovde govori upravo o Isusu Hristu, o anđelu Gospodnjem. "Neka nose moje ime i ime mojih očeva, Avrama i Isaka, i neka na zemlji postanu mnogobrojni", Jakov je stavio njima ruke na glavu, samo što je desnu ruku, koja je bila simbol jačine, snage, tako se smatra jer su većina ljudi dešnjaci, stavlja na glavu mlađeg.

1. Moj. 48: 17-20 Iako je slabo video Jakov je rekao Josifu da će Jefrem da bude stariji, iako je on mlađi, on će da bude duhovno stariji, on će da bude vođa. I mi ćemo kroz istoriju videti kako se to zaista ispunilo. Kada se bude ulazilo u Obećanu zemlju onaj koji će da predvodi Izraelski narod u ulazak u Obećanu zemlju biće Isus Navin, on je nasledio Mojsija. Isus Navin je bio iz Jefremovog plemena. Nakon Solomonove smrti, on je bio car u Izraelu, kada je njegov sin Rovoam došao na vlast izraelska država se podelila na deset severnih plemena, ta država se zvala Izrael, i južni deo države, Južno carstvo koji se zvalo Juda, tu su bila dva plemena sa sedištem u Jerusalimu, tu su bila plemena Juda i Venijamin, a ovih deset plemena su formirali drugu državu. Tako da se jedna država podelila u dve, na jednu veću teritorijalno i jednu manju, ali ova južna manja država je imala sedište u Jerusalimu, Juda i Venijamin. Pošto je Venijamin bilo malo pleme onda se ta država zvala Judeja ili Juda, a ova gornja država se zvala Izrael. Sedište ove Severne države, Izraela, je bio u gradu koji se zvao Jezrael, a taj grad je bio na teritoriji koje je dobilo Jefremovo pleme. Jer kad su ušli u Obećanu zemlju, današnja država Izrael je bila podeljena, svako pleme je dobilo svoju teritoriju. Na Jefremovoj teritoriji je bio glavni grad te Severne države. Često puta se u Bibliji to Severno carstvo, Izrael, naziva Jefrem. U knjizi proroka Osije kada on govori o Severnom carstvu, tom Izraelu, deset plemena, on njega govori kao Jefrem, jer Jefrem je bio glava, on je bio predvodnik. I to je upravo ovo ispunjenje proročanstva koje je dao Jakov odnosno Izrael, i tako je postavio Jefrema ispred Manasije.

1. Moj.48: 21-22 "Dajem ti jedan deo zemlje više nego tvojoj braći", kaže Jakov svom sinu Josifu. Ti si sad prvenac iako si pretposlednji po starini. I to prvenaštvo nije bilo samo u materijalnom smislu, nego je bilo u duhovnom smislu. Kada čitamo šta su dobili Avramovi sinovi Isak i Ismail, i jedan i drugi su dobili veliko materijalno bogatstvo, a Isak je dobio i duhovno bogatstvo, dobio je blagoslov, poseban blagoslov je dobio. Kada su Isakovi sinovi dobili nasledstvo od svog oca, Isav i Jakov, i jedan i drugi su dobili veliko materijalno

bogatstvo, ali Jakov je dobio i duhovni blagoslov i duhovno bogatstvo. Tako da je on dobio duplo, dobio je i materijalno i duhovno, ovo duhovno je još važnije. I na hebrejskom jeziku blagoslov se kaže "beraha", i to je vrlo zanimljivo, reč "beraha", ili "blagoslov" je vrlo bliska reči "berek" ili "koleno". Blagoslov je povezan sa rečju koleno. Zašto sa kolenom? Pa evo, imamo slučaj kada otac ili deda blagosilja svoje sinove ili svoje unuke on ih stavi na svoja kolena, i onda im stavi ruke na glavu i onda ih blagosilja. Tako i Bog kada nekoga blagosilja, On ga blagosilja kao svoje dete. Jakov ih je blagoslovio rečima: "Neka se tvojim imenom u Izraelu izriče blagoslov rečima: Neka te Bog učini poput Jefrema i Manasije." I postoji od tada pa sve do danas među Jevrejima jedan običaj za praznike, otac uzme svoju decu stavi ih na krilo, ako su veliki stavi ih na kolena, stavi ruke na njih i kaže: "Neka te Bog učini da budeš kao Jefrem i Manasija." To je običaj koji je Jakov uspostavio. Ovo se desilo pre četiri hiljade godina, i evo sve to vreme očevi blagosiljaju svoju decu u Izraelu među Jevrejima. Tako možemo i mi svoje sinove da blagosiljamo. Ima blagoslov i za žensku decu, da budeš kao Sara, i Rebeka, i Rahela.

1. Moj. 49: 1-2 Ovde u nekim prevodima se kaže: "Okupite se da vam kažem šta će vam se dogoditi u budućim danima", ovo sa hebrejskog može da se prevodi i sa "poslednjim danima". Govori o poslednjim danima istorije planete, čak i na to može da se odnosi. On ovde daje jedno proročanstvo šta će se desiti. U nastavku teksta imamo kako Jakov jednog po jednog sina blagosilja i govori šta će se desiti u budućim danima.

1. Moj. 49: 3-4 Ovde Jakov ukorava svog najstarijeg sina i odmah mu daje do znanja zašto mu je oduzeto prvenstvo.

1. Moj. 49: 5-7 Ovde se otac jasno distancira od svojih sinova Simeona i Levija koji su pobili one ljude, one neznabošce čiji je sin vladara silovao njihovu sestru. On nasilje ne podržava. Jakov je za "milost i pravdu", dakle, biće milostivi jedni prema drugima, ali će pravedno da postupaju, to je jako bitno, da se zakon primenjuje. Ovo što su radili Simeon i Levi je bilo bezakonje. Jakov kaže da sa takvim ponašanjem njegovih sinova on nema ništa, on se distancira od takvog ponašanja. "Razdeliće ih po Jakovu i rasuću ih po Izraelu", oni će biti zavisni od svoje braće.

1. Moj. 49: 8-12 Ovde Jakov govori da će iz Judinog plemena odnosno Jude, doći Onaj koji će imati zapovedničku palicu i kome će se pokoravati narodi. Ovo je jedna eksplicitna najava da će iz Judinog plemena doći Mesija Isus Hristos. "On će svoju odeću prati u vinu i svoje haljine u krvi od grožđa", kada budemo kasnije čitali u četrnaestom poglavlju knjige Otkrivenja, čitaćemo kako Isus gazi u kaci gneva i kaže se kako su mu haljine crvene od krvi jer će da izgazi neznabošce. Ovde imate aluziju na to o čemu govori Jakov vezano za svog sina Judu.

1. Moj. 49: 13-18 "Dan", inače na hebrejskom znači "sudija". Čuveni profesor Enriko Josif je govorio da na Balkanu žive potomci Dana i da će Bog suditi svetu preko naroda koji živi na Balkanu koji su potomci Dana.

1. Moj. 49: 19-27 Znači, ovde imamo blagoslove kako je Jakov odnosno Izrael blagoslovio svojih dvanaest sinova, i na osnovu ovog teksta iz Biblije smatra se kroz istoriju da je dvanaest plemena Izraelovih imalo obeležja na svojim zastavama prema ovom opisu koji ovde imamo u Bibliji koji je izgovorio njihov otac Izrael ili Jakov. Na zastavi Judinog plemena je glava lava pošto je on lavić kako ga je Jakov nazvao, i tako dalje i za ove ostale. Tako da je ovaj tekst povezan sa simbolikom. Da li su se te zastave sačuvala ili ne, i ti simboli mi ne znamo. Postoje neke zastave i neki simboli koje ljudi koriste, da li su to ti koji su se nekada koristili mi ne znamo. Kasnije ćemo čitati da se kaže da je svako pleme bilo pored svoje zastave, postojale su zastave koje su se razlikovale između sebe, imali su neka obeležja.

1. Moj. 49: 28-33 Jakov ponovo izražava svoju želju da se ne sahranjuje u Egiptu nego tamo gde su sahranjeni njegovi preci. Kada je Jakov blagoslovio svoje sinove onda je "podigao noge na postelju i izdahnuo", i tako je okončan njegov ovozemaljski život.

1. Moj. 50: 1-3 Nakon što je Jakov umro Josif je naredio da se balzamuje. To je bio običaj u Egiptu. Ako pitamo današnje egiptologe koliko traje proces balzamovanja u stara vremena oni će reći četrdeset dana, i to je upravo ovo što čitamo u Bibliji, toliko je trajao proces. Znači, bio je balzamovan u smislu da mu se telo ne raspada, to je bio neki običaj koji je postojao u Egiptu, i kaže se da su ga Egipćani "sedamdeset dana oplakivali", jer su poštovali Josifa.

1. Moj. 50: 4-6 Josif traži dozvolu od faraona da ode da sahrani svog oca. Dakle, postoji red, nije hajdučija, Josif traži dozvolu da ode, jer on je u vlasti faraona, bez obzira što je njegov Bog jači od faraonovog boga. Faraon mu dozvoljava da ide.

1. Moj. 50: 7-11 Velika pogrebna povorka je krenula iz Egipta i dolazi u hanansku zemlju gde će Jakov da bude sahranjen.

1. Moj. 50: 12-14 Sahranili su oca i vraćaju se u Egipat.

1. Moj. 50: 15-21 Videćemo kasnije u biblijskom tekstu, kroz istoriju često su sinovi hteli da se osvete svojoj braći, ali su čekali da otac umre da ne bi oca povredili. I onda kada otac umre brat ubije brata. To je bio jedan običaj i jedna vrsta poštovanja, hajde tako da kažemo, prema ocu. I onda su Josifova braća po tom obrascu mislila da će ovaj da im se sada osveti pošto je otac umro, a do sada nije hteo da se sveti da ne bi povredio oca. I onda su očigledno izmislili priču kako im je otac zapovedio da prenesu Josifu da im oprostí presup i greh kojim su mu naneli zlo. Nigde u tekstu ne vidimo da je Jakov to rekao svojim sinovima. Oni su se bojali. Međutim, Josif im kaže da se ne boje, da nisu oni krivi, Josif ih opravdava. Rekao im je da je to bila

Božja volja, i da se zbog toga ne opterećuju. Jeste to bila Božja volja, ali nije moralo da ide težim putem, moglo je to da ide i nekim drugim putem. Kad ljudi neće da slušaju Boga onda Bog vodi putem kojim može. Možeš da stigneš auto putem bez ikakvog truckanja, a možeš da ideš nekim makadamom i po nekim rupama ako nećeš da slušaš, ako nećeš da pratiš kartu i navigaciju nego imaš "stručnjake" koji te savetuju. Savetuju te demoni koji ti kažu kako treba da ideš tu gde je brže i kraće i onda te vode kroz neku čuku da pogineš.

1. Moj. 50: 22-26 Josif kaže svojoj braći i svojim potomcima: "Ja ću uskoro da umrem i kada vas Bog bude poveo da izađete odavde i da vas odvede u Obećanu zemlju onda ponesite sa sobom i moje kosti i tamo me sahranite." Nisu morali odmah da ga sahranjuju kao što su sahranili Jakova, nego kad budu izlazili iz Egipta tada da ponesu i njegove kosti. Josif je bio balzamovan i videćemo kad budu izlazili iz Egipta kako će ga poneti sa sobom. I sve ovo što smo čitali o Josifu možemo da čitamo u egipatskoj istoriji koju je zapisao otac egipatske istorijografije sveštenik Maneto.

DRUGA KNJIGA MOJSIJEVA - Ovo su imena

2. Moj. 1: 1-7 Ovde se ponavlja važan podatak, a to je, da je u Egipat došlo ukupno 70 muških glava, bilo je i žena i dece, ali ovde se spominju samo muškarci. Tekst kaže da su se veoma umnožili. Hebrejska reč "paru" se koristi kada Bog govori kako su se umnožili insekti, ribe, životinje, znači, veliko umnožavanje. Biblijski tekst će kasnije da kaže da kad su izašli iz Egipta bilo ih je 600 hiljada vojno sposobnih muškaraca. Procene raznih istraživača su da ih je iz Egipta izašlo oko tri miliona ljudi.

2. Moj. 1: 8-14 Faraon je video da su se ovi umnožili i maltretirao ih je da bi smanjio njihovo jačanje. Nije on rekao: "Vidi kako su ovi uspešni, hajde i mi da budemo takvi, da vidimo koji je njihov sistem vrednosti, pa da i mi budemo kao oni." Ne, nego hajde da ih pobijemo, i taj obrazac će postojati kroz celu istoriju, znači, da pobijemo te koji su bolji od nas. Tekst kaže: "I postavili su nad njima nadzornike da ih teraju da teško rade." U originalnom tekstu se koristi reč "poreznik". U stara vremena ljudi su plaćali porez vladaru tako što su jedan period vremena, obično mesec dana u godini, radili za faraona, i tako mu plaćali porez. Poljoprivredna sezona je od proleća do jeseni. Nakon jeseni, završetka poljoprivrednih radova (poljoprivreda je bila glavno zanimanje), nakon žetve na jesen, ljudi su radili kod faraona kao vrsta poreza. Ovi poreznici su nadgledali njihov rad za faraona. Očigledno da su ovi ljudi radili i više od mesec dana za faraona. Poreznici su ih šibali žestoko. Oni su od jeseni do proleća radili za faraona, kao što vidimo u tekstu građevinske radove, neznabožačke hramove. Nema tu ništa moralno. Ovo imamo i danas, ljudi plaćaju porez, a da bi plaćali porez moraju da rade. Koliko danas vremena provedete radeći da bi platili porez državi. U teokratiji nema poreza. Tekst kaže: "Što su ih više mučili, oni su više napredovali." Pobožni ljudi su tokom istorije najviše napredovali kada su bili najviše progonjeni. Izvorno hrišćanstvo je bilo najjače od prvog do četvrtog veka kad je najviše proganjano. Jer kad je progono onda se vidi ko je žito, a ko kukolj. Ostaju samo najjači. I danas jedini sukobi u svetu su gde svetske siledžije još nisu uspostavile svoj sistem vrednosti do kraja. Znači teror kao u vreme faraona.

2. Moj. 1: 15-19 Faraon je naredio babicama da ubijaju mušku decu, i ukorio ih je kad to nisu htele da rade. Pravdale su se kako su Jevrejke jake pa rode pre nego što one dođu. Retko kad se u Bibliji spominju ženska imena. Biblija je ratna knjiga. Mi vodimo duhovni rat protiv duhovnog neprijatelja.

Svi moramo biti duhovni ratnici, borba protiv samog sebe, lošeg karaktera pre svega. Ovde se spominju dve žene, jedna je "Sefora", što znači "Divna" (ukazuje na divan karakter), i "Fuva", što znači "Sjajna". Tekst kaže "jevrejske babice". Možda su to bile Jevrejke koje su bile babice kod Jevrejki, a može da znači babice Egipćanke koje su porađale Jevrejke. Prema hebrejskom tekstu, više naginje da su to bile Egipćanke koje su porađale Jevrejke. To zaključujemo po tome što su one rekle faraonu kako su Jevrejke jake i rode pre nego što one dođu. U hebrejskom originalu umesto "jake", doslovno piše "one su kao životinje". Životinje se u prirodi začas porode, ne treba carski rez. Na osnovu ovog teksta očigledno je postojao rasizam kod faraona, i to je nešto što ćemo videti kroz celu istoriju prema jevrejskom narodu i svim drugim koji se ne uklapaju u neznabožačku priču. Primer, ljude koji imaju drugu boju kože nazivaju životinjama, za Božji narod takođe imamo da su ih smatrali životinjama. Očigledno da su ove babice znale da je faraon rasista i tako su rekle da bi se pred njim opravdale. Dakle, glumile su da su i one rasisti i zato su tako rasistički pričale.

2. Moj. 1: 20-22 "Pošto vi ne možete da ubijete dete", kaže faraon babicama, on im je naredio da mušku decu kad se rode bace u reku da se udave. Jel se to dešavalo u istoriji? To se dešavalo i u 20 veku na našim prostorima, u logorima. Imate u knjizi Dijane Budisavljević opisano kako su stavljali decu u čamce i oteraju ga na sredinu reke i prevrnu ga, i sva se deca podave. I kad se Isus rodio, Irod je naredio da se sva deca ispod dve godine pobiju. Ubijanje dece, to je u satanizovanom svetu nešto normalno.

2. Moj. 2: 1-4 Očigledno da su sva deca morala da se bace u reku. Ova žena je krila svoje dete dok je mogla, kad više nije mogla, stavila ga je u korpu, spustila u reku i molila se Bogu. Starija sestra ovog deteta je znala o čemu se tu radi, gledala je sa strane šta se dešava i molila se Bogu.

2. Moj. 2: 5-10 Tekst kaže kako je faraonova ćerka sišla do reke da se kupa, vidimo kako je Bog vodio stvari, i videla korpu sa detetom. Tokom cele istorije imamo da su deca pri rođenju ostavljana. Imamo istorijske izveštaje kako su ostavljali decu pokraj puta gde prolaze konjska kola. Ovi ih ne vide i samo pređu preko deteta i nastave. Faraonova ćerka se u ovom slučaju sažalila, iako je to bilo jevrejsko dete. Kako je ona to znala? Očigledno je znala jer je ovaj bio obrezan. Nacisti su nekada utvrđivali ko je Jevrejin tako što su od njih tražili da skinu gaće, i lako utvrde. Faraonova ćerka će plaćati detetovu majku, koju je pozvala njegova sestra, da ga doji. Kako Bog preokreće stvari. Dete je trebalo da umre, a sad će majka još dobiti sredstva da to dete doji, i Bog će preko tog deteta kojem je pretila smrt napraviti čudo i izbaviti svoj narod. Faraonova ćerka mu je dala ime "Mojsije", na hebrejskom "Moše", rekavši "jer sam ga izvadila iz vode", kako piše u ovom tekstu. Tokom istorije su ljudi imali vrlo često po dva imena. Isakov sin Isav, onaj koji je prodao svoje prvenstvo za čorbu crvenog sočiva, njega su prozvali Edom,

jer "edom" je od hebrejske reči što znači "crven". Adam isto, "adama" je "zemlja", a može da bude i "crvena zemlja". Zemlja i crveno imaju isti koren. Jakov je dobio ime Izrael. Međutim, "Moše" na staro egipatskom jeziku znači "sin". Imamo primer poznatog faraona Ramzesa. Mi kažemo Ramzes. Njegovo egipatsko ime je "Ra Moše", "Sin boga Ra". "Ra" je poznato egipatsko božanstvo (neki demon). Mi kažemo Mojsije, Englezi kažu Mozes. Dakle, može da znači, i "izvađen iz vode", ali i "sin" na egipatskom. Faraonova ćerka ga je prihvatila kao sina, međutim, videćemo da li će biti njen sin ili Božji.

2. Moj. 2: 11-12 Mojsije uzima stvar u svoje ruke, ubija Egipćanina braneci svoje sunarodnike.

2. Moj. 2: 13-14 Evo šta se dešava kad praviš red među razbojnicima.

2. Moj. 2: 15-22 Znači, braća Mojsijeva Jevreji, prijavili ga faraonu, i ovaj je morao da pobegne. Otišao je u madijansku zemlju, današnju Saudijsku Arabiju. Kod nekog bunara došle su ćerke madijanskog sveštenika da uzmu vodu, međutim, tu su bile lokalne siledžije koje tu dođu i ne daju da se pije voda. Taj bunar nije njihov, ali eto, oni se uživljavaju. Onda se čeka da siledžije odu pa se onda dođe da se napoji stado. Međutim, kad je Mojsije video ovo razbojničko ponašanje, a vidimo da je bio temperamentan, on je očigledno ove isprebijao i najurio. Mojsije je bio jedan od najboljih vojskovođa u Egiptu. Istorijski izveštaj kaže da ga Egipćani nisu voleli jer je bio Jevrejin, ali ga je faraon visoko držao na dvoru zbog njegovih sposobnosti. Pošto je Egipat na hebrejskom "micraim", "aim" znači dva, bio je Severni i Južni Egipat, gornje i donje carstvo, i postojala su dva faraona koji su imali svoje zamenike. Kad faraon umre njegov zamenik ga menja. To ne piše u Bibliji, ali na osnovu egipatske istorije Mojsije je bio zamenik faraona. Bila je poznata bitka kad su Etiopljani napali Egipat. Otac egipatske historiografije sveštenik Maneto, on kaže da su tada egipatski sveštenici rekli faraonu kako tu ima jedan dobar vojskovođa, ali on nije Egipćanin nego Jevrejin. Faraon je angažovao Mojsija. Istorija kaže da je Mojsije uzeo ptice ibis, stavio u kavez, i preko pustinje došao Etiopljanima iza leđa. Tu se nije išlo jer je ta pustinja vrela od zmijsa. Ove ptice su čistile te zmijsa, i tako su Egipćani iznenada napali Etiopljane i porazili ih. Tu je Mojsije dobio na popularnosti. On je bio ratnik, istreniran, i sad došli ovi uličari i ne daju da se pije voda. U tekstu se kaže kako ih je Mojsije odbranio i napojio njihovo stado. U hebrejskom se ovde koristi reč "odbraniti", a koren te reči je "jaša" i znači "spasiti". "Jaša" ili "Ješua", ili "Gospod Spašava", i to će biti ime koje će imati Mesija. Znači, Mojsije je spasio ove devojkice. U Bibliji čitamo da je Božji narod opisan kao nevesta, a Bog je mladoženja, i mladoženja brani svoju nevestu. Ovde je Mojsije odbranio svoju buduću nevestu. Madijanski sveštenik mu je dao svoju ćerku Seforu za ženu. U hebrejskom njeno ime znači "Cipora", od "cipor", što znači "ptica". Mojsije je bio na prevaspitavanju u pustinji 40 godina, čuvao ovce, učio od ovaca (pitaj stoku i naučiće te) da bude ponizan, a ne na bunaru da nalupa ljude,

da bude sirovina. Mogao je da sačeka da oni odu. Mogli su oni da dovedu ekipu da ga iskasape. I ovde vidimo da Bog radi sa ljudima takvi kakvi jesu.

2. Moj. 2: 23-25 Bog donosi odluku da učini najveće čudo koje se do sada desilo u istoriji - izlazak Izraelaca iz egipatskog ropstva. Mojsije je tada imao 80 godina, čuvao je ovce, prošao je obuku da se dovede u red. Videćemo kasnije u Bibliji kako je Mojsije opisan, kaže Bog: "Nije bilo takvog krotkog čoveka na zemlji." Znači, bio siledžija, ubija, kida, razvaljuje, a sad krotak, smiren.

2. Moj. 3: 1-5 U tom predelu nalaze se pustinski grmovi osušeni koji se kotrljaju pustinjom kad ih vetar nosi, nekad se zapale kratko gore i pretvore se u prah. To je često za taj region. Međutim, mi ovde imamo grm koji gori ali ne sagoreva. Ovo je Mojsija privuklo. Jahve Elohim mu se javlja iz grma.

2. Moj. 3: 6-10 Znači, Bog je prvo privukao Mojsija do grma i onda mu kaže da treba da ide da izvede Njegov narod kao što je i obećao. Ovo se dešava u današnjoj Saudijskoj Arabiji. Mnogi ljudi misle da se ovaj događaj desio u današnjem Egiptu. Postoji manastir Sveta Katarina u Egiptu, tu je majka rimskog cara Konstantina Jelena, ili Helena, napravila jednu kapelu u čast bogorodice, jer je smatrala da joj je Bog otkrio da je tu Mojsije razgovarao sa Bogom, da je tu bio vatreni žbun iz kojeg je Bog govorio. Kasnije je tu rimski car Justinijan podigao crkvu. Danas tu ljudi odlaze i smatraju da je to Mojsijeva planina, i tu planinu zovu Sinaj. Planina "Horiv", znači "suvo mesto", je u Saudijskoj Arabiji, a Sinaj je takođe jedno od imena za Božju planinu. Sinaj je dobio ime po žbunu koji se na vrućini upali i sagori. Danas na ovoj planini u Egiptu turisti se vode da ujutru gledaju izlazak sunca.

2. Moj. 3: 11-12 "Kad izvedeš narod iz Egipta, doćete na ovu planinu", kaže Bog, još jedna potvrda da je ta planina u Saudijskoj Arabiji.

2. Moj. 3: 13-17 Mojsije kaže: "Ako me pitaju koji si ti Bog", jer tu je bilo mnogo bogova, "bog Ra", "bog Val", "bog Marduk", to su bili mnogobožački narodi. U hebrejskom Bog kaže: "Biću Onaj koji ću biti." Ljudi su imali boga (demona) sa kojim su manipulisali. Kad im on treba za neko zlo, oni se obrate demonu, i demon ih poduči šta da rade, prinesu žrtve, ubijaju decu, čine gadne stvari. Bog im kaže: "Ne možete vi da manipulišete sa mnom kao što možete sa demonima i oni sa vama. Imate da slušate šta vam se kaže. Ako slušate biće vam dobro, ako ne mać će vas pojesti."

2. Moj. 3: 18-22 Bog kaže: "Idete kod faraona da mu kažete da vas pusti. On vas neće pustiti dok se ja ne umešam, zato ću da ga razvalim. A kad vas pusti, sve to što ste radili kod njega to ćete da im naplatite."

2. Moj. 4: 1-5 Bog kaže Mojsiju: "Evo uzmi ovaj štap, baci ga i pretvoriće se u zmiju", ljudi vole čuda, "videće da iza tebe stoji natprirodna sila", Bog ga ohrabruje.

2. Moj. 4: 6-9 Bog mu daje tri čuda koja može da učini: štap pretvoren u zmiju, ruka gubava, i da vodu pretvori u krv. Da li će ova tri čuda biti dovoljna ljudima?

2. Moj. 4: 10-17 Mojsije se ustručava, kaže Bogu da to nije za njega, da nađe nekog drugog. Na osnovu ovoga bi zaključili da je Mojsije bio slab karakter, maloveran. Međutim, istorijski gledano, ljudi koji su bili najpametniji, najmudriji, najhrabriji, oni su se često ustručavali da budu vođe naroda. Jer kad čovek ima veliko znanje i sposobnosti onda on vidi koliko je slab. I kad krenete da istražujete bilo koju oblast ljudskog života vidite koliko malo znate, kako je to Bog napravio grandioznim, kakve sve tu postoje dubine i širine. I postoji tekst u Bibliji, jedna priča, gde ćemo videti kako Bog opisuje ljude koji imaju veliko znanje, a često puta se ustručavaju da preuzmu odgovoran posao svesni svoje slabosti, a kako oni koji malo znaju, oni su hrabri, kako oni mogu sve. Evo teksta, Sudije 9: 8-15, ovo je priča o ljudima različitih karaktera i profila. U tekstu se kaže, "pošla su stabla", ili drveta, "da pomažu sebi cara." U Bibliji se čovek opisuje kao drvo koje donosi rod, i Isus kaže da drvo koje ne donosi rod seče se i baca u oganj. Postoje stabla koja imaju lepo lišće, a nemaju nikakav rod. Ta drveta koja su spolja lepa, a nemaju rod se seku i bacaju u oganj. Dakle, ovde stabla predstavljaju ljude. U tekstu se spominju drveta koja donose najpoznatiji rod u Svetoj Zemlji: maslina, smokva i vinova loza. I ova drveta su rekla "mi nećemo." I onda su ponudili trnovitom grmu da on bude car, i on je prihvatio. Kaže "da se vi sklonite pod moj hlad", kojeg nema, kao on će da se brine o njima, "a ako nećete", kaže "neka izađe vatra i proguta livanske kedrove." Libanski kedar je čuveno drvo sa najlepšim mirisom, i ovaj grm kaže da će da spali najlepša drveta. To je kao kad budala dođe do mogućnosti da se on nešto pita, onda sve upropasti i spali. Bog prihvata Mojsija takvog kakav jeste, nije mu milo što se Mojsije snobiva ali neće na silu. Bog kaže Mojsiju da njegov brat govori, a "ti ćeš mu biti kao Bog", ti ćeš mu govoriti, a on će biti tvoja usta.

2. Moj. 4: 18-19 Mojsije traži dozvolu od svog tasta, jer on je kod njega živeo, tast mu je bio staratelj, iako ga je Bog pozvao, on je tražio dozvolu od tasta. Bog ga ohrabruje da krene jer mu kaže da su pomrli oni koji su hteli da ga ubiju.

2. Moj. 4: 20-23 Bog šalje Mojsija kod faraona i kaže da će On da otvrdne faraonovo srce. Kao da Bog krši slobodnu volju faraona. U Bibliji se kaže, "hoće li ćup reći grnčaru, zašto si me takvog stvorio." Bog je zainteresovan za spasenje svakog čoveka, i On se bori za svakog čoveka, međutim, kada čovek u svom grehu, u odbijanju Božjeg poziva da se pokaje (Bog se ljudima javlja preko savesti, ljudi, prirode, Biblije, bolesti), pređe jednu crt, on dođe u jedno stanje kada više ne može da se popravi. To stanje se u Bibliji zove "hula na Duha Svetog", to je stanje kada Bog svojim Duhom ne može više da komunicira sa čovekom. On je mrtav čovek, više ne može da se popravi, nema

mu spasa. Kako će on da umre, da li će da umre od alkohola, droge, kurvarstva, ili će Bog da ga ubije, to je tehničko pitanje. Faraon je toliko bio autodestruktivan da šta god da mu se loše desi on još jače ide u destrukciju, on više nije mogao da razmišlja pozitivno. Imamo primer iz Otkrivenja, kad Bog pušta 7 zala na sataniste koji budu živeli u poslednja vremena, i kaže se kako su oni grizli svoje jezike od bolova, ali su i dalje hulili na Boga. Da li Bog koristi kamen, ili neku stenu, ili zemlju rastresitu, ili koristi faraona, On koristi mrtvu materiju, jer faraon je duhovno mrtav. Isus kaže: "Pusti da mrtvi sahranjuju mrtve." Bog kaže: "Izrael je moj prvenac." To je prvi narod kojem se Bog otkrio na jedan poseban način, i On je želeo da preko tog naroda sve druge narode na svetu informiše o sebi, Planu Spasenja.

2. Moj. 4: 24-26 U ovom tekstu se kaže da je Gospod hteo da ubije Mojsijevog sina (prvenca). U 1. Moj. 17: 13-14, Bog je rekao da se obrezuješ, ko se ne obreže da se istrebi iz naroda, a Mojsije nije obrezao svog sina. Gospod je očigledno sačekao da Sefora obreže svog sina. Isus je ovde opisan kao "Krvavi Mladoženja." Sefora je odlično znala ko je Isus Hristos, i da je opisan kao Mladoženja, ona je znala za zapovesti. Mojsije je ovde bio nemaran, ali mu je Bog dao dobru ženu.

2. Moj. 4: 27-31 Mojsije i Aron dolaze pred narod, sakupljaju starešine. Kad su čuli reči koje im je Mojsije rekao od Boga poverovali su i poklonili se pred Mojsijem i Aronom.

2. Moj. 5: 1-5 Faraon ovde kaže da ne zna za Boga Stvoritelja. On ne poznaje Jahvea biblijskog Boga. Zašto? On je mogao da vidi kakav je Mojsije i preko njega da sazna, ali nije hteo, to ga ne interesuje, on je odavno odbacio sve Božje pozive. Međutim, faraon je video kod Mojsija i Arona silu Božju. Nije on rekao straži da ih likvidiraju.

2. Moj. 5: 6-9 Ovde se dešava nešto što se dešava svim ljudima koji hoće da se okrenu Bogu. Bog šalje Mojsija i Arona i kaže narodu da će da ih izbavi, i oni se oduševili. Međutim, odmah skaču demoni i stavljaju na njih još veći teret. Dok se čovek krčka na tihom vatri, živi u grehu, nemoralu, demoni ga ne diraju puno, ali kad čovek sazna za pametne stvari i hoće nešto da promeni u svom životu odmah skaču demoni preko ekipe koju kontrolišu u okolini, koja nije ni svesna postojanja demona, odmah skaču da maltretiraju tu osobu, čovek ima košmare, i demoni se bore za tog čoveka. To je znak da čovek treba da uloži još veći napor. Demoni preko faraona im otežavaju posao.

2. Moj. 5: 10-14 Znači, kreće još jači teror, demoni skaču, videli su da će da bude izbačeni.

2. Moj. 5: 15-18 Izraelci se žale faraonu, ovaj ih oterao od sebe, nema popuštanja, hoćete da budete na Božjoj strani.

2. Moj. 5: 19-23 Dakle, Izraelci se žale Mojsiju i faraonu, i kažu da su oni krivi što oni sad stradaju i što im je gore nego što je bilo. I to je ona priča kad čovek kaže da dok nije saznao za pametne stvari živeo je u "miru", nije

znao neke stvari i bilo mu je "fino". Sad kad je saznao koliko je štetno da se pije, puši, drogira, kurva, sad je u problemu, zna preko savesti da to ne treba, bolje da nikad nije saznao za to. To mnogo ljudi priča. Umesto da se Izraelci mole Bogu. Zašto Bog sve to dopušta? Pa da vide koliko je greh strašan.

2. Moj. 6: 1 Bog kaže kako će sad da vide šta će da se desi.

2. Moj. 6: 2-5 Šta Bog ovde kaže? U prevodu se ovo dobro ne vidi, ali vidi se u originalu. Doslovno u hebrejskom piše: "Oni mene nisu upoznali." "Ja sam se njima pojavio, ali oni mene još nisu upoznali." Ovde se koristi hebrejski glagol "ladad" što znači "znati ili spoznati". U hebrejskom jeziku postoji reč "makir" kad nekoga upoznate. Primer, ja znam poštaru, znam nekog tamo čoveka, ja znam, ali ja ga ne poznajem. Ali, u tekstu se govori o posebnom poznanju koje se stiče kada sa nekim živite u kući, kad ste sa nekim u braku, kada sa nekim provodite jako puno vremena, to je onda "ladad"- znati. Ovaj glagol se koristi kad se kaže "pozna Adam ženu svoju." Nije on Evu znao sa pijace ili ulice. On je sa njom živeo, imao intiman odnos, to je posebno ljubavno uzvišeno poznanstvo. Bog kaže da se javio Avramu, kad je došao da uništi Sodom, javio se Isaku i Jakovu, ali oni Njega nisu do sad upoznali, ali kaže, sada će da ga upoznaju. "Dosad su čuli o meni", kaže Bog. Tako je i Jov govorio: "Gospode, dosad sam samo slušao o tebi, a sada te moje oči vide", kada je prošao kroz jedno traumatično iskustvo. Ljudi na osnovu površnog upoznavanja, (makir - zna nekoga) donose odluke i određene zaključke i zato stradaju, posebno kad se žene, zato je potreban menadžer koji ladad - poznaje osobu i onda on preporučuje, koji zna kako sistem funkcioniše.

2. Moj. 6: 6-8 Bog kaže Mojsiju da ohrabri Izraelce.

2. Moj. 6: 9 Ovi kad su videli Mojsija nisu hteli da ga slušaju, toliko su klonuli. To je kao kad imate čoveka koji je ceo život nezdravo živeo i leži na postelji bolestan, i vi njemu dođete da pričate o zdravlju, hoćete da preduzmete nešto da mu pomognete, ali šta vi tu možete? Šta može Mojsije? Šta može Aron? Ne može ništa, ali ima ko može! Bog može mrtvacu da digne iz duhovnog ropstva, a onda lako može i iz fizičkog. Duhovna smrt predhodi fizičkoj smrti.

2. Moj. 6: 10-13 Situacija je toliko teška da ne može teža da bude. To je ono kad Apostol Pavle kaže: "Kad sam slab, onda sam silan." Čovek dokle god ima snage on se u Boga ne uzda, misli da će svojom snagom da reši probleme. Kad vidi da ne može ništa, onda krene da se moli Bogu, i onda počinju stvari da se drastično menjaju na bolje.

2. Moj.6: 14-25 Nabrajaju se Ruvimovi, Simeonovi i Levijevi potomci, odnosno poglavari otačkih domova.

2. Moj.6: 26-30 Kad se kaže "neobrezanih usana", to ima dvojako značenje. "Neobrezan" na hebrejskom znači doslovno "pokriven". Ima jedna kožica kod muškarca koja pokriva jedan deo tela, i onda biti neobrezan znači

biti pokriven. Taj deo tela je pokriven, a treba da bude otkriven. U isto vreme, biti neobrezan znači biti "prljav". Zašto prljav? Ispod te kože se skuplja prljavština, i ljudi koji su neobrezani teško mogu da održavaju svoju higijenu. Kad kaže "neobrezanih usana", misli na to da su mu usta pokrivena, u smislu "ja ne znam da pričam", a može da znači i "meni su usta prljava", u smislu "govorim ružne reči, psujem, vičem, svađam se." Najbolji prevod je: "Nisam rečit, a i govorim nepristojne reči." I jedno i drugo može da znači. Bog ne radi sa savršenim ljudima.

2. Moj.7: 1-7 Bog postavlja Mojsija da bude bog faraonu, bukvalno može da radi sa njim šta hoće. Faraon nije nikakav bog, on je nula. Aron će da govori ono što mu Mojsije kaže. Bog kaže da će sad svi da ga upoznaju. Egipćani imaju svoje bogove, ali sad će da upoznaju ko je pravi Bog. I ovo je slika onoga što će da se desi u narednom periodu. Dakle, Mojsije je imao 80 godina kad je izašao pred faraona. Znači, prvo je bio na prevaspitavanju 40 godina, u pravoj školi, u prirodi, družio se sa ovcama. Od ovaca ćete više da naučite nego u ovim ateističkim školama. Od ateista ćete samo neko zlo da naučite.

2. Moj. 7: 8-13 Ovi stihovi su bitni da vidimo i da se upoznamo sa tim šta demoni mogu da rade, kakva čuda mogu da rade preko satanista, okultista. Egipatski satanistički sveštenici su takođe svoje štapove pretvarali u zmije. Znači, demonu nije problem da simulira zmiju, ali Bog je ovde pokazao ko je jači, jer je Mojsijev štap - zmija progutala njihove. Oni koji koriste halucinogene droge će vam reći kako vide zmije po sobama i zidovima kako gamižu.

2. Moj. 7: 14-18 Bog kaže da se ode na Nil i da se tamo učini da se voda pretvori u krv. Nil je bio glavni izvor vode u Egiptu.

2. Moj. 7: 19-21 Nil je bio jedno od božanstava u Egiptu. Egipćani su se klanjali reci Nil kao božanstvu jer im je Nil navodnjavao zemlju, i Bog je pretvorio njihovo božanstvo u krv.

2. Moj. 7: 22-25 Treba da razumemo zašto je Bog na ovaj način postupio sa ovim čudima. Kroz celu istoriju neznabožački narodi su se rugali Jevrejima i govorili im: "Kakav je to vaš Bog nevidljivi Bog?" Kažu oni: "Mi imamo kipove, slike, vidljive bogove, i u našim hramovima se stalno dešavaju čuda, a vaš nevidljivi Bog nikakva čuda ne čini." Najveće čudo koje Bog čini je promena karaktera, kad loš čovek postane dobar. Ljudi vole čuda, oni ne vole da menjaju karakter, to je njima dosadno, oni ne vole Božja čuda, i onda Bog kaže: "Hoćete čuda? Evo, sad ću da napravim veća čuda nego vi. Evo zmija, moja zmija pojede vaše." Mogu i okultisti da pretvore vodu u krv u nekoj kofi, ali neka učine da Nil postane čist, to ne mogu.

2. Moj. 8: 1-11 Bog im šalje žabe. Oni su se klanjali žabama, to su bila njihova božanstva. Sad će žabe na nos da im izađu. Ali, satanski sveštenici su uspeli da naprave žabe, znači demoni su mogli da se pretvaraju u žabe, i

to mogu, ali nisu mogli da uklone žabe. Mojsije pita faraona: "Kad hoće da se moli Bogu da ukloni žabe?, a faraon kaže "sutra". Faraon se još uvek uzda u svoje stručnjake da oni mogu tu nešto da urade i da otklone žabe, zato je rekao sutra.

2. Moj. 8: 12-15 Kad su žabe počele da se uklanjaju faraon je nastavio po starom. Ovo je poznat obrazac ponašanja ljudi. Čim im bude malo bolje, oni po starom.

2. Moj. 8: 16-19 Bog je do određene mere pustio da demoni prave čuda. Faraonovi sveštenici nisu mogli da stvore vaške, kažu: "Ovo je prst Božji." Bog im je malo promenio frizure, jer su se svi brijali i šišali na ćelavo zbog vaški.

2. Moj. 8: 20-23 Bog preko Mojsija kaže da će da pusti "obade". U hebrejskom ovo doslovno znači "mešavina" insekata koji su kidali. Bog kaže: "Napraviću razliku", u hebrejskom kad se kaže "razlika", tu se koristi reč koja znači "spasenje". "Učiniću spasenje mog naroda u odnosu na tvoj", tako piše u originalu. Nevolja i katastrofe nisu pogađale Božji narod. Živeti po Božjim zapovestima znači biti sačuvan od nevolja i katastrofa. Ovo što ovde čitamo će se dešavati danas i sutra.

2. Moj: 8: 24-27 Mojsije kaže faraonu da oni ne mogu u Egiptu prinostiti žrtve svom Bogu kad će Egipćani skočiti da ih kamenuju. Ovce su bile njihova božanstva.

2. Moj. 8: 28-32 Faraon ponovo govori jedno, a radi drugo, i to je osobina demonizovanih ljudi kojima se nikad ne može verovati. Kad je nevolja oni jedno, a kad se situacija smiri oni po starom. Takvi će vas prevariti hiljadu puta.

2. Moj. 9: 1-5 U tekstu se kaže: "Bog Jevreja." Ovo je jedan od mnogih stihova u Bibliji u kojem se govori ko je Bog. Stvoritelj svemira je jevrejski Bog. Reč Jevrejin potiče od glagola "laavor", što znači "biti na drugoj strani." Ceo svet je na strani destrukcije, apostol Pavle kaže da "nije Jevrejin koji je po telu Jevrejin, nego po duhu." Egipćani su imali i stoku koja je radila u polju i stoku kojoj su se klanjali. Ovde se kaže i to, da ko živi na destruktivan način on strada, a oni koji žive na ispravan način oni u svemu napreduju. Znači, Bog je uspostavio mehanizme kako čovek može da napreduje, a ako neće da napreduje onda mora da strada, ali i stradanje je mehanizam kojim Bog želi ljude da sačuva od samouništenja. Ovde vidimo da je Bog odredio i vreme kada će nešto da uradi. U Bibliji čitamo kada je Bog odredio da se dese neke stvari u budućnosti. Bog je uspostavio praznike da ljude stalno podseća na događaje koji će se desiti. Znači, mi možemo da znamo kada će se neke stvari desiti.

2. Moj. 9: 6-7 Desilo se to što se desilo, od izraelove stoke ništa nije uginulo, faraon je to mogao da vidi, ali je ostao tvrdokoran, jer kao što smo rekli on je bio hodajući mrtvac.

2. Moj. 9: 8-9 Sada će Bog da pusti bolest na njih, biće u plikovima da će da urlaju od bolova. Videćemo da se to dešavalo i sa Jovom, ali iz jednog drugog razloga. Znači, Bog pušta na njih nevolju i ovakve vrste, i to je vrlo slično onome što će se desiti pred Hristov drugi dolazak kad Bog bude puštao nevolje kroz sedam zala. Mi ne vidimo nigde u tekstu da se neko od Egipćana okrenuo na Božju stranu.

2. Moj. 9: 10-12 Plikovi i čirevi su izašli po svim ljudima, međutim, Egipćani su verovali faraonu, on je stručnjak, bog, i šta on kaže tako su se oni ponašali. Ovde se spominje da su čirevi izašli i po životinjama. Kako po životinjama kad su bile uništene? Egipćani su mogli da kupe stoku od Izraelaca kad su ostali bez nje.

2. Moj.9: 13-19 Bog kaže faraonu da je mogao da ih odmah sve pobije ali nije. Kao i danas, Bog dopušta razne stvari, pušta mnoge razbojнике da rade svoj posao. Bog pusti da isklji destrukcija i onda je poseče. Kao kad bi kupovali seme ruže i prodavačica vam da to seme, a onda neko dođe sa strane i kaže: "Nije ti to ruža, to je korov, a ovo što ti ja dajem je seme ruže." Vi ne znate kako ćete da utvrdite šta je korov, a šta ruža. Ko čita Bibliju, on može da prepozna šta je dobro, a šta zlo, međutim, takvih je malo, ali pošto Bog brine i za one koji neće da čitaju, koji su lenji, i da njima otvori oči, onda Bog dopusti da se poseje i jedno seme i drugo seme. I kad to isklji vidi se šta je korov, a šta ruža. Danas mi vidimo, i onaj koji nikad Bibliju nije čitao može da vidi šta je korov, šta je bezakonje, destrukcija. Svako ko imalo ima pozitivnu tendenciju da misli svojom glavom može to da vidi. Kaže Bog "da pokaže svoju silu." I mi ćemo videti da u danima koji su ispred nas kako će Bog da se meša u tok ljudske istorije na natprirodan način. Bog kaže pustiće gràd. Isto kao i danas, Bog daje upozorenja kako da se spasiš, ako se skloniš.

2. Moj. 9: 20-21 Bili su neki Egipćani kojima je počeo mozak da radi, koji su sklonili svoju stoku i ukućane na bezbedno.

2Moj 9: 22-26 Padao je gràd koji je pobio sve. Sad ćemo da vidimo šta piše u knjizi Otkrivenje 8: 2-7, na nebu postoji Hram i tu se opisuje jedan anđeo koji dolazi sa kàdom da kàdi. Znači, do Nebeskog Hrama su stigle molitve svetih ljudi na zemlji, koji su na Božjoj strani i koji se mole Bogu zbog svega što se radi na zemlji, kako se proganja Božji narod itd. Čitamo dalje šta se dešava na zemlji kao Božji odgovor na molitve zbog velikog progona i maltretiranja, isto kao što su ovi maltretirani u Egiptu. Kaže se da su gràd i vatra pomešani sa krvlju bačeni na zemlju, i trećina drveća i svo zeleno rastinje bilo je spaljeno. Mi čitamo šta se desilo u Egiptu pre tri i po hiljade godina, a knjiga Otkrivenje nam govori šta će se uskoro desiti pred Hristov drugi dolazak.

2. Moj. 9: 27-30 Bog mu kaže da se on ni posle ove nevolje neće dovesti u red. To je ono, čim čoveku bude malo bolje on po starom.

2. Moj. 9: 31-35 Ni faraon, ni njegove sluge, nisu se prizvale pameti, znači, kolektivno ludilo. Ovde čitamo nešto što je važno za razumevanje biblijskog kalendara. Kaže tekst "tamo su lan i ječam propali, jer je ječam bio u klasu." Ječam je bitan za razumevanje biblijskog kalendara. Ovde se kaže da je ječam bio zreo. Ovo je bitan momenat jer će Bog uskoro da kaže koji je prvi mesec u godini prema biblijskom kalendaru. To je mesec kad zri ječam. Izrael je odmah pored Egipta tako da u isto vreme zri ječam i kod jednih i kod drugih. Žetva ječma ukazuje na vaskrsenje.

2. Moj. 10: 1-2 Bog kaže da ovo sad što se desi, da se iz generacije u generaciju prepričava, i zato će biti uspostavljen praznik koji ukazuje na ovaj događaj.

2. Moj. 10: 3-11 Faraonove sluge kažu faraonu da pusti Izraelce jer će svi izginuti. Faraon je na trenutak poslušao. Pustio je Izraelce da idu, ali su morali da ostave decu, žene i starce, jer ako ostaviš decu, onda znaš da moraš da se vratiš. To imate i danas, na primer, kad vadite američku vizu, jedan od glavnih dokaza da ćete da se vratite jeste da imate porodicu, ženu i decu. Naravno da to nije moglo da prođe kod Mojsija, kod gastarbajtera bi to prošlo, oni kad odu ostave ženu i decu, ne vide ih po deset godina.

2. Moj. 10: 12-15 Imali smo prvo da je Bog pustio gràd i uništio onako ugrubo, a onda je poslao skakavce da počiste ono što je preostalo.

2. Moj. 10: 16-20 Isti obrazac koji i danas imamo. Ljudi kukaju, nije im dobro, nešto malo promene u životu, bude mu bolje, čim mu bude bolje on tera po starom. Šta je svrha da Bog dopusti patnju i bol? Da se ljudi dozovu pameti, to je jedini razlog. Ali džabe, koji čovek danas umire prirodnom smrću, od starosti? To ćete teško da nađete. Danas svi umiru nasilno, od bolesti, u mukama.

2. Moj. 10: 21-29 Usred dana je bila velika tama, i faraon je rekao Mojsiju da odlazi i da se više ne vide. Tako je i bilo, više se nisu videli. Znači, prvo je bio gràd, pa skakavci i onda tama. U knjizi Otkrivenje smo već čitali o gràdu, i isti ti događaji koji su se dešavali u Egiptu su tu pred nama, samo što ću da budu mnogo ozbiljniji i jači. Otkrivenje 9: 1-11, kaže se "potamneli su i sunce i vazduh", potamnelo je nebo, znači mrak. Ovde se sad spominju skakavci koji će da napadaju ljude. U Egiptu su skakavci napadali biljke i ono što je ostalo od gràda. Napadaće samo one koji nemaju Božji pečat na čelima. U Egiptu je katastrofa bila samo na Egipćane, nije bila na Božji narod. Imamo opis skakavaca. Ovi skakavci, kaže tekst, "će mučiti ljude", ne ubijati. Mi smo imali kroz celu istoriju mučenje ljudi. Ovi skakavci su demoni.

2. Moj. 11: 1-3 Dolazi zadnje zlo na Egipat i faraona. Izraelci su radili za Egipćane, napravili su silne građevine, sada će im to naplatiti. Egipćani su im dali i zlato i srebro samo da idu, ali nisu pošli sa njima. Znači, sve dajemo, samo da ostanemo da živimo u grehu, da ostanemo da služimo našim bogovima, ovcama i faraonu.

2. Moj. 11: 4-8 Bog dolazi u Egipat da pobije sve što se prvo rodilo, i među ljudima i među stokom. Da li se ovo dešava danas? Bog ljudima daje zemlju da im rađa rod, daje im životinje, stoku, daje im decu. Šta ljudi rade sa decom? Nezdravo ih hrane, truju ih na razne načine, deca umiru od najrazličitijih bolesti. Ljudi ne brinu o svojoj deci, i onda kad strada neko dete Bog je kriv. Ova deca što su poginula u Egiptu se nisu mučila. Zašto je to Bog dopustio? Dopustio je da se ti preispitaš, da vidiš šta si ti loše uradio u svom životu pa ti se takve stvari dešavaju. Uvek je neko drugi kriv, i naravno Bog. On je za sve kriv, ljudi ništa nisu krivi.

2. Moj. 11: 9-10 Faraona i njegove sluge više ništa nije zanimalo. Oni su prešli crvenu liniju, toliko su ogrezli u grehu, radili su najstrašnije gadosti. To ste imali i na našim prostorima kad su "roditelji" žrtvovali svoju decu da bi umilostili bogove, da bi im porodica "napredovala". Bog brani svog prvenca, koji nije savršen. Kad spasavaš svoje dete od satanista sva sredstva su ti dozvoljena, a ne kako kažu, nemoj da ga ubiješ, treba da se molimo za njega(satanistu). Čovek treba da se moli za stvari koje ne može da uradi, a da za stvari koje može da uradi da se moli da mu Bog da snagu da ih uradi. U Bibliji se kaže da bez Boga ne možemo činiti ništa. Ne može Bog umesto nas da se kupa, obrađuje zemlju, i da brine o deci za koje ti je dao mogućnosti. Odgovornost je ključna reč u odnosu čoveka i Boga. Preuzmi odgovornost za to što ti je dato. Dakle, ovde Bog brani svog prvenca, tako i mi isto treba. Ovde je On sklonio svoj narod u dolinu Gesem, tako i mi treba da se sklonimo od ludaka, pagana, neznabožaca, satanista, ali ako krenu na nas ima ko će da nas brani, i to vidimo na ovom primeru.

2. Moj. 12: 1-7 Bog daje zapovest za praznik koji će se obeležavati svake godine u isto vreme. Desetog dana prvog meseca se uzme jagnje, imamo opis. Ovo jagnje ukazuje na Hrista. Četrnaestog uveče, kad zađe četrnaesti počinje petnaesti tad se to jagnje kolje. Tog dana je i Isus obeležavao taj praznik, i petnaestog je On bio zaklan, odnosno razapet. Okviri vrata su morali biti namazani krvlju.

2. Moj. 12: 8-13 Znači, imate jagnje, simbol Isusa, Njegovom krvlju su bili namazani okviri vrata od kuće, svi treba da budu u kući, i kad prođe anđeo Gospodnji svi koji budu imali krv na vratima kuća će preživeti, a svim ostalim će prvenac biti ubijen. To je Pasha Gospodnja. Svi ovi simboli koji se ovde spominju: jagnje, beskvasni hlebovi, krv, to sve ukazuje na Mesiju u Njegovu aktivnost u budućnosti.

2. Moj. 12: 14-16 Ovde se opisuje Praznik Beskvasnih Hlebova koji traje sedam dana. Kvasac je simbol greha, a sedam je broj punine. Hristos je bio punina, bezgrešnost. Prvi i sedmi dan su neradni. U okviru tih sedam dana prvi dan je Pasha.

2. Moj. 12: 17-20 Ovo je ozbiljna zapovest. Kaže se: "Ko unese kvasac u kuću za tih sedam dana poginuće." Ako ti je ovo prejako, Bog nikog ne tera,

ne moraš da budeš deo Božjeg naroda, imaš celu planetu gde možeš da živiš, ali ko hoće da bude deo Božjeg naroda mora striktno da se pridržava tih pravila. Ti si odgovoran ako nekog strancaпустиš u goste, on mora da bude upoznat sa tim, ako imaš sluge u kući oni moraju toga da se pridržavaju. To su ozbiljne stvari. Ti ako zaboraviš Plan Spasenja, nema ti spasa.

2. Moj. 12: 21-23 Bog kaže "da se uzme struk isopa." Isop je biljka, kao jedan mali svežanj sa kojim se uzme krv jagnjeta i poprskaju okviri vrata.

2. Moj. 12: 24-26 Bog kaže da ovo treba da se radi svake godine, i kad vas deca pitaju treba da im kažete da je to uspomena na ono što se desilo u Egiptu, ali to je u isto vreme i obećanje šta će Bog da uradi, slika budućeg izbavljenja Božjeg naroda.

2. Moj. 12: 27-28 Narod je učinio upravo kako je Gospod zapovedio preko Mojsija.

2. Moj. 12: 29-32 Neznabošci svoje svetkovine imaju u ponoć. Biblijski praznici nisu u ponoć. Bog se prvo obračunavao sa njihovim bogovima (Nil, ovce, žabe, frizure), i u ponoć kada oni svetkuju, tada je Gospod prošao i pobio sve prvence.

2. Moj. 12: 33-36 Egipćani mole Izraelce da ih napuste. Sve im daju, zlato, srebro, kao danas kad ljudi skupljaju pare za "lečenje", ne da menjaju navike, sve ću da plate samo da ne menjaju svoje loše navike.

2. Moj. 12: 37-39 Ovde imamo opis kako su se oni kretali od Ramese prema Sokotu. Na osnovu arheologije mi možemo da tačno vidimo putanju kuda su se kretali Izraelci, i jeli su beskvasni hleb jer se za Pashu jede beskvasni hleb.

2. Moj. 12: 40-42 Bilo ih je šesto hiljada muškaraca, bez dece. Ovde se kaže da se taj dan obeležava, i svi oni koji hoće da žive po Božjim zapovestima oni obeležavaju Pashu prema biblijskom kalendaru. Ovaj praznik Pasha će kasnije da bude prihvaćen od strane hrišćana na razne načine. Zvaće ga Večera Gospodnja ili Sveta večera.

2. Moj. 12: 43-49 Pasha je praznik koji mogu u okviru Božjeg naroda da obeležavaju samo oni koji su obrezani. To ne znači da oni koji ne obeležavaju Pashu i nisu obrezani neće biti spašeni. Kad pogledamo Avrama, Bog prvo traži da se ljudi upoznaju sa Bogom, da procene, da razmisle, da li je biblijski Bog živi Bog, i onda polako pravilo po pravilo, zapovest po zapovest, radiš na sebi, menjaš svoj karakter. Najvažnije je obrezanje srca, da menjaš svoje loše navike. Može čovek da bude i neobrezan pa da tog dana razmišlja o Bogu. Ali kada vi živite na mestu koje je Bog odredio, i živite među ljudima koji žive na taj način vi ne možete da obeležavate Pashu ako niste obrezani.

2. Moj. 12: 50-51 Oni su bili organizovani kao vojna formacija, po plemenima, četama, imali su svoje starešine.

2. Moj. 13: 1-2 Zapovest je bila kad se rodi sin prvenac, kad se rodi od stoke, to je moralo Bogu da se posveti. Bili su sveštenici u Hramu. Dođe otac

i kaže posvećuje sina, i prvenca od stoke, i daje otkup, može u životinji ili novcu.

2. Moj. 13: 3-10 Bog ponovo ponavlja šta treba da se radi. Prvi mesec se zove "Aviv", i na hebrejskom znači "proleće", takođe znači još i "zreo ječam". Neki ga zovu i "Nisan".

2. Moj. 13: 11-13 Sve što je prvenac pripada Bogu, moraš da otkupiš, dođeš kod sveštenika i platiš.

2. Moj. 13: 14-16 Bog više puta ponavlja ono što je rekao, da ljudi to ne zaborave. Taj anđeo Gospodnji koji je prošao kroz egipatsku zemlju je bio Isus Hristos.

2. Moj. 13: 17-20 Ovde se spominju Filistejci, oni će kroz celu istoriju biti neprijatelji izraelskom narodu. Kad ih je izveo, Bog nije hteo da ih vodi kroz filistejsku zemlju. Takođe, kad su izlazili poneli su i Josifove kosti. Ovde tačno piše kojom putanjom su se kretali.

2. Moj. 13: 21-22 Ovde vidimo da je Bog vodio izraelski narod i bio je prisutan na jedan poseban način. Preko dana je bio u stubu od oblaka zbog velike vrućine, a uveče u stubu od vatre zbog hladnoće i da bi mogli da vide. U pustinji su noći hladne čak i leti.

2. Moj. 14: 1-4 Na mapi možemo da vidimo da su Izraelci prošli kroz jedan planinski masiv, do Crvenog mora, koji je bio vrlo uzak, i došli su na jedno poluostrvo koje se zove Nuviba, i koje je sa svih strana zatvoreno planinama, a sa istočne strane je zatvoreno Crvenim morem. Izraelci su pomislili da su u klopci, to su mislili i Egipćani.

2. Moj. 14: 5-9 Faraon podiže vojsku i kreće za Izraelcima. Mi tačno znamo gde su oni prešli Crveno more.

2. Moj. 14: 10-14 Iako su videli sve šta je Bog učinio za njih, Izraelci su bili maloverni jer su se uplašili. Videli su da nemaju gde da pobegnu. Situacija je bila bezizlazna. I ovo je jedna situacija u kojoj mnogi ljudi dolaze tokom istorije, a i danas, misle da se nalaze u bezizlaznoj situaciji, međutim, ako se okrenu Bogu, ako upute molitvu Bogu i razmišljaju pozitivno, otvoriće se mnoge opcije kako mogu problem da reše. Sotona i demoni pokušavaju da stave ljudima crne naočare, da je situacija bezizlazna, da nema spasa, međutim, nije tako. Postoji izlaz iz svake situacije, ako je čovek pametan i mudar da se okrene Bogu i od Njega traži pomoć.

2. Moj. 14: 15-18 Bog kaže Mojsiju da uzme štap (štap koji se pretvarao u zmiju) i udari po moru, i more će se razdvojiti, i vi ćete proći kroz to more.

2. Moj. 14: 19-20 Anđeo Božji - Isus Hrist, On stoji iza leđa Izraelcima i ne dozvoljava Egipćanima da priđu, do određenog trenutka, kad će se pomeriti i Egipćani će upasti u klopku.

2. Moj. 14: 21-25 Dakle, Bog je razdvojio Crveno more. Tu postoji vodeni greben preko koga su Izraelci prošli po suvom. Kad su Egipćani pošli u poteru

videli su da će loše da prođu jer je Bog stvorio pometnju među njima, poskidao im točkove sa kočija itd.

2. Moj. 14: 26-28 Kad su Izraelci izašli iz Crvenog mora, Bog kaže Mojsiju da podigne ruku nad morem da se potope ovi Egipćani. Bog je mogao i bez Mojsija to da uradi, ali Bog je želeo da da autoritet Mojsiju, da svi vide da Mojsije učestvuje zajedno sa Bogom u odbrani naroda od Egipćana. Svi Egipćani koji su bili u poteri su izginuli.

2. Moj. 14: 29-31 Izraelci su mogli da vide mrtve Egipćane čija tela su bila izbačena na obali, i kaže se da je narod počeo da se boji Gospoda. U kom smislu da se boji? To ćemo videti kroz ceo biblijski tekat. Čovek treba da se boji da sebi naudi, da iseče granu na kojoj sedi. Greh je ono što odvaja čoveka od Boga i od izvora života.

2. Moj. 15: 1-19 Izraelci pevaju pesmu Gospodu. (Elihana, "Song of the sea").

2. Moj. 15: 20-21 Bila je igra, žene su igrale, veselili su se. Ljudi na bliskom istoku imaju jedan poseban dar da se vesele na jedan lep i pristojan način.

2. Moj. 15: 22-25 Izraelci čim imaju malo neki problem odmah se žale i bune, umesto da se mole Bogu da im pomogne, odmah nezadovoljstvo i pobuna, i naravno žale se Mojsiju pošto je on "kriv". Mojsije treba da brine o njima kao o maloj deci. Bog je rekao Mojsiju da uzme jedno drvo koje je tamo bilo, znači, uvek čovek mora nešto da uradi. Mogao je Bog da učini da ta voda bude odmah pitka, ali treba i čovek nešto da uradi, u ovom slučaju da baci drvo u vodu.

2. Moj. 15: 26 Bog u ovom tekstu kaže da čovek neće bolovati ni od jedne bolesti ako bude živio po Božjim zapovestima. Ljudi koji zdravo žive, poštuju Božje zapovesti, žive u prirodnom ambijentu, koji se bave pametnim stvarima, nisu robovi materijalizma, koji ulažu u dobre ljude, zdravo se hrane, idu na vreme da spavaju, oni nikad neće biti bolesni. Njima ne treba zdravstveno osiguranje i porodični lekar. Bog je lekar, i On nas savetuje kako da živimo. Ovo je veliko ohrabrenje i Božje obećanje.

2. Moj. 15: 27 Eto, izvor vode je bio tu blizu, ali oni su gundali. Bilo je 12 izvora vode i 70 palmi.

2. Moj. 16: 1-3 Znači, oni kukaju za Egiptom, oni kukaju kako im je lepo u ropstvu. To je kao kad biste nekog našeg gastarbajtera doveli sa zapada da se vrati u Srbiju, on bi isto ovako kukao.

2. Moj. 16: 4-5 Bog kaže da će da im pusti sa neba hleb, jelo sa neba. Treba da skupljaju svaki dan to jelo, a šestog dana treba da sakupe duplo, tada će biti dupla porcija.

2. Moj. 16: 6-8 Mojsije njima kaže da se oni ne bune protiv njega već protiv Gospoda. Ali, oni se Bogu uopšte ne obraćaju, oni nisu navikli da komuniciraju sa Bogom, oni komuniciraju sa egipatskim demonima, njih religija ne zanima. Bog im kaže da će dobiti hleb, ali dobiće i meso, pošto oni

vole meso. Neće Bog da im da integralne žitarice kad njih to ne zanima, hoće mesinu da žderu. I danas se po kafanama samo služi beli hleb i meso, nema ništa drugo da se naruči, možda neka salata usput.

2. Moj. 16: 9-10 Mojsije im kaže da dođu da pristupe pred Gospoda, a tekst kaže da su se oni okrenuli prema pustinji. Okrenuli su leđa Mojsiju i Aronu. Nisu obraćali pažnju na njih, niti ih je zanimalo šta govori Mojsije, koliko su bili ljuti, ali su videli natprirodno Božje prisustvo.

2. Moj. 16: 11-12 Bog im kaže da će dobiti to što su tražili, večeras meso, a sutra hleb.

2. Moj. 16: 13-18 Kad su se probudili videli su nešto kao rosa. Pitali su: "Šta je ovo?", to je bila "mana", od reči "ma", što znači "šta". Omer je negde zapremine 2,2 litre, i to je bilo po osobi.

2. Moj. 16: 19-21 To što se skupilo trebalo je da se pojede, nije smelo da se ostavlja za sutra, znači samo sveža hrana.

2. Moj. 16: 22-27 Šestog dana se uzimala dupla porcija. Bog neće sedmog dana slati hranu zato što je sedmi dan sveti Šabat. Reč "Šabat" na hebrejskom znači "ne raditi", doslovno znači "nedelja", ali nedelja po biblijskom kalendaru. Ovaj Šabat je uspomena na stvaranje. 1. Moj. 2: 2-3, kaže se da je Bog dovršio svoje delo do sedmog dana, i sedmog dana je prestao da radi. Šestog dana se sprema hrana, a sedmog dana na Šabat se ne sprema hrana. Međutim, kod nekih drugih biblijskih praznika koje smo čitali, primer 2. Moj. 12: 16, kad se ovde govori o Beskvasnim Hlebovima kaže se da se prvog i sedmog dana ne radi nikakav posao, ali može da se priprema hrana. Šabat može da proslavlja ko je slobodan, ako poslodavac zahteva da radiš tog dana ti moraš da radiš, od čega ćeš živeti? Jedino da radiš za pobožnog Jevrejina.

2. Moj. 16: 28-30 Neki su išli čak i na Šabat da skupljaju hranu, a Bog im kaže: "Zašto ne rade ono što im je rekao?" U mnogim zemljama sveta se uvode zakoni da na neznabožačku nedelju ne sme da se radi, zabranjeno da se radi. Iza ovoga stoji neko kome je u interesu da obori Bibliju, jer neznabožačka nedelja je ustvari "dan boga sunca", "časni dan sunca", kako ga zovu neznabošci. Pitanje Šabata će biti zanimljivo, jer Šabat je "znak" između čoveka i Boga. Kao što morate obavezno da vakcinišete decu, da šalžete u ateističke škole, tako će biti nametnuto da se zabrani rad na neznabožačku nedelju pod izgovorom da je to dan posvećen porodici.

2. Moj. 16: 31-36 Izraelci su ovu hranu nazvali "mana", na hebrejskom piše "man" i znači "porcija", odnosno "Gospodnja porcija". Bog je rekao da se u posudu od dve litre stavi mana koja se neće pokvariti. Aron je to stavio pred Svedočanstvo. Kasnije ćemo videti da to Svedočanstvo će biti zapovesti koje će Bog dati Mojsiju na kamenim pločama, ali očigledno da je sad ovde Bog bio prisutan na jedan poseban način, i oni su tu posudu stavili negde u blizini Božjeg prisustva, i kasnije kad se bude napravio kovčeg u koji će biti stavljen kamene ploče, u taj kovčeg će biti stavljena i ta posuda od dve litre

sa manom, i biće stavljen još jedan predmet o kojem ćemo kasnije čitati, jedan bademov štap. Taj kovčeg je kasnije sklonjen, ne zna se gde se nalazi, ali sigurno da u periodu koje je pred nama kovčeg sa zapovestima će biti pronađen.

2. Moj. 17: 1 Narod je išao dalje i nije bilo vode. Opet isti obrazac, oni se ne mole Bogu, nego se opet žale.

2. Moj. 17: 2-4 Znači, čim je mali problem kriv je Mojsije. Hteli su Mojsija da kamenuju.

2. Moj. 17: 5-7 Bog kaže Mojsiju da uzme svoj čuveni štap i da udari po steni na Horivu i poteći će voda. Kasnije ćemo čitati u Bibliji ko je ta stena koju je Mojsije udario. Znači, Hristos će morati da bude udaren na krstu golgote da bi nas napojio. Kasnije će Mojsije doći u sličnu situaciju gde će ovi ponovo kukati i tražiti vodu. Tada će Bog reći Mojsiju da progovori steni, ne da je udari, što znači da Hristos će jednom da bude udaren da bi nas napojio, a sledeći put nema više potrebe da bude udaren (razapet), dovoljne su reči molitve.

2. Moj. 17: 8-10 Mojsije poziva Isusa Navina, njegovu desnu ruku i naslednika, da okupi borce da se bore protiv Amaličana koji su ih napali. Tu su živeli neznabožački narodi. Mojsije se popeo na goru i molio Bogu.

2. Moj. 17: 11-13 Vodila se borba između Izraelaca i Amaličana, ali ono što je bilo presudno u ovoj borbi je to što je Mojsije molio Boga da učestvuje u ovoj bitki. Dok je držao podignute ruke, dok se molio Bogu, Izraelci su pobeđivali, kad je spustio ruke Amaličani su nadvladavali. Ovo je važna poruka za nas. Jako je bitno da to što radimo, radimo sa molitvom. Na primer, sedneš u auto, možeš da kažeš i u sebi: "Pomozi Bože da stignem živ i zdrav na odredište", upališ auto i voziš. Dođeš u grad gde je ludilo kažeš: "Sačuvaj me Bože od demona", sedneš da jedeš kažeš: "Hvala ti Bože što imam da jedem", ustaneš ujutro kažeš: "Hvala ti Bože na današnjem danu." Ne moraš sad da se moliš 24 časa, ali Bog treba da ti bude stalno na pameti.

2. Moj. 17: 14-16 Ovde se spominje "knjiga za spomen". Kroz celu Bibliju se spominju neke knjige. Knjiga za spomen je možda knjiga koju je Mojsije već tada zapisivao, možda se na to odnosi, ali pominju se i druge knjige, neki pisani dokumenti u to vreme kao istorijski dokumenti koje su moguće pisci Biblije koristili kao istorijski dokument, ali te knjige nisu ušle u kanon Biblije. Knjiga Enohova nije sačuvana, ali se i ona spominje u Bibliji.

2. Moj. 18: 1-4 Ovde se ponovo spominje Mojsijev tast Jotor, vrlo zanimljiva ličnost. Prema tradiciji koja postoji, kaže se da je ovaj Jotor bio monoteista - verovao u jednog Boga. Kao što se po tradiciji smatra da Jevreji slede Mojsija, da hrišćani slede Isusa, da muslimani slede Muhameda, tako u Izraelu i u svetu postoji jedna grupa ljudi koji se zovu Druzi, oni slede Jotora, vrlo znamenitog čoveka. Na severu Izraela, pored Galilejskog jezera, nekoliko kilometara od grada Tiberijasa, nalazi se grob ovog čoveka, Jotora Mojsijevog

tasta. Tekst kaže da je on Seforu, Mojsijevu ženu i oba njena sina doveo kod Mojsija. Kaže se: "Koju je Mojsije poslao nazad." U hebrejskom se kaže: "Koju je on otpustio", doslovno se kaže da je Mojsije njoj dao razvod, odnosno otpustio je, moderno govoreće oterao je. Šta kaže biblijska zapovest za ovo što smo sad čitali? 5. Moj. 24: 1-2, u ovoj zapovesti vidimo da muž može ženu da otpusti, da joj da dokument da ona nije više njegova žena i ona može ponovo da se uda. Očigledno da je Jotor hteo da pomiri Mojsija sa svojom ćerkom.

2. Moj. 18: 5-7 Mojsije je srdačno dočekaوo tasta. Ovde se spominje da je on bio Jotor, međutim, on je imao još jedno ime što je bilo uobičajno u stara vremena. 2. Moj. 2: 18, ovde se spominje njegovo drugo ime "Raguilo". Na hebrejskom ovo ime znači "Božji pastir", a "Jotor" znači "izuzetan".

2. Moj. 18: 8-12 Mojsijev tast je očigledno bio upućen u obredni zakon koji je Bog dao i prineo je ovde žrtve sve u skladu sa zapovestima koje je Bog dao. Mojsije, Aron i sve izraelske starešine su dočekale Jotora. Nisu oni njega dočekali samo zato što je Mojsijev tast, nego, kao što ćemo videti, zato što je bio znamenit čovek.

2. Moj. 18: 13-16 Mojsijev tast se usuđuje da savetuje Mojsija preko koga Bog radi. Očigledno da je Jotor bio jak igrač.

2. Moj. 18: 17-23 Mojsijev tast savetuje Mojsija šta da radi, da odredi starešine nad 10, 50, 100 i 1000 ljudi koji će da rešavaju lokalne probleme, kao ratna formacija. Znači, ima sudija nad 10, misli se na deset muškaraca. Očigledno da Bog koristi Jotora da podučii Mojsija. Kad god Bog ima mogućnost da preko nekoga govori On to radi, kad nema mogućnost On se onda direktno obraća čoveku. Ovaj obrazac će biti korišćen kasnije kroz celu istoriju teokratske države dok bude postojala, i primer kako treba da se rukovodi državom i narodom.

2. Moj. 18: 24-27 Mojsije je poslušao svog tasta, i tekst kaže da je Jotor otišao u svoju zemlju. Međutim, očigledno da je on otišao sa užim krugom porodice. Mojsijev tast i njegova porodica će biti vrlo vezani za događaje koji će se desiti kada Izraelci budu dolazili u Obećanu zemlju. Dakle, bavimo se čovekom koji nije Izraelac, koji nije potomak 12 sinova Izraelovih, i Bog njega koristi da savetuje Mojsija. Bog tog čoveka koristi da uradi velike stvari. Bog ne radi samo preko jednog naroda, preko potomaka Jakova odnosno Izraela, Bog koristi i druge ljude koji su Njemu verni. Mi vidimo u tekstu 4. Moj. 10: 29-32, ko je predvodio Izraelce kada su išli iz madijanske zemlje, sadašnja Saudijska Arabija, kroz pustinju na sever prema Obećanoj zemlji. Mojsije se obraća Hovavu sinu Raguila, Mojsijevog tasta. Jotorov sin prvo nije hteo, ali kad ga je Mojsije zamolio on je pristao. U tekstu Sudije 1: 16, se kaže: "Sinovi Kenejca, Mojsijevog tasta." Ovde vidimo kom narodu je pripadao Mojsijev tast. Narod kome je on pripadao su se zvali Kenejci. Neko će reći kakve to veze ima? Zar je to bitno? Evo zašto je bitno. Ovi sinovi Mojsijevog tasta su

bili dobri ljudi koji su puno zadužili Izraelce kad su dolazili u Obećanu zemlju, i dobili su tamo teritoriju gde su živeli, i to su sve generacije znale ko su Kenejci, da su to veliki ljudi, znameniti koji su pomogli Izraelcima. Šta se dešava u istoriji kad ste vi znamenit čovek, kad imate dobre potomke, kad ste vi zadužili druge ljude, kako vas drugi poštuju, kako to dolazi na naplatu decenijama. 1Samuilova 15: 5-6, car Saul ratuje protiv Amaličana, i dolazi da ih počisti, međutim, tu na toj teritoriji još neko živi. Saul je odlično znao da su ti Keneji potomci Jotora jako zadužili Izraelce. Saul je bio problematičan lik, Bog u tom trenutku nije imao boljeg pa je njega postavio za cara u Izraelu, ali Saul je savetovao Keneje da se odvoje od Amaličana da ne bi nastradali jer su ih zadužili. Jotor i njegovi sinovi su plaćali i pretplatili da budu cenjeni i poštovani od svih Izraelaca za vek vekova. Šta znači biti dobar čovek i imati jaku porodicu i činiti dobro ljudima, a fukare, njima se trag zatre. Dobre stvari se prepričavaju sa generacije na generaciju, a kad je neko fukara hvale ga uličari i to se brzo zaboravi. Sve su ovo primeri da vidimo kako znameniti čovek postaje veliki u Božjim očima. U knjizi 1Dnevnika 2: 55, imamo rodoslov gde se navode razni ljudi koji su tu živeli, i između ostalog kaže: "Koji su potomci od Emata oca Rihavovog doma", ovde se ponovo pominju Keneji. Sad ćemo da vidimo kakvi su to ljudi bili. U knjizi proroka Jeremije 35, vidimo kako Bog postupa sa ljudima koji nisu potomci Jakova (Izrealca), a koji se drže Boga. U tom tekstu se govori ko su bili Keneji, ko je bio Rihav. Bog kaže Jeremiji da dovede Rihavove sinove, potomke Keneja u Gospodnji dom i da im da da piju vino. Iz teksta se ne vidi da li je alkoholno vino ili ne. U Hramu se nije služilo alkoholno vino, ali u ovoj priči to sad nije bitno. Dakle, dolaze Rihavovi sinovi u Gospodnji dom i pred njih se iznosi vino, pošto se spominju pehari u koje se cedilo grožđe verovatno je ovo bio nepokvareni sok od grožđa.

Znači, ovi Keneji, Rihavovi sinovi neće da piju vino jer im je to njihov praotac rekao da ne rade. Videćemo u Bibliji da kad se neko zavetuje da radi nešto vezano za Boga, postoji zapovest koju je Bog dao, onda ne sme da se pije ne samo alkoholno vino, nego ne sme da se pije ni bezalkoholno vino, čak se ne jede ništa što je sa vinove loze jer može da pukne grozd i da dođe do kvarenja soka u grozdu i da se čovek opije, da mu se malo poremeti razum. Ako se čovek prejede grožđa može da dođe do fermentacije u želucu što može negativno da deluje. Male su šanse ali postoje. Ovi Keneji nisu gradili ni kuće, ni sadili seme, nego su bili slobodni, nisu se vezali za jedno mesto, bavili su se stočarstvom i živeli su pod šatorima. Njihov praotac Jonadav, na hebrejskom znači "Bog daje slobodu". Znači, da bi bio slobodan moraš da živiš izvan sistema, i moraš da budeš čistog uma, nema droge, alkohola, vina, sve im je to zabranio Jonadav njihov praotac i oni sve to drže. Zašto Bog kaže proroku da dovede Rihavove sinove? Da pokaže kako oni koji nisu potomci Izraela slušaju svog praoca, a ovaj "Božji narod" (Božji je dok

sluša Gospoda), oni neće Boga da slušaju. "Zato ću dopustiti nevolju na vas razbojнике", kaže Bog. "Nećete Boga da slušate, a Rihavovi sinovi slušaju svoga praoca." Tako vam je i danas, ako nećeš da slušaš možeš da čitaš šta će da ti se desi. Međutim, Bog za Rihavove sinove kaže: "Zato što slušaju svoga praoca koji je bio veliki čovek njegova loza se neće istrebiti." Takvi potomci, takvog dobrog čoveka, oni treba da postoje na zemlji i da se umnožavaju. Bog kaže za njih: "Neće nestati potomka koji će mi služiti u sve dane." Ovo obećanje koje je Bog dao potomcima ljudi koji nisu od Jakova (Izraela), ovo obećanje je Bog dao samo još Davidu i Leviju. U knjizi proroka Jeremije 33: 17-18, David nikad neće ostati bez naslednika, i potomak Davida je Isus Hristos. Potomci Levija takođe nikad neće ostati bez naslednika. Ko može da bude sveštenik, samo onaj kome je otac sveštenik, i to je biblijska zapovest. Samo pripadnici Levijevog plemena mogu da budu sveštenici, da služe u Hramu u Jerusalimu, odnosno u Šatoru od sastanka. Izvan toga nema sveštenika. To što se danas mnogi zovu sveštenici to je druga priča. Oni se mogu zvati sveštenici u nekom duhovnom smislu, ali u pravom smislu, biblijskom smislu, sveštenici su samo potomci od Levijevog plemena. Dakle, Bog kaže da kad neko radi dobre stvari, kad je neko dobar čovek, njegovo potomstvo neće nestati. Bog je to rekao za Davidove i Levijeve potomke, ali je rekao i za ove Keneje koji nisu pripadali Božjem narodu, i ovo je vrlo bitno da ljudi razumeju. Nije Biblija i Božje zapovesti data samo za Jevreje kao što neki kažu, pa kažu: "Stari zavet to je za Jevreje, a za nas je Novi zavet", pa tu kako ko hoće da tumači. Biblija je data za sve ljude, i ovde vidimo kako Bog koristi pripadnike drugih naroda, ne samo potomke Jakovljeve, i prihvata ih kao ljude koji pripadaju Njegovom narodu. Evo još jednog primera čoveka koji nije bio Jevrejin, a preko koga je Bog uradio velike stvari. 4. Moj. 13: 1-3, 6 ovde se radi o Halevu. On je bio starešina Judinog plemena. Ime "Halev" na hebrejskom znači "pas". Pas je najbolji čovekov prijatelj, on vas nikad neće izdati, čovek hoće. Kom narodu je pripadao Halev? 4. Moj. 32: 11-12, od dvanaest uhoda svi su se pobunili osim Isusa Navina i Haleva, i oni će ući u Obećanu zemlju, a ostali neće. Halev je bio kao što vidimo, sin Kenezeja Jefonije. Ko su Kenezeji? 1. Moj. 15: 18-19, ovde Bog kaže Avramu da narode među kojima su Kenezeji treba počistiti. Znači, Halev je bio sin Kenezeja Jefonije, pripadnik jednog paganskog naroda koji je živeo blizu Avrama i njegove porodice, i video je šta se dešava i ko je pravi Bog, i on je očigledno sa svojom porodicom došao da živi među Jevreje, i hteli su da služe živom Bogu i ovi su ih prihvatili. Halev je čak postao starešina u Judinom plemenu, i on je bio izabran od celog Judinog plemena da ide da izvidi zemlju. Bogu ne smeta iz kog si naroda, nego kako živiš. Ako imaš dobro poreklo to je odlično, ali to ti ništa ne vredi ako živiš nemoralno. Kako se delila Obećana zemlja? Isus Navin 15: 13, Halev je živeo među Judinim starešinama i bio starešina Judinim sinovima. 4. Moj. 34: 16-19, ovde Bog kaže ko će da

razdeljuje zemlju u okviru svakog plemena. Halev koji nije potomak Judinih sinova, on je starešina i razdeljuje zemlju Judinih sinova. Da razumemo kako Bog deluje Isaija 56: 1-6, Bog kaže: "Da je srećan onaj koji živi po Božjim zapovestima", i dalje Bog kaže: "Da onaj koji nije Jevrejin, a koji služi Bogu neka ne kaže da će ga Bog odbaciti." Ko živi ispravno neka to ne govori. I onaj koji je živeo nemoralno, pa ne može više da ima potomstvo, ali se dozvaio pameti, neka ne kaže: "Ja sam suvo drvo, ja sam uškopljenik, ne mogu da imam decu, porodicu." Bog im kaže: "Narušili ste svoje zdravlje, povredili ste se, ali ste stali na Božju stranu, i zato ćete dobiti mnogo više od sinova i kćeri."

2. Moj. 19: 1-2 Izraelci su došli pred planinu Horiv gde će se susresti sa Bogom na jedan poseban način i gde će ući u savez sa Bogom. Na početku se kaže "trećeg meseca" nakon što su izašli iz Egipta. Koji je to treći mesec? Kad su Izašli iz Egipta, Bog je rekao: "Ovo će vam biti prvi mesec u godini." Kasnije u biblijskom tekstu ćemo čitati o praznicima, i kad oni padaju. Ukratko, prvi mesec po biblijskom računanju vremena je kad zri ječam u Izraelu. Izrael je referentna tačka za računanje vremena. Oni trenutno još nisu stigli u Obećanu zemlju Izrael. Prvog meseca se praznuje praznik Pasha koji ukazuje na izlazak iz ropstva, i jagnje koje se klalo ukazuje na Mesiju, Spasitelja koji će da omogući izlazak iz pravog ropstva, duhovnog ropstva, jer uzrok svakog ropstva je duhovno ropstvo. Prvi mesec obično pada na proleće, znači mart/april, uglavnom mart. Prema neznabožačkom računanju vremena oni su došli pred planinu Horiv negde u maju/junu.

2. Moj. 19: 3-6 Bog je prisutan na planini Horiv na poseban način i poziva Mojsija da dođe kod Njega. Bog kaže Mojsiju da pita narod da li hoće da uđe u savez sa Njim, znači, nema ništa na silu. Nema na silu da ti uđeš u neku versku zajednicu, da prihvatiš na silu određeni sistem vrednosti. Bog kaže da je sva zemlja Njegova. On im daje ponudu, ako žele da žive po Njegovim zapovestima biće Carsko sveštenstvo. Ko su sveštenici? Sveštenici su oni koji druge ljude uče o Bogu. Bog kaže: "Ja sam Car svemira, a vi, ceo narod ćete biti Carsko sveštenstvo." Na mestu gde Bog prebiva postoji Hram. Bog je ličnost, postoji mesto gde On prebiva i postoji Nebeski Hram. Kada se bude pravio Hram na zemlji on će biti kopija tog Hrama na nebu. Isus Hristos je prvosveštenik u tom Nebeskom Hramu. Dakle, postoje sveštenici i prvosveštenik, ono što mi kažemo patrijarh, kod katolika se kaže papa. Šta je svrha da ceo narod bude Carsko sveštenstvo? "Svrha je da podučavate druge narode o meni", kaže Bog. Ne tako što ćete da idete ljudima na vrata i da ih maltretirate. Bog kaže: "Videće okolni narodi i reći će: Veliki je ovo narod kakve dobre zakone i uredbe imaju." To je način kako se promovise Božji koncept. Svako od nas može da bude sveštenik, Carski sveštenik, Božji sveštenik, bez obzira kom narodu pripadao. Znači, čovek treba da živi na moralan način, da svojim životom promovise Božji koncept, i da onda drugi

vide i kažu veliki je ovo čovek, velika je ovo porodica, veliki su ovo ljudi, pametni i mudri.

2. Moj. 19: 7-9 Mojsije dolazi kod starešina i prenosi im šta je Bog rekao, starešine prenose narodu Božju poruku. Narod prihvata ponudu, ali ako prihvatiš pa prekršiš postoje posledice. Znači, niko te na silu ne tera. Posledice nisu bilo kakve. Sećamo se kako je Avram ušao u savez, kada je presekao životinje na pola i prošao između njih, kao i Bog u vidu ognja, a onda su ptice nebeske, lešinari, počeli da jedu to meso. To je slika šta se dešava sa ljudima koji ulaze u savez sa Bogom, a ne poštuju ugovor sa Bogom. On će se i na Horivu pokazati u ognju. Bog kaže da će sići da narod čuje kad im bude govorio. Ovo je jedinstven događaj u ljudskoj istoriji. Bog kaže: "Da ti uvek veruje", u hebrejskom se kaže: "Da ti zauvek veruje", do kraja života. Razni ljudi su govorili kako im se Bog javio, u šumi, u pećini, jedan na jedan, onda on skupi učenike, sledbenike, i napravi sektu. Biblijski koncept nije takav. Bog je na početku rekao Mojsiju da kaže narodu da On dolazi, ali sada se lično njima obraća da ceo narod sluša.

2. Moj. 19: 10-13 Bog kaže da se postavi oграда oko planine kojoj ne sme da se priđe. Arheologija potvrđuje da su na tom mestu izgravirali otiske stopala u kamenu gde su označili dokle sme da se priđe. Ako neko pređe obeleženu granicu, Bog kaže da se taj ne dotiče nego da se kamenuje, ili da se ustrelji kopljem. To važi i za ljude i za životinje. Videćemo iz biblijskog teksta da je iz te planine izlazila jedna reka. I sad da odete tamo tu se zaista vidi da je bio vodeni tok. Izraelci su trebali da se operu da čisti izađu pred Boga. Kad on kaže "treći dan", to znači prvi je onaj kad se o tome govori, pa onda sutra drugi, pa treći. To je biblijski koncept računanja vremena. Ne za tri dana, 24 sata po tri dana. Bog kaže: "Da operu svoju odeću." Ovdje vidimo kako su se ljudi pripremali za ulazak u savez sa Bogom, da izađu čisti pred Boga, to je simbolika duhovne čistote. Evo kako je Bog to uspostavio. Znači, čovek se prvo upoznaje sa Bogom, onda kaže da li hoće da uđe u savez sa Bogom ili ne. Ako kaže da hoće onda se pripremi. Na osnovu ovog teksta, kasnije je uspostavljen obred ritualnog ili "obrednog kupanja" koje se kasnije nazvalo "krštenje". Nekad su se kopali bazeni u steni, gledalo se da voda bude prolazna. Kasnije su rabini uspostavili ko hoće da pređe u jevrejsku veru, da se čovek obreže, da se obredno okupa, uroni u bazen, i da se prinese žrtva za njega na koju će on da stavi ruke da se ispovede gresi koji će da pređu na životinju. Mi u Bibliji nemamo nikakav izveštaj o ritualnom kupanju, to je kasnije uvedeno i zaživelo. To je tradicija koja nije u Bibliji uspostavljena, ali to ne prkosi Božjim zapovestima u nekom radikalnom smislu, tako da, kada se Jovan Krstitelj pojavio, "Jovan Kupač" ili "Jovan Obrezivač" (ti termini se koriste u hebrejskom Mateju), Jovan je obredno kupao ljude koji su ponovo hteli da uđu u savez sa Bogom, i Isus kad se pojavio On je ispoštovao tu tradiciju, iako kad budemo dalje čitali Bibliju "obredno kupanje" ne postoji.

Postoji ono gde se kaže: "Pripremite se i operite svoju odeću." Danas ako čovek hoće da uđe u savez sa Bogom, on može da se okupa da izađe čist pred Boga, i da se pomoli, i da tako uđe u savez sa Bogom.

2. Moj. 19: 14-15 Mojsije je počeo da posvećuje narod. Šta znači biti svet? Jedini koji je svet je Bog. Čovek može da bude svet samo ako Bog prebiva u njemu svojim Duhom, i onda Onaj koji je svet nas čini svetim. Da bi Bog mogao u nama da prebiva svojim Duhom, da mi budemo nadahnuti Svetim Duhom, mi moramo da živimo moralno, ispravno, po Božjim zapovestima. Čovek može da bude opsednut demonima pa da bude demonizovan. Čovek je spoj tela i duha, tako da, kad živimo ispravno naš duh Bog na poseban način posveti, kad živiš za nekog, kad radiš ono što je pred Bogom ugodno to je jedan fenomenalan osećaj. Znači, Mojsije posvećuje narod, uči ga kako da živi moralno. Zašto se kaže da ne prilaze ženama? Sad se usresređujete na ulazak u savez sa Bogom, skoncentrisani ste na životno važne stvari i ne baviš se ničim drugim, to neka sačeka par dana, praktično dva dana.

2. Moj. 19: 16-19 Trećeg dana ujutru, manje od 48 sati je prošlo od kako su pozvani, Bog je sišao na goru u ognju. Ta gora je i danas crna kao uspomena kad se Gospod na nju spustio. Postoji jedna stena, odnosno mineral koji se zove opsidijan. Vrh te planine Horiv se sastoji od te stene, od opsidijana. Ta stena nastaje pod visokom temperaturom. Imamo geološke dokaze koji to potvrđuju.

2. Moj. 19: 20-25 Bog dva puta ponavlja da ne prelaze granicu oko planine da ne izginu. Bog ponavlja više puta jer zna kakvi su ljudi. Sada se Bog obraća Mojsiju sa tzv. "Deset zapovesti", u originalu "Deset Božjih Govora". Deset Božjih Govora sačinjava jedan rezime, jedan kratak prikaz svih zapovesti koje će Bog kasnije da da ljudima. Kasnije ćemo videti kako se svaka od tih zapovesti razvija. Tih Deset Božjih Govora se sastoji iz 4 plus 6 govora. Prvih 4 su odnos čoveka prema Bogu, a ostalih 6 odnos čoveka prema čoveku. To i Isus kasnije govori kada kaže: "Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom misli svojom", i "Ljubi bližnjeg svog kao sebe samog." Isus kaže da su to dve najvažnije zapovesti, "Ljubi Gospoda Boga", to su ove 4 zapovesti ili govora, a "Ljubi bližnjeg svog" ovih 6. Ovih Deset Božjih Govora će u kasnijem tekstu biti razrađeni. U Deset Božjih Govora je sublimirano ono najvažnije i najjednostavnije. Isus je to još više pojednostavio kad je rekao ove dve najvažnije zapovesti. Nije to Isus uveo nešto novo.

2. Moj. 20: 1-3 Bog kaže: "Ja sam Bog koji se meša u tvoj život, Ja sam neko ko je zainteresovan za tebe, Ja sam tvoj Otac, Spasitelj, Otkupitelj, neko koga ste imali prilike da upoznate." Bog kaže: "Ja sam jedini Bog, nemoj da služiš demonima, paganskim bogovima ovih okolnih neznabožičkih naroda. Postoji samo jedan Bog Stvoritelj."

2. Moj. 20: 4-6 Bog se nadovezuje na prethodnu zapovest i kaže da se ne prave rezani likovi, slike i kipovi. Pagani su pravili razne kipove i ljudi i životinja, obožavali su sve i svašta. Obožavali su mrtve ljude, u Egiptu je ovca, u Indiji je krava sveta životinja. Bog kaže: "Nemoj da ti to bude predmet bogoslužjenja, jer će te ti demoni, koji će ti se tada javljati, naučiti gadnim stvarima. Mnogi su Jevreje optuživali da su ateisti. Pitali su ih: "Kakav je to vaš Bog kad se ne vidi? Kako da služimo nekome koga ne vidimo?", jer u stara vremena je bilo suludo da neko ne veruje da Bog postoji. "Ako hoćeš da ti bude dobro onda moraš mene da pratiš, odanost iskazuješ meni", kaže Bog. "Ja pohodim prestupe", to znači da oni koji mrze Boga oni svoju decu naopako uče. Kažu ljudi: "Ja ne mrzim Boga", pa kako ne mrziš kad živiš nemoralno. Kad živiš nemoralno to vide tvoja deca i ona počnu tako da žive, i onda Bog mora da se bori sa gresima koje su ta deca naučila od svog oca, do trećeg i do četvrtog kolena mora da stvara okolnosti, da im skreće pažnju da rade loše stvari, nekada će da stradaju, ima da ih zaboli itd. Ne kaže se ovde otac je loše radio pa će njegova deca loše da prođu. To nije biblijski stav.

Evo primera za to, Jezekilj 18: 20-24. Covek mora svaki dan da se bori da ostane na Božjoj strani, jer kako se kaže u Bibliji: "Evo ide đavo kao lav ričući i gleda koga da proždere." Demoni sa svih strana samo čekaju, samo provociraju i navlače na greh i destrukciju, i samo pritisci. Bog pokazuje milost hiljaditom kolenu onih koji se drže Božjih zapovesti. Čitali smo o Jotoru i Kenejima. Naučio sinove, a ovi svoje sinove. Imamo primer zakona Leke Dukadžina. On je svojim potomcima ostavio kako treba da žive, isto tako Jotor svojim potomcima ostavlja kanon kako da žive, i njegovi potomci se toga drže. Oni koji služe demonima, oni sebe uništavaju, i to samouništenje vide njihova deca i ona tako kreću da žive.

2. Moj. 20: 7 Zapovest se prevashodno odnosi na zloupotrebu zakletve. Biblijska zakletva glasi: "Tako da je živ Gospod." Kada se neko tako zaklinje, a laže, on manipuliše sa ljudima jer mu ljudi veruju. Niko normalan se ne bi zaklinjao u Boga, stavljao život na kocku, a lagao. Kad se kaže: "Ne spominji" ime Gospoda Boga svoga, može da se prevodi i sa: "Ne pronosi" Božje ime. Nemoj lažno da se predstavljáš, nemoj da pričaš da si pobožan, a živiš nemoralno. Ne treba napominjati da se ova zapovest odnosi i na korišćenje Božjeg imena kroz viceve, šale, psovke. Ima humora u Bibliji, Ilija i Valovi sveštenici, ali ne od strane Boga.

2. Moj. 20: 8-11 Četvrti govor ili zapovest koji se ovde spominje je takođe nešto što je povezano sa Bogom i što je jako važno. U knjizi Otkrivenje 14: 6-7, čitamo kada se govori o Hristovom drugom dolasku pominju se trojica anđela tzv. "trostruka anđeoska vest", tri anđela upućuju poslednji poziv čovečanstvu pre nego što Hrist dođe i bude kraj istorije planete greha. Poruka prvog anđela je: "Poklonite se Onome ko je stvorio nebo, zemlju, more i izvore voda." Dakle, ova četvrta zapovest govori o tome ko je Stvoritelj. Bog

je šest dana stvarao, a sedmi je prestao da radi. Biblijska nedelja ili Šabat, je vreme, prema biblijskom računanju vremena, od petka kad zađe sunce do subote kad zađe sunce. Dan se računa od zalaska do zalaska sunca. Mesec je od mladog do mladog meseca. Godina nije vezana za sedmicu i mesec. Ona po Bibliji može da ima 12 ili 13 meseci. Šabat ili biblijska nedelja je rođendan planete zemlje, to je uspomena na Tvorca i onoga što je On učinio pre 6000 godina. Šabat je kao sedmična slava. Bog kaže da je Šabat "znak" između čoveka i Boga. Postoji fizički znak, to je obrezanje, a duhovni je Šabat. Na osnovu ove dve stvari vi možete da testirate ko je teološki pismen. Postoje i drugi testovi za određivanje teološke pismenosti. Pesma "ki ešmera Šabat", "ako budem čuvao Šabat, Bog će čuvati mene", Šabat je večni znak između mene i Boga. U hebrejskom jeziku za "rad (raditi)" postoje različite reči. Reč "avoda", misli se na generalni posao, fizikalija, i postoji "melaha", reč koja ukazuje na neki zanatski posao. U ovoj zapovesti se kaže da se ne radi nikakav zanatski posao od koga se izdržavaš, to ne znači da na Šabat nećeš da se okupaš ako si se oznojio, da podgreješ jelo, počistiš. Znači, radio si šest dana, jurio si da zaradiš pare, imao razne poslove, brige, a sad stani, razmišljaj o Bogu, pametnim stvarima, porodica na okupu. Kao što postoji vreme kad treba da se spava. Ljudi koji noću rade oni ne mogu da se oporave. Tako isto kad vi ne radite na Šabat to je jedno posebno vreme. Bog je posvetio i vreme.

Napravite eksperiment. Zato je bitno satanistima da u školama uče da je čovek postao od majmuna, to je direktno kršenje ove zapovesti, a zapovest kaže: "Podsećaj se da je Bog Stvoritelj, nemoj to da zaboraviš", jer ako te nauče da Bog nije Stvoritelj, da nije stvorio za šest dana, sutra ćeš plakati kad neko umre jer ne znaš da je Bog Stvoritelj.

2. Moj. 20: 12 Poštujesh roditelje koliko možeš. Ne smeš da ih psuješ, biješ, kakvi god da su. Ako su problematični skloni se. Ne smeš da se svađaš. Poštovati oca i majku znači da moraš da brineš o njima, ovo važi za sinove, ćerke mogu da pomognu ako su u mogućnosti, ali pred Bogom nemaju obavezu. To je biblijski koncept penzije. Dok si u njihovoj kući moraš da ih poštuješ. U svojoj kući kad ti dođu kažeš im kakva su pravila igre.

2. Moj. 20: 13 U hebrejskom originalu piše: "Ne počini zločin ubistva" Nemoj da ubiješ nevinog čoveka. U samoodbrani imaš pravo da likvidiraš satanistu.

2. Moj. 20: 14 Polni odnos je dozvoljen samo u okviru braka. Van braka to je preljuba. Ako hoćete da budete u dobrim odnosima sa Bogom, čuvajte svoju polnu čistotu. Sve perverzije o kojima danas slušamo, one nastaju tako što čovek krene da čini preljubu sa nemoralnim ženama pa posle zastrani, demoni ga razvale na gore perverzije. Ovo je zapovest koja se danas najviše krši.

2. Moj. 20: 15 Videćemo kako se sankcioniše krađa po Bibliji.

2. Moj. 20: 16 Mi danas živimo u svetu gde imate čitave kompanije, agencije koje se bave laganjem. Možete da angažujete profesionalnog lažova (advokata) da vas brani na sudu. On vas nauči kako da lažete, on zna kako se mulja zakon. U Bibliji toga nema.

2. Moj. 20: 17 Bog u prethodnim zapovestima kaže: "Ne čini preljubu", "Ne kradi", ali kaže i "Ne poželi". Ne smeš o tome ni da razmišljaš, jer ako o tome razmišljaš, i to želiš, ti ćeš to sutra i da uradiš. Treba da se vežbaš da ne želiš da radiš gadne stvari, da ne želiš tuđe stvari da imaš, nego da se osposobljavaš da pomažeš drugima, da daješ, srećan čovek ima i daje, a nesrećan nema i stalno mu treba tuđe.

2. Moj. 20: 18-21 Zašto su se ljudi uplašili kad su čuli Božje reči? Zato što su znali da su grešni. Ove prve četiri zapovesti su nekako i progutali, i peta je mogla da prođe, ali kad su čuli ostale: "Ne čini preljubu", "Ne kradi", i na kraju zakucavanje: "Ne poželi", kako su se ti ljudi osećali u Božjem prisustvu. Zašto se Mojsije nije tresao. Zato što nije bio razvratnik, preljubočinac i bitanga kao ovi razbojnici. Oni su tražili da se vrate u Egipat. Oni kažu Mojsiju: "Ti nam pričaj, ti ćeš to bolje da ulepšaš, nemoj Bog da priča jer ćemo da pomremo." U Božjem prisustvu grešan čovek ne može da opstane. Ako hoćemo jednog dana da budemo u Božjem prisustvu moramo da radimo na svom karakteru.

2. Moj. 20: 22-26 Bog kaže da je On Tvorac i da čoveku ne trebaju nikakvi kipovi od srebra i zlata kao što rade drugi neznabožački narodi. Bog kaže da se napravi oltar samo tamo gde On kaže, i žrtve su se prinobile tamo gde On odredi i na način kako je On utvrdio. Oltar se pravio od kamena koji je postojao u prirodi u tom obliku bez da se obrađuje. Oltar služi da se tu obavi određena služba, a ne da mi vidimo ko je najbolji kamenorezac u narodu. Čim ljudi uzmu nešto da obrađuju u religijske svrhe to odmah ide u idolopoklonstvo. Oltar je bio na ravnom, nije smeo da ima stepenice i uzvišenje, da se ne bi penjali kao paganski sveštenici, dakle, oltar je bio u nivou zemlje. Tada su sveštenici imali odeću od platna kojim su se ogrtali, i kad bi se penjali uz stepenice to je kao kad bi neko u suknji se penjao uz stepenice, tako da onaj koji stoji u podnožju može da vidi golotinju onog koji se penje.

2. Moj. 21: 1-6 Kad Bog kreće u razradu zakona, opširnije objašnjenje zapovesti koje je dao nakon "Deset Božjih Govora" koji su siže, prva stvar koju Bog govori jesu zakoni vezano za robove. I u stara vremena, a i danas, postoje dva načina kako čovek postaje rob. Čovek postaje rob mimo svoje volje, tako što počini neko kriminalno delo, jer je hteo da živi na način kako se njemu sviđa suprotno zakonima, i onda postane rob jer je prekršio zakon. I postoji drugi način kako čovek postaje rob, a to je kad dobrovoljno postane rob. Bog ima opcije i za one koji hoće dobrovoljno da budu robovi. I danas imate ljude u zatvorima koji su mimo svoje volje robovi, oni u zatvoru moraju

da rade šta im se kaže, ali postoje i oni koji su dobrovoljno postali robovi. Danas se to kaže "zaposlen". Rob je neko ko je odrastao, punoletan, a o kome drugi brinu. Ono što je bila osobina robovlasničkog društva u stara vremena, a i danas jeste da ljudi koji su bili robovi oni su bili robovi zauvek, i nisu mogli da se oslobode. Mogli su da budu slobodni ako ih gazda pusti, ali zašto bi ih on pustio kad kod njega rade. Treba da razumemo kakav Bog ima pogled na ropstvo. Odmah na početku ovog teksta mi čitamo da ako se kupi rob Jevrejin on je rob šest godina, a sedme je slobodan bez otkupa. Ovo nije bilo nigde u svetu. Ti si se zadužio i postao rob, treba da vratiš dug tako što ćeš da radiš kod drugog da otplatiš dug, ali sedme godine si slobodan, za tih šest godina što si vratio vratio, to nigde nije bilo na svetu. Ako odeš ranije mora neko da plati za tebe. Bog nikada nije voleo ropstvo, ali je morao da prilagodi zakone onome što ljudi žele. Ljudi vole destrukciju, vole da budu robovi. Mi vidimo u 3. Moj. 25: 39-55, kako Bog gleda na ropstvo i na robove. Ovde Bog kaže da rob ne sme da se gazi i šikanira. Mi znamo kako su kolonijalne sile držale robove u lancima, sa njim treba da se postupa kao sa najamnikom. Oprosnje sedme godine on može da ide. Bog kaže da su ti robovi Njegovo vlasništvo, On je vlasnik tih ljudi, On ih pušta da budu slobodni. Bog kaže da neznabošce koje ne interesuju moralna pitanja, ni Tvorac, njih možete da zaposlite da rade kod vas, i sa njima ne sme da se ponaša okrutno, ali prema svojoj braći koji hoće da služe Živom Bogu sa njima se ophodi kao prema članu porodice. Dakle, Bog pravi razliku između onih koji su na Njegovoj strani i onih koji nisu. Postoje ljudi koji su došli da žive u državi koju će Bog da uspostavi i oni drže Božje zapovesti, ali neće da uđu savez sa Bogom, imaju svoj način kako žive, dok su tu sa Izraelcima oni poštuju zapovesti da ne bi bili sankcionisani, Bog kaže da te ljude ako uzmeš u ropstvo, on može kod tebe da bude rob zauvek, ali čovek koji deli tvoj sistem vrednosti, ovde se kaže "Jevrejin", koji je na Božjoj strani, on sedme godine da se pusti da bude slobodan.

U Bibliji postoji sedmogodišnji ciklus, tačno se zna koja je sedma ili Šabatna godina, ako je on postao rob četvrte godine, on svakako postaje slobodan sedme godine. Bog podstiče one koji su na Njegovoj strani i njima olakšava. Čovek koji se bori da bude na Božjoj strani, ali napravio je neke greške pa je postao rob, mora to da plati, ali ne sme da se bude okrutan prema njemu. Oni neznabošci koji su tu zbog para, pravi pare, tu živi, ne pravi nikakve incidente, ne može da slavi Pashu jer je neobrezan, ne može da bude deo Božjeg naroda, nećeš smeti svoje sinove da ženiš za njegove ćerke i obrnuto, on ako se obogati, taj neznabožac, koji je tu pristojan, miran, pa on kupi roba Jevrejina, njega po zakonu koji je Bog uspostavio imaš pravo da otkupiš. Znači, pomažemo one koji su na Božjoj strani. Ako si došao kod gazde da radiš i hoćeš sa se ženiš, ne možeš da se ženiš bez dozvole gazde. Gazda ti bira sa kim ćeš da se ženiš, i te žene su takođe ropkinje, one su došle u ropstvo tako što je njihov otac rob. Imao je porodicu, decu, ušao je

u dugove, probleme i postao je rob. Pošto je postao rob jer treba da vrati dug, njegova žena i njegova deca moraju da rade. Kod slobodnog čoveka žena radi ono što voli da radi. I danas imate mnoge žene koje rade u tuđim firmama jer muž ne može da obezbedi. I kad mu gazda nađe ženu, ona mu rodi decu, on sedme godine može da ide, ali žena i deca ostaju kod gazde. Danas je isto, žene rade kod gazde, decu vaspitava sistem, deca nisu vlasništvo roditelja, robovlasničko društvo. Ali ako rob ne želi da ide od svog gazde, taj rob treba da se dovede pred Boga, tu se u hebrejskom koristi reč "Elohim", što znači i "sudije", koji su predstavnici Boga, i probuši mu se uvo i stavi minduša, na njoj piše kom gazdi pripada, i on će mu zauvek biti rob. Ovaj običaj potiče iz paganskog kulta gde ljudi koji su služili paganskim bogovima oni su nosili minduše i nakit na kojima je pisalo ime boga kojem služe. Šta ovim Bog hoće da kaže? Ako hoćeš da imaš porodicu, da se ženiš, prvo budi slobodan, prvo pokreni neki svoj posao, izbavi se iz ropstva pa se onda ženi. Ako se neslobodan oženiš, imaš platu trista evra, onda svašta može da ti se desi, ostaćeš bez žene i dece kao što piše u tekstu, i to je poruka ovog teksta. Pazite ovo, koliko Bog mrzi ropstvo, koliko Bog mrzi da Njegov narod budu robovi, čitaćemo kasnije, Izraelci su ušli u Obećanu zemlju, glavni grad je bio Jerusalem, i tu je za vreme Solomona napravljen Hram. I u 6 veku pre Hrista Bog je poslao Vavilonce da spale Jerusalem i Hram, zato što su Jevreji kršili Božje zapovesti. Ali šta je ono što je bilo najgadnije u Božjim očima zbog čega je Bog poslao Vavilonce? Jeremija 34: 1-7, Bog kaže proroku Jeremiji, koji je bio Božji čovek u izraelskom narodu, poruku koju će on da prenese narodu u vreme kada je Bog poslao vavilonskog cara. Još Jerusalem nije pao, car Sedekija može da se pokaje i prizove pameti, ali neće, Bog šalje Jeremiju i kaže: "Ja pržim tvoju zemlju preko vavilonskog cara, prizovi se pameti", ali šta je razlog što je Bog poslao vavilonskog cara? Jeremija 34: 8-22, car Sedekija je ušao u savez sa Bogom i obećao da će da zapovedi svima u Izraelu da otpuste svoje sluge i sluškinje Jevreje. Bog ne voli ropstvo! On traži da se puste robovi na slobodu. Tekst kaže da su oni to uradili, ali su posle prekršili savez i vratili ih da ponovo budu robovi. Ovo je aktuelno i danas. Postoje mnogi poslodavci koji svojim radnicima ne isplaćuju plate, koji svoje radnike drže kao robove, koji su dužni po pedeset plata radnicima. U ovom tekstu vidimo kakva ih sudbina čeka. "Vi od ljudi pravite robove", kaže Bog, "Sada ću od vaših gradova da napravim nenaseljenu pustoš." Kada je ušao vavilonski car bilo je krvi do kolena. Ovde vidimo kako Bog gleda na ropstvo. Sotona je uveo ropstvo, i hoće od ljudi da napravi robove i da kaže kako je to lepo, i to je ovaj život na zapadu.

2. Moj. 21: 7-11 Čovek je došao u dugove, dugovi treba da se plate, čovek je otišao da radi, a može da kaže da neće da radi pa da njegova ćerka ili sin idu umesto njega. Uglavnom na tržištu robova najviše se traže muškarci jer mogu da zapnu i rade. Kad neko traži ćerku da bude robinja obično se takva

ćerka prodaje da bude kao inoča ili druga žena. Gazda ima glavnu ženu, ali hoće da ima još žena. Bog je to dopustio. Ljudi to vole, ali da bude u okviru zakona. Idealna kombinacija je jedan muž i jedna žena. Druga stvar je kad žena ne može da rađa, ali pošto je uvek bio deficit u slobodnim i sposobnim muškarcima, Bog je dopustio mnogoženstvo kao nužno zlo. Status prodate ćerke kao roba je drugačiji od sina koji je prodat kao rob. Ako je gazda koji ju je otkupio ne uzme za inoču - jednu od drugih žena, nije mu se svidela, ona ne može da bude prodana drugom narodu. Znači, pripadnica Božjeg naroda ne sme da bude prodana neznabošcu. Ako je tu robinju uzeo da oženi svog sina sa njom, to može, ali sa njom treba da postupa kao sa svojom ćerkom. Ako pored ove robinje, koju je uzeo za inoču, dovede i drugu ženu, ovoj prvoj treba da obezbedi hranu, odeću i bračnu dužnost. Ako joj ovo uskrati ona može da ode i ništa da ne plati. Ovo nije slučaj sa muškarcima. Sa ženama se postupa na jedan poseban način. Žene su privilegovane u Božjem konceptu.

2. Moj. 21: 12-15 Ovde se govori o tri zapovesti. Ako neko nehotično ubije neće biti osuđen na smrt, nego će otići u tzv. "grad utočište", nešto kao kućni pritvor. U tom gradu su živeli i radili ljudi koji su nekoga nehotično ubili. Tu je bio starešina grada, i oni su u tom gradu utočištu boravili dok ne umre prvosveštenik. Kad umre prvosveštenik mogu slobodno da idu i niko ne sme da ih dira, takođe, dok su u gradu utočištu niko ne sme da dođe da ih dira. Ako bi rođak od ubijenog došao da ga napadne, da ga ubije, biće likvidiran. Ljudi su nekada kad namerno ubiju čoveka uhvate se za Božji oltar misleći da ga tu neće ubiti, smilovaće se jer je tu Božji oltar, Bog kaže: "Odvedi ga od oltara i ubij ga." Ne smeš da udaraš oca ili majku jer ćeš poginuti.

2. Moj. 21: 16 Imali smo zapovest: "Ne kradi". Između ostalog tu se misli i na krađu čoveka. To je bilo uobičajno da se ljudi krađu i prodaju na pijaci za dobre pare. Za otmicu čoveka sledi smrtna kazna. Ovo je aktuelno danas. Po Bibliji, sin ili ćerka ne mogu da se ožene ili udaju bez dozvole oca, naravno, ako je otac slobodan, ako nije, moraju da pitaju staratelja. I danas toga ima ali u trgovima.

2. Moj. 21: 17 Ko prokune oca ili majku za to sledi smrtna kazna. Oni moraju da se poštuju. Ako su nenormalni, to sudije u teokratiji rešavaju, u demokratiji sklanjaš se od njih.

2. Moj. 21: 18-19 Kaže se: "Ako se pobiju dvojica, pa ovaj što je dobio više batina, ali može da hoda sa štapom ili bez štapa, onda ovaj što ga je tukao neće biti kažnjen u smislu fizičkog kažnjavanja, ali će platiti nadoknadu onoliko koliko ovaj nije mogao da radi." Tačno se znala dnevnicu kolika je bila u ono vreme, i onoliko dana koliko je bio nesposoban da radi toliko mu ovaj drugi mora da nadoknadi štetu. Pouka je da ako se neko sa tobom svađa, skloni se od budale, a ako se potučete, jedan će izvući deblji kraj (fizički), a drugi će to morati da plati (materijalno).

2. Moj. 21: 20-21 Gazda ima pravo da koristi fizičku silu protiv robova. Rob živi u kući svog gazde koji o njemu brine. Ukoliko se rob ili ropkinja ponašaju destruktivno, i gazda udari roba i on umre na licu mesta, ili par sati kasnije, taj gazda će da pogine. Međutim, ako preživi dan ili dva, iz toga se vidi da gazda nije hteo da ga ubije. Nije ovaj rob prolazio pored gazde, a ovaj ga iz čista mira udario, već zato što je pravio probleme. Znači, ukoliko nije bila namera da ubije roba onda gazda neće biti pogubljen za smrt roba. Ovde imamo odgovornost. Ako ste rob morate da pazite kako se ponašate. Vi ste izgubili svoju slobodu zato što niste zainteresovani da budete slobodni, Bog vam je dao da sedme godine budete slobodni. Vi ste zbog svog nedoličnog ponašanja postali rob, niste čuvali svoju slobodu, i sad još pravite incidente. To je kao kad bi u zatvoru pravio probleme, dođu komandiri i isprebijaju te. Moraš da budeš dobar sluga kao što je bio Josif koji je postao premijer u Egiptu.

2. Moj. 21: 22-25 Ako se ljudi potuku i nehotično povrede trudnu ženu koja se tu zatekla, i ne dogodi se smrt deteta, krivac će preko sudija platiti odštetu koliko od njega traži muž žene, ali ako se dogodi smrt, taj što je nehotično povredio trudnu ženu će da pogine. Mi imamo zapovest da ako neko nehotično ubije nekoga, neće biti pogubljen, nego će ići u grad utočište i tamo će biti dok ne umre prvosveštenik. Međutim, u ovoj zapovesti čitamo da ako neko nehotično ubije bebu u utrobi trudne žene on će da pogine. Znači, ako je u tvom prisustvu trudna žena moraš da paziš sa kim se svađaš, sa kim se biješ. Ovde vidimo kakav Bog ima odnos prema detetu u utrobi majke, a mi danas imamo namerno ubijanje dece u utrobi majke.

2. Moj. 21: 26-27 I ovde vidimo da gazda ima pravo ako rob pravi incidente da primeni fizičku silu protiv njega. Ali gazda ne sme da upotrebi prekomernu silu tako da mu izbije oko ili zub. Ako mu izbije oko ili zub onda je rob slobodan, može da ide. Šteta koju je gazda naneo robu, izbivši mu zub, pa popravka zuba, je mnogo manja nego što taj rob duguje tom gazdi da bi izašao na slobodu. Međutim, ti ne da si njemu povredio zub ili oko nego si mu povredio i dostojanstvo. On je sebi već narušio dostojanstvo tako što je postao rob, još treba ti da ga biješ preko mere da mu izbiješ zub ili oko, zato je on slobodan da ide.

2. Moj. 21: 28-32 Vlasnik životinje, prema biblijskoj zapovesti, je odgovoran za ponašanje svoje životinje. Mi ovde čitamo o biku. Ljudi u gradovima ne čuvaju bikove, čuvaju pse, ovo je aktuelno i danas. Mnogi psi su opasniji nego bikovi. Ako bik usmrti čoveka, on treba da se pogubi kao opasna životinja i njegovo meso da se ne jede (ima svoju psihološku i teološku dimenziju). U ovom slučaju, vlasnik bika neće biti ubijen zato što je njegov bik izazvao smrt jer se nije znalo da je bik opasan. Ali, ako se znalo da je bik opasan i vlasnik bio upozoren, pa bik ubije, taj bik će biti likvidiran, ali će i gazda da bude likvidiran. Sudije mogu da odrede, da zato što je bik

naneo povredu ljudima, gazda treba da plati otkupninu. Odšteta mora da se plati i za roba i za robinju, ne samo za ljude koji su slobodni, ali pravi se razlika između slobodnih ljudi i robova.

2. Moj. 21: 33-36 Ovde imamo ono što se provlači kroz celu Bibliju, a to je odgovornost. Ako neko iskopa jamu, i ne ogradi je i ne označi je, i u nju upadne životinja i nastrada, onda vlasnik jame mora da nadoknadi štetu onome čija je životinja upala u jamu i nastradala, a vlasnik jame može da zadrži životinju. Ako su se bikovi negde susreli, i nije se znalo da je bik opasan i usmrti drugog bika, onda će vlasnici podeliti živog bika (prodati ga pa podeliti pare), a i uginulu životinju mogu da prodaju kao meso i to da podele. Međutim, ako se znalo da je bik opasan, pa ubije tuđeg bika, onda vlasnik mora da nadoknadi bika za bika, mora svog bika (ili nekog drugog svog bika) da da oštećenom, a uginula životinja može njemu da ostane.

2. Moj. 22: 1 Kako se kažnjava krađa? Onaj koji više ukrade on će više da plati. Postoje dve situacije: 1. Kada neko ukrade nešto pa mu se to nađe u ruci, i postoji opcija 2. Kada neko nešto ukrade pa to proda nekom drugom. U ovom tekstu se kaže da onaj ko ukrade ovcu, pa je pojede ili proda, onda će za jednu ovcu da vrati četiri ovce, a za jednog bika treba da vrati pet bikova. Međutim, ako nije pojео ili prodao drugom ukradenu životinju onda je druga kazna.

2. Moj. 22: 2-4 Ako se uhvati lopov, i to što je ukrao nađe se kod njega, onda vraća duplo. Ako lopov dođe da pljačka neku kuću, nije isto ako on pljačka danju ili noću. Kad pljačka noću, vi njega ne vidite, ne vidite da li je naoružan, šta smeru. Znači, ako lopov danju krade ne smeš da ga ubiješ, po danu vidiš ko je, biće uhvaćen, ali noću ako krade možeš da ga ubiješ i da ne odgovaraš.

2. Moj. 22: 5 Ako nečija životinja uništi useve svog komšije, ovaj čije su životinje izazvale štetu mora da nadoknadi štetu najboljim plodovima sa svoje njive u tom iznosu u kojem je načinjena šteta.

2. Moj. 22: 6 Opet odgovornost. Ako neko vatrom nehотиčno uništi tuđi rod, mora to da nadoknadi najboljim sa svoje njive, ili novcem.

2. Moj. 22: 7-9 U ovom prevodu se reč "Elohim" prevodi sa "Bog", "Trebа dovesti pred Boga." Znači, kad ima neki problem koji ne može da se reši onda se izlazi pred Boga. Međutim, to može da se prevodi i kao "sudije", jer Elohim je množina, i sudije su oni koji sprovode Božju volju na zemlji. U hebrejskom jeziku Elohim može da znači sudije, i često se prevodi sa sudije, u ovom tekstu je prevedeno sa Bog. Znači, neko je nešto ukrao, ako se lopov uhvati, vratiće duplo od onog što je ukrao, međutim, ako se lopov ne nađe, onda vlasnika kuće koji je čuvao stvari koje su mu date na čuvanje, treba dovesti pred Boga (sudije), i sudije će da ispituju da on nije uzeo stvari svog bližnjeg. Dakle, tamo gde ne može da se utvrdi ko je kriv, izlazi se pred sudije, tamo gde dođe do štete i ljudi se međusobno dogovore, ne mora da se ide pred sudije.

2. Moj. 22: 10-13 Ako se neka životinja da na čuvanje nekom čoveku, ako ta životinja ugine, ili je neko odvede, a da niko ne vidi, onda onaj koji je čuvao tu životinju treba da se zakune pred Bogom da on nije to uradio. Šta to znači u teokratskoj državi? Ako se ti zakuneš da nisi kriv, kaže se da ovaj oštećeni treba da prihvati tu zakletvu. Jer, samo će neko ko je lud da se zaklinje Bogom da nije ukrao, a ukrao je. Dalje u tekstu se kaže, ali ako mu je bila ukradena, nije je čuvao kako treba, on mora vlasniku da nadoknadi štetu, ali ako je životinju rastrgla zver, on mora da je donese kao dokaz, jer je bilo nehотиčno.

2. Moj. 22: 14-15 Ukoliko je vlasnik koji je iznajmio svoje životinje, ili dao na čuvanje, prisutan, pa dođe do štete na životinjama, onda ovaj koji je unajmio nema nikakve odgovornosti, jer je tu bio prisutan vlasnik koji je mogao da nadgleda šta se dešava sa njegovim životinjama.

2. Moj. 22: 16-17 Ako neko zavede devicu, nevinu devojkicu, koja nije verena, i ima odnos sa njom, znači, on je njoj obećavao neke priče, i dođe do onoga što se zove predbračni odnos, onaj koji legne sa nevinom devojkicom mora da je uzme za ženu, i mora da plati po ceni koja je određena. Neko je tu devojkicu vaspitavao, ulagao u nju. To je kao kad hoćete da dovedete dobrog fudbalera, morate da platite za njega.

Ako otac te devojkice ne želi da mu je da, onda ovaj opet treba da plati. Otac u ovom slučaju smatra da je bolje da mu ćerka bude bludnica u kući, nego da se uda za budalu i da strada, i otac tu prihvata sramotu, pa ako neko oženi bludnicu oženi. Ne može ništa bez dozvole oca. Međutim, u ovom slučaju, često otac dozvoljava da se ćerka uda za takvog tipa, kad se već osramotila, jer ko će da uzme bludnicu za ženu. Danas je to normalno.

2. Moj. 22: 18 Oni koji se bave vradžbinama idu pod mač. Za one koji prizivaju demone je smrtna kazna. Najstrašnije stanje u koje čovek može da dođe je da poludi, a ludilo je opsednutost demonima. Znači, prizivanje smrti (demon), to nije smrt neko te upuca, to je smrt da poludiš i sam sebi oduzmeš život, to je najteža smrt. U 5. Moj. 18: 9-12, Bog pominje razne vrste vradžbina za koje je propisana smrtna kazna.

2. Moj. 22: 19 I danas imate bordele sa životinjama kao nekad. Ko ima odnos sa životinjom smrtna kazna. Kaže se da se "pogubi", ovde se koristi hebrejska reč "lamut", što doslovno znači "da ide u smrt".

2. Moj. 22: 20 Onaj ko se klanja drugim bogovima, odnosno demonima, onaj ko prinosi žrtve bilo kom bogu osim Gospodu neka se pogubi. Ovde isto piše "neka se pogubi", ali u originalu se ovde ne koristi glagol "lamut" kao u prethodnom stihu "da ide u smrt", nego se koristi hebrejska reč "herem", što znači "da se istrebi". Sve što je u njegovom vlasništvu treba da se uništi, spali, to je slika uništenja kao Sodome i Gomore. Znači, on je vlasnik žene, dece, kuće, stoke, štale, to treba sve da se uništi, spali, sve što na tu osobu podseća ne sme da egzistira pod kapom nebeskom.

2. Moj. 22: 21 "Ljudi koji nisu Jevreji i dođu da žive kod tebe, nemoj da ih smatraš izbeglicama", kaže Bog. Zato u Izraelu kad dođete među Jevreje, ako živiš po Božjim zapovestima, oni tebe smatraju kao da su ti svi preci bili Jevreji. Iako nemaš nikakvo jevrejsko poreklo, smatraju te Jevrejem, kao da ti je praotac bio car David. Bog kaže da ste i vi bili stranci u Egiptu gde ste bili šikanirani, znate kako je to.

2. Moj. 22: 22-24 Udovica i siročće, žena bez muža i dete bez oca. Imate ljude koji ubijaju nevine ljude za novac. Ovde vidimo šta će takvima da se desi.

2. Moj. 22: 25 Biblijska zapovest je da pripadnicima tvog naroda, Božjeg naroda (oni koji žive po Božjim zapovestima), ne smeš da pozajmljuješ sa kamatom, a svom neprijatelju koji ide da te uništi, a došao je kao sa tobom da trguje, treba mu tvoja usluga, pomoć, njemu možeš da daš sa kamatom. I to je slika današnjih banaka. Banke između sebe saraduju, oni su deo nekog svog bratstva. Banke nam pozajmljuju pare sa kamatom jer mi nismo deo njihovog bratstva.

2. Moj. 22: 26-27 Ako pozajmite novac pripadniku Božjeg naroda i uzmete od njega njegovu haljinu kao garanciju da će vam vratiti novac, i kad on dobije dnevnicu za taj dan (dnevnicu se isplaćivala pre zalaska sunca), on vam donese novac, vi mu vratite haljinu. Međutim, ukoliko on nema da mu vrati, zapovest kaže da moraš da mu vratiš haljinu, jer mu je to jedina odeća, ogrtač sa kojim će se pokrivati kad legne da spava. U vrednosti jedne haljine nećeš propasti, ako ti ne bude vratio dug postoje drugi načini kako će se to naplatiti, ali nemoj da zbog te male vrednosti on treba da se razboli i da ima problema. Arheolozi su pronašli u Izraelu jedan komad grnčarije na kojem se jedan čovek žalio sudu, i na njemu napisao molbu da sud utiče na njegovog zajmodavca, kome je on ostao dužan, da mu vrati haljinu jer nije imao u čemu da se pokrije. Te neke osnovne stvari ne možeš da mu oduzmeš. Mi danas imamo da ljudi bivaju izbačeni iz svojih kuća jer nemaju da vrate, ali to je demokratija.

2. Moj. 22: 28 Nemoj da govoriš ružne reči, da psuješ i proklinješ Boga, i sudije, ljude koji vode državu. U ono vreme nije bio vladar u državi, vladar u državi je bio Bog, a bile su starešine koje su ujedno bile i sudije. Bog kaže da se ne proklinju sudije koje primenjuju Njegov zakon. Vlast treba da se poštuje ukoliko ne ugrožava tvoj život.

2. Moj. 22: 29-30 Ovde se ukazuje da ljudi treba da daju deseti deo svog prihoda za Božje delo. Šta znači da prvenca daš Gospodu? Ovde satanisti kažu kako Bog traži da se deca prinose na žrtvu. To ne znači. Šta Biblija kaže o tome vidimo u 3. Moj. 27: 1-6, ovde se govori o novčanim iznosima koje čovek treba da da u Hram svešteniku da bi se posvetio, znači ako želi da napravi poseban zavet sa Gospodom za određenu misiju, posao. Međutim, čovek je u obavezi da pred Bogom posveti svog sina prvenca, i prvenca od

stoke, i u ovom tekstu se kaže kako se to radi. I oni koji nisu prvenci, ako hoće da se posvete Bogu za neku službu, mogu to da urade. Koncept prvenštva je bitan u Bibliji. Za Isusa se kaže Božji prvenac, On je prvi koji je ustao iz mrtvih za večni život. Izrael je Božji prvenac, prvi narod koji je Bog pridobio za sebe, preko koga i druge narode želi da pridobije za sebe. Prvenci su dobijali duplo nasledstvo. Ako neko ima 12 sinova, njegova imovina se deli na 13 delova. Prvi sin dobija dva dela, ovi ostali po jedan deo. Time Bog na poseban način ističe koncept prvenštva.

2. Moj. 22: 31 Ukoliko neka divlja zver rastrgne životinju, takvo meso se ne jede. To meso se baca psima, oni mogu to da jedu.

2Moj 23: 1-3 Jedna od najgadnijih stvari u Božjim očima je kad je neko lažan svedok. Danas imate puno lažnih svedoka. Ovo je veoma poznato danas, kad skoče "novinari" da nekoga lažno optužuju. Još se kaže, da ne treba ako je neko siromašan, pa ga drugi gaze, i ti to da radiš, jer ćeš Bogu da se zameriš.

2. Moj. 23: 4-5 Mnogi citiraju Isusove reči: "Ljubi neprijatelje svoje", i kažu kako toga nema u prvom delu Biblije Starom zavetu. Kažu, Isus je dao nove zapovesti. U ovom stihu se kaže da trebaš da ljubiš, brineš, pomogneš magarca svog neprijatelja.

2. Moj. 23: 6 Bog ponovo naglašava, da se na nekog ko je ubog, siromašan, ne sme izivljavati, istresati. Razbojnici koji su se okomili na nemoćnog i slabog, pa hoće da mu otmu i to malo što ima, Bog kaže da se ne staje na njihovu stranu.

2. Moj. 23: 7 Laganjem se ljudi ubijaju tako što im se oduzima dostojanstvo. Prvo ide laž, pa likvidacija, i to je ono što rade međunarodni mediji koji su u službi terorista, koji sprovode teror nad čitavim čovečanstvom. "Možda ćeš imati privremene privilegije jer te ovi teroristi neće dirati, ali ćeš biti nepravedan u mojim očim", kaže Bog. Koliko je pravednih i nedužnih ubijeno kroz celu istoriju, a i danas.

2. Moj. 23: 8 Nemoj da primaš novac i da za novac lažeš. Drži se istine, jer kad se držiš istine i radiš ono što je ispravno Bog će te nagraditi. Postoji Božja nagrada, a postoji i mito. Božju nagradu dobijaš ako radiš ispravne stvari, a mito dobijaš ako radiš loše stvari. Ovo su zapovesti koje je Bog dao da se primenjuju u teokratskoj državi. Međutim, mi ćemo videti da ukoliko se čovek zatekne u neznabožackoj državi gde mu je ugrožen život, on ima pravo da bi sačuvao svoj život, da prekrši mnoge zapovesti koje je obavezan da čini u teokratskoj državi. Na primer, živiš u nacističkoj Nemačkoj, i dođe nacista da te ubije, ima nalog da te likvidira. Ti možeš da mu daš mito da te on pusti, kao do toaletu, odakle ćeš da zbríšeš. Postoje tri stvari, na osnovu biblijskog konteksta, koje čovek nikad ne sme da uradi, i po cenu da bude ubijen, a to su: 1. Ne sme da ubije nevinog čoveka, 2. Ne sme da legne sa tuđom ženom, i 3. Ne sme da se bavi idolopoklonstvom, da se klanja demonima, da se bavi

vradžbinama, da učestvuje u bilo kakvom satanističkom ritualu. Može čovek i da slaže, i da jede nečisto, i da da mito, ako mu je život ugrožen, ali treba da uradi sve što je u njegovoj moći da ne dođe u takvu situaciju, da treba da krši Božje zapovesti.

2. Moj. 23: 9 Ljudi koji dođu da žive u teokratskoj državi nisu stranci, oni su pripadnici Božjeg naroda, i došli su da žive po Božjim zapovestima. U Izraelu mogu da te pitaju odakle si, ali ako oni vide da živiš po Božjim zapovestima, oni te gledaju kao da su ti svi preci Jevreji.

2. Moj. 23: 10-11 U teokratskoj državi postoji računanje vremena, ne samo kad su u pitanju dani: "Šest dana radi, sedmi dan nemoj da radiš." Postoji računanje vremena: "Šest godina se obrađuje zemlja, sedme godine se zemlja ne obrađuje." U Bibliji Bog kaže da će zemlja za šest godina tako da rodi da ćeš imati da jedeš i sedme i osme godine. Taj koncept "Šabatne godine", ne samo "Šabatnog dana", i taj koncept 6 plus 1 su vrlo bitni u Bibliji. Bog stalno ljudima napominje da je On Stvoritelj, da je On stvorio svakog od nas, i da On može ponovo da nas stvori posle naše smrti, i to je vrlo bitno da znamo, ne može nama niko da oduzme život, samo može ovozemaljski život da nam se skрати, jer Bog je davalac života.

2. Moj. 23: 12 Zapovest o kojoj smo govorili: "Šest dana radi, a sedmi dan ne sme niko da radi", i ljudi, i stoka odmaraju. Šabat je sedmični praznik.

2. Moj. 23: 13 Na hebrejskom jeziku se kaže: "Da se ne molimo drugim bogovima." Kroz biblijski tekst ćemo videti da su proroci spominjali imena tuđih bogova. Prorok Ilija kad se šali na račun sotoninih sveštenika, odnosno valovih sveštenika, on spominje ime Vala. Mnogi ovaj tekst tumače doslovno pa ne izgovaraju ime Sotona nego "Nečastivi". Ortodoksni Jevreji ne izgovaraju Jahve već "Adonaj". Tako su to oni protumačili, ali to nije centralno pitanje.

2. Moj. 23: 14-17 U Bibliji se spominju tri hodočasna praznika kada su svi muškarci u državi Izrael obavezni da dođu pred Gospoda u Jerusalim. Pasha je početak Praznika Beskvasnih Hlebova i traje 7 dana. U okviru Praznika Beskvasnih Hlebova je Pasha, i prvi dan posle Šabata, u okviru tih 7 dana, je Praznik Prvina od ječmene žetve, koji ukazuje na vaskrsenje. Dakle, ovo se gleda kao jedan praznik, drugi je Praznik Sedmica, i treći je Praznik Senica (koliba), koji podrazumeva i Praznik Truba i Dan Očišćenja. Ovo su posebni dani duhovnog okrepljenja kada ljudi na poseban način razmišljaju o Bogu.

2. Moj. 23: 18 Kada se prinosi žrtva, ne sme da bude kvasca, jer je kvasac simbol greha. Salo se spaljivalo da ne bi ostalo do jutra.

2. Moj. 23: 19 Kada je bio Praznik Prvina od ječma, odnosno od pšenice, ritual je bio da sveštenici odu u polje, izaberu najlepše klasove ječma, odnosno pšenice, i donesu ga u Hram pred Gospoda, kažu molitvu, i onda može da se radi žetva i da se skuplja ječam i pšenica. Dok sveštenici ne uzmu najbolje plodove i donesu u Hram, ne može da se žanje. Drugi deo ovog stiha,

neznabožački narodi su imali razne rituale gde su se kupali u krvi. Kome će pasti na pamet da kuva jare u mleku njegove majke, to su radili okultisti u okultne svrhe. Bog kaže da se to ne radi jer to ima okultno poreklo. Neki su ovu zapovest interpretirali na način da ne može da se jede mesno i mlečno. Postoje restorani u Izraelu u kojem se ne služi meso - "halavi", i restorani u kojima se ne služi mleko - "basari".

2. Moj. 23: 20-26 Bog kaže: "Šaljem pred tobom anđela." Anđeo na hebrejskom je jedna vrsta službe. Postoje stvorenja, ljudi su stvoreni da budu kao anđeli, kad su se pobunili protiv Boga izgubili su te potencijale. Anđeo je neko ko prenosi Božju poruku, neko ko učestvuje u promociji Božjeg koncepta. Mi ćemo videti kroz biblijski tekst ko je taj anđeo, to je Isus Hrist. Bog kaže da se ne klanja bogovima, odnosno demonima neznabožačkih naroda koje će da protera. Bog kaže: "Ja sam ih opominjao vekovima, ali ne vredi, hoće da žive destruktivno, i zato će da budu počišćeni, prešli su jednu crvenu liniju. Kad dođete u zemlju koju vam dajem, sve njihove obredne stubove razvalite - "herem." Kaže se da će Bog blagosloviti hleb i vodu, strateške namirnice (ali hleb ima gluten, kažu "stručnjaci"). "Žene neće biti nerotkinje", kaže Bog. Zašto su žene danas nerotkinje? Zato što su bolesne, nezdravo žive. Kad se i duhovno i fizički dovedu u red, bez problema mogu da rode. Ovde u istoj rečenici Bog spominje bolest i pobačaj, jer je to povezano (to je genetički, to ne može da se reši, kažu "stručnjaci"). Neka žena proba da živi zdravo i ugodno pred Bogom, pa da vidimo da li ne bi mogla da rodi.

2. Moj. 23: 27-30 Kaže Bog: "Pred tobom ću širiti strah da otera Jeveje, Hanance..." U hebrejskom tekstu se kaže da će Bog poslati stršljenove. Stršljen kad ubode bika, bik može da uginge. Stršljen može da ubije čoveka. Isus Navin 24: 12, ovde isto se u hebrejskom tekstu koristi reč "stršljeni" ili "cira". Ne trebaju Bogu krstareće rakete. Bog sa stršljenima otera sataniste. Ovo i danas može da se ponovi, da Bog pusti stršljene na naše neprijatelje, koji su zauzeli neke lokacije, imaju baze, ne može im niko ništa. Tekst dalje kaže da kako se Božji narod bude umnožavao, tako će Bog da proteruje sataniste, a vidimo kakve Bog ima mehanizme za to.

2. Moj. 23: 31-33 Bog će postaviti granicu od Crvenog mora (jug današnjeg Izraela, Eilat), do Filistejskog mora (Sredozemno more), i od pustinje do reke. Pustinja je tamo gde su ulazili, pustinja Negev na jugu Izraela, a kad kaže reka, tu se misli na reku Euftrat koja je danas u Iraku. Neki smatraju da je to reka Jordan, međutim, hebrejski tekst ukazuje da se odnosi na reku Euftrat. Znači, u Božjoj zemlji, prema biblijskoj zapovesti, satanisti ne mogu da žive, moraju da se proteraju. Ako neće da idu, onda moraju da budu likvidirani, jer je satanizam ideologija promocije smrti. Danas se satanizam zove na drugačiji način - demokratija.

2. Moj. 24: 1-2 Izraelci se još uvek nalaze ispod planine Horiv ili Sinaj, i Bog kaže da oni pristupe, Aron, Nadav, Avijud, i 70 Izraelovih starešina, i da se poklone izdaleka, a neka samo priđe Mojsije.

2. Moj. 24: 3-8 Iz ovog teksta vidimo da je Mojsije bio kod Gospoda sam, i da je zapisao sve zapovesti koje je Bog dao da prenese narodu. Ovde vidimo i ritual koji su obavili.

2. Moj. 24: 9-11 Aron, Nadav, Avijud, i 70 Izraelovih starešina, kaže tekst, su videli Boga. Ako razumemo koncept Trojstva, onda razumemo da su oni videli Onog kog je video i Avram u Mamriji, to je isti Onaj kojeg je video Mojsije, dakle u pitanju je Isus Hrist, ako gledamo biblijski kontekst, i kaže se, oni su tu jeli i pili, kao što je Avram jeo i pio zajedno sa Isusom kada je došao u Mamriju.

2. Moj. 24: 12-15 Mojsije dolazi kod Gospoda zajedno sa svojim pomoćnikom Isusom Navinom. Bog mu daje kamene ploče.

2. Moj. 24: 16-18 Mojsije je proveo 40 dana i 40 noći na gori. Bio je u Božjem prisustvu, i dobio je zapovesti, zakone i uredbe koje mi čitamo kroz prvih pet knjiga Biblije.

2. Moj. 25: 1-9 Ovde Bog kaže da se skupi dobrovoljan prilog. Nije zapovest da mora da se da. Koga podstakne srce može da da prilog koji će se koristiti za izradu onog što se zove Šator od sastanka. Taj Šator od sastanka je kopija Nebeskog Hrama. Taj Šator od sastanka će biti privremena građevina, montažni objekat, koji će Izraelci koristiti dok budu šetali kroz pustinju do Obećane zemlje. Kad budu došli u Obećanu zemlju, Šator od sastanka će i dalje da postoji, i onda u vreme Solomona biće sazidan Hram. Ovo sad što čitamo dešava se pre 3500 godina. Ovaj Šator od sastanka će se koristiti oko 500 godina, i on će biti kopija Nebeskog Hrama, gde će Bog na poseban način da prebiva među svojim narodom. A onda, petsto godina nakon ovog što sad čitamo, nekih 1000 godina pre Hrista, ili 3000 godina od danas, biće sazidan čuveni Hram u Jerusalimu, tzv. "Solomonov Hram".

2. Moj. 25: 10 do 2. Moj. 31: 18 Ovde su opisani svi detalji vezani za Hram. Ti detalji u prvom čitanju nisu toliko bitni. Ono što je bitno, opis ovog Šatora od sastanka, kako on izgleda, zapisano je u 2. Moj. 25: 40, Bog kaže Mojsiju da sve to napravi onako kako mu je pokazano na gori, kad je bio kod Boga. Znači, Bog mu je dao skicu kako to treba da izgleda. U 2. Moj. 25: 10-11, čitamo koji je najvažniji predmet u Šatoru od sastanka, odnosno u Nebeskom Hramu. Ovde se kaže da se napravi kovčeg, daju se dimenzije, i od kog drveta. Ovaj Šator od sastanka je izgledao tako što je imao jednu ogradu oko tog centralnog objekta, oko Šatora od sastanka, odnosno Hrama. U to ograđeno dvorište nije smeo niko da uđe, osim sveštenika. Zove se Šator od sastanka zato što se Bog tu sastajao sa Mojsijem i sa prvosveštenikom. Taj Šator od sastanka se sastoji iz dva dela. Prvi, veći deo, se zove Svetinja, drugi, manji deo, se zove Svetinja nad Svetinjama. Bila je i zavesa koja je

razdvajala Svetinju, od Svetinje nad Svetinjama. U tom drugom delu, Svetinji nad Svetinjama je bio kovčeg zaveta. U prvom delu Svetinje, sa jedne strane se nalazio sedmokraki svećnjak ili "Menora", a sa druge je bio sto sa 12 hlebova. Svećnjak je goreo non stop, radio je na ulje, hlebovi su se svakog dana donosili novi. Kakvo značenje ima sedmokraki svećnjak? Čitamo, Priče Solomonove 6: 23, sedmokraki svećnjak je simbol zapovesti, a svetlost koju daje to je Zakon, u hebrejskom "Tora", i znači "Učenje", i to su prvih pet knjiga Biblije. Znači, zapovest je svetiljka, a više zapovesti daje svetlost, a svetlost je Zakon. Ako čovek hoće sebi da osvetli život, on mora da ima svetlost, a svetlost dolazi od prvih pet knjiga Biblije. Psalam 119: 105, kaže, da ako hoćemo da osvetlimo stazu kojom idemo, moramo da se upoznamo sa Božjom reči. Isus kaže: "Ja sam svetlost svetu", imate "Menoru", Isus kaže: "Ja sam hleb života", imate hlebove, 12 beskvasnih hlebova, zovu se još "hlebovi prisustva", za 12 plemena Izraelovih.

2. Moj. 25: 17-18, kaže se da se na kovčegu napravi poklopac. Na hebrejskom se poklopac kaže "kaporet", od ove reči je reč "kipur", što znači "pomirenje", najvažniji dan u godini kada je zapovest da svi poste (koji su zdravi) 24 časa, ništa se ne jede i ne pije, to je biblijski post, "Jom Kipur" ili "Dan pomirenja". Šta simbolizuju dva heruvima? Psalam 99: 1, kaže se da Gospod sedi nad heruvimima.

1. Samuilo 4: 4, ovde se takođe spominje Gospod koji sedi nad heruvimima, i to isto možemo da čitamo u Jezekilj 9: 3. Heruvimi su anđeli koji imaju najveća ovlašćenja, to su najmoćniji anđeli. Ovi tekstovi govore kako je Gospod okružen heruvimima. Sotona je bio heruvim, najmoćniji anđeo, i on se pobunio, ali Bog je stvorio mnogo heruvima. U knjizi Otkrivenje imamo kako je Bog poslao svog anđela heruvima da uhvati Sotonu, da ga sveže i baci u tamnicu. Dakle, na kovčegu se nalazi poklopac, i nad poklopcem su dva heruvima. Šta se nalazi u tom kovčegu? 2. Moj. 25: 16, u kovčegu treba da se stavi Svedočanstvo. Svedočanstvo se prvi put spominje u 2. Moj. 16: 33-34, u pitanju su ploče sa Božjim zapovestima koje se nalaze u kovčegu. Ovde se još kaže da su Mojsije i Aron uzeli jednu posudu sa "manom", hrana koju im je Bog bacao sa neba u pustinji dok su bili. Neki smatraju da je ta posuda sa manom stavljena u kovčeg, neki smatraju da stoji ispred kovčega. Preko godine su sveštenici ulazili samo u prvi deo ovog Šatora od sastanka, u tzv. "Svetinju".

Ispred Šatora od sastanka bio je oltar gde su se prinosile žrtve svaki dan. Ujutro i uveče se prinosila tzv. "žrtva svagdašnja" ili "tamid", koja ukazuje na Mesiju, na Spasitelja Isusa Hrista. Kad se ujutro prinese "žrtva svagdašnja", sveštenik uzme krv i prska pred zavesu Svetinje nad Svetinjama, on uđe u prvi deo Šatora od sastanka, sa jedne strane mu je Menora, sa druge hlebovi, i dolazi pred zavesu, on ne ulazi tamo jer je to strogo zabranjeno, ako bi ušao, poginuo bi, i pred zavesu prska krv od zaklane životinje, i tako radi i uveče.

Međutim, jednom godišnje na tzv. "Jom Kipur" (Dan očišćenja ili Dan pomirenja), tada prvosveštenik ulazi u Svetinju nad Svetinjama, tu gde je kovčeg zaveta. Tog dana se biraju žrebom dva jarca. Jedan je za Gospoda, a drugi je za Sotonu. Ovaj koji je određen za Gospoda se kolje i njegova krv se unosi u drugi deo Svetinje i prska se poklopac kovčega, i tako dolazi do pomirenja, tako se čovek pomiruje sa Bogom. Čovek je u pobuni protiv Boga, čovek se posvađao sa Bogom. Da bi se čovek približio Bogu moraju da se uklone gresi. Ova životinja koja se kolje ukazuje na Mesiju koji daje otkup i čini pomirenje između čoveka i Boga, ako se čovek pokaje za svoje grehe i prihvati da je Mesija dao otkup za njega. 4. Moj. 17, Izraelci su se stalno bunili protiv Mojsija i Arona njegovog brata koji je bio prvosveštenik. Mojsije i Aron su iz Levijevog plemena. Sveštenici koji su služili u Šatoru od sastanka, a kasnije u Hramu, su isključivo iz Levijevog plemena. U Bibliji je štap simbol starešinstva. Bog kaže: "Svaki starešina koji je imao svoj štap neka upiše ime svog plemena na štapu, i uzmite tih 12 štapova i stavite ispred kovčega gde se nalazi Svedočanstvo u Svetinji nad Svetinjama." Bog će učiniti da jedan od tih štapova pusti pupoljke. Bog je učinio čudo da Aronov štap procveta i da se pojave na njemu plodovi badema, da bi na natprirodan način pokazao svoje prisustvo i podršku Aronu, da nisu Aron i Mojsije sebe sami uzdigli da budu vođe u izraelskom narodu, nego da Bog stoji iza njih. Slično je Bog reagovao i kad su se Izraelci bunili u pustinji, On im je tada dao "manu" da jedu, i rekao im da je čuvaju u jednoj posudi da bi se sećali na pobunu u pustinji. Tako isto i u ovom slučaju sa štapom.

Znači, u Svetinji nad Svetinjama, gde je bio kovčeg, nalazi se deset zapovesti, i tu je bila posuda sa manom, i bio je procvetali štap sa plodovima. Ovde vidimo da plodovi na drvetu ne rastu zato što je drvo posađeno u zemlju. Čovek sadi drvo u zemlju, navodnjava, orezuje, ali ako Bog ne da da drvo rodi rod može čovek da se trudi koliko god hoće. Zato je najvažnija izjava da bez Boga ne možemo činiti ništa. Kad su se Izraelci pobunili protiv Boga, nisu hteli da otpuste robove, čitali smo, došao je car Navuhodonosor i spalio je Jerusalim. Prorok Jeremija je očigledno sklonio taj kovčeg sa zapovestima, i mi do dan danas ne znamo gde je taj kovčeg. Jevrejima 9: 2-4, kaže se da je u Svetinji nad Svetinjama bila zlatna kadionica, nju je koristio prvosveštenik na "Dan pomirenja", drugim danom se nije koristila. Mi nemamo sačuvan hebrejski original Jevrejima poslanice, jer ceo Novi zavet je pisan na hebrejskom jeziku, mi imamo grčki prevod. Ljudi na osnovu ovog prevoda, gde se kaže: "U kome je bila zlatna posuda sa manom, Aronov štap koji je procvetao i ploče saveza." Da li se ovde misli na prostoriju, "u kome je bila", ili se misli na kovčeg. Neki misle da su se te stvari nalazile u Svetinji nad Svetinjama, a neki misle da su se nalazile u kovčegu. 1Carevi 8: 9, u ovom tekstu se kaže da u kovčegu nije bilo ničeg osim dve kamene ploče koje je Mojsije stavio u njega. 2Dnevnika 5: 10, i ovaj tekst kaže da se u kovčegu

nije nalazilo ništa osim dve kamene ploče. Logičnije bi bilo da su ovi predmeti, posuda sa manom, Aronov štap, bili ispred kovčega. Prema biblijskim proročanstvima biće obnovljena teokratska država Izrael, u novom Hramu, koji je opisan u Jezekilj 40-45, biće i taj kovčeg, i to mnogi smatraju. Postoji jedan zanimljiv tekst, Jeremija 3: 14-17, kaže Gospod: "Nećete više govoriti kovčeg Gospodnjeg saveza." Izraelci su stalno smatrali da je kovčeg nešto natprirodno što će im pomoći da pobede okolne narode, a ustvari, kovčeg je bio mesto gde se Bog susretao sa Mojsijem, davao mu zapovesti i sa njim pričao. U Šatoru od sastanka i prostoru ispred njega, samo tu su se smele prinostiti žrtve, a strogo je bilo zabranjeno prinostiti žrtve na nekom drugom mestu. Evo kako se završava opis izgradnje Šatora od sastanka, 2. Moj. 31: 12-18, znači opis Šatora od sastanka se završava zapovešću koju Bog po ko zna koji put ponavlja i kaže, da je Šabat "znak" između čoveka i Boga. U Bibliji se samo dva puta spominje da Bog piše svojom rukom. Ovde se spominje prvi put kad Bog piše na pločama saveza koje se nalaze u kovčegu, i drugi put kad je Isus bio na zemlji kao čovek i kad je pisao grehe svih onih prisutnih koji su hteli da kamenuju bludnicu. Bog je lično svojom rukom jednom pisao zapovesti, a drugi put čovekove grehe.

2. Moj. 32: 1-4 Mojsije je 40 dana bio na gori, a Izraelci su se obratili Mojsijevom bratu Aronu da im načini boga jer ne znaju šta se desilo sa Mojsijem, čovekom koji ih je izveo iz egipatske zemlje. Znači, po njima Mojsije ih je izveo iz Egipta. Dakle, ovo je klasičan primer onog što se danas dešava. Postoje ljudi koji ne mogu da imaju direktnu komunikaciju sa Bogom jer su intelektualno lenji, neodgovorni, neprijatno im je da budu u Božjem prisustvu, i onda im treba posrednik. Osobina ljudi koji hoće sa žive nemoralno jeste da ne mogu da budu u prisustvu Boga, to im smeta, ne mogu u svom prisustvu da imaju ljude koji ispravno žive. Zato je tim ljudima potreban posrednik koji će njih da zastupa pred Bogom. Kada Mojsija nije bilo, oni su tražili da naprave "zlatno tele" koje će da bude posrednik između njih i Boga. Ovo se u teologiji zove "idolopoklonstvo". Postoje dve vrste idolopoklonstva. Idolopoklonstvo je kad se ljudi klanjaju lažnim bogovima - demonima, demoni čine čuda, fasciniraju ljude preko raznih svojih predstavnika na zemlji - okultista, ili predmeta koje ti okultisti naprave, razni kipovi, slike. I postoji drugi oblik idolopoklonstva kada ljudi priznaju deklarativno Boga, ali je njihovo srce daleko od Njega, kako kaže Bog. To je u ovoj situaciji bio slučaj. U ovom slučaju ljudi su rekli sa je Gospod Jahve njihov Bog, ali su oni izabrali da imaju posrednika. Oni prihvataju pravog Boga, ali mu služe na pogrešan način, to je idolopoklonstvo. I danas ljudi kažu da je biblijski Bog pravi Bog, ali ga poštuju na pogrešan način. Aron je bio prvosveštenik, ali on im je napravio zlatno tele zato što se uplašio od rulje. I ovo ćemo imati kroz celu istoriju, da je velika većina ljudi koji su bili duhovni lideri, sveštenici, su morali da prave kompromise da ne bi bili likvidirani. Videćemo kroz Bibliju, da svi oni koji su

hteli da se striktno pridržavaju Biblije bili su ubijani od strane rulje, i onda je većina njih pravila kompromise. Aron nije imao dovoljno poverenja u Boga i uradio je to što je uradio. I kasnije su Izraelci pravili zlatno tele. 1Carevi 12: 26-30, kad se bude osnovala teokratska država Izrael doći će do podele na Severno i Južno carstvo. Jerusalem je pripadao Južnom carstvu, i onda je vladar Severnog carstva napravio dva zlatna teleta da bi zadržao narod da ne ide u Jerusalem. Danas imamo kad se za nešto kaže da je deo tradicije, međutim, to je deo sujeverja. Lepo je kad se ima tradicija koja je zasnovana na moralu. Lažna tradicija koja je zasnovana na paganstvu se zove sujeverje. Ljudi su bili sujeverni i verovali su u demone koji su im rekli da prave kipove i da se klanjaju kipovima. Ljudi su više voleli sujeverje, lažna paganska verovanja koja su došla od demona, nego što su hteli da prihvate znanje od Boga. Zato u Bibliji Bog kaže: "Izgibe moj narod jer je bez znanja."

2. Moj. 32: 5-6 Ovde vidimo klasičnu žurku. Prvo ide idolopoklonstvo, paganski obredi, onda ide žderanje i lokanje, i onda ide igranje, padanje u trans. Ovo su sve paganske svetkovine. Tu nema dostojanstva i poštovanja Boga. Takve su sve današnje žurke koje se organizuju.

2. Moj. 32: 7-10 Ovde imamo dva bitna momenta. Narod se bunio dok su bili robovi u Egiptu. Kad ih je Bog izveo, čim su malo osetili slobodu odmah su nastavili po starom. To isto imamo i danas, najbolje vidimo kod ljudi koji su bolesni, čim im malo bude bolje oni po starom. Bog Stvoritelj svemira razgovara sa jednim čovekom Mojsijem kao sa prijateljem, kao sa sebi ravnim. Bog, u ovom tekstu se kaže, traži dozvolu od Mojsija, kao kad je od Avrama tražio da uništi Sodom.

2. Moj. 32: 11-13 Mojsije moli Boga da ne učini to što je naumio. Bog će Mojsiju da ispuni želju, neće ih uništiti, i zbog Mojsija će Bog morati da izabere teži put. Kasnije će Bog ipak morati da ih uništi, i njihove sinove uvede u Obećanu zemlju, kao što ćemo uskoro videti.

2. Moj. 32: 14 Bog je zažalio što je rekao da će naneti zlo svom narodu. Ispada kao da se Bog predomislio. Imali smo i ranije u tekstovima o Potopu da je Bog zažalio što je načinio čoveka, kao da se Bog kaje. Da bi razumeli šta piše u originalu, evo nekih tekstova. 1. Moj. 5: 29, ovde se govori o Noju. Zašto su mu dali ime Noje? Zato što će on doneti utehu, to je ista ova reč kao što je Bog zažalio. Imamo uteha i zažalio. Znači, Bog je bio ljut zbog toga što ljudi rade, ali je onda otklonio svoju ljutnju, "otišao je u mir", iz ljutnje u mir, promenio je svoj stav, svoj odnos. 1. Moj. 24: 67, Isaku je majka umrla, i kad se oženio on je u toj ženi na određeni način našao utehu, hebrejski "nahad". Ista ova reč se koristi gde se kaže: "Bog je zažalio." Kao da se taj Božji nemir stišao, nestao, a kojeg je imao kad je želeo da nanese zlo svom narodu koji se pobunio, koji je uradio gadnu stvar. 1. Moj. 27: 42, brat je bio ljut na svog brata i on je hteo sebe da smiri - "nahad", da uteši, tako što će da ubije svog brata. 4. Moj. 24: 19, "Bog nije sin čovečiji da zbog nečega

zažali." Ovde se reč zažali - "nahad", koristi u drugom kontekstu. Bog nije kao čovek, danas jedno sutra drugo. Bitno je da se gleda kontekst gde se određena reč koristi. 5. Moj. 32: 36, i ovde će se Bog sažaliti, On će da kazni svoj narod zato što živi nemoralno, ali će na kraju da promeni svoj stav. Ovde se govori da Bog menja svoj stav u smislu da, kao što ćemo uskoro videti koja je njegova glavna osobina, milostiv, žalostiv, spor na gnev.

2. Moj. 32: 15-18 Sa Mojsijem je na planini bio i Isus Navin, njegova desna ruka. On je bio sa strane i čekao dok je Mojsije razgovarao sa Bogom. Bog mu je dao dve ploče, i kad su silazili oni su dole čuli viku i galamu.

2. Moj. 32: 19-24 Mojsije je bio gnevan, te je razbio kamene ploče, to nije trebao da radi, zatim je spalio zlatno tele, i napao svog brata Arona da je on odgovoran zato što je načinio zlatno tele i tako svalio greh na ceo narod. Aron se opravdavao, umesto da kaže da je pogrešio, u tekstu ne vidimo da se Aron kaje.

2. Moj. 32: 25: 29 Ovo je aktuelno i danas. Imamo paganstvo na sve strane. Mojsije im kaže da ko je na Gospodnjoj strani dođe kod njega. Levijevo pleme mu je pristupilo. Bog kaže Mojsiju da se pobiju glavne kolovođe paganstva, razbojništva i satanizma, da se pravi red u društvu. Nije ovde Bog rekao da im se naplate kazne ili da se ukore. Oni koji promovišu smrt, vidimo u ovom tekstu kako prolaze. Ovde je poginulo tri hiljade ljudi. Znači, svako treba u svojoj kući da pravi red, to ne možemo u demokratiji, u demokratiji možeš da se sklanjaš, da ćutiš, i da moliš Boga. Ali kad se Bog umeša, kad On štiti državu i traži da se napravi red u državi, redosled koraka je prvo da se očiste oni koji promovišu smrt u društvu.

2. Moj. 32: 30-35 Mojsije se brine za svoj narod kao majka za problematičnog sina. Mojsije čak traži da ga Bog izbriše iz svoje knjige ako ga ne poslušaju. U Bibliji se spominje Knjiga Života. Tu se koristi hebrejska reč "sefer". Sve što se napiše je "sefer", dokument je "sefer". Kad se muž razvodi od žene i daje joj knjigu rasmusnu, on joj daje "sefer", dokument. Kad se prevodi "sefer", može da znači knjiga, a može i dokument. Bog kaže Mojsiju da vodi narod koji će kasnije skočiti da ga ubije.

2. Moj. 33: 1-3 Bog kaže da će poslati anđela. Očigledno da ovde Mojsije razgovara sa Bogom Ocem, a anđeo koji bude išao sa njim odnosi se na Isusa Hrista. Uskoro ćemo videti susret Mojsija i Boga Oca. Mojsije tada nije mogao da vidi Njegovo lice, a na drugom mestu Bog kaže kako priča sa Mojsijem licem k licu. Očigledno da tu govori Isus. Ako ne razumemo koncept Trojstva mi ne možemo da razumemo ove tekstove do kraja.

2. Moj. 33: 4-6 Narod se uplašio kad je video Gospoda. Poskidali su nakit sa sebe, spoljna manifestacija, ali da se menjaju iznutra to jako teško.

2. Moj. 33: 7-11 Ovde se opisuje kako je Mojsije postavio Šator od sastanka izvan logora i kako se Mojsije tamo susretao sa Bogom. Bog je bio na jedan vidljiv način prisutan u stubu od oblaka danju, a noću u stubu od

ognja. Kad se stub od oblaka spuštao nad Šator od sastanka ljudi su svi to poštovali, uvek bi se poklonili, spoljna pobožnost je bila prisutna, iznutra da se menjaju, e to malo teže. U ovom tekstu vidimo da je Isus Navin očigledno imao komunikaciju sa Bogom na jedan poseban način, i da ga je Bog pripremao za misiju, da nastavi posle Mojsija da predvodi narod u Obećanu zemlju. Bog priprema naslednika.

2. Moj. 33: 12-16 Mojsije traži od Gospoda da On bude tu prisutan, jer bez Božjeg prisustva Mojsije ne može ništa. Bez Boga to bi bila luda kuća, hajdučija.

2. Moj. 33: 17-20 Očigledno da ovde Mojsije razgovara sa Bogom Ocem.

2. Moj. 33: 21-23 Bog ispunjava želju Mojsiju, da vidi Boga na poseban način. Mojsije je bio u jednom procepu u steni i video je Boga sa leđa.

2. Moj. 34: 1-3 Bog Mojsiju kaže da napravi dve kamene ploče, pošto je one prve slomio, prve kamene ploče je sam Bog napravio, i da dođe na goru sam. Znači, čovek mora da se očisti od greha da bi bio u Božjem prisustvu. Mojsije može da bude u Božjem prisustvu, može i Isus Navin, a ovi drugi ne mogu.

2. Moj. 34: 4-7 Ovo je definicija Božje ličnosti. Spor na gnev, Bog se teško gnevi, oprašta, trpi, šta sve Bog trpi na planeti zemlji, a mi ljudi se nerviramo za svaku sitnicu. Bog gleda da se svi ljudi spasu.

2. Moj. 34: 8-10 Bog kaže Mojsiju da će biti sa njim i da će učiniti čuda kakva nije učinio ni u jednom drugom narodu.

2. Moj. 34: 11-16 Bog kaže da se ne ulazi u nikakve saveze sa neznabožačkim narodima. Ono što ujedinjuje neznabožačke narode širom sveta je greh, skupe se oko alkohola, droge, kurvarstva, to je ono što ih ujedinjuje, destrukcija. Kad se bude ušlo u Obećanu zemlju, kad se bude pravila teokratija svi idolopoklonički objekti treba da se razvale, kaže Bog. Postoje tri stvari koje pobožan čovek može da radi sa neznabošcima i paganima, na osnovu biblijskog konteksta, a to su: može da trguje sa njima, može da ih leči, i može da ih uči. Mojsije silazi sa pločama, i Bog im daje još jednu šansu.

2. Moj. 34: 17 do 2. Moj. 40: 38 Bog ponavlja sve zapovesti koje je dao, i dalje se ponovo opisuje Šator od sastanka, još detaljnije se daju instrukcije kako da se napravi. Za taj Šator od sastanka Bog kaže "Migdaš" ili "Sveto mesto". Hram će se kasnije nazvati "Beit Ha Migdaš" ili "Sveta kuća". 2. Moj. 34: 29-30, kad se Mojsije spustio od Gospoda sa planine, njemu je lice svetlelo. Kad su videli Mojsija kako svetli oni su se uplašili. Zašto je to bitno? Bitno je zato što se tu u hebrejskom, da mu je lice svetlelo, koristi reč "karan". Međutim, ovi neznabošci su rekli da je Mojsije kad je sišao sa planine, nije njemu lice svetlelo - "karan", nego je imao rogove na glavi na hebrejskom "keren". Znači, ti kad odeš da se sretneš sa Bogom bićeš magarac, imaćeš rogove. Neznabošci, pagani, satanisti, oni ismejavaju ovaj stih, i možemo da

vidimo na mnogim slikama gde se prikazuje Mojsije, slikama koje su neznabošci slikali, Mojsije drži zapovesti i ima na glavi rogove. Iako u Bibliji onaj koji ima rog on je predvodnik, ali antisemiti, oni koji ne vole potomke Sima, odnosno Sema, oni koriste ovaj stih da ismevaju Simove potomke. 2. Moj. 40: 36-38, Bog je bio tu prisutan sve vreme. Bog ih je vodio i išao ispred njih, danju ih je štitio od vrućine, noću od hladnoće. Kada se oblak digno iznad Šatora od sastanka oni kreću, sveštenici su nosili Šator od sastanka.

TREĆA KNJIGA MOJSIJEVA - I Gospod je pozvao

Žrtveni sistem se spominje kroz celu Bibliju, ali osnovni principi prinošenja žrtava i prinosa su opisani u prvih pet poglavlja treće knjige Mojsijeve. Osim ovih pet, postoje i neki drugi sistemi žrtava odnosno prinosa, kao za Pashu, zatim Dan pomirenja ili Jom Kipur, gde se prinose neke druge žrtve. U okviru ovih pet tipova sistema žrtava, postoje podtipovi, o njima će se kasnije govoriti. Žrtve mogu da se prinose samo na mestu koje Bog odredi. Videćemo kasnije, kako su oni koji su radili suprotno žrtvenom sistemu bili kažnjavani, neko će reći za sitnice, bile su smrtne kazne za one koji su Božji Plan Spasenja prikazivali na pogrešan način. Ono što je vrlo bitno u sistemu žrtvovanja jeste da kada čovek uradi nešto što je loše, kada čovek povredi nekog drugog čoveka, nekome napravi štetu, on treba da se pomiri sa tim čovekom koga je povredio, da uradi sve što je u njegovoj moći da ispravi štetu koju je naneo, ne samo da mu finansijski ili na neki drugi način pokrije troškove, nego čovek mora da se pomiri i sa Bogom, jer je povredio Božje stvorenje. Ključ žrtvovanja i simbol žrtvovanja je pomirenje. Znači, ako ste povredili nekoga, prvo morate da mu nadoknadite štetu, a kao drugo, morate da mu se izvinete, morate da budete sa njim u miru, mora da dođe do pomirenja između vas. Mir je ključna stavka u celom Božjem konceptu. Pomirenje između čoveka i Boga, i između čoveka i čoveka, mora da bude mir. Nije dovoljno samo da čovek prinese žrtvu, a iskreno se ne kaje. Dakle, potrebne su dve stvari, nadoknađuješ štetu i pomiruješ se sa čovekom kog si povredio. U odnosu sa Bogom, prinosiš žrtvu, od svog stada, imaćeš i materijalnu štetu, ali ono što je ključno, moraš da dođeš pred Boga pravedan, moraš sa Njim da se pomiriš, da se iskreno kaješ. Ako se prinosi žrtva, a nije došlo do pokajanja, nije se promenilo srce, ta žrtva pred Bogom ne vredi ništa. Kako Bog gleda kada se žrtva ne prinosi iskrenog srca možemo videti u sledećim stihovima, evo samo nekih, Isaija 1: 1-23, 1Samuilo 15: 1-23, Osija 6: 6

3. Moj. 1: 1-17 Prva žrtva, prvi koncept žrtvovanja je žrtva koja se na hebrejskom zove "ola", što znači "žrtva uzdizanja". Znači, čovek hoće da prinese žrtvu Gospodu, da ispovedi svoje grehe koje je učinio, sami ste tu sa Bogom, i u ovom poglavlju se daje opis kako to može da se uradi. Ovde je bitno da se kaže da je ovo dobrovoljna žrtva.

3. Moj. 2: 1-16 Druga žrtva koja se spominje je žrtva koja se na hebrejskom zove "minha" ili "prinos od žitarica". Obično je to neko fino belo brašno. Ta žrtva "minha", to je više prinos, taj prinos se prinosi kao vrsta zahvalnosti. Znači, počinja žetva, rodilo je žito, uzme se prinos, napravi se

sitno brašno, i prinese se pred Gospoda. U ovom poglavlju se opisuje kako se to radi. Ova žrtva "minha", gde se čovek zahvaljuje Bogu na hrani koju je dobio, se jede, za razliku od prve žrtve "ola", koja se spaljuje. Ko hoće da prinese ovu žrtvu od žita "minha", može to da uradi, to je vrsta zahvalnosti Bogu za hranu. Donese se svešteniku, posle toga je proslava, jede se. Zahvaljujemo se Gospodu što nam je dao da jedemo.

3. Moj. 3: 1-17 Treća žrtva je žrtva koja se na hebrejskom zove "zevahšlamim", što znači u našem prevodu "žrtva zahvalna", a doslovno je "žrtva za mir". U ovom slučaju se ne prinose plodovi zemlje, ne prinoši se žito, nego se prinosi životinja. Prinosi se čista životinja koja nema mane. Žrtva zahvalna, odnosno žrtva za mir, čovek se zahvaljuje Bogu na miru, jer je mir najvažnija stvar koju možeš da imaš u životu, da imaš mir sa sobom, da imaš mir u porodici, da imaš mir u državi. Kod ove žrtve se uzimaju iznutrice to se spaljuje, i ova žrtva se takođe jede. Treba da jedemo i pijemo, ali Bogu na slavu. Razlika između čoveka i konja, bika, magarca, u ovom kontekstu, je što se čovek zahvaljuje Bogu što ima da jede. Govedo ne zna da se zahvali, a čovek koji zna da postoji Bog, koji zna da je Bog učinio da izraste ta pšenica i da ta stoka se umnoži i bude zdrava i na korist čoveku, on treba da se zahvali.

3. Moj. 4: 1-35 Četvrta žrtva je žrtva koja se na hebrejskom zove "hatat", ili u našem prevodu "žrtva za greh". "Hatat" ukazuje na nešto što se radi nehوتيčno, greh koji je nehوتيčan. Ovde se govori o žrtvi za one ljude koji su nehوتيčno pogrešili za stvari za koje je propisana smrtna kazna. Ako čovek namerno radi stvari za koje je po Bibliji propisana smrtna kazna takvom čoveku nema spasa. Čovek može namerno da radi neke stvari za koje zna da nisu dobre, ali za koje nije propisana smrtna kazna, na primer, šminka se, puši itd.

3. Moj. 5: 1-19 Peta žrtva je "žrtva za prestup", ili na hebrejskom "ašam". U pitanju je žrtva kada se nešto učini iz neznanja. Dakle, može da se učini greh nehوتيčno, a može da se učini i iz neznanja, i to je razlika između "hatat" i "ašam". 3. Moj. 5: 1, ti si svedok da se neko zakleo za nešto, a neće da ispuni to, i ti nećeš da svedočiš, a čuo si. U stara vremena nije bilo da ti pišeš dokument i ideš kod notara da potpišeš izjavu. Nekad se dolazilo na vrata od grada, tu gde dolaze svi ljudi i čovek javno kaže da svi čuju, čulo trista ljudi, ne mora da čuje cela država. Uvek ovi što su čuli mogu da svedoče šta je ovaj obećao. Znači, to je greh, čuo si zakletvu, a nećeš da kažeš to što si čuo. 3. Moj. 5: 2-3, prijatelju, to što nisi znao, kriv si. Moraš da znaš, moraš da se informišes da je to prijava, nečisto, da se ne širi smrt u narodu i društvu. 3. Moj. 5: 4-7, ovo je vrlo bitno. Čovek se zakune za nešto, a zakleo se za nešto bezveze, neku glupost, tekst kaže da je čovek kriv zbog toga, ali može da se odreši od te zakletve koja je nepromišljena. Znači, postoji procedura šta treba da se uradi. Ovo je greh koji je učinjen iz neznanja.

3. Moj. 6: 1-7 Mi smo čitali zapovest kada neko nekome nešto ukrade, ukrade mu vola, ovcu, pa negde odnese, mora da mu vrati duplo, odnosno četverostruko ukoliko nekom drugom proda ili to zakolje pa pojede. U ovim stihovima se govori o jednoj drugoj kategoriji, kada je neko sa nekim prijateljem pa ga prevari, nešto je obećao, pa ga slaže, uzeo je nešto na čuvanje, pa je to proneverio, ili ako se lažno zakleo za nešto, u tom slučaju je potrebno da se urade dve stvari. Prvo mora da se nadoknadi čoveku šteta, i da se doda još petina 20%, i druga stvar, mora da se uradi pomirenje sa Bogom.

U trećoj knjizi Mojsijevoj na mnogo mesta se opisuju detalji kako se prinose žrtve za određenu službu, kako se posvećuju sveštenici, kako se oni ritualno očišćuju itd. U novom savremenom prevodu Biblije, ti tekstovi su označeni kosim slovima tako da oni u prvom čitanju mogu da se preskoče. Tu su dati detalji koji važe za Šator od sastanka, kasnije će slični rituali biti korišćeni u Hramu u Jerusalimu. Pošto danas nema Šatora od sastanka, ni Hrama, ovo za nas u ovom trenutku nije važno. Koga interesuje može da čita.

3. Moj. 7: 22-27 Ovo su zakoni vezano za higijenu. Čoveka možete da povredite ili ubijete nekim čvrstim predmetom, a možete da ga ubijete tako što ćete da mu date da jede nešto otrovno. Bog je rekao da se ne jede salo od životinja, i da se ne jede krv. Bog je rekao da može da se jede meso u određenim situacijama kad nema ništa drugo da se jede, ali da ne sme da se jede krv, ovde čitamo da ne sme da se jede ni salo. Salo može da se upotrebi za bilo šta drugo, ali ne sme da se jede. Bog kaže da ko jede krv i salo treba da se istrebi. Jedenje krvi i sala je promocija smrti. Preko krvi se najlakše prenose bakterije. Ova zapovest važi samo za narod i državu koja je u savezu sa Bogom.

Kada su sveštenici bili posvećeni, i kada je sve pripremljeno oko Šatora od sastanka gde je Bog prisutan, obredno je završeno sve što je trebalo da se uradi, čitamo dalje šta se desilo.

3. Moj. 9: 22-24 Kada se obavio ritual očišćenja sveštenika, kada se sve pripremlilo u Šatoru od sastanka, onda su Mojsije i Aron ušli u Šator od sastanka da se sretnu sa Bogom, i onda su blagoslovlili narod, i onda je izašla vatra od Gospoda i počela da spaljuje žrtve koje su oni prineli. Ljudi su videli kako vatra spaljuje te žrtve, narod je bio vrlo radostan, i poklonili su se pred Gospodom. Spuštanje vatre od strane Gospoda će se pojavljivati još na nekoliko mesta tokom istorije, i o tome ćemo čitati kasnije. Ovo spuštanje vatre je vrlo zanimljivo, zato što na kraju, u poslednjoj knjizi Biblije, knjizi Otkrivenje, se spominje da će na kraju istorije Sotona spuštati vatru sa neba, i da će to biti jedna velika prevara koju će on da uradi.

3. Moj. 10: 1-3 Ubrzo nako što je prvosveštenik Aron, vođa sveštenstva, bio pomazan, posvećen, očišćen, pripremljen za službu u Šatoru od sastanka, kasnije će to biti Hram, njegovi sinovi koji su takođe služili u Šatoru od sastanka su prineli nedozvoljenu vatru, radili su nešto što nije dozvoljeno.

Postoji vreme i način kako se prinosi i vrši služba (opisano u prethodnim poglavljima). Sišla je vatra od Gospoda i ubila je Aronove sinove Nadava i Avijuda. Dakle, dva sina prvosveštenika su poginula. Ako si ti blizu Boga, ako si izabrao da budeš u Božjem prisustvu, ako hoćeš da te Bog štiti od satanista ovozemaljskih, ušao si u savez sa Bogom prema ugovoru koji je On izneo, a ti dobrovoljno prihvatio, onda treba da živiš onako kako si se obavezao, pogotovo ako si sveštenik. Sveštenici su bili određeni za posebnu službu. To se spominje na više mesta u Bibliji. 5. Moj. 21: 5, ovde je sažeto za šta je Bog odredio sveštenike. Oni su određeni da služe Gospodu, da svojim životom prenose Božji koncept, da u Hramu obavljaju službu koja ukazuje na Božji Plan Spasenja, određeni su da izriču blagoslove. Postoji blagoslov, a postoji i prokletstvo. Oni koji rade ispravno oni su blagosloveni, oni koji rade pogrešno oni su prokleti. Znači, Bog preko sveštenika govori nekom čoveku da dobro radi, sveštenici blagosiljaju, uče, ohrabruju čoveka za nešto što je dobro uradio, oni su vrhovni autoriteti u narodu, koji uče i savetuju narod. Sveštenici su tu i da kao teološki najpismeniji rešavaju probleme koji nastaju, a koje običan narod ne može da reši. Bog postavlja sudije u narodu koji rešavaju probleme, ali probleme koje ne mogu da reše iznose se pred sveštenike, i sveštenici rešavaju te probleme. Ti sveštenici ne mogu da budu loši, jer ako prave probleme, vidimo u primeru Nadava i Avijuda kako će da prođu. U teokratskoj državi ko pravi probleme loše će da prođe, međutim, kad narod hoće da živi destruktivno, neće Boga, Bog se onda povuče, i onda dolaze neznabožački narodi i okupiraju ih.

3. Moj. 10: 4-5 Došli su takođe iz Levijevog plemena ljudi i izneli su dva Aronova sina izvan logora.

3. Moj. 10: 6-7 Umesto dva poginula Aronova sina došla su druga dva Aronova sina da služe. Mojsije ih savetuje da paze kako se ponašaju. Ako su se obavezali da budu u Božjem prisustvu moraju da paze na ponašanje i obaveze koje imaju.

3. Moj. 10: 8-11 Sveštenicima je zabranjeno da piju čak i nepokvaren sok od grožđa. Moraš da budeš čistog uma. Alkoholni napici pomućuju razum.

3. Moj. 11: 1-3 Bog kaže koje životinje mogu da se jedu. Svi četvoronošci koji imaju razdvojene papke i preživaju mogu da se jedu. To su životinje koje imaju četvorodelni želudac, koje na poseban način prerađuju hranu, to su: krava, koza, ovca, jelen itd.

3. Moj. 11: 4-8 Bog kaže ako životinja preživa, a nema razdvojene papke ne može da se jede. Ako ima razdvojene papke ali ne preživa opet ne može da se jede. Od ovih životinja ne treba da se jede meso, a kada ugine ta životinja, ne sme da se dodiruje njen leš, jer je to nečisto. Ove zapovesti su date iz higijenskih razloga. Šta znači da preživa? Znamo da krava, koza, ovca, kad jedu, one samo gutaju i trpaju hranu u stomak, i na kraju dana kad legnu

da se odmore oni tu hranu preživaju, onda im to iz želuca ulazi u usta i to preživaju na poseban način i pripremaju za varenje.

3. Moj. 11: 9-20 Ovde Bog govori koje životinje iz vode i koja leteća stvorenja mogu da se jedu. Vodeni organizmi koji mogu da se jedu su oni koji moraju da imaju krljušt i peraja. To su: šaran, smuđ, štuka, pastrmka, ne može da se jede som, koji ima peraja ali nema krljušt. To je klasifikacija koju svako može da vidi i prepozna. Ne mogu da se jedu: školjke, jastozi, kavijar itd. Što se tiče ptica, mogu da se jedu one koje nisu grabljivice. Meso domaćih ptica: kokoška, ćurka, patka, guska, golub. Ne može da se jede meso od: sove, rode, čaplje, orla itd. Ako je neka životinja nečista od nje ne sme da se konzumira ni mleko.

3. Moj. 11: 21-25 Bog je dopustio da se jedu skakavci. Nekom su skakavci odvratni da se jedu ali svinja nije. Sve zavisi od kulture do kulture.

3. Moj. 11: 26-28 Životinje koje imaju šape, kao što je pas, mačka, one su nečiste za jelo, i ako ta životinja ugine, i dotakneš je, nečist si do zalaska sunca, i moraš tu odeću da opereš. Ne sme niko da te dira, moraš da se distanciraš od ljudi. Naravno da živog psa i mačku možeš da miluješ i nećeš biti nečist, ali ne smeš da jedeš njihovo meso, i kad ugine, možeš da dotakneš njihovo telo, ali si nečist do zalaska sunca.

3. Moj. 11: 29-31 Kaže se da su ovi gmizavci nečisti i ne mogu da se jedu. U mnogim zemljama se jedu zmijske, žabe, gušteri i ostali gmizavci. Bog kaže da se to ne jede.

3. Moj. 11: 32-38 Ako leš neke životinje koja je nečista padne na neku drvenu posudu, ili predmet od kože, ili odeću od kozje dlake, takva posuda treba da se stavi u vodu i da bude u vodi do zalaska sunca, i onda će biti čista. Voda je najbolji rastvarač u prirodi. Međutim, ukoliko leš nečiste životinje upadne u zemljanu posudu, onda takva posuda treba da se razbije i baci na smetlište. Očigledno da zemljana posuda na određeni način može da upija i zadržava nečistoću uginule nečiste životinje. Ako se zakolje čista životinja ona može da se stavlja u te posude. Kada se seje seme, i ukoliko nije navlaženo vodom, pa padne nečista životinja na seme koje je suvo, seme ostaje čisto, ali ako je navlaženo vodom pa padne leš nečiste životinje to seme ne može da se koristi, to seme treba da se baci. Očigledno da seme može da zadrži otrove leša od nečiste životinje koji se raspada.

3. Moj. 11: 39-47 Ako neka čista životinja ugine meso te životinje ne može da se jede, to se baca. Onaj ko je bio u dodiru sa tom životinjom mora da se opere, svoju odeću da opere takođe i da bude nečist do zalaska sunca. Ovde se govori i o tome da ne treba jesti ni razne insekte. Bog kaže da ljudi treba da budu sveti kao što je On svet. Ljudi treba da čuvaju svoje zdravlje, da održavaju higijenu.

3. Moj. 12: 1-8 Ovde se govori o higijenskim zakonima vezano za ženu koja se porodi. Postoji razlika, kad rodi muško ili kad rodi žensko dete. Kad

se kaže da je žena nečista to znači da ne može da dotiče, kako kaže tekst, "svete stvari". Šta to znači? Ljudi su živeli u neposrednoj Božjoj prisutnosti, tu je bio Šator od sastanka, Bog je bio prisutan na poseban način. Sve što je vezano za Šator od sastanka, kasnije za Hram i oko Hrama, tu su rigorozni zakoni vezano za higijenu. Svako ko dolazi blizu Hrama i ko ima bilo kakav kontakt sa sveštenicima mora na poseban način da vodi brigu o svojoj higijeni. Kada se žena porodi najčešće dolazi do određenog krvarenja. Gde god je krv tu su prisutne bakterije na poseban način. Znači, kada žena rodi muško dete ona je nečista 7 dana, muško dete treba osmog dana da se obreže i onda ona ostaje još 33 dana kući da se očisti, ukupno 40 dana je žena nečista. Ona ne može da pristupa kada je neki obredni skup, kada se prinosi žrtva, sve što ima veze sa Šatorom od sastanka, odnosno Hramom. Kada se rodi žensko dete onda je žena nečista 14 dana, i još 66 dana, ukupno 80 dana. Žena kad je nečista ona ima u kući, nekad su živeli u šatorima, prostoriju u kojoj boravi, i ljudi koji borave sa njom su izbegavali fizički kontakt sa njom. Ta žena je zbog krvarenja potencijalni izvor zaraze, iako su šanse male, vodila se briga o higijeni na poseban način. Žena je takođe, u tom periodu dok je nečista, bila nedostupna svom mužu, on ne može sa njom da ima odnos. Zašto je nečista 40 dana kad rodi muško, a 80 dana kad rodi žensko? Postoje razne interpretacije. Kroz celu istoriju muškarci su voleli da im se rađaju sinovi. Bog je poštedeo ženu od muškarca na duže vreme kad rodi žensko dete, jer kad rodi žensko oni je gledaju kao da je šugava, kao da joj nešto fali, i što pre bi hteli da "poprave" stvar da bi dobili muško.

3. Moj. 13: 1-59 do 3. Moj. 14: 1-57 Trinaesto i četrnaesto poglavlje se bavi pitanjem gube, takođe zakoni vezano za higijenu. Ovde imamo detaljan opis kako treba da rade lekari. U ovom slučaju lekari su sveštenici, ljudi koji se na poseban način peru i održavaju higijenu. I ostali ljudi, koji nisu sveštenici treba da održavaju higijenu. Sveštenici na poseban način treba da budu čisti i zdravi, i ti sveštenici su lekari u narodu. Oni koji su teološki najpismeniji su lekari, i to uporedite sa današnjom situacijom u svetu. U ovim tekstovima se govori šta treba da se radi kod bolesti koje su zarazne. Iz biblijske perspektive, ne može neko ko je teološki nepismen da bude lekar. Lekari mogu da budu samo oni koji su teološki najpismeniji, a to su sveštenici koji to primenjuju u praksi. Ako to ne primenjuju u praksi, čitali smo šta se desilo Nadavu i Avijudu, Aronovim sinovima. U Bibliji se pod lekarom podrazumeva sveštenik. Ko je zarazan stavlja se u karantin. Celo trinaesto i četrnaesto poglavlje opisuje kako sveštenik nadgleda da li je neko zarazan. Ako je zarazan, sveštenik takvog čoveka stavlja u karantin na sedam dana. Posle sedam dana se opet pregleda pa ga ponovo stavlja u karantin na sedam dana ako nije kako treba. Kada čovek ozdravi, u tekstu se kaže da treba da prinese žrtvu zahvalnu itd.

3. Moj. 15: 1-3 Postoje ljudi koji imaju probleme sa tečenjem semena. Nekome teče nekontrolisano, a nekome je blokirano u njegovom reproduktivnom sistemu, i taj čovek je nečist, on je neko od koga se treba odvajati kao da je bolestan. Ne samo da je on fizički nečist, on je i duhovno nečist, demonizovan. Sve fizičke bolesti su uzrokovane duhovnim bolestima. Bolest prvo nastaje u glavi, a onda na telu.

3. Moj. 15: 4-12 Dakle, onaj koji ima nekontrolisani izliv iz svog polnog organa, misli se na muškarce, on se tretira kao zarazan, i od njega se treba odvajati dok neozdravi. Traže se visoki higijenski standardi.

3. Moj. 15: 13-15 Sveštenik za tog čoveka treba da prinese žrtvu za greh, jer je to greh. Znači, kada prestane da mu teče seme još je sedam dana nečist, treba da se sklanja od ljudi jer je problematičan, i tek posle toga će biti čist.

3. Moj. 15: 16-18 Ovde se kaže da ako muškarac legne sa ženom i izbaci seme, po krevetu, supruzi, treba oboje da se operu u vodi i da budu nečisti do večeri. Visoki standardi higijene.

3. Moj. 15: 19-24 Žena koja ima menstruaciju ona je nečista sedam dana, mora da se odvaja fizički. Nečista znači da nije dostupna svom mužu. Ona normalno radi po kući, komunicira, ali sa mužem ne može da ima polni odnos sedam dana, i pošto su tu u prisustvu Šatora od sastanka ne može da dotiče svete stvari koje su u službi. Žena kad je zdrava njoj ciklus može da traje tri do pet dana i onda prestane krvarenje, ali bez obzira što joj je krvarenje prestalo nakon tri dana, ili četiri, pet dana, ona je nečista sedam dana. Dani se broje prema biblijskom računanju vremena, od zalaska do zalaska sunca. Znači, ako je ženi u toku dana, obdanice, počelo krvarenje, počeo ciklus, taj dan se računa kao prvi dan. Sedmi dan do zalaska sunca ona je nečista, nije dostupna svom mužu. Ako ženi menstrualni ciklus počne nakon zalaska sunca, onda se taj dan računa kao prvi dan njenog menstrualnog ciklusa, od tog dana ona računa sedam dana. Sedam dana je nedostupna muškarcu. To je biblijski princip higijene koji bi supružnici i dan danas trebali da upražnjavaju.

3. Moj. 15: 25-33 Postoji situacija kada žena ima krvarenje koje traje duže od sedam dana. U određenim situacijama kada žena ima neki zdravstveni problem krvarenje može da traje duže od sedam dana. I zapovest kaže da kad joj prestane krvarenje koje je bilo duže od sedam dana, onda se od tog dana kada prestane krvarenje broji još sedam dana i tek posle tih sedam dana ona je čista i zdrava i dostupna je svom mužu. 3. Moj. 18: 19, ne pristupaj ženi da imaš odnos sa njom dok je nečista zbog svog mesečnog ciklusa. 3. Moj. 20: 18, u teokratskoj državi ukoliko bi muž imao odnos sa svojom ženom za vreme njenog mesečnog ciklusa za to je propisana smrtna kazna, i za nju i za njega. Zakoni higijene. U Jezekilj 18: 5-9, Bog opisuje pravednog čoveka, i između ostalog kaže da je pravedan onaj koji nije kurvar,

i ne prilazi ženi da ima odnose sa njom u dane njenog menstrualnog ciklusa. Ovdje vidimo koliko je Bogu bitna ta polna higijena.

3. Moj. 16: 1-2 Bog upozorava prvosveštenika Arona i kaže mu da ne sme da ulazi u drugi deo Šatora od sastanka koji se zove Svetinja nad Svetinjama, tu gde je kovčeg, u bilo koje vreme. Postoji samo jedan dan u godini kad može da se uđe. Taj dan u godini kad samo prvosveštenik ulazi u Svetinju nad Svetinjama se zove Jom Kipur, odnosno Dan pomirenja, čiste se gresi i pomiruje se sa Bogom.

3. Moj. 16: 29-30 Bog kaže: "Desetog dana sedmog meseca", u našem prevodu piše "mučite duše svoje", posle ćemo videti da se to odnosi na "dan posta". Desetog dana sedmog meseca se ništa ne jede i ništa ne pije 24 časa. Od devetog dana sedmog meseca uveče do desetog dana sedmog meseca uveče. Kad dođe deveti uveče počinje Jom Kipur. Sedmi mesec po Bibliji pada na jesen. Prema paganskom kalendaru deveti mesec se zove septembar, od "septa" što znači "sedam", pa onda oktobar, od "okta" što znači "osam", novembar, od "nove" što na latinskom znači "devet", decembar od "deci" što znači "deset". U paganskom kalendaru septembar se zove sedmi mesec, a smatra se devetim, to je paganski hokus pokus.

U 16-tom poglavlju imamo opis službe na Jom Kipur. Na Dan pomirenja svi gresi koji su se skupljali u Svetinji trebali su da se očiste. Tada su se donosila dva jarca ispred Šatora od sastanka, kasnije Hrama, i onda se baca žreb kocka koji će jarac da bude za Gospoda, a koji će da bude za Azazela, jedno od imena za Sotonu. Jarac koji biva određen za Gospoda se kolje, prvosveštenik stavlja ruke na glavu tog jarca, simbolički gresi prelaze na jarca za Gospoda, jarac se kolje i sa njegovom krvlju se ulazi u drugi deo Hrama, Svetinju nad Svetinjama, i prska se ispred poklopca da se očiste gresi koji su se skupljali godinu dana. Drugi jarac, koji je određen za Sotonu, se odvodi u pustinju i baca sa litice, ili se pušta da ga raskomadaju divlje zveri. Ovo je opis šta će se desiti Sotoni na kraju istorije. U 19 i 20-tom poglavlju knjige Otkrivenje je opisana sudbina Sotone.

Sušтина 17-og poglavlja je opisana u 3. Moj. 17: 8

3. Moj. 17: 8 Žrtve koje se prinose Gospodu moraju da se prinose samo tamo gde Bog kaže, i prema uputstvima koje je On dao. Videli smo da nisu bili pošteđeni ni Aronovi sinovi. Onaj ko bi prinio žrtvu, bez obzira da li je Izraelac ili stranac koji tu živi, izvan mesta koje je Bog odredio takav čovek treba da se pogubi. Za Levite važe rigorozni zakoni, za one koji hoće da budu deo Božjeg naroda imamo zapovesti. Bog ne tera nikog na silu da bude deo Njegovog naroda. Moraš da poštuješ zapovesti koje je Bog dao ako hoćeš da uđeš u savez sa Njim. Ove zapovesti su date za tvoje dobro.

3. Moj. 18: 1-5 Ako hoćemo da budemo živi treba da živimo po Božjim zapovestima. Bog kaže da se ne rade gadne stvari koje rade narodi oko tebe. Kad pogledamo zakone koji postoje u današnjem "razvijenom" svetu

videćemo da se rade sve ove gadosti koje su se radile u Egiptu i hananskoj zemlji. Što si destruktivniji i nemoralniji i što radiš više gadosti koje su zabranjene u Bibliji to ti više tapšu po ramenu.

3. Moj. 18: 6-7 Nemoj da imaš seksualni odnos sa svojim roditeljima.

3. Moj. 18: 8 Nemoj da imaš seksualni odnos sa svojom majkom.

3. Moj. 18: 9 Zabranjeno je imati seksualni odnos sa svojom sestrom. Pre Potopa, i u prvim godinama nakon potopa, Bog je dozvolio brak u srodstvu. U početku, kod braka u srodstvu nije moglo da bude neželjenih efekata iz razloga što ljudi nisu imali mutacije u početku, nije bilo greha. Mutacija ili oštećenje gena je nastalo kada se čovek pobunio protiv Boga. Problem sa brakom u srodstvu je taj što mutirani geni mogu da se poklope u tzv. "homozigotno stanje", i onda određena funkcija koja je determinisana određenim genima ne može da se ispolji. Ako su u pitanju vitalni organi takvo dete ne može ni da se rodi ili se rađaju degenerici. To je posledica akumuliranja mutacija na genima. Zbog toga, posle Potopa, Bog zabranjuje brak u srodstvu. Ovo je čisto biološko pitanje.

3. Moj. 18: 10 Nemoj da imaš seksualni odnos sa svojim unukom, i sa svojom unukom.

3. Moj. 18: 11 Nemoj da imaš seksualni odnos sa svojom polusestrom.

3. Moj. 18: 12 Nemoj da imaš seksualni odnos sa svojom tetkom sa očeve strane.

3. Moj. 18: 13 Nemoj da imaš seksualni odnos sa svojom tetkom sa majčine strane.

3. Moj. 18: 14 Nemoj da imaš seksualni odnos sa svojom strinom.

3. Moj. 18: 15 Nemoj da imaš seksualni odnos sa svojom snajom, ženom tvog sina.

3. Moj. 18: 16 Nemoj da imaš seksualni odnos sa svojom snajom, ženom tvog brata. Kasnije ćemo čitati da pod određenim uslovima, kad brat pogine postoji deverski brak.

3. Moj. 18: 17 Nemoj da imaš seksualni odnos sa nekom ženom i njenom ćerkom. Nemoj da imaš seksualni odnos, ni sa ćerkom sina te žene, ni sa ćerkom ćerke te žene. Znači, luda kuća šta se radilo.

3. Moj. 18: 18 Ako imaš ženu, ne možeš dok je ona živa da oženiš njenu sestru.

3. Moj. 18: 19 Zabranjeno je imati seksualni odnos sa ženom koja ima mesečni ciklus koji traje 7 dana.

3. Moj. 18: 20 Zabranjeno je imati seksualni odnos sa tuđom ženom.

3. Moj. 18: 21 Nemoj neko od tvog potomstva da bude prinjet na žrtvu Molohu. Moloh je drugo ime za Sotonu. Neki smatraju da je to ime nekog demona, nebitno. U pitanju je jedan bronzani kip nekoliko metara velik. Napravljen je tako da ima ispružene ruke, a u svom stomaku su mu napravili peć. Kad se ta peć založi cela ta bronzana figura se usija. Postoje satanistički

sveštenici sa strane koji lupaju u bubnjeve i prave veliku buku. Onda dolazi čovek i prinosi svoje dete na žrtvu, da umilostivi tog demona ili Sotonu. Dete vrišti, plače, ovi lupaju u bubnjeve da se otac ne predomisli kad čuje plač deteta, i onda on svoje dete stavlja na ruke Molohu. Pošto je taj kip usijan dete se spali.

3. Moj. 18: 22 Muškarac ne sme da ima seksualni odnos sa muškarcem.

3. Moj. 18: 23 Zabranjeno je imati seksualni odnos sa životinjom.

3. Moj. 18: 24-30 Bog kaže da je za sve ove stvari koje smo pročitali ovde u 18-om poglavlju propisana smrtna kazna. "Zemlja će vas izbljuvati", ovo je stilska figura kojom Bog hoće da kaže da ćete biti proterani iz te zemlje, bićete likvidirani iz te zemlje, nećete moći tu da živite. Ljudi su zbog svog nemoralna i pobune protiv Boga često bili proterivani sa svoje zemlje, dođu mnogo gori od njih pa ih proteraju, kao kazna za to što su živeli na pogrešan način.

3. Moj. 19: 1-2 Bog kaže da ljudi treba da budu sveti kao što je On svet. Jedini koji je svet je Bog. Da bi čovek bio svet on mora da bude blizak Bogu i da onda Božja svetost pređe na njega. Kada čovek živi moralno, po Božjim zapovestima, onda se Bog, koji je svet, useljava svojim Svetim Duhom u čoveka, jer čovek je i duhovno i fizičko biće. To se kaže da je čovek nadahnut Svetim Duhom. Kad je nadahnut Svetim Duhom čovek radi dobre stvari, živi po Božjim zapovestima. Da bi čovek bio svet, Sveti Duh mora da se useli u njega, a Sveti Duh može da se useli u njega samo ako on izabere da živi po Božjem zakonu. Mi ćemo tada poprimiti Božje atribute u smislu karaktera, takođe, čovek koji je blizak Bogu on je i svemoćan jer će Bog za svog sina ili svoju kćer da uradi sve.

3. Moj. 19: 3-4 Bog ovde ponavlja mnoge stvari: "Poštuj oca i majku", "Praznuj Šabat", "Ne pravite kipove" itd.

3. Moj. 19: 5-8 Životinjska žrtva koja se prinosi, može da se jede taj dan i sutra, treći dan ne može da se jede, higijenski aspekt. Tad nije bilo frižidera. Imali su tehnike kako su mogli meso da drže više dana. Hrana koja je tri dana stara ne bi trebalo da se jede.

3. Moj. 19: 9-10 Kada obrađuješ zemlju, vinograd, nemoj baš sve plodove da pokupiš, možda će neki stranac, neki siromah, tuda proći pa neka uzme malo da se okrepi.

3. Moj. 19: 11-13 Bog kaže da se: ne krađe, ne vara, ne bude nepošten, ne zaklinje lažno Njegovim imenom, ne obmanjuje bližnji, ne otima tuđe, i u kontekstu krađe Bog kaže da poslodavac koji svog radnika ne isplati isti dan, pre zalaska sunca, taj poslodavac je počinio krađu. Nekad se radilo danju, noću ne.

3. Moj. 19: 14 Ne proklinji gluvog, on te ne čuje, ne stavlja pred slepog nešto da se spotakne.

3. Moj. 19: 15 Sudi pravedno. To što je neko ubog, hendikepiran, a napravio neku štetu, nemoj da ti ga bude žao, mora biti pravedno osuđen. Isto tako, nemoj da ti ima protekciju onaj koji je uvažen među ljudima.

3. Moj. 19: 16 Ne širi lažne vesti, lažne informacije. Mi danas imamo armiju ljudi koji sebe nazivaju novinarima. To je armija profesionalnih ubica koji su umreženi, lažni novinari, lažno pravosuđe, lažni tužioci. Lažni novinari šire lažne klevete, lažne vesti o nekom koga treba da likvidiraju. Lažni tužioci izdaju nalog za hapšenje i maltretiranje. Lažne sudije osuđuju na višegodišnje robije.

3. Moj. 19: 17 Nemoj da mrziš svog bližnjeg, svog brata. Neko ko živi u tvojoj porodici i radi gadne stvari, ti si dužan da mu skreneš pažnju na to što radi. Ako misliš svojom glavom, dakle, nisi otac, sudija u porodici, i vidiš šta radi tvoj brat, treba da skreneš pažnju ocu na to šta se radi u porodici, jer ako otac bude tolerisao to što se radi onda će i taj otac učestvovati u tom grehu što se radi jer podržava to, neće da sankcioniše a može, i onda dolazi prokletstvo na celu porodicu. Može da nam se desi "herem", da budemo svi istrebljeni. Ako se ti tvoji iz porodice ne budu obazirali na to što im ukazuješ skupi stvari i briši, jer sutra kad dođe pogibija na tu porodicu šta si ti tu radio? Što se nisi sklonio

3. Moj. 19: 18 Kaže se: "Voli svog bližnjeg kao samog sebe." Mnogi kažu da je to Isus uveo u Novom zavetu. Kaže se "ne osvećuj se", ima sudija koji će da nadoknadi štetu koja ti je naneta. Nisi zadovoljan, hoćeš da se svetiš. Nemoj da se svetiš, taj koji ti je naneo štetu će biti adekvatno kažnjen, a ako se ne bude prizvao pameti onda će jednog dana da padne Bogu u ruke. U Bibliji piše: "Strašno je upasti u ruke Bogu živom."

3. Moj. 19: 19 Nemoj da ukrštaš različite vrste životinja, to su radili neznabožački narodi. Nemoj u istoj leji da seješ dve vrste različitih biljaka. Nosi odeću od jednog prediva, a ne i od vune i od lana.

3. Moj. 19: 20-22 Ovo je još jedan primer između slobodnih i neslobodnih ljudi. Što ste na višoj lestvici u društvu to imate veće odgovornosti. Aronu su sinovi poginuli jer su obavljali visoko odgovornu funkciju, ali na pogrešan način. Ako slobodan čovek legne sa ženom drugog čoveka, koji je takođe slobodan, ima da pogine i on i ona. Međutim, ako neki čovek koji je slobodan, gazda, ima sluškinju robinju, koju je kupio od neke porodice koja je osiromašila, zato što se otac te porodice zadužio, prokockao ili ukrao nešto, pa nema da vrati i onda taj otac postane rob, kao i članovi njegove porodice, on tu sluškinju može da uzme za svoju ženu, to je inoča, to je sporedna žena, pored glavne žene koju ima. Bog je to dopustio jer imate vrlo malo ozbiljnih muškaraca na terenu, i onda ti koji su ozbiljni mogu da brinu o tim ženama. Bog je dopustio da na taj način te žene budu zbrinute, nužno zlo. Međutim, ako gazda nije tu ropkinju uzeo za ženu, jer kad je uzme za ženu to se objavi da svi znaju i onda imaš obaveze prema njoj, dakle, ako je nije uzeo za ženu,

pa počne da joj se nabacuje i ona pristane, ali je pre toga ona bila obećana od svog gazde, po nekoj ceni, nekom ko je hteo da je kupi, nekom ko ju je video i svidela mu se, ali je još nije kupio, i u međuvremenu gazda legne sa njom, tekst kaže da se u tom slučaju ne pogube. To je druga kategorija, ali će gazda morati nešto da plati, prinese žrtvu itd. Ova robinja nije silovana nego je dobrovoljno pristala.

3. Moj. 19: 23-25 Bog kaže: "Ako zasađiš drvo, tri godine nemoj da uzimaš plod sa njega da konzumiraš i trošiš." Četvrte godine se sav rod koristi za veselje. Od njega ne praviš zaradu nego trošiš na veselje, ne da se iznapijaš, ali dozvoljeno je da se ljudi vesele, piju, veličaju Boga. Plodovi sa drveta četvrte godine će biti sveti, što znači da će se davati sveštenicima i korišćiće se u vreme praznika. To je nešto sveto, čim je sveto daje se sveštenicima. Danas, kada nema Hrama, plodovi četvrte godine bi se smatrali sveti u smislu da se ne konzumiraju, ne prodaju, nego da se eventualno prodaju i ta zarada ulaže u svete stvari, neke projekte za stvaranje dobrih ljudi. Pete godine možeš da jedeš njegove plodove. Ovako treba da rade svi koji se bave voćarstvom, uzgajanjem voća, ako hoće da ih Bog pogleda i umnoži posao kojim se bave.

3. Moj. 19: 26 Bog ponavlja da se ništa ne jede sa krvlju, i tu zapovest povezuje sa zapovešću da se ne bavite vračarstvom i magijom. Bog kaže: "Nemoj da se fizički truješ i nemoj duhovno da se truješ."

3. Moj. 19: 27 Ne brijte kosu na slepočnicama i ne nagrđujte krajeve svoje brade. Postoje dva aspekta ove zapovesti. Prva je što su ljudi radili ove gadne stvari iz pomodarstva, od svoje brade i kose pravili su cirkus, a drugi aspekt je bio kada su te stvari radili iz paganskih razloga, kada su žalili za umrlima. Kad neko umre, on nagrđi svoju bradu i kosu, i kao on žali. U Bibliji piše da kad neko umre, da se ne žali kao što žale neznabošci koji nemaju nadu. Isus je ustao iz groba i dao svima nama obećanje. Ovozemaljska smrt je privremeno razdvajanje.

3. Moj. 19: 28 Ne secite se po telu i ne tetovirajte se.

3. Moj. 19: 29 Nemoj da učiš svoju ćerku da ulazi u predbračne odnose, da bludniči. Današnji roditelji šalju svoje ćerke da se zabavljaju, da nađu momke.

3. Moj. 19: 30 Bog kaže da se stalno podsećamo, svakog sedmog dana, da je On Stvoritelj. Bog kaže da se ima strahopoštovanje prema Njegovom Svetilištu, jer On je prisutan tu u Šatoru od sastanka. Svaki sedmi dan je Bog posvetio, i On je tada prisutan na poseban način.

3. Moj. 19: 31 Nemoj da ideš kod vračara i gatara, i svih onih koji prizivaju demone.

3. Moj. 19: 32 "Poštuj starijeg čoveka", pod tim se podrazumeva neko ko je slobodan, neko ko je sačuvao svoju slobodu kroz generacije. Znači, bio je slobodan, rodio je decu, od njih napravio slobodne ljude. Ta njegova deca su

takođe postala slobodna, nisu se odali grehu, nisu napravili nikakav incident da bi postali robovi. Znači, sloboda se prenosila sa kolena na koleno, sa dede na unuka, i kad uđe deda "seda glava" treba da ustaneš da ga pozdraviš, onoga koji se borio i omogućio da porodica bude slobodna.

3. Moj. 19: 33-34 Ko dolazi da živi u teokratskoj zemlji? Onaj ko voli Gospoda Boga. Ljudi koji dođu da žive u teokratskoj zemlji, a nisu potomci Avrama, nisu Izraelci, ali su duhovni potomci Avrama jer promovišu sistem vrednosti koji je Avram promovisao, sa takvim ljudima ne sme loše da se postupa, kaže Bog, jer taj stranac je tu došao zbog Gospoda, a ne zbog ljudi koji tu žive.

3. Moj. 19: 35-37 "Nemojte da kradete jedni druge tako što ćete imati različite mere kad merite dužinu ili težinu nečega. Morate da imate tačnu vagu. Ako nemate tačnu vagu onda kradete, a ako kradete onda se meni zamerate", kaže Bog. Svaki onaj koji je religiozan on odlično zna da u njegovom interesu nije da krade. Možda te niko nije video od ljudi kako kradeš, ali video je Bog. Sutra kada ti se desi nešto, gde ćeš platiti duplo, četverostruko, petostruko, nemoj ništa da se čudiš, jer je video Onaj gore i naplatio ti. Bogu je najvažniji karakter. Ulaži u svoj karakter, nemoj da ti novac bude glavni po svaku cenu, karakter je najvažniji. "Kad izgradiš karakter, Ja ću da ti namestim hiljadu poslova da se materijalno obogatiš", kaže Bog, ali se prvo duhovno obogati. "Tražite najpre Carstvo Nebesko, a sve ostalo će vam se dodati", kaže Isus. Kroz istoriju, oni koji su bili duhovno najbogatiji oni su bili i materijalno najbogatiji, ali to njima ne znači puno. Čovek koji je duhovan njemu ne treba puno materijalnog. "Nije bogat onaj koji puno ima nego onaj kome malo treba." Prava sreća je duhovne prirode, zato nemoj da imaš lažnu vagu i lažnu meru jer tako možeš da osiromašiš.

3. Moj. 20: 1-5 Ovo je zapovest koja je data protiv roditelja koji svoju decu uništavaju, odnosno prinose na žrtvu demonima. Govorili smo kako izgleda bronzani kip Moloha. Danas nemamo Moloha u takvoj formi i obliku, ali imamo da roditelji svoju decu šalju na uništenje, na mesta gde misle da će deci tamo biti dobro, a ustvari tamo deca umiru i propadaju, tako i danas imamo žrtvovanje dece Molohu, ali na jedan moderniji i savremeniji način. Tekst kaže da oni koji vide da neko prinosi dete na žrtvu Molohu takvog čoveka treba da likvidiraju, ali ako oni to ne urade, okrenu svoju glavu i puste ga da on to radi onda će se Bog umešati, i On će se obračunati i sa tim čovekom koji prinosu to dete Molohu, i obračunaće se sa onima koji tog čoveka podržavaju, tako što vide, a ništa ne preduzimaju da se to promeni, ovo sve važi za teokratsku državu. Ne postoji ni jedan primer, u teokratskoj državi gde je Bog prisutan, da neko brani nevinog i da strada od kriminalaca i zlikovaca.

3. Moj. 20: 6 Za one koji se bave prizivanjem demona na ovaj ili onaj način je propisana smrtna kazna. To je nešto najgnusnije u Božjim očima. U Bibliji se kaže da je neposlušnost kao greh od vračarstva, ne kaže se kao greh od

kurvarstva, iako je vračarstvo jedna vrsta duhovnog kurvarstva. Najgori greh po Bibliji je prizivanje demona.

3. Moj. 20: 7-8 Biti "svet" znači biti u Božjem prisustvu, a biti u Božjem prisustvu je kada između nas i Boga nema greha, onda smo mi bliski Bogu i onda mi postajemo sveti zato što je Bog svet. Bog je jedini svet, a mi možemo jedino da budemo sveti ako smo pored Boga, a to se određuje načinom kako živimo.

3. Moj. 20: 9 Onaj ko kune oca ili majku u teokratiji biva likvidiran. U teokratiji ako roditelj pravi probleme on će biti sankcionisan. Ako u demokratiji roditelj pravi probleme možeš da se skloniš, jer demokratija mu dozvoljava da se tako ponaša, neće te sankcionisati što kuneš roditelje, ali to ne treba da radiš ni u demokratiji.

3. Moj. 20: 10-27 Ovde Bog ponavlja zapovesti za najgornje seksualne perverzije. U 22 stihu Bog ponavlja da se ne čine sve te gadosti. Ovo poglavlje se završava sa najgorim grehom u Božjim očima, u 27 stihu, za one koji se bave prizivanjem demona za njih je propisana likvidacija. U demokratiji je sve ovo dozvoljeno.

3. Moj. 21: 1-3 Ovo je poglavlje koje govori o čistoći, i duhovnoj i fizičkoj vezano za sveštenike. Sveštenicima je zabranjeno da dodiruju mrtvaca. Mogu da dodirnu mrtvaca koji je bio član samo najbliže porodice. U svim drugim religijama, svešteniku je dozvoljeno da dodiruje mrtvaca. U Bibliji je to zabranjeno.

3. Moj. 21: 4-5 Iz konteksta se vidi da u paganskim narodima i religijama postoji običaj da kada neko umre nagrđuju kose, brade, seku se po telu, negde puštaju brade. U kontekstu sa mrtvacima, sveštenicima je zabranjeno da rade sve te paganske rituale koje rade drugi narodi. U 5-om stihu, ako bi se ovaj tekst izvukao iz konteksta, onda bi zaključili da je sveštenicima zabranjeno da briju svoju glavu i bradu. Tekst to ne kaže, tekst ovde govori u kontekstu kad neko umre da se ne nagrđuju brade, da se ne seče po telu itd.

3. Moj. 21: 6-8 Imamo zapovest da sveštenik može da oženi samo devojku devicu.

3. Moj. 21: 9 Sveštenik je primer celom narodu, ako je njegova ćerka bludnica sledi joj smrtna kazna. Ovde se govori o sveštenicima, za njih je malo rigoroznije, ali videćemo da je i za običan narod slično. Konkretno, ova zapovest je ista i za običan narod.

3. Moj. 21: 10-12 Prvosveštenik ne sme da dodiruje mrtvo telo ni svojih najbližih da se ne onečisti.

3. Moj. 21: 13-15 I Prvosveštenik može da se oženi samo devicom.

3. Moj. 21: 16-24 Bog kaže da onaj koji je sveštenik ne može da bude neko ko ima vidljivu fizičku manu. Znači ako je slep, grbav, ako ima neke

ožiljke koji su vidljivi itd. Nema čoveka bez mane, svi su zgrešili i svi imaju neku manu, ali sveštenik mora biti neko ko nema neku vidljivu manu.

3. Moj. 22: 1-3 Ako se neki sveštenik onečisti na neki način, dodirne uginulu životinju, ili se razboleo, a nije se izlečio itd., on ne sme da pristupi da služi u Hramu, odnosno u Šatoru od sastanka, dok ne bude čist. Ako se desi da pristupi da služi Gospodu, a nečist je, smrtna kazna.

3. Moj. 22: 4-8 Ovde se nabrajaju sve te nečistoće. Sa svim ovim ako se onečisti, sveštenik ne sme da stupa da služi u Hramu dok se ponovo ne očisti.

3. Moj. 22: 9 Ako sveštenik ne izvršava obaveze koje ima prema Bogu poginuće.

3. Moj. 22: 10-13 Stvari koje su posvećene u Hramu, koje su "svete", kao što smo čitali, za plodove četvrte godine sa drveta, to mogu da jedu samo sveštenici i članovi njihovih porodica. Inače, kao što ćemo videti, sveštenici i članovi njihovih porodica nemaju nasledstvo. Oni nemaju zemlju na kojoj mogu da proizvode hranu, da se bave stočarstvom. Oni mogu da imaju jedan mali komadić zemlje da nešto malo za sebe proizvode, ali ne može to da im bude izvor prihoda. Zato postoje "svete" stvari u obliku hrane koja se daje sveštenicima, i to mogu da jedu samo članovi svešteničke porodice, ako se svešteniku ćerka uda i ode u kuću koja nije sveštenička, ona ne može da jede od tih plodova. Sluga koji je kupljen za novac, radi kod sveštenika, pomaže, on može da jede.

3. Moj. 22: 14-16 Kaže se, ako bi neko nehوتيčno jeo neke "svete stvari", nije znao, neće za to da pogine, treba da prinese žrtvu itd.

3. Moj. 22: 17-19 Opet se ponavlja da ako bi neko hteo da prinese žrtvu kako bi to trebao da uradi.

3. Moj. 22: 20-25 Ponovo se govori da životinja koja se prinosi mora da bude bez mane, što je vrlo bitno. Postoje različite vrste žrtava, ali generalno, glavna žrtva o kojoj se govori i na koju se misli je žrtva koja ukazuje na Mesiju, i koja će biti bez mane.

3. Moj. 22: 26-28 Prvih 7 dana kada dođe na svet tele, jagnje ili jare, ne može da se prinosi na žrtvu, tek posle 7 dana može da se prinosi na žrtvu u Hramu, odnosno Šatoru od sastanka, ali kaže, da se ne kolju u isti dan ženka životinje koja se otelila, ojarjnila ili ojarila, i njeno mladunče. To ima jedan psihološki momenat koji je Bog dao.

3. Moj. 22: 29: 33 Kada se prinosi žrtva, da se jede isti dan, da ne ostaje za drugi. Bog kaže da se sve ove zapovesti drže ako želimo da budemo u savezu sa Njim. Sve ove zapovesti važe i danas, osim onih stvari koje su vezane za Hram, jer danas nemamo Hram gde će se sprovoditi ove vrste žrtvenog sistema, ali mi lako možemo da zaključimo šta mi od ovog možemo da držimo, a šta ne. Mi ne treba danas da prinosimo žrtve, to bi bila hula na Boga, jer žrtve mogu da se prinose samo na mestu koje je Bog odredio, ali

možemo mnoge stvari od ovih da primenjujemo. Ove zapovesti mogu da drže slobodni, a koji to nisu treba da drže ono što mogu.

U 23 poglavlju su opisani svi Biblijski praznici. Oni su spominjani ranije, a ovde su na jednom mestu opisani svi.

3. Moj. 23: 1-2 "Ovo su moji praznici", kaže Bog. Ovde se koristi hebrejska reč "moadim", to je reč koja se koristi u 1. Moj. 1: 14, "posebna vremena". Sunce i Mesec su između ostalog stvoreni da dele dan od noći i da služe kao znakovi za posebna vremena, dane i godine, znači za praznike i kalendar. Da bi smo mogli da razumemo koji su to praznici mi moramo da razumemo biblijski kalendar. Postoji računanje: dana, sedmice, meseca i godine. Svako ovo računanje je nezavisno za sebe na poseban način. Dan traje od zalaska do zalaska sunca. Dan postoji u širem i užem smislu. Dan kao 24 časovni period počinje od zalaska sunca i traje sutra do zalaska sunca. U užem smislu dan traje kao obdanica, ujutru kad izađe sunce pa dok ne zađe sunce. U Izraelu obično, pošto je takva geografska lokacija, i leti i zimi dan traje 12 sati, i noć traje 12 sati. Dan je podeljen na tzv. "straže", postoje noćne straže, tri sata ujutru je ovo što mi kažemo devet pre podne, šesti sat preko dana je ono što mi kažemo dvanaest. Sedmica se računa kao sedam dana. Posle francuske revolucije su ljudi pokušali da uvedu desetodnevnicu, da ukinu sedmicu. Dani u sedmici nemaju imena: prvi, drugi, treći, ...šesti, Šabat (ili Nedelja), s tim što biblijska nedelja i ova neznabožačka nedelja su dva odvojena dana. Biblijska nedelja, prema paganskom kalendaru, traje od petka kada zađe sunce do subote kada zađe sunce. Na Šabat, biblijsku nedelju, uglavnom ne rade Jevreji i retki ljudi u drugim denominacijama. Mesec počinje kada dva svedoka vide mlad mesec, tanak srp na nebu u Izraelu, ne izvan Izraela, jer Izrael je referentna tačka za računanje vremena. Kada dva svedoka vide mlad mesec, to je prvi dan u mesecu, ako ga vide pre zalaska sunca onda je taj dan prvi dan u mesecu, a ako ga vide posle zalaska sunca onda taj sledeći dan koji je počeo posle zalaska sunca je prvi dan u mesecu. Mesec traje 29 ili 30 dana. Ne može mesec da ima 28 ili 31 dan, može ako bi Bog usporio kretanje nebeskih tela, to se dosad nije desilo, osim kad je Bog u vreme Isusa Navina produžio malo dan jer je to Isus Navin tražio. Prvi mesec u godini je mesec kad zri ječam u Izraelu. To je obično na proleće mart/april, prema paganskom kalendaru. U godini, prema biblijskom računanju vremena, može da bude 12 meseci, a može da bude i 13 meseci, tako da godina može da ima 354, 355, ili 356 dana. I kad bude dvanaesti mesec, i krajem tog meseca se vidi da ječam neće biti zreo sledećeg meseca onda se dodaje trinaesti mesec, i onda u onaj sledeći četrnaesti mesec će sigurno biti zreo ječam u Izraelu, i to je prvi mesec u godini. Godine se računaju u sedmogodišnjem ciklusu, šest godina pa sedma Šabatna godina, pa 7 puta 7 godina i 50-ta je Jubilarna godina, ona je ujedno prva godina sledećeg sedmogodišnjeg ciklusa.

3. Moj. 23: 3 Prvi praznik koji Bog spominje je Šabat, u prevodu Nedelja, period od petka uveče do subote uveče, prema ovom sadašnjem kalendaru. Rođendan planete zemlje, kada se podsećamo da je Bog stvorio svet. Da se nikad ne zaboravi da postoji Tvorac koji je stvorio.

3. Moj. 23: 4-5 Prvog meseca, četrnaestog uveče, kad se kaže uveče, znači počinje petnaesti dan u mesecu, počinje Pasha. Praznik koji je Bog uspostavio još u Egiptu, tada se jede beskvasni hleb, pije se "tiroš" ili sok od grožđa, i prinosilo se jagnje na žrtvu.

3. Moj. 23: 6-8 Četrnaestog uveče, kad počinje petnaesti, Pasha je najava za početak Praznika Beskvasnih Hlebova, i onda sedam dana, od 15 do 21, dok ne počne 22 je Praznik Beskvasnih Hlebova. Sedam dana se ne jede ništa sa kvascem. Prvi i sedmi dan Praznika Beskvasnih Hlebova su neradni dani, može da se sprema hrana, ali se ne rade nikakvi poslovi od kojih se zarađuje novac, od drugog do šestog dana može da se radi biznis.

3. Moj. 23: 9-14 Znači, imali smo 14-og uveče Pashu, to je početak sedam dana Praznika Beskvasnih Hlebova. U okviru tih sedam dana Praznika Beskvasnih Hlebova jedan dan će da bude Šabat, nekad će da bude treći, četvrti, peti, nije bitno. Pasha može da padne u bilo koji dan u sedmici, ne mora Pasha uvek da padne u peti dan kao što je bilo u vreme Isusa Hrista, tad je bilo peti dan, ili kako kaže neznabožački kalendar u četvrtak uveče. Pasha može da padne i u utorak uveče, treći dan uveče, četvrti dan uveče. Sutradan posle Šabata sveštenik treba da obrće snop pred Gospodom. Na proleće, prvi usev koji sazreva u Izraelu je ječam, on ne sme da se jede dok sveštenik prve snopove ječma ne donese pred Gospoda u Šator od sastanka ili kasnije Hram. U prvi dan sedmice sveštenik dolazi pred Gospoda i pokaže snop ječma, i kad on to uradi onda može ječam da se žanje i da se jede, do tada ne može. U Bibliji je žetva simbol vaskrsenja, i Isus je prvi koji je vaskrsnut, tako da Praznik Prvina od ječmene žetve ide posle Šabata, Isus je nakon Šabata vaskrsao, 14-og dana uveče, odnosno 15-og je razapet, na Šabat je bio u grobu, i na prvi dan sedmice, na Praznik Prvina od ječmene žetve On je vaskrsao. Praznik Prvina, na koji je Isus vaskrsnuo, je radni dan prema biblijskoj zapovesti, to nije neradni dan. Taj dan, kad je Praznik Prvina od ječmene žetve, je referentna tačka za četvrti praznik u godini ili poslednji prolećni praznik.

3. Moj. 23: 15-21 U okviru Praznika Beskvasnih Hlebova, posle Šabata, prvi dan je Praznik Prvina od ječma, i od tog dana se broji sedam sedmica, i u prvi dan te sedme sedmice je Praznik Prvina, ali od pšenice. Taj praznik se zove Praznik Sedmica. Tada isto sveštenici uzmu snop od pšenice, donesu u Hram, odnosno Šator od sastanka, pokažu pred Gospodom, "hvala ti Gospode što si nam dao da jedemo", i onda može da se žanje pšenica, i da se jede, s tim što se tada prinose dva hleba sa kvascem. Kad je bio Praznik Prvina od ječma bili su beskvasni hlebovi, a sada imamo dva hleba sa kvascem, kaže

tekst. Kao što ćemo videti istorijski, na taj dan Sedmica, "Shavuot", ili "Pentakost" kako je prevedeno na grčki, se izlio Sveti Duh na apostole i oni su pričali o Jevrejskom Bogu, biblijskom Bogu, drugim narodima koji su tu bili u Jerusalimu. Bog je dao zapovest za tri hodočasna praznika kad su svi odrasli muškarci trebali da dođu u Jerusalim, tri puta godišnje su trebali da dođu u Jerusalim svi radno sposobni muškarci. To su bili najveći praznici onog vremena. Kao danas kad svi ljudi iz celog sveta idu u Rio de Žaneiro da vide praznik prostitucije, tako su u stara vremena ljudi dolazili iz celog sveta da vide ove praznike u Jerusalimu.

Tamo nije bilo prostitucije, dolazili su zbog pametnih stvari. U to vreme ljudi su čuli za vaskrsenje Isusa Hrista i svi su hrlili u Jerusalim da vide šta se tu desilo, jer su na Praznik Sedmica svi Jevreji dolazili po zapovesti u Jerusalim, tu je bilo jako puno ljudi i iz drugih naroda. Tada su apostoli, Isusovi učenici govorili jezicima tih drugih naroda i pričali im o Jevrejskom Bogu. Do tada je bio jedan običaj da se Jevreji odvajaju od drugih naroda. I treba da se odvajaju svojim životom, svojim karakterom, ali treba da svojim životom pomognu drugim narodima da i oni upoznaju Boga Stvoritelja. Mnogi teolozi interpretiraju da dva hleba sa kvascem koja su zajedno bila prinošena predstavljaju Izrael i ostatak sveta koji treba da budu jedno pred Gospodom. Izrael je stvoren da bude sveštenstvo koje će da edukuje, i preko koga će Bog da se otkrije drugim narodima na planeti zemlji.

3. Moj. 23: 22 Tu će da bude žetva od ječma, pa od pšenice. Bog ti kaže da ne moraš baš sve da pokupiš, ostavi malo po krajevima da ovi koji nemaju da jedu, da i oni mogu nešto da pojedu.

3. Moj. 23: 23-25 Prvog dana sedmog meseca je prvi jesenji praznik, a to je Praznik Truba, i taj praznik najavljuje sledeći praznik koji se zove Jom Kipur (Dan očišćenja ili Dan pomirenja). Zašto se zove Praznik Truba? Zato što je to dan, odnosno praznik, koji najavljuje jedan od najposebnijih dana u godini Dan očišćenja, na hebrejskom Dan pomirenja, pomirenja sa Bogom.

3. Moj. 23: 26-32 Dakle, prvi dan sedmog meseca je neradni dan, nije neradni dan kao Šabat, može da se sprema hrana, ali je neradni dan, ne rade se poslovi za novac itd. Desetog dana sedmog meseca je Jom Kipur, tada se ništa ne radi, kao na Šabat, i ne samo da se ne radi, to je dan kada se ništa ne jede i ne pije. Devetog dana uveče počinje Jom Kipur, tada je post, ništa se ne jede i ne pije. Naravno, da oni koji su bolesni, mala deca itd., to za njih ne važi, ovo se odnosi na zdrave sposobne ljude koji mogu da poste. To je dan o kojem smo govorili kad prvosveštenik ulazi u Svetinju nad Svetinjama i prinosi krv od jarca. Zapovest je da ko ne bi postio za taj dan ide pod mač, to važi za teokratsku državu gde postoji Hram, gde postoji Šator od sastanka. Biblijski post je da se ništa ne jede i ne pije 24 sata. Može čovek da uzme i drugim danima post 24 sata da ništa ne jede i ne pije, ili 6 sati, ili 12, kako se dogovori sa Gospodom. Ovaj dan je posebna nedelja Šabat, neki ga zovu

Šabat nad Šabatima, Jom Kipur, dan koji ukazuje na Hristov drugi dolazak, kad će da se počisti greh sa planete zemlje.

3. Moj. 23: 33-36 Petnaestog dana sedmog meseca počinje Praznik Senica ili koliba, i traje 8 dana, sedam dana se prinose žrtve. Prvi i osmi dan su neradni, nije kao Šabat, može da se sprema hrana, ali se ne rade poslovi od kojih se zarađuje, poljoprivredni poslovi itd. Od drugog do sedmog dana mogu da se rade poslovi. Za ovaj praznik se prave kolibe od pruća u kojima se provodi tih osam dana. Hristos je rekao da ide da nam pripremi nove kuće, na to ukazuje simbolika koliba. Nakon Drugog Hristovog dolaska idemo kući, živećemo u prirodnom ambijentu, kao Adam i Eva dok se nisu pobunili. Ovih osam dana u kolibama ukazuju na obnovljenu zemlju, kada će ljudi živeti na obnovljenoj zemlji nakon Drugog Hristovog dolaska.

3. Moj. 23: 37-44 Dakle, Bog kaže da se tih sedam dana živi u kolibama, prvi i osmi dan je neradni dan, i to je poslednji jesenji praznik, Praznik Senica ili koliba. I ovo su praznici koji ukazuju na najvažnije događaje u Božjem Planu Spasenja, na Prvi i Drugi Hristov dolazak. U teokratiji ovi praznici su obavezni da se obeležavaju, danas možemo da ih obeležavamo u skladu sa mogućnostima koje imamo da ljude ne sablaznimo, ne moramo da pravimo kolibe da ljudi ne misle da smo poludeli.

3. Moj. 24: 1-9 Ovde se govori o obredima, i pripremanju ulja i hleba u Šatoru od sastanka, Bog stalno neke stvari ponavlja. Uglavnom treća knjiga Mojsijeva se zove Levitska knjiga zato što se najviše bavi zakonima vezano za sveštenike, a sveštenici su iz Levijevog plemena, sveštenici mogu da budu samo iz Levijevog plemena.

3. Moj. 24: 10-16 Jedna Izraelka, od Avramovog potomstva, se udala za Egipćanina. Imamo jasne zapovesti u Bibliji gde se kaže da je najstrože zabranjeno da se pripadnik Božjeg naroda ženi za pripadnicu jednog drugog naroda koja nije prihvatila biblijskog Boga. Taj problem je bio i pre Potopa. Blaža varijanta je kada se ćerka Božjeg naroda uda za nekoga ko nije blizak biblijskom Bogu. Ovde imamo slučaj da se sin te Izraelke, koji očigledno pod uticajem oca nije bio naklonjen biblijskom Bogu, potukao sa nekim Izraelcem, i počeo da huli, da psuje biblijskog Boga. Tog mladića su odmah stavili u pritvor dok se ne odluči šta će sa njim da se radi. Izdata je zapovest da onaj koji huli i psuje Boga, proklinje Boga, treba da se likvidira. Ovo se odnosi na državu i narod koji je upoznao Boga na poseban način i ušao u savez sa Njim. Ovaj Egipćanin je došao tu da živi, oženio se sa Jevrejkom, i njegov sin psuje Boga. Kad uđeš u savez sa Bogom, to su ozbiljne stvari, ti preuzimaš odgovornost. Znači, onaj koji huli i psuje Boga, i koji psuje svog zemaljskog oca, on biva likvidiran prema biblijskoj zapovesti. Ovo važi za teokratiju, ovo ne važi za demokratiju, ovo ne važi za druge narode i države gde je hajdučija, gde je luda kuća. Ove zapovesti ne važe za javne kuće, utakmice, pozorišta, splavove, jer tamo može da se radi šta se radi. Ove zapovesti su za teokratsku

državu, i kome se sviđa izvolite, a kome se ne sviđa niko te ne tera, idi imaš celu planetu. Ako si ušao u savez sa Bogom, pa se počneš buniti, čekaj malo, pa niko te nije terao. Tako imate i u braku, nezadovoljni, rigorozno je, pa što ste se ženili ili udavali kad ne možete da ispunite obaveze bračnog saveza.

3. Moj. 24: 17-21 Ponovo se ponavljaju zapovesti kada se ljudi potuku, ili kada životinja udari drugog čoveka.

3. Moj. 24: 22-23 Svi koji dođu u teokratsku državu da žive, svi koji hoće da uđu u savez sa Bogom, jednaki su pred Bogom. Lepo je to što neko ima poreklo od nekog izraelskog plemena, ali onaj ko živi ispravnije, on ima veće privilegije. Po Bibliji, svi smo jednaki, svi imamo iste mogućnosti bez obzira odakle potičemo, ali nismo svi ravnopravni. Onaj koji je moralniji, vredniji, požrtvovniji, karakterniji, on ima veća prava u odnosu na onog koji je manje vredan, požrtvovan, ili koji je lenjivac. I na kraju čitamo da je ovaj hulnik bio likvidiran.

3. Moj. 25: 1-7 Ovde imamo zapovest o godišnjem Šabat. Postoji sedmični Šabat, šest dana radi sedmi dan se ne radi. Postoji šest godina kada se zemlja obrađuje i sedma godina je Šabatna godina, tada se zemlja ne obrađuje. To što zemlja rodi sama od sebe to može da se konzumira. Taj koncept 6+1, koncept Šabata, u Bibliji je vrlo bitan za Boga. Biblijski koncept je, šest hiljada godina i sedma hiljada godina je Šabatna hiljada godina, ili Milenijum. U knjizi Otkrivenje vidimo da će istorija planete zemlje trajati oko 6000 godina, i onda postoji period od 1000 godina kada će postojati Šabat na planeti zemlji. Dakle, biblijska zapovest je, šest godina obrađuj zemlju, a sedme nemoj da obrađuješ. Koga interesuje, na jesen 2021, prema paganskom kalendaru, će početi Šabatna godina.

3. Moj. 25: 8-12 Kaže se 7 puta 7 godina, 49-te godine se ne obrađuje zemlja, ne bave se ljudi poljoprivredom, međutim, i 50-ta godina je neradna, ona je prva godina sledećeg sedmogodišnjeg ciklusa, ni tada se zemlja ne obrađuje, dve godine se zemlja ne obrađuje. Ta Jubilarne (oprosna) godina je zanimljiva, tada se svi robovi oslobađaju kao što je bio slučaj i svake sedme godine, i tada se svi vlasnici vraćaju na svoja imanja. Po Bibliji, zemlja ne može da se prodaje. Zemlja je podeljena stanovnicima i potomcima 12 Izraelovih plemena u Obećanoj zemlji i zemlja ne može da se prodaje, zemlja uvek ostaje tom plemenu, tom bratstvu. Zemlja može samo da se iznajmi do Jubilarne godine, do pedesete godine. Zemlja može da se iznajmi na 49 godina, a 50-te godine naslednici se vraćaju na imanje. Dedovina se ne prodaje, to je zapovest u tradiciji i kod nas.

3. Moj. 25: 13-19 Zemlja može samo da se iznajmi do Jubilarne godine. Postoji ciklus od 49 godina. Ako ti desete godine hoćeš svoju zemlju da nekome iznajmiš, možeš da je iznajmiš do Jubilarne godine. Bog kaže da je On vlasnik zemlje, a mi smo stranci, došljaci, kojima je to iznajmljeno da tu živimo.

3. Moj. 25: 20-22 Bog kaže da se ne brinete što sedme godine nećete obrađivati zemlju, šeste godine će roditi da ćete imati za tri godine da jedete. Bog se brine, nemoj da ti brineš Božje brige, On je taj koji daje da zemlja rodi. Zato najvažnija stvar za onoga ko hoće da ima dobar poljoprivredni usev je da živi moralno, da poštuje Božje zapovesti, i onda će Bog da mu da da mu rodi zemlja i da mu se umnoži stoka itd. "Dobro radi, dobro misli, i dobru se nadaj."

3. Moj. 25: 23-24 Bog kaže: "Vi ste razbojnici, razvratnici, vi ste stranci, došljaci, Ja hoću od vas da napravim da budete ljudi koji mogu da žive na ovoj planeti, a ne da budete kao Adam i Eva koji su se pobunili, pa sam morao da ih proteram iz Edenskog vrta." Bog želi da obnovi planetu da bude kao Edenski vrt, ali ljudi se ponašaju kao razbojnici. I Bog kaže: "Evo, ušli ste sa mnom u savez, sad ste moj narod, ali morate da živite po mojim zapovestima da bi vam bilo dobro, da bi mogli da napredujete, da bi jednog dana ta zemlja vama ostala u nasledstvo."

3. Moj. 25: 25-27 Čovek koji iznajmi svoju zemlju nekome, on ima pravo da je povrati u svakom trenutku, da isplati onome kome je tu zemlju iznajmio, tačno se zna cena za zemlju, i on može u svakom trenutku da se vrati na svoju očevinu. Ovde Bog ohrabruje i podstiče članove porodice i bratstva, da ako njihov brat osiromaši pa hoće da iznajmi svoju zemlju, odnosno da je proda do Jubilarne godine, da oni otkupe tu zemlju, da ne dolazi tu neko sa strane bez obzira da li je on Izraelac ili nije.

3. Moj. 25: 28 Ako nemaš dovoljno para da bi otkupio svoju zemlju moraš da čekaš do Jubilarne godine.

3. Moj. 25: 29-31 Ovde Bog pravi razliku između kuća koje su u gradovima i kuća koje su van gradova. Ako neko ima kuću (mesto gde stanuje) u gradovima koji su opasani zidinama, ko proda svoju kuću/stan u gradu on ima pravo samo godinu dana, od kad je prodao, da isplati onome kome je prodao da bi mu se to vratilo. Ako u roku od godinu dana ne isplati novac koji je dobio za tu kuću više nikad ne može da povrati tu kuću, osim za pare, ako mu taj novi vlasnik proda, ali nema pravo na Jubilarnu godinu da mu se to vrati, to ostaje zauvek onome koji je to kupio. Ako neko proda kuću na selu, on može samo da je proda odnosno iznajmi do Jubilarne godine, do pedesete godine. Ovde vidimo kako Bog favorizuje kuće na selu, a kuće u gradu imaju mnogo manji značaj.

3. Moj. 25: 32-34 Kada su sveštenici u pitanju, ova zapovest o kućama, odnosno stanovima u gradovima ne važi, jer sveštenici nemaju nasledstvo kao druga plemena gde mogu da obrađuju, privređuju itd. Sveštenik koji svoju kuću u gradu proda, odnosno iznajmi do Jubilarne godine, Jubilarne godine mu se vraća ta kuća, odnosno stan u gradu, zato što Levijevi sinovi, odnosno sveštenici, nemaju nasledstvo, imovinu, da mogu da se bave poljoprivredom i da od toga zarađuju, oni se ne bave biznisom, oni rade Božje

delo, oni ne žive u siromaštvu, imaju sve što im treba, oni žive od toga što narod njima daje deseti deo za sveštenu službu.

3. Moj. 25: 35-38 Ovde se kaže da se pripadnicima Božjeg naroda ne pozajmljuje novac na kamatu.

3. Moj. 25: 39-46 Bog ovde jasno kaže da treba praviti razliku između onih koji žele da žive po Božjim zapovestima, i onih koji nisu zainteresovani za biblijskog Boga Stvoritelja Jahvea. Oni koji su zainteresovani da žive po Božjim zapovestima, koji su ušli u savez sa Bogom, ako oni osiromaše, pa ti se proda kao rob, prema njemu imaju tretman kao prema najamniku, kao kad iznajmiš čoveka koji je došao tu kod tebe da radi. Prema narodima koji su oko tebe, koji ne haju za Boga Stvoritelja Jahvea, od njih uzimaj robove, i njih imaš pravo da disciplinuješ ako prave probleme, jer njih moralna pitanja ne interesuju, ili ih interesuju u određenoj meri. Tako da, Bog kaže da treba da imamo poseban obzir prema onima koji žele da žive po Božjim zapovestima, osiromašili su, imaju problem, treba im pomoći, nemoj njemu da daješ novac na kamatu, to je tvoj brat u duhovnom smislu.

3. Moj. 25: 47-55 Ovde se govori o tome da o svojoj braći treba da brinemo. Naš brat je svaki onaj koji želi da živi po Božjim zapovestima, i koji radi na tome, koji se trudi, ne koji samo deklarativno to kaže, i ako se desi da on osiromaši, pa se proda, uđe u finansijske probleme, i proda se nekom strancu, nekom neznabošcu, u teokratskoj državi imaš pravo da ga otkupiš, da dođe njegov brat, njegov stric, njegov otac, i da kaže: "On se prodao za taj i taj iznos, prodao se jer nije imao para, hoće da bude slobodan, ja plaćam da se on oslobodi." Znači, pomoz svom bratu koji je došao u finansijski problem i koji je morao da se proda. Druga je stvar ukoliko je on pravio neke incidente, ukoliko se kockao itd., takvih stvari u teokratiji je malo jer je ljudima zabranjeno da se time bave, nego je napravio lošu procenu nešto je trgovao pa izgubio itd.

3. Moj. 26: 1-3 Bog ponavlja stalno da se ne klanjamo mrtvim predmetima, slikama, kipovima itd. Po Bibliji, ne postoje u narodu religijski simboli, ili religijski predmeti, sveti predmeti, to ne postoji. Postoji Hram u kojem je Bog prisutan na poseban način i to je sveto. Ono što je takođe sveto u teokratskoj državi, Bog kaže, prvenac je svet, pripada Bogu, treba da se otkupi. Postoji sveto vreme, sedmi dan Šabat, koje je posvećeno Bogu. Postoji desetak, koji je svet, pripada Bogu, ali ne postoji da mi sad u kući imamo neki sveti predmet, to ne postoji po Bibliji. Izvan Hrama ne postoji ništa što je sveto. Sveto je samo tamo gde je Bog prisutan na poseban način, to je bilo u Hramu, odnosno u Šatoru od sastanka. Postojali su predmeti koji su se koristili za službu u Hramu, koji su imali status svetih stvari i tu su samo Levijevi sinovi radili sa tim predmetima. U narodu ne postoji sveti predmet, sveta knjiga, sveti kip itd. To ne postoji u Bibliji.

3. Moj. 26: 3-8 Bog kaže da ako budemo živeli po Njegovim zapovestima sve će nam biti dobro. Zemlja će nam radati na vreme. Od Boga zavisi kakva će biti poljoprivredna sezona, On daje kišu, On daje vremenske uslove, On brine o svakom poslu. Zemlja će imati mir, to je ono najvažnije, da vas niko ne maltretira, ubija, ne vređa itd. Vas 5 će terati njih 100. Kako je to moguće? Pa zato što je Bog sa vama.

3. Moj. 26: 9-13 Bog kaže da ako budemo živeli po Njegovim zapovestima On će da se useli kod nas, da živi sa nama, na poseban način će biti prisutan. U poslednjim stihovima Biblije kad bude bila obnovljena zemlja, tu se isto kaže da će Bog prebivati među tim spašenim. Sam Isus Hristos će da živi tu sa nama na obnovljenoj zemlji. Znači, ako budemo slušali, biće nam dobro i Bog će živeti sa nama.

3. Moj. 26: 14-17 Bog kaže da ako ne budemo živeli po Njegovim zapovestima, prvo će da pusti bolest, ljudi žive nezdravo, znači oboleće. "Uzalud ćete sejati seme jer će ga pojesti vaši neprijatelji", to mi danas imamo. Vi proizvodite proizvode, dođe otkupljivač, uzme vam robu i ne vidite novac. Otkupljivač je deo neke međunarodne kompanije, i on je zaštićen.

3. Moj. 26: 18-20 Kad se desi ovo prvo, kad ljudi budu bolovali od svojih bolesti jer žive nezdravo, i njihove plodove drugi uzimaju, ako se ne dozovu pameti, onda će Bog da učini da će nebesa, vremenski uslovi će biti takvi da će ljudi džabe da se bave proizvodnjom jer od toga neće imati nikakvu korist. Ovo se ne odnosi samo na poljoprivredu, u stara vremena su se ljudi bavili uglavnom poljoprivredom, ovo se odnosi na sve vrste poslova. Kada ljudi odbiju da žive po Božjim zapovestima, i kada su uporni u tome, onda im svaka vrsta posla propada. Međutim, ako i tada budu nastavili da se bune, ovo je sve iz pedagoških mera da se prizovu pameti, videćemo dalje šta će da im se desi.

3. Moj. 26: 21-22 Bog kaže da će da pusti poljske zveri na ljude. To možemo da čitamo i u knjizi Otkrivenje, na samom kraju kada se govori o kraju istorije ove planete. Tu Bog kaže da će pustiti četiri svoja zla ljuta: mač, glad, pomor(bolest), i divlje zveri.

3. Moj. 26: 23-26 Bog kaže da ako se posle svega ovoga ne budete prizvali pameti poslaće neprijatelje na nas. Ovo do sad, gladan si, imaš bolest itd., to je odlično, divlje zveri te napadaju od njih možeš i da se braniš, ali ako se opet ne popraviš, onda će doći tvoji neprijatelji sa mačem, ima da te opkole, pa još nećete imati šta da jedete, ali i kada se sve ovo desi, još nije kraj, još ima nade.

3. Moj. 26: 27-33 Ako posle svega ovoga što je Bog nabrojao se oni ne dozovu pameti onda dolazi krajnja mera pedagoška, nije istrebljenje, neće Bog da ih istrebi. Bog im kaže da ovi neprijatelji koji ih budu napali će tako da ih razvale da će jesti meso svojih sinova i meso svojih kćeri. Zašto su ljudi zastranili? Zato što neće da žive po Božjim zapovestima, zato što se klanjaju

drugim bogovima. Šta znači klanjati se drugim bogovima? Nije to sad on u kući ima kip i on se pred njim klanja. Klanjati se drugim bogovima znači živeti prema demonskim ili satanskim zapovestima, uništavaš svoje zdravlje, uništavaš svoju porodicu, uništavaš svoju decu, uništavaš svoju državu. Ti imaš idole koje slediš, to su ovi popularni "stručnjaci", "umetnici", popularne ličnosti, uličari, narkomani, kurvari itd., to su tvoji idoli, odnosno tvoj je idol Sotona koji preko njih deluje. Bog kaže da ćete biti proterani među te paganske narode da među njima živite. Sve što je ovde opisano to se u istoriji desilo. Samo nekoliko stotina godina od kako Bog izriče šta će se desiti, ako se On ne sluša, to se dešava. Kad su Sirijci opkolili Izraelske gradove, Bog ih je poslao jer se Izraelska država podelila na Severno i Južno carstvo. Severno carstvo je bilo sastavljeno od deset plemena, a Južno carstvo od dva. Pošto su ovi na severu živeli mnogo gore nego ovi na jugu Bog ih je proterao, i to je čuvena priča o rasejanih deset sinova Izrailjevih, deset plemena koji su se raselili po celom svetu. Pre proterivanja čitamo šta se desilo, ispunjenje proročanstva, 2Carevi 6: 24-31. U tekstu čitamo da su kupovali da jedu magareću glavu i izmet od goluba. Jedna žena se obratila gospodararu caru i kaže mu da ju je jedna žena prevarila, "mi smo juče skuvala mog sina da pojedemo, a danas smo se dogovorile da skuvamo njenog sina, a ona ne da, prevarila me je, moraš ti da se umešaš care." Ovo je istorijski događaj, ovo se isto desilo 70-te godine naše ere kada su se Izraelci pobunili protiv Rimljana, preko milion Izraelaca je izginulo u toj pobuni, i to je bilo ispunjenje proročanstva, Isus im je rekao da od Hrama neće ostati kamen na kamenu jer ste pobunjenici, "Ja vas pozivam na pokajanje da se dozivate u pamet, a vi hoćete da dižete ustanak protiv Rimljana." I to je ova priča koju i danas imamo, samo pobuna, idemo da rušimo, to je demonski duh, i sve ide gore i gore.

3. Moj. 26: 34-35 Ljudi nisu hteli da poštuju ono što je sveto, sveto vreme, svete useve, prvine od useva od plodova, nisu poštovali ono što je sveto. "Vi gazite ono što je sveto, vi gazite moje sveto vreme, vi gazite useve koji treba da se ostave na Šabat, generalno kršite moje zapovesti, onda ćete biti proterani da se zemlja odmori od vas razbojnika", kaže Bog.

3. Moj. 26: 36-46 Bog kaže da kada budu bili proterani u te druge narode onda će mnogi od njih da izginu, kad dođu među neznabošce koji ih mrze. Biće proterani, izginuće puno njih, i dalje tekst, u našem prevodu kaže: "Ali ako priznaju svoj prestup i prestup svojih očeva", u hebrejskom tekstu ne postoji ovde "ako", tekst pre toga kaže: "A oni od vas koji ostanu istrunuće zbog svog prestupa u zemljama svojih neprijatelja. Zbog prestupa svojih očeva istrunuće kao i oni", svi ti koji rade greh, pa onda se kaže u našem pogrešnom prevodu: "Ali ako priznaju svoj prestup." Jedino u hebrejskom originalu, na ovom mestu umesto "ako" kaže se "priznaće". Kad bude sve ovo prošlo kaže: "Priznaće svoj prestup i prestup svojih očeva, kako su mi bili

neverni i kako su mi se suprostavljali”, tako piše u originalu. Ne “ako”, nego mi ovde imamo proročanstvo koje je Bog dao. Kad se sve ovo bude desilo, kad budu nagrabusili, kad budu jeli meso svoje dece i kad budu proterani među neznabošce “priznaće svoj prestup”, u daljem tekstu ponovo nema “ako” nego se kaže: “Priznaće svoje grehove ili će se njihovo neobrezano srce poniziti i prihvatiti kaznu za svoj prestup.” Ovo je proročanstvo, nije ovo nikakvo uslovno. U Bibliji postoje tri vrste proročanstva: 1. Postoji proročanstvo Božje volje, kad Bog kaže da će nešto da uradi i to ne može niko da spreči. Znači, Bog kaže biće Potop, biće Hristov Drugi dolazak, to ne može niko da spreči, 2. Postoji proročanstvo Božjeg predznanja, Bog na osnovu onoga što vidi da ljudi rade kaže šta će se desiti. Ovi žive nemoralno, destruktivno, desiće im se to i to, ne poštuju zakone zdravlja biće bolesni, 3. Postoje i uslovna proročanstva, ako budeš bio na Božjoj strani biće ti dobro, ako budeš bio protiv Boga biće ti loše. U ovim stihovima koje smo čitali, imamo proročanstvo gde Bog kaže šta će da se desi u slučaju da se odmetnu od Boga, ni tada ih Bog neće odbaciti, ali će da prođu kroz golgotu, i onda kad sve to prođu, kaže se: “Priznaćete svoj prestup i vaše neobrezano srce će se poniziti i Ja neću zaboraviti svoj savez”, kaže Bog, i to se desilo u istoriji. Posle prve pobune 70-te godine naše ere, i 134 godine za vreme Bar Kohbe u drugom veku, su bila proterana preostala dva izraelska plemena, i tu više niko nije živio, tu je bila pustinja, baš prema Biblijskom proročanstvu. I onda se desilo ispunjenje proročanstva, “ponizićete se i ja neću zaboraviti svoj savez”, i Bog je posle Drugog svetskog rata osnovao državu Izrael ponovo, posle strašnog Holokausta, posle pogroma, prizvali su se pameti.

3. Moj. 27: 1-34 Ovde se govori o onome što smo već čitali, o onome što je sveto u Božjim očima, prvenac od dece, prvenac od životinja, prvenac od useva, to je sveto, to pripada Bogu, i to mora da se otkupi. Sve to što je bilo sveto, što je bilo za Gospoda, to se davalo sveštenicima koji su od toga živeli na jedan skroman način. Svako pleme je davalo desetak, sveštenici su dobijali 11 desetaka, otprilike dobijali su kao i druga plemena s tim što je uvek bilo onih koji su zakidali da daju za Gospoda.

ČETVRTA KNJIGA MOJSIJEVA - U pustinji

Period od druge knjige Mojsijeve od dvanaestog poglavlja, kada je bio izlazak iz Egipta, Pasha, pa cela druga Mojsijeva do kraja, i treća Mojsijeva, oni pokrivaju vremenski period negde oko 11 i po meseci, a četvrta knjiga Mojsijeva pokriva period od oko 39 godina do ulaska u Obećanu zemlju.

4. Moj. 1: 1-4 Bog kaže da se prebroje svi vojno sposobni muškarci stariji od dvadeset godina pa naviše. Kasnije ćemo videti da je bilo problema kada su neki izraelski carevi hteli da prebrojavaju vojno sposobne muškarce. Vojno sposobni muškarci mogu da se prebrojavaju samo kada Bog zapovedi. Prebrojavaju se zato što se spremaju da idu u rat. Rat predvodi Gospod, On je komadant vojske.

4. Moj. 1: 5-15 Ovo su imena ljudi koji će pomagati u prebrojavanju.

4. Moj. 1: 16-19 Došli su u Sinajsku pustinju, i Bog zapoveda da se popisuju.

4. Moj. 1: 20-54 Ovde se nabraja koliko ih je bilo, od kog plemena. Jedino među njima nisu bili popisani Levijevi sinovi po plemenu svojih očeva.

4. Moj. 2: 1-2 Bog je rekao da se oni ulogore pod znakovima svojih očeva. Nemamo danas sačuvano kakvi su to bili znaci. Znamo kada je Jakov došao u Egipat da je on blagosiljao svoje sinove i opisivao svakog od njih, i na osnovu tog opisa su neki reprodukovali kako su mogle da izgledaju te zastave, ili znakovi izraelovih plemena, ali to nije sačuvano, tako da, ne znamo kakvi su to bili znakovi. Dakle, bio je Šator od sastanka, i oko Šatora od sastanka su bili poređani po tri plemena, sa svake od četiri strane su bili locirani. U 4. Moj. 1: 45-46, možemo da čitamo koliko je bilo ukupno tih od dvadeset godina i više. 603550 vojno sposobnih od dvadeset godina pa naviše. Na osnovu ove matematike se procenjuje da ih je bilo između milion i po i tri miliona. Nesposobni za vojsku, deca, žene, stari, nisu se brojali.

4. Moj. 2: 3-33 Ovde se opisuje kako su bili raspoređeni oko Šatora od sastanka, koje pleme sa istoka, koje sa severa itd.

4. Moj. 2: 34 Oni su bili uređeni kao vojna formacija, i kretali su se svako u okviru svog plemena, i tako su logorovali, kao što je opisano.

4. Moj. 3: 1-4 Ovde se daje rodoslov Mojsija i Arona.

4. Moj. 3: 5-10 Bog daje zapovest da Levijevi sinovi dođu kod Arona, i oni će tu da služe. Niko drugi ne sme da priđe Šatoru od sastanka. Ispred Šatora od sastanka je moglo da se dođe da se prinese žrtva, ali unutra nije smeo

niko da uđe ko nije iz Levijevog plemena, inače bi bila smrtna kazna. Ozbiljne stvari.

4. Moj. 3: 11-13 Bog je rekao da su Leviti Njegovi prvenci. Zašto su oni Njegovi prvenci? Levije nije prvi sin Jakova odnosno Izraela. Prvi sin je bio Ruvim, ali je njemu prvenastvo oduzeto zato što je legao sa inoćom svoga oca. Videli smo da je Josif, pretposlednji sin po rođenju, na neki način dobio prvenastvo, jer je Jakov, Josifov otac, blagoslovio Josifove sinove Jefrema i Manasiju, a zna se da prvenac dobija dva dela. Bog je izabrao Levijeve sinove za prvence zato što kad je bilo ono idolopoklonstvo sa zlatnim teletom, kada je Mojsije rekao: "Ko je na Božjoj strani neka mi pristupi", tada su svi iz Levijevog plemena stali uz Mojsija, oni su stali na Božju stranu, odnosno Mojsijevu, i ne samo da su stali nego su izvršili Božju zapovest, napravili su čišćenje u izraelskom logoru. Sve koji su bili kolovođe u obožavanju zlatnog teleta su likvidirali. Za kratko vreme oni su pobili 3000 ljudi. To je slika kako se obračunava sa idolopoklonstvom. Ljudi imaju veliko svedočanstvo od Boga, sve im je nacrtano, prikazano, a oni hule na Boga, prave zlatno tele i prizivaju demone. Mogao je i Bog da ih sprži, ali valjda treba i čovek nešto da uradi, da preuzme odgovornost za to što se radi u njegovoj porodici, plemenu, društvu i državi. Leviti su stali na Božju stranu i izvršavali su Njegove zapovesti, i zato ih je Bog izabrao za Njegove prvence.

4. Moj. 3: 14-16 Bili su popisani Levijevi sinovi.

4. Moj. 3: 17-38 Opisuje se rodoslov svih Levijevih sinova.

4. Moj. 3: 39 Bilo je popisano 22000 sveštenika. Sveštenik može da bude samo onaj kome je otac sveštenik, samo pripadnici Levijevog plemena mogu da budu sveštenici, ne može niko drugi da bude sveštenik, to je biblijska zapovest.

4. Moj. 3: 40-43 Ovde imamo popis prvenaca. Koncept prvenastva je veoma bitan u Bibliji. Bog kaže da je Izrael Njegov prvenac, to je prvi narod preko koga Bog želi da privuče sebi ostale narode, preko tog Izraelskog naroda Bog je dao Sveto pismo, Isus je prvenac iz mrtvih, prvi koji je vaskrsao na večni život, i pre Njega je bilo vakrsenja, ali ti koji su vaskrsli ponovo su umrli, On je bio prvi koji je vaskrsao na večni život.

4. Moj. 3: 44-51 Ono što je ovde vrlo bitno da se istakne jeste da prebrojavanje ljudi u Izraelu, u Božjem narodu, može da se radi samo kada Bog zapovedi, i kad se prebrojavaju mora da se da otkup za Gospoda, kao što vidimo u tekstu. Videćemo kasnije u Bibliji, kad je David bio demonizovan, pa je uzeo da prebrojava narod bez da mu je Bog rekao, čak nije dao ni otkup, znači 2 u 1, i kasnije su mu se desile strašne stvari. Ovo su ozbiljne stvari. Moraš da slušaš šta Bog kaže ako hoćeš da uđeš u savez sa Njim, ako nećeš niko te ne prisiljava. Nije ovo ništa teško i komplikovano. Prebrojava se kad Bog kaže, kraj priče.

4. Moj. 4: 1-49 U ovom poglavlju ponovo imamo nabranje ljudi koji su bili u Levijevom plemenu. Celo červrto poglavlje se bavi nabranjem tih rodoslova.

4. Moj. 5: 1-4 Ovde čitamo o vrlo važnom konceptu kojeg je Bog dao, a to je koncept higijene. Oni koji su onečišćeni, oni koji su se onečistili sa mrtvacem, koji imaju izlive, koji su gubavi, oni moraju da se izoluju, mora da bude čistota u logoru, tu gde se živi. Oni koji su zaraženi treba da se odvoje u karantin. Krajem 14 veka je bila velika epidemija kuge u Evropi, tad je izginulo nekoliko miliona ljudi od kuge koja je bila posledica nehigijene. Međutim, oni koji su vrlo malo umirali od "Crne smrti" u drugoj polovini 14 veka su bili Jevreji, zato što su se oni držali zakona o higijeni koji su dati u Bibliji.

4. Moj. 5: 5-8 Vidimo kako treba da se primenjuje zakon, da se primenjuje pravda. Onaj ko je kriv treba da prizna počinjeni greh, i da nadoknadi za svoju krivicu u punoj vrednosti onome koga je ošteti, i da na to doda još 20% odnosno 1/5.

4. Moj. 5: 9-10 Svete stvari su one koje se daju za Gospoda. Znači, imaš prvenca, ti si ga otkupio, dao si određeni novac, piše tačno koliko se novca daje, to su simbolički iznosi, i sveštenici su od toga živeli. Prvenca od stoke daš svešteniku. Sve to što je bilo sveto, što se davalo za Gospoda, to se davalo sveštenicima. To je kao neka vrsta poreza, Bog te blagosilja i ti daš za promociju Božjeg dela.

4. Moj. 5: 11-15 Može da se desi da je neka žena učinila preljubu, ali da je niko nije video, i nije uhvaćena u preljubi, ni ona ni taj preljubočinac. Šta Bog ovde može da učini? Bog može da pusti ljubomoru na njenog muža, da on vidi da se ta žena čudno ponaša itd. Može da se desi i druga stvar, da tog muškarca opsedne demon, pa je on ljubomor na svoju ženu, a ona nije ništa loše uradila. To što se neko kurvao i niko ga nije video ne znači da neće biti otkriven.

4. Moj. 5: 16-18 Žena na koju je muž posumnjao se dovodi pred Gospoda, sveštenik je dovodi iako je zabranjeno da se ulazi u Šator od sastanka, osim ako Gospod to dozvoli, u ovom slučaju žena ulazi pred Gospoda, pred Šator od sastanka, tehnički gde se to izvodi nije toliko bitno, zatim žena uzima svetu vodu. Šta je sveta voda? Sve što se koristi u Šatoru od sastanka, računa se i dvorište, sve što je ograđeno u Šatoru od sastanka je sveto. Tu ne sme niko da prilazi osim sveštenika i onoga koga oni puste pod određenim okolnostima. I sve što se tu koristi, hlebovi su sveti jer je tu Gospod prisutan na poseban način, voda koja se tu koristi je sveta voda, nije to voda izvan Šatora od sastanka, nego u Šatoru od sastanka. Voda može da bude čista ili nečista, upadne leš u reku ta voda je čista, izbac se leš, ona je čista, ali ako upadne leš u čašu sa vodom, primer miš, ta voda je nečista. Da bi bila sveta voda, mora da bude čista i da bude u okviru Šatora od sastanka, odnosno Hrama.

Žena treba da uzme zemljanu posudu u kojoj je sveta voda i da u nju stavi prah sa poda svetog šatora.

4. Moj. 5: 19-22 Žena treba da popije tu gorku vodu, i ako nije učinila preljubu ništa joj se neće desiti. Međutim, ukoliko je učinila preljubu onda će da joj otekne stomak i da joj se bedra osuše. Fizički će da bude deformisana da će to svako moći da vidi.

4. Moj. 5: 23-31 Objašnjeno je kako se rešava problem sa preljubom ukoliko niko to nije video. Bog ima mehanizam kako može da se otkrije žena koja je učinila preljubu. Ona u ovom slučaju neće biti likvidirana, ali će biti osramoćena na jedan poseban način da će da joj otekne stomak i da će da joj se osuše bedra.

4. Moj. 6: 1-4 Postojali su ljudi koji su želeli da se posvete Gospodu na jedan poseban način. Običan čovek u narodu se bavi svakodnevnim poslovima, uglavnom su se bavili poljoprivredom, stočarstvom, bavili su se raznim zanatima itd. Uglavnom su tako prolazili njihovi dani. Jednom sedmično, na sedmi dan na Šabat nisu radili, i to vreme su na poseban način posvećivali razmišljanju o Bogu itd. Međutim, bili su ljudi koji su hteli na poseban način da se posvete Bogu, da istražuju Božju reč, da isčitavaju sve što piše u Božjoj reči. Tada nisu bile štamparije pa nisu bile knjige dostupne. Ručno su se prepisivale knjige Biblije, postojali su prepisivači tzv. "Masoreti", ljudi koji su prenosili Božju poruku. Oni su na pergamentima od kože prepisivali biblijski tekst. I postojali su ljudi koji su hteli da se uključe u rad (oni nisu bili Leviti), da uče Toru odnosno Božju nauku, da se tome posvete, oni se nisu preko dana bavili poljoprivredom, stočarstvom, kao njihovi rođaci, nego su najveći deo vremena posvećivali proučavanju Biblije, i radu za Božje delo na jedan poseban način koji su izabrali. Videćemo kako je bila država Izrael, u Jerusalimu su bili sveštenici, iz okolnih gradova i sela ljudi su često izabirali neke najbolje mladiće, obezbeđivali su sredstva za njih i slali su ih u Jerusalim da tamo uče od Levita koji su bili najobrazovaniji što se tiče Biblije, da od njih uče teologiju i da uče stvari vezane za Božji zakon itd. Kada su se posle izvesnog vremena obučili, oni su se vraćali u svoje selo i edukovali su ljude u svom mestu. Tako da biti "Nazirej" je bilo da se on posveti Bogu na poseban način. Taj koji se posvećuje Bogu ne sme da pije nikakvo opojno piće, ništa što je sa vinove loze, ne sme čak ni grožđe da jede.

4. Moj. 6: 5-7 Čitali smo ranije kako je sveštenicima bilo zabranjeno kad neko umre da dodiruju mrtvacu. U ovom tekstu sad vidimo da neko ko nije iz Levijevog plemena, a hoće da se posveti Bogu na poseban način, treba da poštuje principe duhovne i fizičke higijene kao sveštenici. Dakle, i oni koji nisu iz Levijevog plemena mogu da se posvete Bogu na poseban način, da istražuju, da čitaju, da se bave teologijom, da se potpuno tome posvete.

4. Moj. 6: 8-21 Ovo su propisi za nazireje koji se zavetuju da služe Gospodu na poseban način.

4. Moj. 6: 22-26 Bog kaže Mojsiju da prenese Aronu kako da blagosilja sinove Izraelove. Ovo je čuveni blagoslov koji se često izgovara u Izraelu. (Blagoslov HA BRACHA pesma na hebrejskom - Joshua Aaron).

4. Moj. 7: 1 Mojsije je pomazao i posvetio sveti šator sa svom njegovom opremom. Sada je to što je posvećeno, mesto gde je Bog prisutan na jedan poseban način.

4. Moj. 7: 2-88 Ovde se opisuje kako su Izraelci doneli priloge, ko je koliko doneo, bila je velika proslava, opisuje se kakva je bila proslava itd.

4. Moj. 7: 89 Kad god je Mojsije ulazio u Šator od sastanka da razgovara sa Bogom čuo se glas, svi u logoru su čuli glas, Bog je bio prisutan na poseban način, Bog mu je govorio sa poklopca na kovčegu zaveta, govorio mu je sa "kaporeta", što znači "pomirenje". Ključ je da se čovek pomiri sa Bogom tako što će da ukloni greh.

4. Moj. 8: 1-22 Ovde čitamo kako je Bog zapovedio Aronu da pali žiške na sedmokrakom svećnjaku, i Aron je to radio.

4. Moj. 8: 23-26 Na drugom mestu se kaže da Levijevi sinovi dolaze sa 20 godina da služe u Šatoru od sastanka, oni tu uče da rade i sa 25 godina stupaju u službu i služe dvadeset pet godina, ukupno do svoje 50-te godine. Posle pedesete godine oni više ne služe, na određeni način idu u penziju, oni su i dalje tu prisutni, pomažu itd., ali najodgovornije poslove oni ne rade. Dakle, od 25 do 50 godine Levijevi sinovi rade najodgovornije poslove kao sveštenici. Očigledno da je taj period kada su ljudi i intelektualno i fizički najsposobniji. Naravno da su oni sposobni i dalje posle pedesete godine, ali posle pedesete godine neka mlađi preuzmu malo fizikaliju, a ovi stariji će i dalje tu da pomažu, sugerišu, savetuju itd.

4. Moj. 9: 1-3 Treba da se praznuje Pasha, to je vrlo važno.

4. Moj. 9: 4-5 Praznuje se Pasha, međutim, postojali su neki koji nisu mogli da praznuju Pashu. Obeležavanje Pashe je obavezno za Božji narod u teokratskoj državi Izrael.

4. Moj. 9: 6-8 Postojali su oni koji su se onečistili sa mrtvacem, koji nisu mogli da praznuju Pashu, jer ko je nečist ne može da praznuje Pashu. Oni su se onečistili nenamerno, ali su hteli da praznuju Pashu i nisu znali šta da rade.

4. Moj. 9: 9-13 Onaj koji ne obeležava Pashu u teokratskoj državi gde je Bog prisutan na poseban način takav se likvidira. Ako nisi mogao da obeležiš Pashu četrnaestog dana prvog meseca uveče, nema problema, bio si nečist, bio si na putu, zateklo te, nisi mogao da stigneš. Za Pashu se ne planira putovanje, ali ako slučajno, viša sila, bolest itd., onda drugog meseca četrnaestog dana uveče prinesi Pashu. Evo, Bog kaže kako možeš da rešiš problem, ali oni koji su bili u mogućnosti da praznuju Pashu, a nisu je praznovali to je akt nepoštovanja Boga.

4. Moj. 9: 14 Pashu treba da drži, i onaj koji je Izraelac, i onaj koji je došao sa strane, koji nije Izraelac, ali je došao tu da živi po Božjim zapovestima, i on treba da prinese pashalnu žrtvu, kolje se jagnje itd.

4. Moj. 9: 15-23 Kada je uspostavljen Šator od sastanka, preko noći je iznad Šatora od sastanka bila vatra, a preko dana je bio oblak. Bog je na poseban način tu bio prisutan. Kad god bi se oblak podigao iznad Šatora Izraelovi sinovi bi odmah krenuli, a na mestu gde bi oblak stao tu bi se Izraelovi sinovi ulogorili.

4. Moj. 10: 1-4 Ovde Bog govori o korišćenju tzv. "srebrnih truba", ili "hacocra", što znači srebrna truba. U Bibliji se spominju tri vrste truba. Kada smo čitali o Jom Kipur, ili Danu pomirenja, tada se na trubni dan koristio "šofar", ovnujski rog. Postoji još jedna vrsta šofara, to je dugački rog od antilope koji se zove se "jovel".

4. Moj. 10: 5-8 Postoje različiti oblici zvuka u trube koji daju određeno značenje.

4. Moj. 10: 9 Ovde vidimo jedan praktičan primer korišćenja truba. Dolaze neznabožački narodi, napadaju Božji narod, samo treba da se zatrubi u trube koje će da oglase ratni poziv, i Gospod će doći da brani svoj narod. Naravno da Bog vidi da je Njegov narod napadnut, da ima problem, ne morate vi da trubite da bi Bog znao da vam treba pomoć, ali se trubi da se svi informišu da dolazi neprijatelj, i Bog dolazi da vas brani.

4. Moj. 10: 10 U vreme svojih svečanosti, kada su praznici, i na početku meseca duva se u trube. Kada dva svedoka u Izraelu vide mlad mesec, onda se duva u trube po celom Izraelu, da se zna da je to prvi dan sledećeg meseca.

4. Moj. 10: 11-13 Izraelci se kreću onda kada se oblak u kom je Bog bio prisutan na jedan poseban način iznad Šatora od sastanka podigao. Kad se oblak podigne sveštenici pakuju šator i opremu i kreću. Kaže se da su krenuli iz Sinajske pustinje prema pustinji Faran.

4. Moj. 10: 14-28 Ovde se opisuje koje pleme je išlo prvo, koje drugo, kojim su redom oni išli itd.

4. Moj. 10: 29-32 Izraelci se kreću kroz pustinju, ali taj teren oni ne poznaju. Mojsije je zamolio Hovava, sina Raguila, svog tasta, da ide sa njima jer su oni odlično znali taj teren. Hovav je hteo da ide kući, međutim, pošao je sa Mojsijem zato što je Gospod bio sa njima. Hovav je bio pobožan i razuman čovek i prihvatio je da krene sa njima. Videćemo u vreme cara Saula, da je dobro bilo što je Hovav to uradio, jer će se potomci Mojsijevog tasta, naseliti u jednom delu Obećane zemlje, i tu će kasnije biti zaštićeni od strane Izraelaca, neće biti na udaru kao što će ti satanisti koji su tu živeli biti na udaru. Hovav je pošao sa njima da im pokaže put kroz pustinju da ne bi oni lutali, naravno da im je mogao i Bog sve da pokazuje, ali kad god imamo

mogućnosti da mi uradimo, da mi završimo neki posao, ne treba Boga da zovemo za stvari koje mi možemo da završimo.

4. Moj. 10: 33-34 Krenuli su od gore Gospodnje, to je planina Horiv u Saudijskoj Arabiji.

4. Moj. 10: 35-36 Mojsije je stalno blagosiljao Boga za sve dobro što je za njih uradio.

4. Moj. 11: 1-3 Narodu se nije svidelo što je sa Gospodom, stalno su se žalili kako im je teško. Kako je izraelski logor išao, po tri plemena sa sve četiri strane oko Šatora od sastanka, ovi pobunjenici se nisu skupljali u sredini, tu gde je Šator od sastanka, nego tamo negde na krajevima. Tu su se oni skupljali i gundali kako im je teško. Bog je pustio vatru i spalio neke od njih na kraju logora. Mojsije se molio da se oganj ugasi, i Bog je uslišio njegovu molitvu. To dosta podseća na mnoge današnje porodice, kad imate tu oca koji hoće da pravi red, disciplinu, i da mu deca budu vaspitana, a majka je malo mekša, i onda deca trče kod majke, zato što je otac malo "siledžijski" nastrojen. Postoje i situacije gde je majka stroga, a otac popustljiv, iako je to ređa situacija.

4. Moj. 11: 4-6 "Ko će nam dati mesa da jedemo?", hoće meso da jedu. Kad pogledate današnje restorane tu se samo meso služi. Kad bi u restoranu pitali da li ima nešto da se jede bez mesa, oni bi vas gledali kao da niste normalni. "Dobro se sećamo riba koje smo zabadava jeli", kako izmišljaju, kako lažu. Oni tuguju za ropstvom u Egiptu. Nisu oni jeli ništa zabadava, nego su bili šibani i jeli su ono što im se da.

4. Moj. 11: 7-9 Izraelcima se ne sviđa "mana", ne sviđa im se hrana koju je Bog dao, to isto imate i danas. Bog je dao ljudima da se hrane biljnom hranom, čovek je po anatomiji biljojed, ali to se njima ne sviđa, oni hoće da jedu meso. Vi kad dođete u zatvor, tamo se služi meso. Doručak je neka mesna preradevina tipa mesnog nareška, slanine, viršle, za ručak obavezno meso, večera isto meso, nema obroka da nije bez mesa.

4. Moj. 11: 10-15 Mojsiju je bilo teško sa ovim razbojnicima, i on se žali Bogu da ne može da vodi ovaj narod. On se molio Bogu da ih Bog ne uništi, ali onda kaže Bogu da ne može to da podnese. Ovaj problem koji je imao Mojsije sa narodom je isti problem koji su imali vladari svih država tokom ljudske istorije. Narod hoće destrukciju, i tu mora čvrsta ruka, ili da im ispunjavaš želje, daješ im sve što hoće, kao u demokratiji, ili čvrsta ruka.

4. Moj. 11: 16-20 Bog kaže Mojsiju da dovede 70 ljudi, da ne mora Mojsije sve da radi, i kao što ćemo videti, teokratska država, u kojoj je Bog car, je uređena kao vojna formacija. Postoji general armije, prvi čovek armije, ispod njega postoje ljudi koji imaju odgovornost nad manjim ili većim brojem ljudi. Postoje ljudi nad 10, 50, 100 i 1000 ljudi nad kojima su zapovednici. U ovom slučaju, Bog kaže da Mojsije izabere 70 ljudi odnosno starešina koji će mu pomagati u radu sa narodom, i to je upravo ono što je Mojsijev tast, kao što

smo ranije čitali rekao Mojsiju. Mojsije je to u jednom trenutku primenio, međutim, kasnije je odustao od toga, ali evo, Bog mu to ponovo ponavlja. Bog kaže da će dati narodu da jede mesa dok im na nos ne izađe.

4. Moj. 11: 21-23 Mojsije je maloveran. Mojsije pita Boga: "Zar ćemo svu stoku da pokoljemo i sve ribe iz mora da pohvatamo? Ima nas šesto hiljada vojno sposobnih, a gde su žene, deca i ostali?" I to je ona priča kad je Isus bio na zemlji, i bilo je veliko mnoštvo ljudi koje je došlo da sluša Isusa. Bili su sa Njim ceo dan, i ogladneli su. Isusu su rekli kako je narod gladan, a On im kaže da im daju da jedu. Rekoše mu: "Kako da im damo kad imamo samo dve ribe i pet hlebova?" I onda je Isus umnožio te ribe i hlebove da su se svi najeli i još je preteklo hrane.

4. Moj. 11: 24-25 Kaže se da je Bog uzeo svoj Duh, koji je bio na Mojsiju, i stavio ga na svakog od sedamdesetorice starešina. Bog ih je svojim Duhom na poseban način nadahnuo. U tekstu se kaže da su oni počeli da se ponašaju neobično, kao proroci kad padnu u proročki zanos. Videćemo kasnije u biblijskom tekstu, kako je Bog na poseban način nadahnjivao biblijske proroke i biblijske ličnosti, ali u ljudskoj istoriji, postoje istorijski podaci, kada je Bog razgovarao sa nekim ljudima u istoriji, kako izgleda to kada se Božji Duh spusti na nekog čoveka koji je pobožan preko koga Bog želi neku poruku da prenese ljudima. To je nešto slično, kao što ćemo čitati, kada se apostol Pavle (Savle) u pustinji na putu za Damask susreo sa Isusom. Svi ljudi koji su tada bili sa Savlom nisu čuli glas Isusa koji je pričao sa njim, kasnije će postati apostol Pavle, do tada je bio progonitelj hrišćana. To je bilo neverovatno iskustvo za one koji su sa strane gledali. On kao da je bio u nekom transu, u tom razgovoru čovek kao da se ukoči, apostol Pavle o tome kasnije govori, kaže da je bio prenet u duhu do trećeg neba gde je razgovarao sa Gospodom, jer Gospod ima nešto da mu kaže, i da vidi neke stvari koje Bog želi da mu kaže. Ili kad ima viziju, onda je to jedno stanje kada on vidi, kao što je apostol Pavle u pustinji video Isusa i sa Njim pričao, a ovi drugi su posmatrali šta se tu dešava. To je za njih bilo neobično. Njegov duh izađe iz tela, taj duh čini njegov karakter, tu su njegove emocije, memorija, ono što on jeste, njegovo telo i dalje funkcioniše ali on kao da se ukoči. To su ovako iskustva nekih ljudi, vrlo retkih ljudi u istoriji. Takođe, nakon Isusovog vaskrsenja, kada se Sveti Duh spustio na apostole, desilo se nešto slično.

4. Moj. 11: 26-30 Mojsije ovde kaže kako bi bilo dobro kad bi Bog svoj Duh stavio na sve ljude među Izraelcima, ali to nije moguće zato što ljudi ne žele Boga, a Bog ne želi nikoga na silu da prisiljava da bude neko preko koga će Bog da radi, i da deluje na jedan poseban način da podučava druge ljude. Ovde možemo da čitamo kako je Isus Navin bio od malih nogu pored Mojsija, i kako ga je Bog pripremao, jer će Isus Navin nakon Mojsijeve smrti da preuzme vođstvo nad narodom.

4. Moj. 11: 31-33 Kaže se da je Gospod poslao prepelice oko logora na jedan dan hoda. Jedan dan hoda je otprilike 40 kilometara. Znači, na 40 km od logora su bile prepelice. Međutim, šta se desilo? Oni su to tako halapljivo jeli, "meso im je još bilo među zubima, nisu ga ni sažvakali, kad se Gospod žestoko razgnevio na narod." Jeli su tako proždrljivo da je to bilo strašno, i Gospod je udario narod veoma velikim pomorom.

4. Moj. 11: 34-35 Bog je pobio jedan broj ljudi, zbog tog svog proždrljivog načina kako su se ophodili prema toj hrani koju im je Bog dao, kako su bili alavi i destruktivni. Tu su bili sahranjeni. Vidimo kako Bog muči muku sa ljudima, i tako je kroz celu istoriju nakon pobune Adama i Eve.

4. Moj. 12: 1-3 Ovo je vrlo poučno da vidimo ko se još buni. Ne buni se samo narod, jer narod se uvek buni. Mojsijev rođeni brat Aron, i Mojsijeva rođena sestra Marija su se pobunili protiv njega, najbliži saradnici. Zašto su se pobunili? Našli su razlog, manu, "manolozi". Zato što je on uzeo ženu iz Husa. Hus je drugo ime za Etiopiju. Vrlo moguće da je ovo bila druga Mojsijeva žena, jer prva žena je bila ćerka madijanskog sveštenika. Kakve to veze ima što je ona iz Etiopije? Pa jel starešina Judinog plemena bio Halev, od Kenezeja, tamo nekog neznabožackog naroda, kakve veze to ima, čovek je bio dobar. Mi smo videli da je prva Mojsijeva žena spasila Mojsijevog sina jer je bio neobrezan. Mojsije je bio najkrotkiji čovek na zemlji, ali smo ranije videli da je malo bio nezgodan.

4. Moj. 12: 4-8 Pazite šta Bog kaže pobunjenicima Aronu i Mariji. Kaže: "Da se među vama", postoji Mojsije i postoje svi ostali, "da se među vama ostalima pojavio prorok, Ja bih mu se javio u viziji, u snu bi mu govorio, ali tako nije sa Mojsijem, sa njm pričam licem u lice. Kako ste se usudili da pričate protiv čoveka sa kojim Ja govorim licem u lice?" Mojsije je bio privilegovan od strane Boga na poseban način.

4. Moj. 12: 9-13 Bog se obratio Aronu i Mariji. Kaže: "Vi hulite na mog najbližeg saradnika, sa kim ja pričam licem u lice", oni su ćutali. Tekst kaže: "Tada se Gospod žestoko razgnevio na njih i otišao." To je najveća kazna koja može da se desi čoveku, da Bog ode od njega. I šta se dešava kad Bog ode od čoveka? On se raspada! To je ono što Isus govori, da bez Njega ne možemo činiti ništa. Ovo je poruka svim ljudima. Hoćeš da živiš nemoralno, hoćeš da živiš destruktivno, videćeš šta će ti se desiti, teraš Boga od sebe. Kad se Bog odvoji od tebe, onda ne znaš šta će ti se desiti, onda si nagrabusio. Kad je Bog otišao, Marija je postala gubava, počelo je telo da joj se raspada. Aron je molio Mojsija da se moli Bogu. Nije Aron uzeo da se on moli Bogu, i to je ta priča kad Sotona prvo ljude nagovori da čine greh. Kad ljudi počine greh, onda im Sotona kaže da im nema spasa, da to što su uradili to im Bog nikad neće oprostiti, nemoj da si se usudio da se Bogu obraćaš u molitvi. To nije biblijski koncept. Biblijski koncept je, pogrešio si, pokaj se, nemoj to više da radiš i biće ti oprošteno. Aron nije imao hrabrosti da se obrati

Bogu i da moli oprostaj, nego je molio Mojsija da se on moli. Mojsije se pomolio.

4. Moj. 12: 14-16 Bog kaže Mojsiju: "Da joj je otac pljunuo u lice, zar ne bi bila posramljena sedam dana?" Zamislite kakvu hulu treba da uradi ćerka da je otac pljune u lice, ovo je stilska figura, da se to desilo da je pljune, ona bi bila nečista sedam dana, jer je učinila gadnu stvar, ne mora da znači doslovno pljuvanje. Bog je ispunio Mojsijevu molitvu. Marija je bila izvan logora sedam dana i izlečila se. Šta god je Mojsije tražio Bog mu je ispunio kad god je to mogao. Ima stvari koje Gospod ne može da ispuni. Ne može Gospod da radi nešto što je suprotno Njegovom biću, ne može Bog da radi nešto što je zlo, a može dobru stvar da uradi lakšim i težim putem, i Bog najčešće radi težim putem.

4. Moj. 13: 1-3 Izraelci dolaze pred Obećanu zemlju, treba da uđu u Obećanu zemlju. Treba da se uzme po starešina iz svakog plemena njih 12, da odu i da vide kakva je Obećana zemlja.

4. Moj. 13: 4-16 Ovde se nabraja ko su bili starešine od svakog plemena.

4. Moj. 13: 17-20 Mojsije ih šalje da izvide zemlju. Kaže se da je tada bilo vreme prvom grožđu. Na našim podnebljima grožđe bude na leto/jesen.

4. Moj. 13: 21-24 Kaže se da su odrezali jedan grozd i da je on bio toliko veliki da su ga dvojica nosila na motki. Ako pogledate flaše ovih alkoholnih vina, imate sliku gde dva dečaka nose motku, jedan ide napred, jedan nazad, a između jedan veliki grozd. To je slika kad su ovi došli u Obećanu zemlju.

4. Moj. 13: 25-29 Vratile se uhode i kažu da je zemlja stvarno rodna. Koristi se ta stilska figura "tamo teče med i mleko." Ljudi su te stvari oduvek voleli, med i mleko. Nisu govorili žito i jabuke, žitarice su strateška namirnica, nego med i mleko. Čovek je jedini sisar koji pije mleko nakon što ga majka odbije od dojke. Više od pedeset posto svetske populacije ne može da pije mleko, zato što nema enzim za varenje mlečnog šećera. Med je prost šećer, to je hrana za pčele, može da se koristi u malim količinama. Najbolji zaslađivači su složeni šećeri kao što je voće. Uhode kažu da jeste dobro ono što su videli ali narod koji je tamo je jak, u prevodu, bolje da ne idemo tamo loše ćemo da prođemo.

4. Moj. 13: 30-33 Ove starešine koje su izvidile Obećanu zemlju su pronele loš glas, kažu da ta zemlja gde Mojsije hoće da ih odvede proždire svoje stanovnike, tamo je opasno. Ovo su bile starešine plemena, a zamislite kakav je tek narod bio maloveran i preplašen.

4. Moj. 14: 1-4 Mojsije, Isus Navin, i Halev, kažu narodu da idu u Obećanu zemlju. Narod im ne veruje zato što su ostale starešine poplašile narod sa svojim izveštajem, sa svojim viđenjem stvari, sa svojim neverovanjem u Boga. Narod plače, boji se da uđe u Obećanu zemlju, kaže da je bolje da su pomrli u egipatskoj zemlji ili ovoj pustinji. Bog će im ispuniti želju.

4. Moj. 14: 5-9 Kad su ovi razbojnici skočili da se vrate u Egipat, Mojsije i Aron su klekli da ih mole, govorili su im da je Gospod sa njma, a Isus Navin i Halev su pocepali svoju odeću, to je simbol cepanja srca, kad se desi neka strašna hula.

4. Moj. 14: 10 Kad su ovi klekli da ih mole, rulja je skočila da ih kamenuje. Oni bi ih kamenovali da se Gospod nije umešao.

4. Moj. 14: 11-12 Bog kaže Mojsiju da će da počisti ovu bandu, a od njega će da napravi novi narod, kao što je od Avrama napravio narod, za čas prođe sto, dvesta godina.

4. Moj. 14: 13-19 Oni hoće da ubiju Mojsija, a Mojsije se moli za njih. Videćemo kasnije, hiljadu godina od ovog događaja kada je Isus Hrist bio razapinjan, On se isto molio za svoje neprijatelje. On ih sažaljeva, on ih ne prezire, to su mučenici, zlikovci, ubice, kurvari, proždrljivci, to su bolesnici, njih treba sažaljevati, treba se moliti Bogu za njih, da im Bog oprost i da ih spase ako je ikako moguće.

4. Moj. 14: 20-25 Bog kaže Mojsiju: "Opraštam zbog tebe, zbog tebe ću da im oprostim, neću da ih pobijem, ali neću da ih uvedem u Obećanu zemlju." Bog će uvesti u Obećanu zemlju samo Isusa Navina i Haleva, i njihove potomke.

4. Moj. 14: 26-30 Bog se zaklinje i kaže: "Tako ja bio živ", i to je zakletva koja se spominje u Bibliji, "Tako živ bio Gospod." Bog im ispunjava želju, jer su hteli da pomru u pustinji, neće ih pobiti odmah, jer je Mojsije molio za njih, ali će dobiti to što su tražili kroz određeni vremenski period. Ali to za Navina i Haleva ne važi, a za sve ostale od dvadeset godina pa navíše se to odnosi.

4. Moj. 14: 31-34 "Vi ste mene oterali od sebe", kaže Bog, "vaši sinovi zbog vaših prestupa ne mogu sad da uđu u Obećanu zemlju." To je isto kao danas kad roditelji naprave incidente, podignu kredite koje deca moraju da vraćaju, ili naprave neku drugu štetu, kockarske dugove, ili im prenesu neku lošu naviku, pogrešno ih nauče itd. Četrdeset godina će biti u pustinji, da tu pomru jer su to tražili. Bog je odložio za četrdeset godina ulazak u Obećanu zemlju. "Vi ćete da pomrete u pustinji, a vašu decu ću da uvedem", kaže Bog.

4. Moj. 14: 35-38 Bog ponavlja da svi oni koji su se pobunili pomreće u pustinji.

4. Moj. 14: 39-43 Izraelci su napustili Božju goru, tu gde su se sreli sa Gospodom, i došli na drugo mesto. Sad ovi pobunjenici jadikuju, vide da su pogrešili, i žele da se vrate na Božju goru, tamo gde je On bio. Mojsije im kaže da ne idu tamo jer su tamo Amaličani i Hananci koji će ih odvaliti. Oni su bili uporni da idu, sve kontra.

4. Moj.14: 44-45 Radili su kako ne treba, to je njihov način službe Bogu. Oni služe Bogu, ne onako kako On kaže, nego kako oni misle da je ispravno, i to je obrazac kakav danas imamo. Ko danas čita Bibliju i živi po Božjoj reči?

4. Moj. 15: 1-31 Bog daje zapovesti za žrtveni sistem. On stalno ponavlja taj koncept pokajanja, pomirenja sa Bogom, to se stalno ponavlja u Bibliji. Dakle, ovde su opisani žrtveni sistemi i kako ljudi da se pomire sa Bogom, ne samo kroz pokajanje nego i kroz određene rituale koji ukazuju na Božji Plan Spasenja.

4. Moj. 15: 32-36 Šabat je uspomena na stvaranje. Onaj ko radi na Šabat, on svedoči da Bog nije stvorio za šest dana. Jedan čovek je radio na Šabat, za šta je u teokratiji po Bibliji propisana smrtna kazna. Ljudi sa niskim moralnim kriterijumima bi rekli da je fanatizam ubiti čoveka zbog toga što je radio na Šabat. Mi danas imamo u školama da se uči da Bog ne postoji, da je čovek postao od majmuna. To je viši nivo pobune protiv Boga. U teokratiji, ljudi su znali da Bog postoji, ljudi su videli da Bog postoji, onaj ko negira da je Bog stvorio ovaj svet, ko negira da postoji Tvorac, vidimo i u ovom tekstu kako prolazi, biva kamenovan. Postoje različite tehnike, u Bibliji se koristi, u našem prevodu termin "ide pod mač", može mačem da bude likvidiran, a može i kamenovanjem.

4. Moj. 15: 37-41 Ljudi su nekada imali onu odeću kao pončo, iz jednog dela platno koje po sredini ima izrez, to se navuče preko glave i spusti sa jedne i druge strane tela, to ide i preko ruku, onda se veže kanapom oko struka. Na krajevima te odeće odnosno košulje, na četiri kraja su se stavljale rese, i među tim resama je bila jedna plava nit. Bog je rekao da svaki put kad se oblačiš, a to radiš ujutro, i kad se svlačiš, uveče pred spavanje, ti gledaš tu svoju košulju i vidiš te rese. I kada gledaš u tu plavu nit i te rese, treba da se sećaš, da te te rese podsećaju da živiš po Božjim zapovestima. Bog je stalno davao te neke poštapalice da nas podsećaju. Bog figurativno kaže i da se Njegove zapovesti napišu na dovratcima svojih vrata, neki su to radili i doslovno itd. Neki nose rese spolja da svi vide, rese se nose ispod pantalona. Ova zapovest je data kao savet, da te podseća, ali naravno oni koji su marljivi i odgovorni njima ne trebaju rese da ih podsećaju. U svakom slučaju, to je dobra poštapalica da nas podseća.

4. Moj. 16: 1-3 Korej je ime za jednog od najvećih pobunjenika u istoriji. Korej je bio iz Levijevog plemena odakle su sveštenici. Tu je bio i neki On koji je bio Ruvimov potomak, Ruvim je bio prvenac Jakova, kasnije mu je oduzeto prvenaštvo. Korej je ustao protiv Mojsija sa 250 starešina, nisu to bili obični ljudi nego starešine. Govore kako su svi oni sveti i da Mojsije i Aron ne treba da se uzvisuju nad svima njima. Oni su kao sveti, a neće da uđu u Obećanu zemlju, idu da ratuju protiv Amaličana, a Bog im govori da ne idu, sve kontra. Korej se buni, okupio ekipu uglednih ljudi, ovo je vrlo važan događaj, to imate i danas, ugledan čovek, stručnjak, profesor, doktor, akademik, i za njim ide rulja bez mozga. Ovde vidimo kako se Bog sa njima obračunava, ovo je slika današnjih pobunjenika, eksperata, stručnjaka, da vide šta će da im se desi.

4. Moj. 16: 4-7 Pobunjenici su bili ljubomorni na Mojsija što je mogao da uđe u Šator od sastanka i da priča sa Gospodom. Aron je bio prvosveštenik koji je jedini mogao da uđe u odeljenje Svetinje nad svetinjama. Ova rulja je htela da i ona ulazi u Svetinju nad svetinjama, tačno se znalo ko sme da nosi kadionicu, hoće i Korej da nosi kadionicu, kaže: "I ja sam svet", hoće da bude u Božjem prisustvu, razbojnik.

4. Moj. 16: 8-11 Mojsije ih moli da se pokaju, da se vrate. Korej i ekipa su bili iz Levijevog plemena, ali im je bilo malo to što su od Boga izabrani da budu sveštenici, oni su hteli privilegije koje su imali Mojsije i Aron.

4. Moj. 16: 12-14 Mojsije poziva pobunjenike da se dovedu u red, ali oni se oglašuju na njegov poziv. Oni optužuju Mojsija kako izigrava kneza nad njima 2. Moj. 2: 13-14, i kako ih je izveo iz Egipta gde teče med i mleko kako bi ih pobio u pustinji. Mojsije ih spašava, izvodi iz ropstva, a oni viču kako hoće oči da im iskopa.

4. Moj. 16: 15-22 Korej je skupio bandu na ulazu Šatora od sastanka da likvidiraju Mojsija i Arona, ali tada se pojavio Gospod u oblaku. Pazite sad šta Bog kaže Mojsiju i Aronu, ovo je vrlo aktuelno i danas za svakoga od nas. "Odvojte se od tog zbora da ih odmah pobijem", kaže Bog. Ako se ne skloniš od pobunjenika, razbojnika, ludaka, ubica, koljača, kurvara, ako se ne skloniš od njih izginućeš. Aron i Mojsije padaju na kolena i mole Gospoda za ove pobunjenike. Mojsije pita Gospoda zašto hoće da ih sve pogubi zbog greha jednog čoveka. Nije ovde samo Korej kriv, nego i svi koji ga podržavaju.

4. Moj. 16: 23-27 Bog kaže Mojsiju da se sklone od Korejevih, Datanovih, i Avironovih šatora. Datan i Aviron su stali na ulaze od svojih šatora, oni se ništa ne kaju, i dalje se bune, umesto da kažu: "Izvini Gospode, pogrešili smo", tu su i njihove žene koje ih podržavaju, i njihova deca koja su kao i oni. Deca ne znaju, ali uče se naopako.

4. Moj. 16: 28-30 Mojsije je rekao da ako ovi pobunjenici umru na način kakav je dosad viđen da ljudi umiru onda ga nije poslao Gospod. Međutim, ovi ljudi su umrli tako što se otvorila zemlja i oni su živi otišli u grob. To je bio dokaz da su ti ljudi prezreli Boga i da je Mojsije bio poslat od Boga. I danas imate širom sveta da se zemlja otvara, ali to je samo zagrevanje. Ne radi Bog to zato što uživa u tome, nego zato što ljudi to prizivaju, ljudi to hoće, oni hoće destrukciju.

4. Moj. 16: 31-35 Ovu trojicu: Koreja, Datana, Avirona, vođe pobunjenika i njihove šatore, zemlja je otvorila usta i progutala ih, a ovih 250 starešina koji su nosili kadionice, njih je Bog vatrom spržio.

4. Moj. 16: 36-40 Mojsije je rekao Eleazaru sinu sveštenika Arona da pokupi tih 250 kadionica od tih bandita koji su izginuli, da ih prekuje i time obloži oltar kao svedočanstvo Izraelovim sinovima da niko iz običnog naroda, niko ko ne pripada Aronovom potomstvu, ne sme da pristupi da prinosi kàd

pred Gospodom. Samo Aronovi potomci mogu da budu prvosveštenici, dok svi ostali iz Levijevog plemena mogu da budu sveštenici.

4. Moj. 16: 41-42 Sutrada, ceo zbor Izraelovih sinova je ponovo počeo da gundā protiv Mojsija i Arona, kako su oni krivi što su izginuli "nevinii" ljudi. Međutim, Bog se ponovo umešao. Čitali smo ranije, kad Bog šalje Mojsija da uradi neki zadatak, On mu kaže da šalje anđela svog pred njim da ga vodi i da ga čuva. Bog kaže: "Ne može ti niko ništa, Ja te čuvam", kasnije ćemo videti da je taj anđeo Gospodnji sam Isus Hrist.

4. Moj. 16: 43-50 Bog priča sa Mojsijem, On neće da deluje bez Mojsijevog dopuštenja, koliko On uvažava Mojsija. Međutim, Gospod se žestoko razgnevio, pomor među narodom je već počeo. Mojsije brže bolje šalje Arona da se moli za njih, da uzme kadionicu i u nju stavi vatru sa olatara i kàd, i počne vršiti obred očišćenja za narod da bi pošast prestala. U Bibliji je kàd simbol molitava svetih. Kàd ukazuje na molitve, na ugodan miris. Šta je ugodan miris pred Bogom? To su molitve, kad Njegov narod traži od svog Oca da ih štiti na poseban način. Bog neće nikome da krši slobodnu volju, ali ako ga pozoveš On je tu bez oklevanja. Mojsije se moli za ove koji su hteli da ga kamenuju, on im oprašta, on ih sažaljeva, on sažaljeva svoje neprijatelje, to su duboko nesrećni ljudi. Na kraju je Bog uslišio Mojsijevu i Aronovu molitvu tako što je izginuo samo manji broj pobunjenika, inače hteo je sve da ih pobije.

4. Moj. 17: 1-5 Bog kaže Mojsiju da od svakog plemena uzme po jedan štap, ima dvanaest plemena, i da na štapu napiše ime plemena, a na štapu za Levijevo pleme da se napiše Aronovo ime. Tih dvanaest štapova treba staviti pred kovčeg zaveta, tu gde sme da uđe samo Mojsije i Aron. Bog kaže da će učiniti da jedan od tih dvanaest štapova procveta. Bog će učiniti čudo na jedan miran i poseban način da ljudi ne bi gundali protiv Njega.

4. Moj. 17: 6-9 Od jednog drveta koje je odsečeno, na kojem je pisalo Aron, Mojsije je video da je to drvo procvetalo, pojavili su se pupoljci, i pojavio se badem kao zreo plod. Taj štap se zove bademov štap, i on stoji ispred kovčega zaveta, neki smatraju da stoji u kovčegu zaveta, tu je bila i ona posuda sa manom.

4. Moj. 17: 10-11 Bog je taj što čini da štap procveta, ne to što sunce sija, Bog je uspostavio sunce, On je uspostavio te procese u biljkama. Te biljke mogu da procvetaju i daju plod i bez sunca Božjim delovanjem. Bog može da deluje preko sunca, zemlje, vazduha itd., a može i On da direktno deluje. Kao što Bog može da stvara ljude preko roditelja, to se zove rađanje, tako može da ih stvori kao što je stvorio Adama i Evu bez roditelja, i to se zove stvaranje. Nisu Bogu potrebni roditelji da bi stvorio ljude.

4. Moj. 17: 12-13 Ovi pobunjenici su hteli da oni budu kao Mojsije i Aron, da oni budu prvosveštenici, da ulaze u Svetinju nad svetinjama kad oni hoće. Bog im je poručio sa čudima koje je učinio da se ne približavaju Njegovom

Hramu kako oni hoće jer će mnogo loše da prođu. Zemlja je progutala Koreja i njegove bandite, a Arona je Bog uzvisio na jedan poseban način, i pokazao da njegov štap na kojem piše "Aron" je štap koji se čuva ispred Svedočanstva, neki smatraju da je u kovčegu, i da nije uvenuo, da još uvek postoji. Ako se jednog dana, u vremenu koje je ispred nas, bude otkrio kovčeg zaveta, što je vrlo realno, onda ćemo moći da vidimo da li je tamo taj štap i posuda sa manom koji se čuvaju.

4. Moj. 18: 1-19 Ponovo se ponavljaju zapovesti vezane za sveštenike i za ono što je povezano sa Šatorom od sastanka, kasnije Hramom. Bog više puta naglašava neke stvari zato što su važne.

4. Moj. 18: 20 Bog se obraća Aronu i Levijevom plemenu šta da rade kada dođu u Obećanu zemlju. Kada se bude delila zemlja Levijevo pleme neće dobiti komad zemlje. Nekada je koncept ekonomije bio ako imaš zemlju onda imaš ekonomiju, ako imaš zemlju onda si bogat. Na zemlji možeš da proizvodiš hranu, da se baviš stokom itd. Biblijski koncept je da imaš komad zemlje, ako imaš komad zemlje možeš da se prehraniš. Današnji koncept je da imaš diplomu, ako na zemlji propadneš da možeš negde da se zaposliš. Bog kaže Aronu i Levijevom plemenu da će da dobiju jedno posebno nasledstvo, duhovno nasledstvo, duhovno bogatstvo. Leviti će imati privilegiju da rade u Šatoru od sastanka, odnosno u Hramu koji će biti sazidan, i tu neće niko smeti da dođe, tu gde Leviti budu radili. Bog će biti u njihovom neposrednom prisustvu, On će biti njihovo nasledstvo. Ništa materijalno nećete oskudevati, moćićete da imate puno dece itd., ali nećete se baviti materijalnim stvarima, da se materijalno bogatiš, nego ćeš se baviti duhovnim stvarima, što čoveka mnogo više ispunjava nego materijalne stvari.

4. Moj. 18: 21 Svi Izraelci osim Levita treba da daju desetak Levitima. To nije zapovest obavezno ko ne da desetak taj će da pogine. To je na dobrovoljnoj bazi, da li poštuješ Boga ili nepoštuješ. Ako poštuješ Boga izdvajaš desetak za sveštenike u Šatoru od sastanka odnosno Hramu. Dakle, za one koji rade Božje delo odvajaj desetak. Nije pod moranjem, ali je preporučljivo za tvoje dobro. Isto kao što nije moranje ni da se zdravo hraniš i živiš, ali ako ne budeš poštovao zakone zdravlja propašćeš. Ako ne budeš poštovao zapovest o desetku, onda oni koji treba da brinu o duhovnom zdravlju države, odnosno naroda, neće moći da funkcionišu.

4. Moj. 18: 22-24 Leviti odgovaraju za prestupe naroda. Oni tamo prinose žrtve, oni su tamo neko ko pomiruje narod sa Bogom. Kako se narod ili čovek pomiruje sa Bogom? Tako što otklanja greh. Greh je ono što stvara nesklad, nemir, između čoveka i Boga. Leviti treba da se bave prestupima naroda, naravno onim prestupima koje oni priznaju. Ljudi koji ne priznaju svoje grehe njima ne može da se oprosti.

4. Moj. 18: 25-26 Desetak što su Leviti dobili od naroda, deseti deo od toga su trebali da daju za Gospoda, desetak od desetka, za potrebe i troškove Šatora od sastanka, odnosno Hrama.

4. Moj. 18: 27-29 Znači, i sveštenici daju desetak od onoga što dobiju, to će dati prvosvešteniku Aronu, ali njihovo nasledstvo je duhovno nasledstvo, i to je najveće blago, duhovno blago. Isus kaže da treba da se ulaže u stvari koje ne mogu da propadnu, koje ne mogu crv i miš da pojedu.

4. Moj. 18: 30-32 Ponavlja se ova zapovest vezano za ovo što je dosad čitano.

4. Moj. 19: 1-22 U ovom 19-tom poglavlju se ponovo govori o jednom obredu vezano za tzv. "crvenu junicu", oko kojeg su se pravile razne priče i u Izraelu među nekim religioznim fanaticima itd. Ponavljaju se neke stvari oko žrtvenog sistema koji je generalno objašnjen. Ovde se sad daju neki novi detalji vezano za žrtveni sistem, ali za razumevanje cele priče to sad nije važno. 4. Moj. 19: 20, ovde se govori koliko je bitan taj koncept čistoće u Božjem prisustvu. Bog nikoga ne tera da bude u Njegovom prisustvu. Ako hoćeš da budeš u Božjem prisustvu, da te Bog štiti, da te Bog vodi, da imaš blagoslove od Boga, treba da uradiš jedan mali korak, a to je da vodiš brigu o higijeni, fizičkoj i duhovnoj. Ako nećeš da vodiš brigu o svojoj fizičkoj i duhovnoj higijeni nemoj da prilaziš Gospodu, u smislu Šatora od sastanka, u smislu Hrama. Možeš ti da živiš u svom domu, domaćinstvu, u svojoj državi, ne moraš da živiš u Obećanoj zemlji, možeš da živiš u državi Moav, Edom, Egiptu, ali ako hoćeš da pristupiš Šatoru od sastanka, ako hoćeš da pristupiš Hramu, moraš da budeš čist. Moraš da se kupaš, ne možeš da prizivaš demone, ne možeš da nosiš talismane oko vrata i predmete za prizivanje demona, nemoj to da radiš jer ćeš da pogineš. Ne traži Bog da pereš ruke svaka dva minuta i da se špricaš sa dezodoransima. U Bibliji se spominje jedino sredstvo očišćenja, a to je voda, i spominje se pepeo. Ljudi su koristili pepeo tokom istorije i za pranje tela, i za pranje kose, i za pranje veša, za pranje svega.

4. Moj. 20: 1-6 Ceo zbor Izraelovih sinova stigao je u pustinju Zin. Tu je umrla Marija. Pošto nije bilo vode za zbor, čim im nešto fali odmah pobuna protiv Mojsija i Arona. Kad su ovi skočili na njih, Mojsije i Aron su odmah došli kod Gospoda da traže pomoć.

4. Moj. 20: 7-8 Gospod kaže Mojsiju da uzme svoj štap i sazove zbor, i da pred njihovim očima Mojsije i Aron kažu steni da im da svoju vodu i napoji zbor i njihovu stoku. Bog im kaže: "Recite steni." Zašto je ovo bitno? Bio je jedan sličan događaj kad su Izraelci kukali i tražili vodu. 2. Moj. 17: 1-6, ovde Bog kaže Mojsiju da udari stenu. Onda je trebalo udariti stenu, a sada se traži da se progovori steni. Neko će da kaže kakve to veze ima?

4. Moj. 20: 9-11 Mojsije i Aron su sazvali zbor pred stenu, i Mojsije im se obratio: "Slušajte buntovnici!", Mojsije se iznervirao pa je neoprezno izgovorio:

“Hoćete li da vam iz ove stene pustimo vodu?”, naravno da Mojsije ne može da pusti vodu iz stene bez Boga. Mojsije udara dva puta štapom po steni i iz nje potiče voda, ovo je bila još jedna Mojsijeva nepažnja. Bog mu kaže da progovori steni, a on udara štapom dva puta u stenu.

4. Moj. 20: 12-13 Bog ih je sačekao da se lepo napiju vode pa je rekao Mojsiju i Aronu: “Zato što mi niste verovali nećete odvesti ovaj zbor u Obećanu zemlju”, u prevodu, bićete kažnjeni, nećete ući u Obećanu zemlju. U nastavku teksta ćemo videti da ni Mojsije ni Aron nisu ušli u Obećanu zemlju. I jedan i drugi su umrli pre ulaska u Obećanu zemlju. Zašto? Zato što nisu verovali Gospodu i nisu priznali Njegovu svetost pred očima svih Izraelovih sinova. Neko će da prigovori Gospodu zar je tako morao da postupi sa Mojsijem koji mu je od kada ga je Gospod pozvao pre 40 godina verno služio? Zar je dva puta udaranje u stenu, umesto da joj progovori, toliki greh da i on i njegov brat Aron neće moći da uđu u Obećanu zemlju? Kakve to ima veze da li je progovorio steni ili je udario u nju? 1Korinćanima 10: 1-4, ovde je najlepše objašnjeno šta je bio problem sa Mojsijem i Aronom. Ovde apostol Pavle govori ljudima u Korintu koji su bili na Božjoj strani, u pitanju je jevrejska sinagoga u kojoj su dolazili ljudi koji su prihvatili Isusa za Mesiju. Pavle kaže da je Isus Hrist ta stena, ugaoni kamen. Bog kaže: “Udari po steni i poteći će voda”, znači stena će biti udarena, Hristos će biti udaren da bi smo se mi napojili, i fizički i duhovno. Drugi put Bog kaže: “Progovori steni”, nema potrebe da Hristos bude ponovo udaren, ponovo razapet. Dovoljne su reči molitve da budeš duhovno napojen, a Mojsije udara dva puta u stenu. Ne može onaj koji je Božji poslanik, koji je neko preko koga Bog govori da pogrešno prenosi Božju poruku. To su ozbiljne stvari, zato Isus kaže: “Teško onome preko koga dolazi sablazan, bolje da se nije ni rodio, bolje da mu vežu vodenični kamen oko vrata i da skoči u reku.” Šta znači da sablažnjava? Znači da se predstavlja da je pobožan, da je na Božjoj strani, a da živi nemoralno i da radi pogrešno od onog što je Bog rekao. Nije Bog tražio od Mojsija da napravi zgradu od sedamdeset spratova pa ovaj nije mogao, već nešto jednostavno, da progovori steni.

4. Moj. 20: 14-17 Izraelci idu kroz tuđu zemlju i traže od Edomaca dozvolu da prođu kroz njihovu zemlju. I ako je Bog sa njima oni traže dozvolu, mora da se poštuju pravila. To što je Bog sa tobom ne znači da možeš da budeš siledžija i da radiš šta hoćeš.

4. Moj. 20: 18-21 Edomski car im ne dozvoljava da prođu. Edomci su dobro znali šta je Bog sve uradio. Izraelci ih ponovo mole za prolazak. Edom nije dao Izraelu da prođe kroz njegovu zemlju. Izrael se okrenuo od njih. Bog je ovde bio milostiv, mogao je sve te Edomce da sprži. Bog neće da počisti Edomce, i kreće dužim putem da vodi Izraelce. Ovde vidimo kako Bog deluje, pušta Edomce još neko vreme, da vidi da li će se dozvati pameti.

4. Moj. 20: 22-29 Izraelci su došli na goru Or, na granici edomske zemlje. Pošto će Aron umreti i neće ući u Obećanu zemlju, Bog je rekao Mojsiju da skinje prvosveštenu odevu koju je nosio Aron i da se ona da njegovom sinu Eleazaru. Kad je ceo Izraelov zbor čuo da je Aron umro oni su ga oplakivali trideset dana. Ovo imate i danas. Kad neko umre, svi plaču, a kad je bio živ niko ga nije poštovao, krali ga, psovali, vređali, ogovarali. Ljudi vole mrtve, to se zove "nekromanija", obožavanje mrtvih. Dok je živ, niko ga ne poštuje, a kad umre svi ga hvale. Ovi što su oplakivali Arona, davno bi ga ubili da se Bog nije više puta umešao, i sad kao oni nešto žale.

4. Moj. 21: 1-3 Izrael je išao avarimskim putem, to je put kojim idu uhode, nije glavni put nego neki sporedni. Izraelci su išli sporednim putem zato što ovi nisu hteli da ih puste da idu glavnim putem, i onda su ovi morali da idu nekim stazama. Tek kad je aradski car, inače Hananac, napao Izraelce, i kad su zarobili neke njihove ljude, tek tada su Izraelci odlučili da se suprotave banditima. Dok ih niko ne dira oni preventivno ništa ne preduzimaju, tek kad ih neko napadne i pobije familiju, i zarobe članove porodice, tek tad se oni trgnu da nešto preduzmu, do tad ih ništa ne interesuje, preventiva nula. To imate i danas, pa posle kuknjava kako su nas pobili. Gde smo mi bili? Šta smo radili? Zašto smo to dozvolili?

4. Moj. 21: 4-6 Dok su od gore Or putovali prema Crvenom moru, i pošto ih ni edomski car, niti aradski car, nisu pustili da prođu kroz njihovu zemlju, Izraelci su morali da idu dužim obilaznim putem tako da su se umorili. Narod je ponovo počeo da se buni protiv Boga i Mojsija. Bog ih hrani, daje im vodu, a oni viču da je bolje da su pomrli. Kad to traže Bog im pušta zmije otrovnice, koje su ih ujedale, tako da je pomrlo mnogo izraelskog naroda.

4. Moj. 21: 7 Narod psuje Mojsija, Bog šalje zmije otrovnice na njih, ovi dolaze kod Mojsija za pomoć, kako Bog udesi. Traže od Mojsija da se moli Bogu da ukloni zmije od njih. Neće oni da se mole, jer sotonski koncept je da sotona i demoni nagovaraju čoveka da počini greh, i kad počini greh onda demoni i Sotona mu govore kako Bog to neće nikad da mu oprosti, gotov si, nema ti spasa, džabe se moliš, to je sotonski koncept. Imamo u Jevanđeljima da su i Petar i Juda izdali Hrista. Petar se pokajao i bilo mu je oprosteno, a Juda je izvršio samoubistvo, njega je Sotona ubedio da mu nema spasa. Božji koncept je, pogrešio si, ali ima nade za tebe. Priznaj Bogu da si pogrešio, traži od Njega da ti da snagu da to više ne radiš, Biblija kaže: "Ko priznaje prestupe svoje i ostavlja dobiće milost."

4. Moj. 21: 8-9 Mojsije se moli da se uklone zmije. Bog kaže Mojsiju da uzme štap i napravi bakarnu zmiju, i okači bakarnu zmiju na štap. Koga ujede zmija treba samo da pogleda na bakarnu zmiju koja je na stubu i ostaće živ. Zašto je Bog to rekao? Kakve to veze ima? Zmija je simbol Sotone u Bibliji. Sotona je onaj koga su Izraelci sve vreme obožavali. Oni su njemu pravili zlatno tele. Oni su sve vreme hulili na Boga, Mojsija i Arona. Sotona potiče

od hebrejske reči "Satan" što znači "protivnik", "Božji protivnik", onaj koji se suprostavlja Bogu, kao ovi Izraelci koji su se stalno suprostavljali Bogu. Zašto zmiju treba staviti na stub? Šta kaže Biblija? 5. Moj. 21: 22-23, onaj koji je obešen na stubu, koji visi na stubu/drvetu on je proklet. Mogu da ga obese o stub, mogu da ga prikuju za stub, nije on ubijen pa bačen na smetlište, nego je za primer stavljen na stub da ga svi vide. Taj koga stave na stub je razbojnik čija smrt treba da bude upozorenje svima kako će da prođu ako budu radili gadne stvari kao što je radio taj što je na stubu, on je proklet. Bog je rekao: "Pred tebe stavljam blagoslov i prokletstvo." Ako hoćeš da radiš gadne stvari, da slediš razbojnika koji se zove Sotona, onda si proklet, proklet je onaj koji je na stubu, i to su Izraelci dobro znali. Bog im kaže da ta zmija, taj Sotona, on je proklet, zato je na stubu, taj kome vi služite je proklet, i kad to shvatite, kad shvatite da vas on nagovara na tu destrukciju i samouništenje, bićete živi. Kad shvatite da je on proklet i da ne treba da budete na njegovoj strani, to što vi radite sve vreme. Inače, ovde postoji igra reči, pošto se na hebrejskom zmija kaže "nahaš", a bakar se na hebrejskom kaže "nehošet", isti je koren reči. Mogao je Bog da napravi zmiju od gvožđa ili nekog drugog metala, ali on je "nahaš" - zmiju napravio od "nehošet" - bakra, tako da kad oni vide bakar, kad vide nehošet to ih asocira na nahaš, iako je on od bakra napravio zmiju, videlo se da to liči na zmiju, bakarna zmija. Šta se kasnije desilo sa tom bakarnom zmijom. Izraelci su uzeli tu bakarnu zmiju i čuvali su je, i onda su se klanjali toj bakarnoj zmiji. To čitamo u 2Carevi 18: 4, Izraelci su došli u Obećanu zemlju, Bog im je bio car, oni neće da im Bog bude car, hoće da imaju cara kao ovi paganski narodi. Bog im ispunjava želju, daje im cara. I onda su tu bili svakakvi problematični carevi, međutim, onda se pojavio jedan car koji je bio dobar, bio je to car Jezekija. On je porušio sve predmete za prizivanje demona, i kaže se da je smrskao bakarnu zmiju koju je napravio Mojsije. Izraelci su toj bakarnoj zmiji, koja je simbol prokletog Sotone, prinosili kàd. Kàd je simbol molitava, oni su se molili toj bakarnoj zmiji. Kakvi su to bogohulnici, ali to je tako kroz celu istoriju. Kad su se ovako ponašali oni koji su gledali Božja čuda, šta onda reći za ostale narode. Neverovatno je kako Bog sve to trpi.

4. Moj. 21: 10-20 Ovde se spominje knjiga o Gospodnjim ratovima. U Bibliji se spominje i knjiga Enohova, spominje se i Jašarova knjiga, u 2Samuilu 1: 17-18. U Bibliji se spominju neke knjige koje nisu deo Biblije, ali su to određene knjige koje su pisci Biblije koristili kao istorijski izveštaj. Kompletna Biblija je nadahnuta od strane Tvorca, a da li su oni koji su zapisivali Bibliju koristili neke istorijske dokumente, neke knjige koje su tu postojale, moguće da su koristili, ali te knjige nisu deo kanona Biblije, i to je vrlo bitno da se kaže. Nije problem da ljudi koriste određene izveštaje, istorijske knjige koje su postojale, koje će da se spomenu, ali će eventualne citate iz tih knjiga da zapišu na način koji je ispravan, jer sigurno u tim istorijskim knjigama ima

tačnih podataka, ali u Bibliji će biti zapisano samo ono što je bilo nadahnuto od strane Tvorca.

4. Moj. 21: 21-24 Svi ti Amorejci su čuli za sva čuda koja je Gospod učinio, to su svi znali, ali su imali mržnju prema Bogu. Izraelci od njih traže samo da ih puste da prođu, poslali su glasnike amorejskom caru Sionu, ali ovaj nije hteo da ih pusti, čak ih je i napao, ali Izrael ga je udario oštricom mača i zauzeo njegovu zemlju.

4. Moj. 21: 25-30 Ovde imamo primer kad Bog kaže: "Imam od njega da napravim poslovicu." Znači, tako će da bude razvaljen, takvo će zlo da mu se desi da će ljudi da kažu: "Nemoj to da radiš nastradaćeš kao Pera Perić." Taj Pera Perić je ušao u poslovicu. Tako Bog od tih razbojnika i bandita napravi poslovicu, da svi kažu: "Nemoj da prođemo kao onaj tamo razbojnik."

4. Moj. 21: 31-35 I vasanski car Og je izašao sa svim svojim narodom u bitku protiv Izraelaca. Svi ovi ljudi koji su ustali protiv Izraelaca su znali šta je Bog sve uradio, i da je to Božji narod. Oni ne da nisu hteli da puste Izraelce da prođu nego su se podigli svi da ratuju protiv njih. Zašto? Zato što su demonizovani. Oni obožavaju Sotonu, demone, koji im se prikazuju kao lažni bogovi, i oni ih huškaju šta da rade, da rade sve gadosti koje smo čitali u zapovestima, i da unište Božji narod. Nije Bog ovde pobio neki nevini narod, neke nevine ljude, to su bili razbojnici, siledžije.

4. Moj. 22: 1 Jerihon je prvi grad koji će Izraelci da zauzmu kad uđu u Obećanu zemlju. Oni se sad nalaze sa druge strane reke Jordan, na teritoriji današnje države Jordan, u to vreme ta teritorija se zvala Moav, po Moavcima koji su tu živeli. Izraelci su se tu ulogorili.

4. Moj. 22: 2-3 Izraelci su Amoreje koji su ih napali pobedili, loše su se proveli Amorejci, i zato su se Moavci veoma uplašili od Izraelaca.

4. Moj. 22: 4 Kad se kaže: "Zato je Moav rekao madijanskim starešinama", misli se na cara koji je bio predstavnik tog moavskog naroda. On se obraća madijanskim starešinama. Izraelaca je bilo oko tri miliona ljudi koji su došli tu. Prošao je onaj period kad su se Izraelci pobunili, ceo taj naraštaj stariji od dvadeset godina je izginuo u pustinji u periodu od četrdeset godina. Za tih četrdeset godina stvorila se nova generacija, opet oko šesto hiljada vojno sposobnih muškaraca, u grubo oko tri miliona ljudi. Kad je moavski car video dovoljno mnoštvo uplašio se da će Izraelci da mu pojedu sve oko njih, kao što bik popase travu u polju. Kako da se reši problem?

4. Moj. 22: 5-6 Ovo je obrazac kako se ljudi danas ponašaju, ovo je vrlo važno. Valak šalje ljude kod Valama. Valak je moavski car, a Valam je jedan vračar, jedan okultista, koji je nekada bio na Božjoj strani ali je zastranio. Valam je bio poznat kao neko ko komunicira sa natprirodnim silama. Kako da rešimo problem sa Izraelcima? Jedini način da se rešimo nekoga ko je jači od nas, koji je mnogobrojniji od nas, koji ima više vojnika od nas, jedini način je natprirodna sila. Pazite, ovo je vrlo važno, ovo je vrlo aktuelno danas. Kako

vi možete da pobedite jaču silu od vas? Jedino ako se umeša neka natprirodna sila. Valak šalje glasnike, svoje ljude kod okultiste Valama, koji je nekada bio na Božjoj strani. Glasnici traže od Valama da prokune Izraelski narod, kažu mu da znaju da je on povezan sa natprirodnim silama, natprirodna sila može da pobedi ovu jaču fizičku silu. Ovi ljudi su to odlično znali, danas to ljudi ne znaju zato što su teološki nepismeni. Moavski car je dobro znao i ko je pravi Bog, ali se to njemu ne sviđa, jer ako se okreneš pravom Bogu, onda mnoge destruktivne stvari koje oni vole ne mogu da se rade.

4. Moj. 22: 7-8 Moavske i madijanske starešine su Valamu odnele darove za gatanje, to znači, Valam će njima da gata, da priziva demone, a oni će mu to platiti. Valam im je preporučio da ostanu kod njega preko noći dok ne vidi šta će Gospod da mu kaže. On je odlično znao šta će Gospod da mu kaže. I to je ono što ljudi znaju šta je ispravno, ali hoće da se mole Bogu da im On da znak da urade ono što se njima sviđa. Znači, neće da prihvate ono što je jasno kao dan. Valam je znao šta će Bog da mu kaže, ali je očekivao da će On da mu kaže nešto suprotno. Imamo da Bog govori preko svojih proroka svom narodu. Demoni govore neznabožačkim narodima preko okultista i vračara. Postoje Božji proroci, a postoje i okultisti.

4. Moj. 22: 9-12 Uveče, Bog se obraća Valamu, u snu ili viziji, Bog se obraća okultisti, Bog komunicira i preko okultista, On i sa njima razgovara, ako je to u funkciji, Bog radi preko ljudi koje ima na terenu. Dakle, Valam je odlično znao šta Bog misli, i upravo tako, Bog mu saopštava da ne ide sa ljudima moavskog cara, i da ne proklinje izraelski narod, zato što je blagoslovljen.

4. Moj. 22: 13-14 Valam je ujutru rekao Valakovim knezovima da ne može da ide sa njima jer mu Gospod ne da. Ovi kad su se vratili kod njihovog cara Valaka rekli su mu da Valam nije hteo da pođe sa njima. Nisu Valaku preneli ono što im je Valam rekao, Gospoda uopšte nisu spomenuli. Valak je verovatno pomislio da Valam nije došao zato što mu je malo darova odneo, možda bi trebalo malo više da ga časti.

4. Moj. 22: 15-19 Valak je poslao kod Valama druge knezove, brojnije i poštovanije od ovih prvih. Oni su preneli istu poruku, da ga Valak zove da dođe i prokune izraelski narod. Valam im je rekao da mu Valak da svoju kuću punu srebra i zlata on to ne bi mogao da uradi, dobro je rekao. Međutim, Valam je i njih zadržao na noćenju dok ne čuje šta će mu Gospod reći. Njemu se ide, dobiće bogastvo za svoje "usluge", ali očekuje da mu Bog to dozvoli, iako mu je Bog jasno rekao šta treba da radi, ali on izgleda traži da mu Bog to nacрта.

4. Moj. 22: 20-21 Valam je zapeo da ide, Bog mu kaže da ne ide. Valam kao da traži neki znak od Boga da bi mogao da opravda to što je naumio. Tako imamo i danas da ljudi stalno traže od Boga neki znak, pa kažu: "Evo desilo se ovde da je proleteo golub, to je znak koji mi Bog šalje da to što ja

želim, da je to dobro za mene." Međutim, Bog mu dozvoljava da ide, ali će morati da govori samo ono što mu On bude rekao, i Valam se obradovao. Uzjahao je magaricu svoju i pošao je sa moavskim knezovima.

4. Moj. 22: 22-35 Valam je zapeo da ide, Bog ga pušta da ide, ali Bogu nije bilo milo što on ide, "u redu, idi", kaže Bog, "ali ćeš da pričaš ono što ti budem Ja rekao da pričaš." Kad je Valam krenuo na svojoj magarici, Gospodnji anđeo je stao na put da mu se suprostavi. Kad je magarica ugledala Gospodnjeg anđela kako stoji sa mačem u ruci, htela je da skrene sa puta i uđe u polje. Tada je Valam počeo da tuče magaricu kako bi je vratio na put, jer on nije video Gospodnjeg anđela, a magarica je videla. Kad je magarica ugledala Gospodnjeg anđela legla je pod Valamom, nije htela više da ide, a Valam je ponovo počeo da je tuče štapom. U Bibliji imamo tekst, Jov 12: 7-8, "Pitaj stoku i naučiće te, i ptice nebeske kazaće ti." Ljudi mogu mnogo da nauče od životinja, pogotovo kad se ponašaju destruktivno. Na kraju Bog govori kroz magaricu, magarica progovorila. Onaj koji je zapisivao ovaj izveštaj piše ono što je video. Bog je otvorio i Valamu oči, te i on vide Gospodnjeg anđela. Kad ga je ugledao poklonio se do zemlje. Ko je taj anđeo Gospodnji? To je Isus Hristos. Kad je Valam video da mu je život ugrožen zatražio je da se vrati kući, ali Bog zna šta je u njegovom srcu. Gospodnji anđeo je rekao Valamu, pošto je zapeo da ide, da može da ide sa tim ljudima, ali će govoriti samo ono što mu Bog kaže. "Zapeo si da ideš! Idi! Ali ćeš da govoriš samo ono što ti Ja kažem. Rekao sam ti u snu, a evo sad ti se i uživo obraćam da me vidiš", kaže Bog.

4. Moj. 22: 36-37 Valam je stigao kod Valaka u moavsku zemlju. Valak se obraća Valamu: "Zašto mi nisi došao? Zar zaista misliš da ne mogu da ti iskažem čast?" Valak njemu iskazuje čast, pošto je ovaj povezan sa demonima, sa natprirodnim silama. Ljudi koji su povezani sa natprirodnim silama oni se i danas naročito poštuju. Najpoštovaniji ljudi su okultisti, vračare. Mnogi svetski najuticajniji vladari i biznismeni imaju za svoje savetnike okultiste, koji im prenose poruke od natprirodnih sila, od demona. Teško ćete danas naći nekog vladara ili uticajnog čoveka koji ima savetnika koji je povezan sa Bogom, koji zna Bibliju, ali okultiste svi imaju. I onda se hvale ovi astrolozi kako je svaki veliki vladar tokom istorije imao u svom timu astrologe, pa naravno da je imao te okultiste koji su povezani sa demonima, to je tačno.

4. Moj. 22: 38-41 Valak je uzeo Valama i odveo ga na jednu uzvišicu, da vidi ceo izraelski narod, ogromno mnoštvo. Inače, ta uzvišica se zvala "uzvišica Valova", jer su se oni klanjali Sotoni, koji se raznim narodima javljao pod različitim imenima. Ovde im se prikazivao kao Val, na drugim mestima se prikazivao kao Krišna, Tamuz itd.

4. Moj. 23: 1 Valam reče Valaku da mu podigne sedam oltara, i pripremi sedam junaca, i sedam ovnova. Sedam je broj koji se često spominje u Bibliji,

to je broj punine. I sada, to je obrazac kako rade okultisti. Oni se bave vradžbinama, ali koriste neke biblijske simbole. Sedam oltara, u Bibliji je najstrože zabranjeno pravljenje oltara izvan mesta koje Bog odredi.

4. Moj. 23: 2-3 Valam i dalje očekuje znak od Boga, da mu da uputstva šta treba da radi, možda mu omogućiti da zaradi pare, pošto mu je Valak spremio bogartstvo ako mu pomogne da se reši Izraelaca.

4. Moj. 23: 4 Valam se obraća Bogu: "Podigao sam sedam oltara, Bože tvoj broj sedam, i prineo sam po jednog junca i jednog ovna na svakom oltaru, ja koristim Bože tvoj broj sedam, ja sam pravi prorok."

4. Moj. 23: 5-10 Gospod je stavio reči u usta Valamu, i rekao mu da se vrati Valaku i da mu kaže. Valam počinje svoju priču, kako ga je iz Arama doveo Valak, car moavski, da dođe i prokune Jakova, da osudi Izrael. "Kako mogu da prokunem one koje Bog ne proklinje?", kaže Valam. On se žali, on bi da prokune, ali kako da prokune one koje Bog ne proklinje? To je odvojen narod, Božji narod, oni se ne ubrajaju u ove neznabošce. Valam se ovde praktično žali kako ne može da prokune izraelski narod, kad mu Bog to ne dozvoljava. Što kaže Valam: "Ja bi ih prokleo, ali ne mogu. Kako ja da ih prokunem, pa Bog će da me likvidira. Tamo me u nekom tesnacu maltretirao sa magaricom, ne da, jedva me pustio da dođem ovde."

4. Moj. 23: 11-12 Valak reče Valamu: "Šta mi to radiš, ti ih blagosiljaš, a ja te doveo da prokuneš moje neprijatelje", a Valam će Valaku: "Moram bre da pazim, ima da me likvidira Ovaj. Ja sam mislio tu da napravimo neki posao, da uzmem neke pare, vidim doneo si tu i neke darove, ali ne da Ovaj, maltretira me brate. Rekao mi je da moram da pričam samo to što On kaže."

4. Moj. 23: 13 Moavski car paganin i ovaj okultista, dva "stručnjaka" traže rešenje, gledaju kako da ovaj dobije pare, a ovaj da se spase od Izraelaca. Valak ga odvodi na drugo mesto, odakle takođe može da vidi Izraelce, ali neće moći da ih vidi sve već samo jedan manji deo. "Kad vidiš to mnoštvo onda se isprepadaš, a odatle ćeš moći da ih vidiš jedan manji deo, i onda ćeš moći da ih prokuneš, jer odatle nećeš biti toliko fasciniran tim velikim mnoštvom", savetuje Valama "stručnjak" moavski car.

4. Moj. 23: 14 Valak je odveo Valama u polje Zofim, i ovaj je pošao. Valam umesto da mu kaže: "Neću da idem, nema šta da idem, Bog je rekao tako čoveče, kraj priče, idem kući." I tu je Valam podigao sedam oltara.

4. Moj. 23: 15-17 Valam je rekao Valaku: "Stani ovde pored svoje žrtve paljenice, a ja idem tamo da se vidim ponovo sa Bogom. Da vidim nešto, ako može da mi omogućiti, malo da, razumeš, keš, ovo ono, pokloni, samo da vidim šta će Gospod da mi kaže." Gospod se javio Valamu, jer je milostiv i žalostiv, spor na gnev i obilan milosrdem. To je ovo što danas vidimo, šta Bog sve trpi, šta se radi na planeti zemlji. Gospod se javio Valamu, i stavio mu reči šta treba da kaže Valaku. Kad ga je Valak upitao šta je rekao Gospod, tada Valam počne svoju priču.

4. Moj. 23: 18-26 Nema vraćanja protiv Izraela, kad je on na Božjoj strani. Kad je neko na Božjoj strani, mogu da vraćaju svi okultisti i satanisti sveta protiv njega, ali mu ne mogu ništa.

4. Moj. 23: 27-30 Valak je uporan da odvede Valama na još jedno mesto da bi prokuno Izrael. Tri puta ovaj njega šeta tamo vamo, a Valam sve vreme ide sa njim. Sve se nada, ovaj okultista, da će Bog nešto novo da mu kaže što njemu ide u prilog.

4. Moj. 24: 1-2 Kad je Valam video da je dobro u Gospodnjim očima da blagoslovi Izrael, nije više kao ranije išao da traži vradžbine. Božji Duh je sišao na Valama, Božji Duh je sišao na ovog okultistu koji se u trenutku okrenuo ka Bogu. Čim je prestao sa vradžbinama, čim je prestao sa nemoralom, Božji Duh se sad prvi put spušta na njega. Ovo što se Božji Duh spustio na ovog okultistu koji se pokajao, koji je prestao da se bavi vradžbinama, to je veće čudo nego što je magarica progovorila. Najveće čudo je kada loš čovek postane dobar. I to je pouka danas ljudima koji žive nemoralno. Prestani da živiš nemoralno, i videćeš kako će Božji Duh da se spusti na tebe, kako ćeš da osetiš ohrabrenje, energiju, pozitivan elan za dobre stvari. Ovo je vrlo bitno da vidimo kako Bog deluje u ljudskim životima.

4. Moj. 24: 3-9 Ovde slušamo šta kaže Valam kada se Božji Duh spustio na njega. Bog će preko ovog okultiste koji se okrenuo Bogu, da izgovori velike reči.

4. Moj. 24: 10-11 Valak se žestoko razgnevio na Valama, i kaže mu da neće da ga časti. "Bog ti je uskratio čast, Bog te je prevario. Hoćeš da se povezuješ sa jevrejskim Bogom, nema poklona, nema darova, nema čašćavanja", kaže Valak.

4. Moj. 24: 12-19 Valam, okultista koji se prizvao pameti, objavljuje Valaku, moavskom caru, šta će učiniti narod, kojeg je on tražio da prokune, njegovom narodu u budućim danima. Valam ovde govori o Mesiji. Ovo je prvo proročanstvo o Mesiji, posle onog proročanstva o Mesiji datog u Edenskom vrtu, kada je Bog rekao da će doći potomak žene koji će stati zmiji na glavu. Kroz istoriju, Izraelci su se stalno bunili protiv Boga. Isus kad je bio na zemlji oni su ga stalno pozivali da digne ustanak protiv Rimljana. On im je govorio da se dovodu u red. Osobina svih naroda tokom istorije je da se bune protiv vlasti. Postoje danas mnogi narodi koji se ne bune protiv vlasti, još u retkim državama se ljudi bune protiv vlasti, uglavnom je ceo svet pokoren, svi su prihvatili destrukciju i satanizam, ali su se Izraelci non stop bunili protiv vlasti. U prvom veku nove ere, 70-te godine, Izraelci su gadno postradali kada su digli ustanak protiv Rimljana. Poginulo je preko milion Jevreja. Međutim, oni se nisu smirili, i 134-te godine digli su novi ustanak, posle kojeg će biti proterani iz Izraela, biće im zabranjeno tamo da žive. Bio je neki tip koji se zvao Bar Kohba, "Sin zvezde". U Biblijskom tekstu, kada Valam daje proročanstvo o Mesiji kaže se: "Zvezda će izaći iz Jakova." I kada se pojavio

taj Bar Kohba 134-te godine, i podigao ustanak protiv Rimljana, mnogi su smatrali tada da je on taj Mesija, i da je on ispunjenje proročanstva iz 4. Moj. 24: 17. U poslednjoj bici koju su Jevreji vodili protiv Rimljana, izginulo je pola miliona Jevreja. Tada su Rimljani spalili više od hiljadu jevrejskih sela. Rimljani su tada govorili da se to više nikada neće ponoviti da Jevreji dižu ustanak protiv njih. I onda su ih proterali, Jevrejima je bilo zabranjeno da žive u svojoj zemlji. Rimljani su čak promenili i naziv te zemlje. Više se nije zvala Judeja, već su je nazvali Palestina. To je kad ljudi tumače proročanstva kako oni hoće.

4. Moj. 24: 20-25 Bog govori preko Valama kako će da postradaju svi ti paganski narodi, šta će da im se desi. Posle toga Valam, bivši okultista, je otišao svojoj kući. Kad ovo pročitamo, pomislimo da se Valam na kraju prizvao pameti. Međutim, videćemo da se Valam nije prizvao pameti. U sledećem, 25 poglavlju, videćemo šta se desilo. Valam je otišao nezadovoljan jer nije dobio poklone koje je očekivao. To se ne vidi sada iz ovog teksta, ali postoje drugi biblijski tekstovi koji o tome govore. 2Petrova 2: 15, ovde se govori kako su Izraelci odbacili Boga. U tekstu se kaže: "Valam je zavoleo platu za zla dela." Iako mu se Bog otkrivao, Bog mu je otvorio oči, Bog je govorio kroz njega, Bog je izlio Duh na njega, on je opet bio nezadovoljan.

4. Moj. 25: 1-3 Dok su bili u moavskoj zemlji, nedaleko od Obećane zemlje, u koju treba da pređu preko reke Jordan, u mestu Sitim, Izraelci su počeli da čine blud sa Moavskim kćerima. Kako to da su oni počeli da čine blud sa Moavskim kćerima? Moavski car Valak nije mogao da prizove demone preko okultiste Valama i da pobedi Izraelce. Nije uspeo da prokune i da natprirodno demoni deluju na Izraelce i da ih pobije, ali je primenjena strategija "B". Moavske žene su došle i počele su da čine blud sa Izraelcima, i čak su ih nagovorile da se klanjaju njihovim bogovima. Kako su to one bile naučene? Ko je to njima rekao? Zato je bitno da čitamo Bibliju, da vidimo biblijski tekst, i da imamo jedan širi kontekst da bi smo mogli da razumemo širu sliku. Evo nekih tekstova da bi smo razumeli ovaj događaj. 4. Moj. 31: 15-16, ovde Mojsije kaže da su Moavske kćeri po Valamovoj reči namamile Izraelove sinove da budu neverni Gospodu kod Fegora. Dakle, Valam je naučio moavskog cara da pošalje moavske žene da se kurvaju sa Izraelcima. Valam im je rekao: "Vidite, ako učinite da Izraelci počine greh, onda će se odvojiti od Gospoda. Kad se oni odvoje od Gospoda, onda možete da ih razvalite." To je isto što i danas imamo. Demoni preko nemoralnih žena uništavaju ljude danas. Te žene Moavke su i tako bile bludnice. U stara vremena, u paganskim državama, bio je običaj da u njihovim satanskim hramovima, koji su bili hramovi za obožavanje demona, kod neznabožaca i pagana je bilo puno hramova za određene bogove, odnosno demone, i onda su u neznabožackim zemljama postojali periodi kada su određene žene iz određenih porodica služile u paganskim hramovima kao hramske prostitutke. Znači, svaka žena u paganskoj satanskoj državi, određeno vreme, 7 dana, 15

dana u godini, provodi vreme u hramu kao hramska prostitutka. Ko god tu prolazi, ko god hoće da ima seksualni odnos sa hramskim prostitutkama, on može da dođe, da da prilog u demonski hram. Za njih je to bilo normalno, kurvarstvo, paganstvo, hramska prostitucija, sve je to za njih bilo normalno. I onda kad paganski car kaže: "Sada ćemo da pošaljemo žene, tamo da ove razvalimo", one trče, jedva čekaju, jedva čekaju da se kurvaju, jer će za to da budu nagrađene, njihovi muževi ih puštaju, jer razmišljaju da će na taj način njihovi bogovi, odnosno demoni, da ih blagosiljaju, i to je satanistička filozofija. Tako vam je isto i danas. Što je neko veći kurvar, to se više ceni i poštuje, to ga više medijski promovišu. Tekst u knjizi Otkrivenje 2: 14, Bog ovde kritikuje neke ljude u sinagogi, odnosno skupštini, gde su prihvatili da je isus Mesija, ali se rade neke ružne stvari. Kritika je upućena u Pergamu, Jevrejima koji su prihvatili Isusa za Mesiju. Bog im kaže: "Tamo u tvojoj zajednici (sinagogi/skupštini), gde se skupljaju pobožni ljudi, imaš neke koji se drže učenja Valama koji je poučio Valaka da namami Izraelove sinove na greh, da jedu ono što je žrtvovano idolima, i da čine blud." Iz svih ovih primera vidimo da je Valam ipak voleo greh, ipak je voleo platu, otišao je nezadovoljan, ali se ipak vratio moavskom caru sa savetom da pošalje bludnice na Izraelce, tako će se oni odvojiti od Boga, i onda će biti lak plen. Izraelci su bili jaki dok je Bog bio sa njima. Tako i danas, mi smo jaki onoliko koliko smo sa Bogom. Mi kada smo sa Bogom, onda nam niko ništa ne može.

4. Moj. 25: 4 Ovde kad se kaže: "Uzmi sve poglavare naroda i javno izloži njihova tela pred Gospodom...", gde se kaže "izloži", tu se koristi hebrejska reč "hoka", što na hebrejskom doslovno znači "nabiti na kolac". Na aramejskom prevodu hebrejskog originala ista reč se prevodi sa "salav", što znači "razapeti". U svakom slučaju, da li su ih nabili na kolac, kao Turci što su radili ili su ih razapeli kao što su Rimljani radili to nije bitno. Bitno je to što Bog kaže, a to je da te poglavare, koji su bili predvodnici, sudije, koji su trebali da štite narod, treba likvidirati i okačiti na stub, kao proklete, da svi vide, da bi se od Izraela odvratio žestoki Gospodnji gnev. Kako se odvrća Gospodnji gnev? Tako što se eliminišu i likvidiraju oni koji promovišu smrt. To je biblijski obrazac. Danas narodi i države propadaju jer se ne sankcionišu oni koji promovišu smrt.

4. Moj. 25: 5 Mojsije je rekao izraelskim sudijama da svako pobije svoje ljude koji su pristali uz Vala fegorskog. Svako je morao da pravi red u svom plemenu, u svojoj kući.

4. Moj. 25: 6-9 Ovi koji su bili pobožni, oni su došli pred Šator od sastanka i molili se Bogu da ih spase od pošasti i nemorala koji se radi. Oni se mole Gospodu da spase narod od nemorala i destrukcije, a jedan Izraelac je tu doveo bludnicu na očigled svih njih. Kad je to video Fines, sin Eleazara, sina sveštenika Arona, unuk Aronov, uzima koplje u ruke, i ulazi u šator tog Izraelca koji je tu doveo bludnicu, i ubija ih. Kada su Izraelci počeli da bludniče

sa Moavkama, krenula je pošast, počeli su da umiru, Bog je počeo da tuče. U demokratskoj državi možeš samo da se moliš da Bog spase državu i narod, ne smeš da likvidiraš bludnike kao što je ovde Fines uradio. Kad bi to uradio zaglavio bi zatvor. U demokratiji je dozvoljeno da ti dovodiš u stan i bludničiš, da se klanjaš demonima, kako kažu: "Svako ima pravo da veruje šta hoće." Sve što ti možeš je da prizivaš i moliš Boga da spase državu u kojoj živiš od destrukcije i nemorala da svi ne propadnemo, jer pošast se širi, ljudi masovno umiru zbog nemorala. Kad je Fines likvidirao ovog razbojnika i ovu bludnicu prestala je pošast. Ovo je vrlo poučno. Ovde vidimo kako se u teokratiji preventivno sprečava pošast. Ljudi su upozoreni da je širenje smrti krivično delo, i da će onaj koji širi smrt loše da prođe.

4. Moj. 25: 10-15 Gospod kaže: "Fines je odvratio moj gnev od Izraelovih sinova, jer nije podnosio da iko među njima bude moj suparnik." Postoji jedan Bog, ne mogu demoni da budu bogovi Božjem narodu. Bog kaže: "Zato nisam istrebio Izraelove sinove, jer ja zahtevam da se odanost iskazuje isključivo meni." Ono što Bog traži od svoje dece koju je stvorio, kojima je sve dao, je samo malo poštovanja, da ulažemo u ono što je dobro. Bog ne traži da mu pravimo hramove i Ajfelove kule. Bog sklapa savez mira sa Finesom. Sin sveštenika je učinio očišćenje. Unuk prvosveštenika, koji će sutra da bude prvosveštenik, on ima najveću odgovornost. On je duhovni autoritet, on treba da da primer. Ubijeni Izraelac je bio poglavar plemena Simeonovih sinova. On je doveo Madijanku, on je dao primer šta drugi da rade. Pa kad je poglavar doveo bludnicu, šta ovi drugi da kažu. Otac ubijene Madijanke je takođe bio poglavar u svom narodu. Umesto da bude primer u svom narodu on šalje ćerku da bludniči. Ono što je zajedničko za sve ne biblijske religije, za sve ne monoteističke religije, religije koje imaju mnogo bogova, je jedan od glavnih oblika obožavanja je kult plodnosti. Znači, žena koja bludniči, koja menja partnere, to je uzvišeno. Ona predstavlja boginju. To je ono što je Sotona preko zmiije rekao Adamu u Edenskom vrtu, kaže: "Postaćete kao bogovi", kad prekršite Božju zapovest. "Laže Bog da ćete vi umreti", nećete vi umreti ako činite greh. To isto Sotona danas priča. Žene će postati boginje ako bludniče, a muškarci koji imaju odnose sa tim bludnicama, odnosno boginjama, oni postaju bogovi. U paganskoj religiji oni su ovde obožavali Vala. Val ili Bal je bio bog koji je imao odnos sa svojom sestrom koja mu je ujedno bila i žena. Ona se zvala Astarota. I sad, ti ako hoćeš da budeš boginja kao Astarota moraš da bludničiš. To imate i danas, glumice, pevačice, što si nemoralnija to si veća boginja. Oni koji bludniče sa takvim boginjama oni su bogovi. Ovo sve što čitamo se i danas dešava, i vidimo kako Bog na to reaguje. Ubijena Madijanka se zvala Hazvija, što na hebrejskom znači "moja laž", takvo ime joj je otac dao. Isti način izražavanja imamo i danas, kad se za nešto dobro kaže: "Bilo je bruka/strava/haos", kao i ovaj tatica što za svoju ćerku kaže: "Ti si moja laž."

4. Moj. 25: 16-18 Vidimo šta Bog kaže za Moav i Madijan, sataniste koji su se ujedinili protiv Izraela. Kad se smirila pošast Bog je rekao Mojsiju da napadne Madijance i da ih pobiju. Bog ih nije dirao, Bog je hteo da im da još malo vremena milosti, da oni slepci vide šta će Bog da uradi i kako će Izraelci da zauzmu Obećanu zemlju. Međutim, ti satanisti se nisu smirivali, demoni su ih huškali, pozvali su okultistu Valama da ih nauči da pošalju bludnice. Ovo je sve slično kao pre Potopa.

4. Moj. 26: 1-4 Kad su Izraelci izašli iz egipatskog ropstva oni su bili prebrojani. Bilo ih je oko 600 hiljada vojno sposobnih. Onda su počeli da se bune, u pustinji su za 40 godina izginuli svi stariji od 20 godina. Od njihovih sinova je napravio novi narod, i sada se taj novi narod od njihovih sinova ponovo prebrojava. Ovo je novo prebrojavanje, ono staro je bilo pre četrdeset godina.

4. Moj. 26: 5-50 Vršiti se prebrojavanje. Popis vrši Mojsije i Eleazar, Aronov sin.

4. Moj. 26: 51-56 Posle 40 godina, opet ih je 600 hiljada, malo više, vojno sposobnih muškaraca starijih od 20 godina. Šta je Bogu da za četrdeset godina, koje brzo prođu, stvori novi narod. Bog je rekao Mojsiju da njima treba da se podeli zemlja kad uđu u Obećanu zemlju. Ulaze u Obećanu zemlju, ono pleme kojeg ima više dobiće u nasledstvo više zemlje. Kome je više dato od njega će se više tražiti. Onaj koji ima, kaže Biblija, njemu će se dodati. Znači, onaj koji ima više sinova, više potomaka, više ulagao u porodicu, on će dobiti veću zemlju, on će biti ekonomski jači. A onaj koji nema, misli se na duhovne stvari, njemu će se oduzeti i ono što misli da ima. Taj što je duhovno siromašan, koga ne interesuju duhovne stvari, samo materijalno, njemu će se oduzeti i to materijalno, to što misli da ima, nije to njegovo, Bog je vlasnik svega. Treba ulagati u duhovne stvari jer je to uslov da budeš materijalno bogat, to je biblijski koncept.

4. Moj. 26: 57-62 Levijevi sinovi su takođe prebrojani, ali oni neće imati nasledstvo. Gospod je njihovo nasledstvo. Oni dobijaju duhovno nasledstvo, dobiće jedan manji komad zemlje čisto da imaju za život kuće, malo bašte oko kuće itd. Njihov posao nije ekonomija, da se oni bave zarađivanjem novca.

4. Moj. 26: 63-65 Tekst kaže da među popisanimima nije bilo nijednog čoveka od onih koje su popisali Mojsije i Aron kad su popisivali Izraelove sinove u Sinajskoj pustinji, ceo taj narod, više od šesto hiljada, Bog je počistio. Jedini koji su preživeli su Halev, Jefonijin sin, i Isus, Navinov sin, da bi se ispunilo ono što je Gospod rekao: "Pomreće u pustinji." Ovo je velika pouka. Bogu nije problem da počisti ceo narod koji hoće destrukciju, ali će od sinova tih satanista, koji nisu zastranili, napraviti teokratsku državu, zdravu državu gde će se poštovati Božji zakon.

4. Moj. 27: 1 Vidimo kako pripadnik Božjeg naroda daje imena svojim ćerkama. Imena Salpadovih ćerki, inače Salpad je iz Manasijinog plemena, su: Mala, Nuja, Egl, Melha i Tersa, što u prevodu sa hebrejskog znači: "princeza", "plesati u krug", "njihati se", "poskakivati", "divna". Znači, jedna ćerka mu se zove Princeza, druga Divna, a tri ćerke mu se zovu prema plesati/igri. Jedan poseban način izražavanja počasti i zahvaljivanja Bogu je kroz pesmu i kroz igru.

4. Moj. 27: 2-5 Njihov otac nije imao sinove. One traže nasledstvo da imaju gde da žive.

4. Moj. 27: 6-11 Ako neko nema sinove, nasledstvo nasleđuju ćerke. Međutim, ćerke mogu da koriste tu zemlju, ta zemlja ne može da se prodaje. Ćerke mogu da iznajme tu zemlju do Jubilarne godine. One kad se udaju, obično idu kod muža da žive. Postoje neki koji se ožene pa dođu kod žene da žive. U stara vremena su takvima davali specifična prezimena. Znači, one imaju tu da žive, i mogu dok su žive da tu zemlju iznajmljuju do Jubilarne godine. Kad one umru, ta zemlja ne ostaje njihovim sinovima, nego ostaje braći od njihovog oca, stričevima, bratancima itd. Ne mogu zetovi da naslede tu zemlju, mogu samo da iznajmljuju dok su ćerke žive do Jubilarne godine. Toga ima i danas. Kad umre otac mnoge ćerke se odriču svog nasledstva u korist svoje braće. Biblijska zapovest je da zemlju nasleđuju samo muški potomci, zato što živimo u ratnom okruženju. Muškarci raspolažu imovinom, oni se pitaju za sve u ratnom ambijentu, ratnom okruženju, ne zato što Bog nipodaštava žene. Žene su privilegovane da se o njima brine. One kad se udaju imaju doživotno izdržavanje, to je biblijska zapovest. Ne mogu one da budu samohrane majke kao danas.

4. Moj. 27: 12-14 Bog kaže Mojsiju: "Napravio si veliku grešku. Veliki si čovek, svaka čast, ali ćeš da se popneš na avarimsku goru, odakle ćeš da vidiš Obećanu zemlju, i tamo ćeš umreti." Na osnovu biblijskog konteksta, Bog je imao plan da uradi ono što je uradio pre toga sa Enohom, i što će kasnije uraditi sa Ilijom, da Mojsija živog prenese na nebo. Bog je Enoha, koji je živio pre Poropa živog preneo na nebo, on nije okusio smrt. Ilija isto nije okusio smrt. Bog je imao taj plan i sa Mojsijem, jer je Mojsije tako izgradio savršen karakter. Veoma moguće je da svaki onaj ko izgradi karakter kao Hristov, kao Enoh što je uradio, i kao Ilija što je uradio, njega Bog prenese na nebo da ne okusi smrt. Na kraju Biblije se spominju neki 144 hiljade koji neće okusiti smrt, i koji će živi biti preneti na nebo. Ali zato što je Mojsije počinio taj greh moraće da bude kažnjen. Neko će reći sitan greh, ti koji to kažu imaju niske moralne standarde. Mojsije će okusiti smrt jer nije poslušao Boga, ali će Mojsije biti prvi čovek koga će Bog da vaskrsne. Okusiće smrt, biće vaskrsnut i prenet na nebo, ali će morati da okusi smrt, neće živ biti prenet na nebo.

4. Moj. 27: 15-17 Bog nam daje duh životni koji nas održava u životu, i onda telo i duh životni daju dušu ili živo biće.

4. Moj. 27: 18-23 Bog postavlja Isusa Navina za Mojsijevog naslednika. Prvosveštenik ima jednu tablu sa poprsjem gde su dva kamena, Urim i Tumim. I kada postoji neki problem koji ne može da se reši, dođe se kod prvosveštenika, koji je simbol Isusa Hrista, koji je Prvosveštenik u Nebeskom Hramu. Pred prvosveštenika se iznese problem koji ne može da se reši, i onda prvosveštenik, preko koga Bog deluje, na poseban način preko ovih kamenova Urima i Tumima koji svetle, Bog rešava problem. Ima Bog koji je sve video i sve zna. Isus Navin koji je vođa naroda i vrhovni sudija, dolazi kod prvosveštenika, nema u teokratiji parlament, glasanje, rasprava o zakonima. Bog je dao zakone, nema mi sta da raspravljamo o zakonima, da usvajamo amandmane.

4. Moj. 28: 1 do 4. Moj. 29: 40 Ovde se ponovo opisuju praznici koje Izraelci treba da drže, da prinose žrtve itd. Ove stvari su vrlo važne, zato ih Bog više puta ponavlja kao i mnoge druge zapovesti koje više puta ponavlja.

4. Moj. 30: 1-2 Ovde imamo zapovest vezano za zakletvu, odnosno za zavet. Čovek se na nešto obavezuje. U 2. Moj. 20: 7, se kaže: "Ne spominji/pronosi ime Gospoda svog Boga na nedostojan način." U ovoj tzv. "trećoj zapovesti", upravo se misli na uzimanje/korišćenje Božjeg imena u zakletvi. Mnogi ljudi su se tokom istorije, i u okviru Božjeg naroda, lažno zaklinjali Gospodom. U Bibliji se zakletva izgovara rečima "Haj Jahve." "Haj" znači "život", a "Jahve" je ime za Boga. Kad se kaže: "Haj Jahve", to znači: "Tako da je živ Gospod", i to je zakletva koja postoji u Bibliji. Pa se kaže: "Tako da je živ Gospod, ja ću da uradim to i to", ili kad postoji na sudu neki proces koji se odvija, neka sudska parnica, krivično delo, onaj koji svedoči, onaj koji se izjašnjava na sudu, on kaže: "Tako da je živ Gospod, to, to, to i to", ili kaže: "Ja se zaklinjem Gospodom da se desilo to, i to. Ako ja lažem, neka se meni desi, tako da je živ Gospod, to što treba da se desi onom što je počinio to krivično delo." Dakle, treća Božja zapovest se prevashodno odnosi na zakletvu. Nemoj da se zaklinješ, nemoj da obećavaš nešto Gospodu, ili bilo kome da obećaš nešto pa da ne isuniš. I u Bibliji postoje mnogi tekstovi o tome. Međutim, kada je u pitanju zakletva, postoji jedan problem, zato što mnogi ljudi citiraju Isusove reči iz Matej 5: 33-37. Ako uzmete bilo koji prevod Biblije, osim novog savremenog prevoda Biblije, piše: "Ne kunite se nikako", to je Isus navodno rekao.

Ceo Novi zavet je pisan na hebrejskom. Hebrejski original nije sačuvan, hrišćani ga nisu sačuvali, i mi imamo samo grčki prevod. Međutim, pronađeno je Jevanđelje po Mateju iz 14 veka, i onda je rađena jedna studija, jedan jevrejski lingvista je radio analizu, da li je Jevanđelje po Mateju pisano na hebrejskom ili grčkom. I definitivno je potvrdio da je to Jevanđelje po Mateju iz 14 veka, koje je sačuvali jedan Jevrejin, nisu sačuvali hrišćani, zvao se Šem

Tov Ibn Šaprut. On je sačuvao ovo Jevanđelje, živeo je u Španiji, iako nije verovao da je Isus Mesija, on ga je sačuvao, zato što su tamo ovi zapadni hrišćani proganjali Jevreje, i onda su na velikim trgovima vodili debate protiv Jevreja o religiji. Onda pozovu lokalnog rabina da debatuje. I onda dođu zapadno hrišćanski sveštenici i onda vode polemiku javno na trgu. I ako u toj debati zapadno hrišćanski sveštenici, koji su ujedno i sudije, pobede u toj debati rabine, onda Jevreji iz tog grada i regiona moraju da se isele. Onda je Šem Tov Ibn Šaprut sačuvao Jevanđelje po Mateju, možda je sačuvao i ceo Novi zavet, to ne znamo, ali ono što mi imamo danas je Jevanđelje po Mateju na hebrejskom jeziku. U knjizi "Jevrejski Ješua ili grčki Isus", se iznosi analiza Jevanđelja po Mateju na hebrejskom jeziku, gde se pokazuje da je tekst iz 14 veka, koji je sačuvao Šem Tov, original Jevanđelja po Mateju, a da je grčki prevod, koji mi danas imamo, kopija toga. U Jevanđelju po Mateju na hebrejskom, u tekstu Matej 5: 33-37, umesto: "Ne kunite se nikako", piše: "Ne kunite se lažno/Nemojte da se kunete uzalud." Isus dalje kaže: "...ni nebesima jer su presto Božji." Tadašnji stručnjaci i teolozi koji su manipulisali sa narodom, oni su znali da ne smeju da se kunu Bogom lažno, koliko god da su bili problematični bojali su se Boga, i onda su se oni zaklinjali nebesima, zemljom, Jerusalimom.

Znači, kad hoće lažno da se zakunu, oni ne smeju da kažu: "Tako da je živ Gospod", nego kažu: "Zaklinjem se nebesima, zemljom, Jerusalimom." U Bibliji postoji zakletva, Isus nigde nije rekao da ne treba da se zaklinjemo, već da ne treba da se lažno zaklinjemo. Primer zakletve u Bibliji, Jeremija 12: 16, ovde Jeremija govori da ako drugi narodi žele da budu na Božjoj strani otvorena su im vrata, da treba da se nauče da se zaklinju: "Tako da je živ Gospod." Čovek treba da se uči kako da se zaklinje. U nekim situacijama čovek dolazi kad treba da se zaklinje u nešto, ako je na sudu, ili hoće da uđe u neki savez sa Bogom, ili sa nekim čovekom itd. U 1Samuilo 20: 1-3, ovde imamo primer kako se David zaklinjao. Vrlo je bitno da ljudi paze šta izgovaraju i kako se zaklinju. 5. Moj. 23: 21-23, ako nešto obećaš Bogu pa ne ispuniš, to ti je greh. Obećao si, rekao si, treba to da ispuniš. Propovednik 5: 2-3, ne žuri i nemoj puno da pričaš. Onaj koji puno priča, on voli da se zaklinje lažno. Biblija kaže da pazimo šta izgovaramo, šta se zavetujemo, jer to što si se zavetovao trebaš da ispuniš. Ako ne ispuniš to je greh. 1. Moj. 21: 28-31, Avram je sklopio savez sa Avimelehemom, i to mesto su nazvali Virsaveja, ili na hebrejskom "Berševa". Savez na hebrejskom se kaže "švua", a ovde je bilo sedam jaganjaca, sedam je broj punine u Bibliji, sedam se na hebrejskim kaže "ševa", a savez je "švua", isti koren. Zato je Avram doneo sedam jaganjaca, i to mesto su nazvali Berševa, po savezu. Sledeći događaj koji je zanimljiv u Bibliji koji ćemo da spomenemo jeste koncept saveza, jednog višeg oblika saveza koji se zove bračni savez. U Bibliji je Bog opisan kao mladoženja, a Njegov narod kao nevesta. U Otkrivenju piše da se čeka

da dođe mladoženja, u 25-om poglavlju Jevanđelja po Mateju imamo priču o mudrim i ludim devojkama koje čekaju da dođe mladoženja. Osija 2: 19-20, Bog je opisan ko mladoženja, i ovde se govori o veridbi. Kada se čovek ženi, to nije zakletva u klasično smislu. Kad se ženite u sekularnim, neznabožackim državama, i odete kod matičara, vi tamo potpisujete ugovor gde se zaklinjete. Biblijski koncept prilikom ulaska u brak je da nema zakletve, već ima posvećenje. Mladoženja posvećuje mladu. Posvetiti znači odvojiti za svete stvari.

Kad posvećujete Gospodu prvenca, on je određen za svete stvari. Biblijski koncept braka je da mladoženja posvećuje mladu sebi. Znači, ona je bila devojka, ona kad se uda na biblijski način, prema biblijskim zakonima, ona biva posvećena. Nju muž njen posvećuje. Ona je bila devojka, sad postaje nešto sveto. Biti nešto sveto znači da se to na poseban način čuva i pazi. To je biblijski koncept braka, da muž pazi na svoju ženu kao na nešto sveto. Ona može da prihvati da li hoće da bude posvećena, može da kaže: "Neću da budem posvećena, neću da se udam za tebe." Bilo je kroz istoriju zlostreba gde su roditelj prisiljavali devojke da se udaju. Biblijski koncept to nije. Ako neće da se uda, ne mora. Kada devojka pristane da se uda, da bude posvećena za svete stvari to je nešto najuzvišeniije za ispunjenje prve zapovesti "rađajte se i množite se." Žena treba da bude nešto sveto, o kome će muž i cela porodica da vode brigu, kao o nečemu svetom. Najlakše je roditi, treba to dete vaspitati, naučiti da bude svet, da bude povezan sa Bogom. Svet je samo onaj koji živi ispravno, i koji radi na sebi da bude ispravan, i onda Sveti Duh njega nadahne, jer mi sami po sebi nismo sveti, mi smo sveti samo ako je Bog prisutan u nama. Zato se u Bibliji kaže da je čovek hram Svetog Duha, kao što je bio Šator od sastanka, kao što će kasnije biti Solomonov Hram. Kada žena pristane da bude posvećena, onda mladoženja kaže: "Ja tebe posvećujem sebi po zakonu Mojsijevom", ovo je i danas običaj u Izraelu. Znači, nema šta mladoženja da se tu nešto zaklinje. Ako si ti nešto posvetio, ako si ti tu devojku odvojio za svete stvari, to je posvećeno Gospodu na jedan poseban način, i Bog na poseban način gleda kako ti brineš o tome što je sveto, a to je tvoja žena. Ako ti ne brineš o njoj, kao nešto što je sveto, onda ti imaš problem sa Bogom, onda činiš greh. Postoji nešto što može da se posveti, i nešto što ne može da se posveti.

U Bibliji piše da neko ko je osuđen na smrt ne može da se posveti Gospodu. Ne može da se posveti nešto što je prljavo. Kada govorimo o čoveku, mi govorimo o prljavim ljudima, ne fizički, nego duhovno, ljudi koji žive nemoralno, ljudi koji služe drugim bogovima. Biblijski Bog je Bog koji od čoveka traži da učestvuje u stvaranju dobrih ljudi. Oni koji šire smrt, koji šire destrukciju, oni ne mogu da se posvećuju. Kako ćeš ti njega da posvećuješ? U satanskom konceptu, koji je suprotan biblijskom, takođe imate koncept posvećenja. Koje su žene svetice/boginje? To su one koje su najnemoralnije.

Dakle, koncept ženidbe nije klasičan koncept zakletve "tako živ bio Gospod", to je viši oblik zakletve, viši oblik saveza. On tu ženu posvećuje za svete stvari, i on ima obaveze prema Bogu. Evo nekih tekstova da vidimo kako funkcionše koncept zakletve u Bibliji. Da vidimo kako možemo da reagujemo, kako su neki ljudi se zaklinjali za neke stvari pa su prekršili, i kakve su bile posledice. 1. Moj. 24: 1-5, 8-9, Avram zaklinje svog slugu da dovede ženu za svog sina Isaka, i oslobađa ga zakletve ako ona ne bude htela da ide. Isus Navin 9, Isus Navin se zakleo Gavaonjanima da neće da ih dira. Nije pitao Gospoda šta treba da radi. Kada su Izraelci saznali da su ih ovi prevarili, zbog zakletve nisu ih počistili. Da li ta zakletva važi pred Bogom kad si prevaren? Ne samo da ih nisu dirali, nego su ih branili od ostalih neznabožaca koji su hteli da ih počiste.

Da li je Isus Navin dobro postupio? Pa šta ako se Isus Navin zakleo da ih neće dirati, ta zakletva je bila na prevaru, prevario ih je jedan neznabožacki narod koji se nije okrenuo biblijskom Bogu, već je to uradio da ih Izraelci ne bi pobili. Izraelci ni pre, a ni posle nisu pitali Boga šta da rade. I to je satanski koncept. Sotona čoveka nagovara da počini greh, i kad ovaj počini greh, onda mu Sotona i demoni kažu: "Gotovo je, sad si se zamerio Bogu, to sad mora do kraja života da te proganja, ne možeš da se izvučeš, to ti Bog nikad neće oprostiti, to što si pogrešio." Bog kaže: "Počinio si greh, ali ne moraš da budeš rob greha." 5. Moj. 7: 1-4, savez možeš da sklapaš samo sa onima koji su na Božjoj strani, sa onima kojima je stalo do morala, sa onima koji žive po biblijskim zapovestima. Ne možeš ti da praviš savez sa neznabožackim zemljama. Mi danas imamo savez Ujedinjenih nacija. Teokratska država, Božji narod, ne može da bude deo tog saveza. Zna se kakve zakone promovišu te međunarodne organizacije. Ne možeš da budeš deo toga, kraj priče, to je biblijska zapovest. Isus Navin ulazi u savez sa Gavaonjanima. On je znao za ovu zapovest, ali je nije poštovao. I šta je sad Bog trebao sa nebesa da mu kaže: "Alo Isuse, pa jel ti znaš šta sam ja rekao preko Mojsija? Sve sam ti nacrtao, nećeš da slušaš. U redu, sad ćeš malo da stradaš, težim putem ćeš da ideš." Lakši put je kad čitaš i živiš po onome što ti je Bog rekao. Nisu ovo nikakve komplikovane stvari, jednostavno ti Bog objašnjava.

Jezdra 10, Izraelci su počinili greh uzimajući paganke za žene što je Bog najstrožije zabranio. Jezdra je bio najveći autoritet tada među Izraelcima. On je izdejstvovao da se vrate iz vavilonskog ropstva, i od njega je traženo da naredi da svi Izraelci oteraju svoje žene paganke i njihovu decu koju su doveli iz vavilonskog, a kasnije persijskog ropstva. To je isto i Avram uradio sa Agarom i Ismailom kada ih je oterao. Ako si oženio paganku koja će da te upropasti, zakleo si se njoj na vernost, to pred Bogom ne znači ništa. Možeš ti da se boriš za nju da se ona prizove pameti, da živi moralno. Na kraju su sve ove paganke bile oterane. 1Samuilo 14: 24-28, u bici sa Filistejima, Saul je zakleo svoje vojnike. Vojnici su mu bili gladni, a Saul je rekao da ne sme

da se jede dok ih sve ne razvale. Međutim, Saulov sin Jonatan nije čuo kad je njegov otac zakleo narod pa je uzeo malo meda. Kad su javili Saulu da je negov sin prekršio zakletvu, Saul je rekao da će zbog toga Jonatan da pogine. Međutim, kasnije ga nije ubio. Zašto je Saul prekršio svoju zakletvu? Zato što je ta zakletva bila suluda. Pazi šta izgovaraš. Ali ako izgovoriš nešto glupo, to ne znači da to glupo treba da ispuniš. Pogrešio si, bićeš kažnjen, to ti je greh pred Bogom. Može Bog sve da oprost. Jedina stvar koju Bog ne može da oprost je hula na Svetog Duha. Svaki put kad čovek čini greh, on svoj karakter urušava, i on se sve više približava da dođe u jedno stanje da ga je briga što će Bog da ga uništi, ne interesuje ga šta je dobro. Počinio si greh, kršiš svoju vezu sa Bogom, ali pokaj se, nemoj da praviš dalje greh. Dao si glupu zakletvu, kriv si, to ti je greh, ali nemoj to dete da ubiješ. Saul nije ubio Jonatana.

4. Moj 30: 3-5 Devojka koja živi u kući svoga oca, ona ne može da se zavetuje, ona ne može da se zakune, ona ne može da obeća, bez dozvole svoga oca.

4. Moj. 30: 6-8 Devojka kad se uda može da se zavetuje i zaklinje samo uz dozvolu muža. Zašto? Zato što živimo u ratu, zato što je porodica ratna formacija, zato što se radi na uništenju čoveka, zato što je muž general u kući, i zato je bitno da se devojka uda za duhovnog ratnika, mudrog, pobožnog, vrednog, koji će da brine o njoj, a ne da ona drži automatsku pušku na kućnom pragu i brani.

4. Moj. 30: 9 Razvedena žena i udovica, za njih važi to čime su se obavezale zakletvom. Ova kategorija žena je u problemu, o njima nema ko da brine, one su prepuštene same da se bore u ovom svetu krvoločnih muškaraca koji ne biraju sredstva. Danas je teško da se devojka uda. Za koga devojka da se uda? Koji muškarac će nju da posveti? Ne može nesveti muškarac da posveti devojku, kad su muškarci razbojnici, nemoralni itd. Kako će on nju da posveti kad je on nesvet? Bolje da se nikad ne uda nego da se uda za budalu.

4. Moj. 30: 10-16 Ako se žena za nešto zaklela i obavezala, a njen muž čuje za to i ništa joj ne kaže, onda joj on to nije zabranio. Ali, ako taj njen zavet, njen muž, kad čuje poništi, onda ne važi ništa od onoga za šta se ona obavezala, i Gospod će joj oprostiti. Ako njen muž čuje za njenu zakletvu, pa iz dana u dan joj ne govori baš ništa, onda ih je on potvrdio. Ali ako ih poništi neko vreme nakon što je čuo za njih, onda će on nositi njen prestup.

4. Moj. 31: 1-2 Zadnji zadatak koji će imati Mojsije da obavi jeste da se osveti Madijancima. To je Božja osveta, nema šta Mojsije da se sveti. Kao što ćemo videti, biblijski koncept je da se mi ne svetimo. Bog je taj koji se sveti. U teokratskoj državi izvršava se smrtna kazna nad onima koji promovisu smrt, ali nema mučenja. Bog će takvom dati pravednu kaznu jednog dana kad ga bude ponovo stvorio. Bog kaže: "Ne svetite se, osveta je moja", dovoljno je

samo da se izvrši smrtna kazna, nema nikakvog mučenja, izivljavanja nad osuđenima na smrtnu kaznu. "Bićeš pribran svom narodu" je jedna fraza u hebrejskom jeziku koja znači da će nakon toga Mojsije da umre, da ode tamo gde su njegovi preci, da ode među mrtve.

4. Moj. 31: 3-5 Bog je uzeo po hiljadu Izraelaca iz svakog plemena za rat sa Madijancima. To je dvanaest hiljada ljudi. To je mali broj u odnosu na broj Madijanaca, ali ovde se radi to da Bog ratuje za Izrael, tako da nema potrebe da ih bude dvesta ili trista hiljada.

4. Moj. 31: 6 Izraelsku vojsku predvodi Gospod preko svojih ljudi. Njegovi ljudi su sveštenici, u ovom slučaju je bio Eleazar. U teokratiji, sveštenici koje je On odredio, su povezani sa Bogom, oni imaju trube u koje trube i oglašavaju kad se kreće u rat itd.

4. Moj. 31: 7-12 Neposredno ispred ulaza u Obećanu zemlju, Izraelci su zaratili sa Madijancima. Pobili su sve vojno sposobne muškarce, zarobili su žene i decu, i spalili su sve gradove i mesta gde su oni živeli. I dolaze pred Mojsija i Eleazara. Eleazar je bio prvosveštenik.

4. Moj. 31: 13-17 Nije se Mojsije naljutio zato što su oni pobili tamo sve muškarce i spalili sva sela i gradove gde su ovi živeli, nego zato što su ostavili u životu decu i žene za koje on kaže: "Evo, baš su one po Valamovoj reči namamile Izraelove sinove da budu neverni Gospodu kod Fegora." Dakle, ovde imamo zapovest koju daje Mojsije, koji je bio Božji predstavnik, ne samo da se pobiju svi muškarci koji su izašli da ratuju protiv Izraelaca, ne samo da se spale njihovi gradovi i njihova mesta, nego da se pobiju sve žene koje su legle sa muškarcem, i da se pobiju sva deca. Sad kad neko ovo čita rekao bi kakav je ovo genocid. Ali to može da kaže neko ko površno čita. Jedna od glavnih Božjih osobina je pravda. O čemu se radi?

U paganskim neznabožačkim satanskim državama radile su se mnoge gadne stvari, mi smo čitali te zapovesti, kada Bog kaže: "Nemoj da radiš to, nemoj da radiš to, nemoj da radiš to, jer sve te gadne stvari rade ovi drugi narodi." I mnogi ljudi koji su ušušskani u svojim toplim sobama, žive pod staklenim zvonom, oni uopšte ne znaju šta se radi u ovom svetu, ne samo šta se radilo nekada, to se sve isto radi danas, nema nikakve razlike. I ove žene Madijanke, koje su imale slobodnu volju, koje su imale savest, su išle da se prostitušu sa Izraelcima da bi odvojile Izraelce od Boga. Mojsije im kaže: "Zašto ste ih ostavili u životu, to su te žene koje su vas navlačile na greh", i on kaže da se sve te žene pobiju osim devojaka koje nisu legle sa muškarcem. U stara vremena se znalo kako izgleda devojka koja nije legla sa muškarcem, kako se oblačila, kako se pokrivala itd. Nije bilo potrebno da bude tu ginekolog da proverava. Kakav je bio problem sa njihovom decom? Mi danas imamo zemlje: Indonezija, Tajland itd., o tome se ne priča jer su mediji kontrolisani, gde se deca iznajmljuju seksualnim manijacima i pedofilima sa zapada koji tamo odlaze na seksualni turizam, i iznajme dete

za ceo dan, za deset, dvadeset dolara, i sa njima imaju seksualni odnos. Pošto je potreba za ženskom prostitucijom mnogo veća, onda ako se rodi muško dete mnogi roditelji rade promenu pola svom detetu. To se danas radi, zamislite šta se onda radilo, u ona vremena su se radile još gore stvari. Radile su se gore stvari koje se ne rade u Indoneziji, Tajlandu, i nekim drugim zemljama, rade se ali ne u velikoj meri. Pošto su muškarci uglavnom bili sveštenici koji su se bavili satanizmom, a žene su se bavile prostitucijom, muškarci su trebali da budu predstavnici Vala, ili Bala, ili Sotone, a žene u državi su trebale da budu kao Astarote, ili boginja Ištar kako su je gde zvali. I onda su muškarci kao satanski sveštenici naročito pripremali mušku decu da budu satanski sveštenici. Oni su se pripremali na više načina, ne samo što su ih uključivali u okultizam, satanizam, i razne oblike prizivanja demona, i to je bila represalija. Oni su decu ukoliko neće da slušaju i da učestvuju u njihovim ritualima, ne samo tukli, nego bi deca kao obred ulaska u red satanskih sveštenika bila seksualno zlostavljana kroz ono što danas zovemo pedofilija. Ta deca su bila jednostavno inicirana u satanski red sveštenika tako što su prolazila kroz proces seksualnog zlostavljanja odnosno kroz pedofiliju. I ta deca su vremenom počela da uživaju u tim seksualnim gadostima u toj pedofiliji, i na taj način su bili posebno povezana sa svojim učiteljima satanskim sveštenicima.

Znači, muškarci su bili inicirani, dečaci, deca, da budu satanski sveštenici. Sutra kad se oni ožene, njima je bilo normalno da njihove žene budu bludnice i hramske prostitutke, i da oni svoje žene pošalju među Izraelce da se one kurvaju. To je za njih bilo normalno. Tako oni služe svojim bogovima. To je moderna kultura koja se danas promoviše agresivno, samo se dozira polako pa sve jače i jače. Ovi Madijanci su upravo, i njihovi sveštenici, i njihovi carevi, učestvovali u pedofiliji, inicijaciji dece u satanske rituale da budu satanski sveštenici, svoje žene za prostituciju, sami su u tome učestvovali, da ne pričamo o drugim stvarima koje su radili, a koje su po Bibliji zabranjene, homoseksualizam je bilo nešto normalno, ne samo u to vreme nego i kasnije, i u grčko vreme, i u rimsko vreme, oni koji su bili homoseksualci, oni su se smatrali elitom, i to imate i danas. Ovo je vrlo aktuelno, jer kad mi vidimo kako je Bog delovao u prošlosti prema ljudima koji su se ovako ponašali, mi onda možemo lako da vidimo kako će Bog delovati u budućnosti jer se to isto radi. I ti muškarci i te žene od svojih sinova i kćeri prave satanske sveštenike i prostitutke. Jedini koji su tu bili pošteđeni jesu devojke koje nisu legle sa muškarcem. Čim nisu legle sa muškarcem znači da nisu učestvovala u tim paganskim ritualima. 3. Moj. 20: 15-16, sve ono što je učestvovalo u satanističkom ritualu treba da se likvidira, muškarci satanistički sveštenici, žene koje su bile paganske sveštenice hramske prostitutke, sva deca koja su učestvovala u satanskim ritualima, njihovi gradovi jer svaka kuća je bila satanski hram.

4. Moj. 31: 18-20 Tu je bio jedan obred, čitaćemo uskoro, da te žene, koje nisu legle sa muškarcem, su oni mogli da uzmu za sebe, njima je bilo dozvoljeno da mesec dana oplakuju svoje bližnje koji su ubijeni, tu je bio ritual gde su one morale biti potpuno obrijane i tako su tugovale. I Bog je to dopustio. Ti nisi mogao njima ovog trenutka da objašnjavaš teologiju, i kad neko umre da misli da ga nikad više neće videti itd. Dakle, neka oni mesec dana plaću svoje poginule, a posle toga Izraelci su mogli da ih uzmu. U kom smislu su oni mogli da uzmu te devojke, te žene koje nisu legle sa muškarcem? Mogli su da ih uzmu da rade kod njih u kući, ne da ih zlostavljaju i vežu lancima, nego da budu kod njih kao sluškinje. To je jedna vrsta milosti, mogli su da ih pobiju, ali pošto one nisu učestvovala u satanskim ritualima eksplicitno kao njihove majke, kao njihovi očevi, kao njihova braća, zato možete ovde da radite kao sluškinje ako se prizovete pameti, ako hoćete da prihvatite biblijskog Boga možete da budete deo Božjeg naroda, ali Bog to nikom ne nameće. Nigde u Bibliji nećete videti tekst gde Bog traži da neko bude prisiljen da Njega prihvati za Boga.

Znači, možeš da uzmeš tu ženu da bude sluškinja, a možeš da je uzmeš i za inoću ili kao drugu, treću četvrtu, petu ženu. Bog je dopustio poligamiju ljudima kao nužno zlo, Bog je dopustio Izraelcima da imaju i cara. Uvek je bio deficit među moralnim muškarcima, o ženama nije imao ko da brine, i to je glavni razlog zašto je Bog dopustio poligamiju, da neko može da ima više žena, ali znala su se pravila, svaka žena je imala svoju kuću, svoj šator kad su bili u pustinji, gde je bila odvojena od drugih žena, a muž je brinuo o svima njima. Bog je omogućio da on nju može da oženi, ako hoće, jer ona živi tu. Jer ta žena, ako je prihvatila da se uda, ona mora da živi po Božjim zapovestima. Kao sluškinja ona i dalje može tu da živi, ali na jednom nivou gde se od nje ne očekuje da sad ona vaspitava decu u duhu biblijskog Boga itd. Kao sluškinja ona ne može da upražnjava nikakav oblik paganizma i satanizma jer bi to odmah bilo sankcionisano, tako da može da radi kao sluškinja. I to je ono što mi danas imamo, ljudi idu u razne zemlje gde rade kao robovi, sluge i sluškinje. Oni imaju neku svoju ideologiju iz zemlje iz koje su došli, u toj državi se upražnjava neka religija, neki sistem vrednosti koji je takav kakav je, nemoralan, destruktivan, njih to ne zanima oni imaju svoju filozofiju, iako uglavnom ljudi koji odu, veliki procenat njih se tamo utopi i prihvati tu religiju i tu ideologiju.

4. Moj. 31: 21-24 Svi ovi koji su učestvovali u ratu, pošto su tamo ubijali ove sataniste itd., morali su da se operu, znači higijena, da se izdvoje iz logora, od zajednice, jer u zajednici ih je bilo po hiljadu iz svakog plemena. Predmete koje su zatekli tamo, među tim satanistima Madijancima, od zlata, srebra, bakra itd., bez obzira da li je to korišćeno u satanske svrhe i rituale, to se pretopi u vatri, to je vrlo bitno, i to ćemo videti kroz Bibliju, kako može nešto što je bilo satansko, što je korišćeno u satanske svrhe, da postane

sveto. Čovek bude nemoralan, destruktivan, i Bog ga "pretopi u vatri nevolje", čovek prođe kroz vatru nevolje, mnogi se očiste kroz vatru nevolje, okrenu se Bogu i postanu sveti. Tako i ovi predmeti ovde se pretope u vatri i postanu čisti, kaže se da na kraju treba da se operu i sa vodom očišćenja. Voda je kao najbolji rastvarač u prirodi simbol čistote. Ljudi su se pre ulaska u savez sa Bogom pod planinom Sinaj oprali vodom da budu čisti pred Bogom.

4. Moj. 31: 25-30 Ovde imamo zapovest kada se ide u rat, kada vas neko napadne, ide manja grupa ljudi, bilo ih je 600 hiljada vojno sposobnih, a išlo je njih 12 hiljada, to je negde 5%, ratni plen koji se dobije, pola od plena ide ovima koji su išli u rat, njih 5% dobija polovinu plena, ostatak, druga polovina plena ide ostalom narodu. Ratni plen je biblijski utemeljen. Nije on dobio penziju zato što je išao u rat, pa sad mora neko da mu svaki mesec uplaćuje. Dobio si plen, postoji i nešto drugo, a to je da on dobije određenu zemlju, ili odedeni grad, ili određenu teritoriju, ili određenu šumu itd., koju on može da obrađuje i koristi, a ne da on ima penziju, u Bibliji nema penzije kao što danas ima. I to smo mi imali kroz istoriju i na našim prostorima. Ono što je bitno, oni su morali od toga što su dobili, od ratnog plena, deo da daju sveštenicima, i u tekstu se kaže koliki je to deo.

4. Moj. 31: 31-47 Prebrojava se ratni plen, i kome šta pripada.

4. Moj. 31: 48-54 Vojni zapovednici podnose raport Mojsiju i kažu mu da niko ko je išao u rat nije poginuo. Bog ratuje, ti samo ulaziš u prazan prostor i čistiš.

4. Moj. 32: 1-5 Pred Mojsija dolaze predstavnici dva izraelska plemena, Ruvimovi i Gadovi sinovi, i traže da ostanu na ovoj zemlji koju su trenutno pokorili, a da ne idu preko Jordana u Obećanu zemlju.

4. Moj. 32: 6-15 Mojsije ih pita zašto neću da uđu u Obećanu zemlju, zar tako isto nisu učinili njihovi preci kad ih je Bog morao da vrati u pustinju na 40 godina.

4. Moj. 32: 16-19 Oni su tražili od Mojsija da im dozvoli da ostanu tu gde su, da ne idu preko Jordana u Obećanu zemlju. Oni će ići da ratuju zajedno sa ostalim plemenima dok se ne počiste satanisti u zemlji koju im je Bog dao, i kad se sve smiri oni bi da se vrate sa druge strane Jordana.

4. Moj. 32: 20-42 Tu je napravljen dogovor. Ova dva plemena su obećala da neće raditi ništa što je protiv Gospoda, obećali su da će ići da zauzmu Obećanu zemlju, da omoguće svojoj braći da zauzmu Obećanu zemlju i onda će se oni vratiti sa druge strane Jordana, to je današnja teritorija države Jordan.

4. Moj. 33: 1-49 Ovde imamo opis Izraelovih sinova gde su putovali, od Egipta do ulaska u Obećanu zemlju. Ovde je dat detaljan hronološki prikaz kuda su putovali. Vrlo bitan istorijski izveštaj.

4. Moj. 33: 50-56 Tebi Bog nešto poveri, poveri ti imanje, kuću, zemlju, auto, garderobu, da ti dobru ženu, da ti dobru decu itd., i ti to ne čuvaš nego

razbojnici ti to otmu na kocki, u ratu, jer si se odvojio od Boga, pa dođu da te opljačkaju, okupiraju te, kad si sa Bogom ne sme niko da te dira, Gospod je tvoj putokaz i tvoja zaštita. Nećeš da održavaš higijenu, izgubićeš zdravlje, to što ti je Bog dao. Umesto da ti u svom domaćinstvu, u onome što ti je Bog poverio, čuvaš ono što je dobro i što ti je Bog poverio, ti dopustiš da dođu razbojnici, pustiš nemoralne žene, nemoralne ljude da ti sve to oplene, da te pokradu, i onda ćeš ti da nagrabusiš. Znači, moraš da čuvaš ono što ti Bog daje. I Bog im kaže: "Vi sad ovde dolazite među ove sataniste, znači, to da se počisti, svo to idolopoklonstvo da se počisti, te sataniste da proterate, jer ako ih ne proterate, oni će tu da rade protiv vas, i onda ćete loše da prođete, i to što sam za njih naumio da ih počistim, pošto oni neće da se dozovu pameti, to ću onda da uradim sa vama, jer ste vi postali kao oni, onda ću vas da počistim, jer ti nisi hteo njih da počistiš. Dao sam ti nešto što moraš da čuvaš, i zdravlje, i imanje, i kuću, i porodicu itd. Ako ne budeš čuvao onda ćeš loše da prođeš."

4. Moj. 34: 1-29 U ovom poglavlju imamo opis kako su izgledale i gde su bile granice države u kojoj će Bog biti car, i u koju će Izraelci da se usele. Dakle, imamo opis kuda su putovali, kako su došli pred Obećanu zemlju, i gde će biti ta zemlja danas. Arheološki mi možemo da vidimo gde su ovi ljudi živeli. Postoje neoborivi arheološki dokazi da su u ovim granicama živeli Izraelci nekoliko vekova dok se nisu pobunili protiv Boga. Ima ona priča kako se planina Sinaj nalazi u Egiptu. Zanimljivo je kada je bio šestodnevni rat 1967 godine, kada je napadnuta država Izrael. Izraelska država se odbranila i pobedila u tom šestodnevnom ratu, i okupirala Egipat u periodu od 15 godina. Tek tamo 1982 godine je Egipat vraćen pod vlast države Egipat. Za tih petnaest godina dok je država Egipat bila pod okupacijom Izraela, izraelski arheolozi su pretražili ceo Egipat i tu nisu našli nikakve tragove koji ukazuju da su oni tu 40 godina lutali po toj pustinji. Tako da kada čitate ovaj istorijski izveštaj možete da budete sigurni da je u skladu sa Biblijom.

4. Moj. 35: 1-5 Ovo smo već čitali, tu su opisani gradovi i pašnjaci koje će dobiti Leviti.

4. Moj. 35: 6-15 Levijevi sinovi će dobiti 48 gradova, od kojih će njih 6 biti gradovi utočišta. Čitali smo, ako neko nekoga namerno ubije, poginuće, a ako nehотиčno ubije mora da bude u gradu utočišta dok ne umre prvosveštenik. Kad prvosveštenik umre, onaj koji je nehottično ubio može da ide kući, i mi smo o tome govorili. Sve ima teološku svrhu.

4. Moj. 35: 16-21 Imali ste da ubicu koji namerno izvršio ubistvo njega treba da ubije član porodice ubijenog. Ovaj je moga da kaže da neće, onda bi neki dželat koji je određen to odradio umesto člana porodice.

4. Moj. 35: 22-29 Dok je on u gradu utočišta niko ne sme da ga dira. Ako on izađe iz grada utočišta, krvni osvetnik, rođak ubijenog, može da ga ubije

i neće biti kriv za ubistvo. Zato je po Bibliji Hristos naš grad utočište, dok smo u okviru Božjeg zakona, mi smo zaštićeni.

4. Moj. 35: 30-31 Nema otkupa za ubicu. Onaj ko je počinio krivično delo za koje je propisana smrtna kazna, ubio nevinog čoveka, za takvog nema otkupa, na zemlji nema otkupa, on može da se pokaje i da se sa Bogom pomiri, pa da jednog dana bude vaskrsnut na život ako se zaista pokajao u svom srcu, kao razbojnik na krstu, ali njemu je ovozemaljski život skraćen.

4. Moj. 35: 32 Ne može neko ko je pobegao u grad utočišta da se ranije vrati kući, da kaže: "Platiću da ranije idem kući, još nije umro prvosveštenik", to ne može.

4. Moj. 35: 33-34 Ako se prolije nevinna krv, ta krv može da se očisti samo krvlju ubice, inače će zemlja biti onečišćena, kako kaže u Bibliji: "Zemlja će vas izbljuvati iz usta svojih."

4. Moj. 36: 1 To su ljudi iz čijeg plemena su došle one žene koje su rekle Mojsiju da njihov otac nema sinove i da će njihovu zemlju neko drugi da uzme. Bog im je dozvolio da mogu, iako njihov otac nema sinove, da naslede zemlju.

4. Moj. 36: 2-4 Rođaci Salpadovih ćerki su rekli Mojsiju: "One su nasledile svoga oca koji nije imao sinove, one će da se udaju iz nekog tamo drugog plemena, i ta imovina će da ostane za neko drugo pleme, a to je naša imovina." I to imate i danas. Ima jedna izreka koja kaže: "Dedovina se ne prodaje, dedovina se poklanja." Dedovina može da se pokloni članovima porodice, članovima istog plemena. Ne može neko iz drugog plemena da dođe i da se tu oženi i da on nasledi zemlju od ćerke. Zetovima ne može da pripadne zemlja. Videli smo da kuće u gradovima mogu da se prodaju.

4. Moj. 36: 5-7 Pošto njihov otac nije imao sinove, one su mogle da biraju da se udaju u okviru njihovog plemena. Ne mogu da se udaju u neko drugo pleme.

4. Moj. 36: 8-13 Zato mi danas imamo da mnoge žene kada im umru roditelji na ostavinskoj raspravi se odriču svog dela u korist braće, jer zemlju nasleđuju samo muškarci, to je staro pravilo, jer smo u ratnom okruženju i muškarcima je povereno da brinu i o imanju.

PETA KNJIGA MOJSIJEVA - Ovo su reči

5. Moj. 1: 1 do 5. Moj. 3: 29 Izraelci su došli pred Obećanu zemlju, i Mojsije se obraća narodu koji treba da uđe u Obećanu zemlju. Mojsije opisuje događaje šta se sve dešavalo, kako ih je vodio. On ih podseća pred ulazak u Obećanu zemlju šta se sve desilo, jer to su potomci onih što su izašli iz Egipta, mnogi od njih su izašli, to su bili ovi što su mlađi od dvadeset godina, bilo je mnogo i onih koji su se rodili nakon izlaska iz Egipta. I u prva tri poglavlja pete knjige Mojsijeve on njih podseća šta je bilo, šta se desilo, kako ih je Bog vodio, kuda ih je vodio itd.

5. Moj. 4: 1-2 Nemoj ništa da dodaješ i oduzimaš od onoga što piše u Bibliji. Teško da ćete danas naći versku zajednicu ili religijski pokret na zemlji koji prihvata Bibliju ali da nešto nije dodao. Mi se ovde ne bavimo verskim pitanjima, bavimo se naukom koja se zove teologija, čitamo udžbenik iz istorije, geologije, paleontologije, astronomije, fizike, medicine, higijene, ovo je udžbenik, nije ovo nikakva verska knjiga. Dakle, Bog više puta ponavlja zapovest da se Njegovoj reči ništa ne dodaje i ne oduzima.

5. Moj. 4: 3-8 Onaj ko se drži Gospoda biće živ. Božje zapovesti su čovekova mudrost i razboritost, ko ovo ne zna džaba mu sva blaga sveta. Kako će neko o svakome od nas da kaže da je mudar, pametan, razborit, uspešan, pa kada vidi po kakvim zakonima mi živimo, kako mi živimo. Naš život je slika naše religioznosti, naše povezanosti sa Bogom, zakoni po kojima mi živimo, zakoni higijene, zdravlja, morala, zakoni rada, zakoni u porodici, i sve drugo što je Bog dao preko Mojsija.

5. Moj. 4: 9-10 Nemoj da zaboravljaš ono što je Bog uradio. Zato ovo treba stalno da se čita, da se ponavlja. Napominji svojim sinovima, uči ih moralu, zakonima.

5. Moj. 4: 11-20 "Dobro pazite na duše svoje jer niste videli nikakav lik, samo se čuo glas", mnogi danas imaju razne religiozne predmete, objekte itd. Prema biblijskoj religiji ne postoje religiozni predmeti koje čovek koristi. Postoje određeni religiozni predmeti koji se koriste u Hramu, ili Šatoru od sastanka, izvan toga ne postoje nikakvi religiozni predmeti. Bog je dao sunce, mesec, zvezde, ribe, životinje, da se ljudi njima klanjaju, Bog je to dopustio drugim narodima, ali tebi je zabranio, ti si ušao u savez sa Bogom, tebi to nije dozvoljeno. Ovi drugi su zastranili, i Bog sa njima polako radi da pokuša da ih iščupa iz idolopoklonstva, a ti si ušao u savez sa Bogom, i tebi je to zabranjeno. Ako hoćeš da živiš kao drugi narodi, onda izvoli, idi tamo kod

njih. Bog hoće da napravi narod koji će da bude primer drugim narodima na planeti zemlji. Bog je dopustio drugim narodima da rade mnoge loše stvari jer nemaju adekvatnu svetlost, jer su zastranili, ali vi ćete da budete videlo tim drugim narodima.

5. Moj. 4: 21-24 "Jer je Gospod, tvoj Bog, oganj koji proždire", Biblija je doslovna, sve što piše je tako, međutim, evo ovde kaže: "Bog je oganj koji proždire", ovo je očigledno stilska figura, nije Bog vatra koja jede, u doslovnom smislu.

5. Moj. 4: 25-28 Slušajte sad ovo! Šta će se desiti ako se ljudi iskvare? Sve im je Bog nacrtao, sve znaju, mi danas imamo mogućnost da se o svemu informišemo, da napredujemo, da uđemo u savez sa Bogom, da nam Bog bude vodič, i da nam Bog bude čuvar, telesna garda. Najgori greh pred Bogom je idolopoklonstvo, prizivanje demona, nema ništa gore od toga. U Bibliji se kaže: "Neposlušnost je kao greh od vračarstva", neposlušni roditeljima, neposlušni vlasti, neposlušni poslodavcu, naravno, tamo gde se od tebe traži da kršiš Božje zapovesti, i trebaš da budeš neposlušan, treba da služiš Bogu, a ne nekom drugom, ali tamo gde se od tebe ne traži da kršiš Božje zapovesti, a ti se buniš i neposlušan si, to je kao greh od vračarstva.

5. Moj. 4: 29 "Ako tamo potražiš Gospoda, svog Boga", u hebrejskom originalu ne piše "ako", nego kaže: "Tražićete Gospoda, svog Boga." Dakle, ovde imamo proročanstvo, znači, kad budu rasejani među neznabošce, jer su želeli da žive kao oni, Božji narod će tražiti Gospoda, i onda će se Božji narod vratiti, daje se proročanstvo šta će se desiti, ne kaže on "ako", pa se to neće nikada desiti, već on kaže da će se to desiti, znači, bićete šibani pa ćete se prizvati pameti, jer u Bibliji piše: "Modrice od batina, i bol koji prodire od srca jesu lek zlome."

5. Moj. 4: 30-40 Bog čuva savez. Prekršio si savez, ali Bog će da učini, kada zastraniš, pa kad se pokaješ, da se vratiš u zemlju iz koje te je Bog rasejao.

5. Moj. 4: 41-43 Govori se o gradovima utočišta.

5. Moj. 4: 44-49 Mojsije njima ponavlja zakon. Oni se nalaze pred ulaskom u Obećanu zemlju.

5. Moj. 5: 1-33 Mojsije im u prva četiri poglavlja opisuje kako ih je Bog izveo iz Egipta, kako treba da drže zakone, zapovesti itd. Upozorava ih i podseća, a sada, u petom poglavlju, on im ponavlja te zapovesti, i nabraja te zapovesti i šta treba da rade. Međutim, ovde što je zanimljivo, u 5. Moj. 5: 12, se kaže: "Ne zaboravi da Šabat smatraš svetim danom", ovde u hebrejskom originalu se koristi reč "šamor", što znači "čuvati". Vi kad dođete u Izrael, ili pričate sa nekim religioznim Jevrejnom, kako on vas testira da li ste vi zaista religiozni? On te pita da li ti čuvaš Šabat? Ti treba da čuvaš Šabat, uspomenu na stvaranje sveta, da je Bog stvorio ovaj svet, da ti to nikad ne izađe iz glave, i da nije bilo tih ljudi, koji su bili fanatični po mnogim pitanjima,

koji su kroz celu istoriju čuvali Šabat, mi danas ne bi znali kada je Šabat, kada je rođendan planete zemlje. U daljem tekstu se nabrajaju Božje zapovesti koje su već poznate, koje smo komentarisali.

5. Moj. 6: 1-2 "Da bi se sve dane svog života bojao Gospoda", šta znači "bojao Gospoda"? U našem prevodu je to malo trapavo prevedeno. Treba da se bojiš da staviš prst u šteker gde je struja, jer možeš da pogineš, treba da se bojiš da jedeš nešto što je otrovno, treba da se bojiš da radiš nešto što je loše, treba da se bojiš da isečeš granu na kojoj sediš, da prekineš vezu sa izvorom života, sa Tvorcem. Danas se ljudi uče da nemaju strah od smrti.

5. Moj. 6: 3-4 Čuj Izraele: "Gospod je Bog naš, Gospod je jedini", ovo je čuvena izjava iz Biblije koja se u Izraelu među religioznim Jevrejima najviše ponavlja.

5. Moj. 6: 5-9 Ove reči, zapovesti koje je Bog dao, Tora ili Učenje, zakoni, stalno napominji sinovima svojim. Prvih pet knjiga Biblije je život, to su instrukcije za život.

5. Moj. 6: 10-15 Kad ti bude dobro nemoj da zaboraviš Gospoda. Zato je bitno da sve što ti se lepo desi u životu, svakome od nas, da se zahvalimo Bogu: "Hvala ti Bože što si mi dao da imam da pijem vodu, da imam da jedem." Veliki je blagoslov da danas na planeti zemlji, gde vladaju ludaci, gde su satanski zakoni, gde se ljudi uništavaju na razne načine, imate toplu sobu, imate mekan jastuk, imate udoban krevet, da imate da pojedete, da imate da se istuširate. Nemoj kada ti bude dobro da zaboraviš na Gospoda. Ujutru si se probudio, otvorio oči, kažeš: "Hvala ti Bože za još jedan dan", seo si da jedeš: "Hvala ti Bože što imam da jedem." Nemoj da zaboraviš Gospoda. Ko se ne zahvaljuje za jelo? Životinje se ne zahvaljuju, one ne znaju za Gospoda, ali razuman čovek zna da to što ima da jede ispred sebe to nikada ne bi imao da Bog nije dao da izraste iz zemlje. To što ste vi kopali, sejali, navodnjavali, da Gospod nije dao da izraste, to nikada ne bi izraslo, ne bi imao šta da jedeš. Nemoj Gospoda da zaboraviš kada ti bude bilo dobro.

5. Moj. 6: 16-19 Nemoj da kukaš, da se žališ, nevalja ti ovo, ne valja ti ono, Bog je kriv itd. Kad te zadesi neka nevolja, razmisli zašto se to desilo. Desilo se zato što praviš neke probleme, zato što se ne informišiš kako da živiš, i onda Bog mora malo da te podseti, da se prizoveš pameti, da uzmeš malo da razmišljaš.

5. Moj. 6: 20-25 "Ako te jednog dana tvoj sin upita", reci mu šta ti se desilo, prenesi sa generacije na generaciju svoje iskustvo.

5. Moj. 7: 1 Bog je sa tobom, ne treba da se bojiš naroda koji se nalaze ispred tebe u zemlji u koju ulazite.

5. Moj. 7: 2-4 Čitali smo kakvi su to satanistički narodi. Otac se pita, ne može sin da se ženi ili ćerka da se uda bez dozvole oca. Po Bibliji, ne mogu ćerka i sin da biraju nekog paganina, nekog ludaka. Otac ne sme to da

dopusti. On mora da uči dete od malih nogu da shvati zašto su zapovesti bitne i da živi po tome, i da to voli, da voli čistotu, higijenu, zdravlje.

5. Moj. 7: 5-6 Šta treba da se uradi kada se uđe u Obećanu zemlju. Kako treba da se radi u teokratiji, da ima reda, da ima zakona. Sve što je vezano za satanizam treba da se spali. Mora da bude higijena, ne samo fizička, duhovna higijena je mnogo važnija. Duhovna higijena znači da nema prostora za demone, satanizam, za ništa što će čoveka duhovno da upropasti i da ga odvoji od izvora života, od svog Stvoritelja.

5. Moj. 7: 7-11 Kada je neko pobožan, kada neko živi ispravno, kada je neko moralan, kada radi na stvaranju dobrih ljudi, Bog brine i o njegovom potomstvu, jer njegovo potomstvo je nešto najvrednije što on ima, nisu to kuće, stoka, imanje itd., nego njegova deca, njegovo potomstvo, i Bog na poseban način brine o ljudima koji su bliski Bogu. Čitali smo, Avram je bio problematičan, pravio je neke greške, ali držao se Boga u velikoj meri, pravio je greške, ali se dizao i ispravljao greške, isto tako i Isak i Jakov. To je slika ljudi danas, mi možemo da pravimo greške, ali treba da se dižemo i da imamo pozitivnu tendenciju da se povezujemo sa Bogom.

5. Moj. 7: 12-14 Ako budeš poštovao zakone i uredbe koje je Bog dao, neće biti žena nerotkinja. Nije dovoljno samo da se jede zdravo, ima još hiljadu stvari koje moraš da ispoštuješ. Džabe ti što jedeš zdravo kad prizivaš demone.

5. Moj. 7: 15 Slušajte ovo obećanje! Nećeš bolovati od nijedne bolesti ako budeš živeo po ovim zapovestima. Pogledajte koliko danas ljudi umire, koji su vodeći uzroci bolesti i smrti, i sve to zbog kršenja zapovesti. Nezdrava ishrana i nedovoljna fizička aktivnost, pušenje duvana, i konzumiranje alkohola čine više od 80% smrti danas u savremenom svetu. Ove tri stvari su sve opisane u Bibliji. U Bibliji je dato šta da se jede, šta da se pije, da se ne sade biljke koje na sebi imaju otrov, ljudi sade duvan, a to je drugi vodeći uzrok smrti na planeti zemlji. Legalnu distribuciju otrova imate na svakom čošku.

5. Moj. 7: 16 "A ti pobij sve narode koje ti daje Gospod", kaže Biblija. U hebrejskom doslovno piše: "A ti pojedi sve narode koje ti daje Gospod." Ovaj tekst neprijatelji Biblije tumače kako Bog daje zapovest za kanibalizam, da se jedu ljudi, a ustvari misli se: "Ima da ih pojedete, da ih razvalite." To je način izražavanja u hebrejskom jeziku, to je i u našem jeziku kad se kaže: "Poješćemo ih, razvalićemo ih", ali ne u smislu da se jede ljudsko meso. Mi smo govorili šta su sve ti narodi radili, imamo u Bibliji zapisano. Van Biblije takođe imamo zapisano kakve gadosti i satanizam su ti narodi radili. Ovi ubijaju, kolju, truju, Bog kaže: "Neka ih tvoje oko ne žali."

5. Moj. 7: 17 Kako ja da rešim ove probleme? Ovi su jači od mene. Pogledajte kakve sve sile postoje danas u svetu. Ko sme sa njima da ratuje? Ko sme njima da se suprostavi?

5. Moj. 7: 18-21 Nemaš koga da se bojiš kada si sa Gospodom. Bog će poslati na njih "strah", rekli smo ranije da u originalu ovde se misli na "stršljene", ustvari, misli se na insekte koji su nešto između ose i stršljena, ne treba Bogu krstareće rakete i avioni. Oni koji žive nemoralno treba da se boje.

5. Moj. 7: 22 Gospod će malo po malo terati narode ispred tebe, znači, polako, tu gde dođu ljudi da žive, gde se pokosi trava, tu nema zmija, divljih zveri, jer oni beže od čoveka. Tamo gde je džungla, gde je ludnica, tamo imate razne divlje zveri, a tu gde se ljudi usele, gde počiste, srede, tu nema zmija i divljih zveri.

5. Moj. 7: 23-24 Careve koji nagovaraju i uče narod najgorim gadostima treba pod "herem", da se zatre njihovo ime pod nebesima, sve što ima veze sa njima.

5. Moj. 7: 25-26 Mnogi ljudi kad odu na putovanja uzimaju predmete koji su korišćeni u okultne svrhe, i onda donose suvenire i tako uvode demone u kuću jer ne znaju teologiju.

5. Moj. 8: 1-7 Kada ti je bilo teško Bog ti je pomagao, "hranio te manom za koju nisi znao", "čovek ne živi samo od hleba nego i od svake reči koja izlazi iz Gospodnjih usta", ovo će Isus kasnije da kaže. Prvih pet knjiga Biblije, od toga čovek živi. Zato se kaže: "Ako nema hleba nema ni Biblije, ako nema Biblije nema ni hleba." Ko nema da jede on ne može da se bavi duhovnim stvarima, život ti zavisi od prvih pet knjiga Biblije, ako to ne znaš ti si mrtav, samo je pitanje kako ćeš da umreš, kako će da te ubiju, ili kako ćeš da izvršiš samoubistvo iz neznanja.

5. Moj. 8: 8-9 Sedam plodova po kojima se Izrael prepoznaje. To je zemlja pšenice, ječma, vinove loze, smokava i narova, maslina i meda. Mnogi teolozi smatraju da umesto med misli se na urme, jer urme su slatke kao med, zato se za nju u mnogim jezicima koristi reč medena urma. Takođe, ova zemlja je bogata rudama gvožđa i bakra.

5. Moj. 8: 10-16 Zahvali se Bogu za to što imaš, u sebi, kratko, ne moraš da se moliš da te svi vide da si ti pobožan. Sedneš u kola i stigao si na odredište, zahvališ se Bogu što si stigao živ i zdrav. Zahvališ se Bogu što imaš da jedeš, zahvališ se što si ujutru ustao živ itd. Nemoj nikada da zaboraviš Gospoda, On brine o tebi.

5. Moj. 8: 17-18 Nemoj da se hvališ kako si ti zaslužan za to što si postigao u životu, da nije bilo Boga ne bi ništa postigao. Zavisi i šta si postigao? Da li si postigao stvari u skladu sa onim što Bog priča? Ako si ostvario uspehe u lošim stvarima onda te demon nadahnjivao, nije ni čudo što se mnogi zahvaljuju demonima na njihovim "uspesima".

5. Moj. 8: 19-20 Sva stradanja, sva pogibija, i sve što se loše ljudima dešava, dešava se zato što krše zakone zdravlja. Mnogi ljudi Božje zakone krše iz neznanja, ali mi danas možemo da se informišemo, možemo da

znamo, i da se ne dešava da stradamo iz neznanja. Zato je prvih pet knjiga Mojsijevih fundament, ključ za život i za uspeh svake vrste.

5. Moj. 9: 1-6 Sve što danas dobijamo, a što je dobro, ne dobijamo zato što smo pravedni i zato što smo to zaslužili nego zato što je Bog milostiv. Kada bismo dobijali po zasluži svi bi bili mrtvi, ne dobijamo po zasluži nego po milosti. Nemoj da kažeš: "Kako sam pravedan, dobar, pa mi je Bog dao." Nisi zato dobio, nego je Bog milostiv, a ove će da počisti zato što su zli, zato što su prešli crvenu liniju.

5. Moj. 9: 7 do 5. Moj. 10: 11 Ovde Mojsije opisuje događaje kako su se Izraelci na svom putu stalno bunili protiv Boga, on ih podseća, to smo čitali.

5. Moj. 10: 12-13 Šta se od tebe traži? Šta Bog traži od svakog od nas? Bog ti sve daje, Bog je milostiv, On traži od tebe: da ga voliš, da ga poštuješ, da živiš po Njegovim zapovestima, da se trudiš koliko možeš da budeš dobar čovek, to Bog od tebe traži. Ne traži Bog od tebe neke darove da mu daješ, to mu ne treba, Njemu treba ljudski karakter, Njemu treba da budeš carski sin, da budeš ono za šta te On odredio da budeš.

5. Moj. 10: 14-16 "Gospodu pripadaju nebesa, i nebesa nad nebesima, zemlja i sve što je na njoj", ovo naše nebo nije sve što postoji u svemiru, postoje i druga neba, mislimo na zvezdano nebo iznad ovog našeg atmosferskog neba. "Obrežite svoje srce i ne budite više nepokorni", budite čisti u srcu jer to je ključ. Obrezanje i neobrezanje je simbol čistote i nečistote u Bibliji. Obrežite srce, to je najvažnije, jer džabe ti što si fizički obrezan kad si duhovno neobrezan, kad ti je srce neobrezano, kad si prljav unutra.

5. Moj. 10: 17-22 "Gospod je Bog nad bogovima i Gospodar nad gospodarima", Gospod je gazda za ove lažne bogove (demone), i za ove gospodare (vladare) na zemlji. "Bog uliva strah", strah je crvena lampica da ne pogineš. Bog je uspostavio strah da ljude čuva od smrti. Mi danas imamo ove razne televizijske programe, luna parkove itd., gde se ljudi uče da izgube strah, da se ničega ne boje. Dakle, strah je crvena lampica koja te upozorava da ćeš da pogineš ako tako nastaviš.

5. Moj. 11: 1-9 Ovde Mojsije prepričava ono što se dešavalo u Egiptu.

5. Moj. 11: 10-12 U Egiptu su oni morali da navodnjavaju zemlju. Morali su od reke Nil da izvlače kanale, da prave sisteme, i da navodnjavaju zemlju, jer bez vode ne mogu da izrastu plodovi iz zemlje. Međutim, Bog im preko Mojsija kaže da im sad u zemlju u koju idu ne treba navodnjavanje, zato što Bog šalje kišu sa neba, Bog vam navodnjava zemlju. Danas imate u Izraelu da su Izraelci osmislili sistem "kap po kap" navodnjavanje, a kad se povežu sa Bogom onda im to neće trebati, onda će Bog da navodnjava njihovu zemlju. Vidite razliku između Obećane zemlje i zemlje u Egiptu, tamo su morali da navodnjavaju, da se muče, da prave kanale, jer nema kiše zato što im je Bog zatvorio nebesa.

5. Moj. 11: 13-17 Ako se budete bavili prizivanjem demona i idolopoklonstvom biće vam zatvorena nebesa, nećete imati da jedete. Izrael je vrlo specifičan zato što u Izraelu vi nemate izvore vode. Izvor vode preko koga se danas ceo Izrael snabdeva vodom je Galilejsko jezero na severu Izraela. Izrael uvozi vodu za piće, tamo nema vode, ali kada ima kiše tamo ima svega, imaju cisterne ukopane u kamenu gde su skladištili kišnicu, kada su imali kišnicu onda su imali vodu za sve. Kada se odvojite od Boga zemlja postane pustinja, kao što je Izrael postao kada su se Izraelci odvojili od Boga.

5. Moj. 11: 18-21 Ako hoćeš dugo da živiš, i ti i tvoja deca, treba da poštuješ zakone života, to su zapovesti koje su date u prvih pet knjiga Biblije.

5. Moj. 11: 22-25 Kako se pokazuje ljubav prema nekome? Tako što se poštuju zakoni ljubavi. Ljubav se ne pokazuje tako što nekome kažeta da ga volite. Vi svojim životom pokazujete ljubav, priča je suvišna. Gospoda volite tako što držite Njegove zapovesti.

5. Moj. 11: 26-28 Bog stavlja blagoslov i prokletstvo, život i smrt, a ti izaberi. Ako hoćeš da živiš po zakonima zdravlja biće ti dobro, a ako hoćeš da služiš demonima i da živiš po tim drugim zakonima bićeš proklet.

5. Moj. 11: 29-32 Spominju se gore, odnosno dva brda, Garizim i Eval. Jedan Izraelski arheolog je 1987 godine radio istraživanja na brdu blagoslova, na brdu Eval koje se nalazi pored današnjeg Hebrona. On je tamo otkrio oltar koji je vrlo star i koji ukazuje na vreme od pre 3500 godina, baš kada se ovo dešava. Pored oltara su pronađeni ostaci životinja koje su tu prinošene, to su sve čiste životinje prema biblijskoj podeli, odnosno životinje koje se prinose na žrtvu.

5. Moj. 12: 1-3 Nabrajaju se ponovo zapovesti koje je Gospod dao, kaže se da se unište ovi satanski oltari, sve što je vezano za idolopoklonstvo, kada se uđe u Obećanu zemlju.

5. Moj. 12: 4-7 Nemoj te da se klanjate i da poštuju svog Boga na način kako oni poštuju svoje bogove. 2Dnevnika 7: 12, Gospod se noću pojavio Solomonu i rekao mu da je izabrao Jerusalem da se tu napravi Hram, to je mesto koje je Bog odredio gde će da prebiva. Gde prebiva Božje ime? Nemija 1: 9, Jevreji su bili robovi u vavilonskom ropstvu, Bog preko Nemije kaže da je Jerusalem mesto gde prebiva Njegovo ime. Problem koji je bio i zašto Bog ovo stalno spominje jeste zato što su Izraelci tokom istorije stalno želeli da obožavaju svog Boga Jahvea na način kako paganski narodi obožavaju njihove bogove odnosno demone. Ne možeš na paganski način da obožavaš živog Boga.

5. Moj 12: 8-32 Ovo smo sve čitali u prethodnim tekstovima.

5. Moj. 13: 1-5 Ako se pojavi neko ko čini čuda, a onda krene da priča nešto protiv onoga što je zapisano u Bibliji što je Bog dao, takav treba da se likvidira. Zato je ključ da mi znamo šta u Bibliji piše, koje su Božje zapovesti, šta Bog očekuje od čoveka, šta je dobro za čoveka. Bog može da likvidira tog

satanistu, ali ga Bog pusti, kao test, da te iskušā, da vidi da li ćeš da pođeš sa njim. Bog je mogao da ne stavi ni "drvo poznanja dobra i zla" u Edenski vrt, ali to ti je test na čiju stranu ćeš da staneš.

5. Moj. 13: 6-11 Ovo važi za teokratiju. Pazite! Prizivanje demona i život po satanskim zakonima je put u smrt, i u teokratiji svi oni koji se bave promocijom smrti oni bivaju likvidirani. U demokratiji je ovo "kršenje ljudskih prava." Najgori greh, najgora stvar koju čovek može da radi je da se bavi prizivanjem demona.

5. Moj. 13: 12-15 Ako se pojavi neko ko priziva ljude da žive po demonskim zapovestima, da prizivaju demone, i da šire smrt, tada to treba detaljno istražiti. Znači, ako se u nekom gradu pojavi neko ko se bavi satanizmom, promocijom smrti, i ispostavi se da je to tačno, starešine grada ne reaguju, narod ne reaguje, biblijska zapovest kaže da se uništi taj grad, pobiju svi stanovnici tog grada i sva stoka. Biblijski koncept teokratije, Božje države, je kao jedan čamac u kojem se voze ljudi po nemirnom moru današnjeg sveta. I onda se pojavi neki čovek u čamcu i krene da buši rupu ispod svog sedišta. Šta je obaveza ljudi u čamcu? Obaveza ljudi u čamcu je da mu kažu da to ne radi, a ako on kaže: "Šta vas briga šta ja radim, ja to radim ispod svog sedišta, ne radim ispod vašeg", onda to ne može tako, jer svi smo u istom čamcu. Ne možeš ti da promoviješ smrt i da bušiš rupu ispod svog sedišta jer ćemo svi da potonemo. Tako funkcioniše teokratija. Ne može neko da promovije smrt i da mi kažemo da je to njegov izbor i da to nije bitno. U redu, to je njegov izbor, nema problema, ali će za to da bude sankcionisan.

5. Moj. 13: 16-18 Tamo gde su se ljudi bavili prizivanjem demona, taj grad treba da se spali i da tu više niko nikada ne živi. Onda će taj grad da bude upozorenje i opomena svima u teokratskoj državi kada tu prolaze, kada vide taj spaljen grad, to prokletost mesto. Dakle, promocija smrti je zabranjena u teokratskoj državi, u državi u kojoj je Bog car. Ako hoćeš da ti bude dobro, ako hoćeš da Gospod ide ispred tebe i da te štiti od tvojih neprijatelja, da ti daje kišu i da te blagosilja, poštuju Božje zapovesti. One koji promoviju smrt prvo opomeneš, ali ako se rade gadne stvari i niko tu ne reaguje onda ide čišćenje. U 13 stihu se kaže: "Iz tvoje sredine izašli su pokvareni ljudi da bi zaveli stanovnike svog grada", ovde se prvi put u Bibliji spominju "pokvareni ljudi", što znači doslovno "sinovi Belijala". Inače, ovo "sinovi Belijala", se u prvom delu Biblije, u Starom zavetu, spominje dvadeset sedam puta, a spominje se i jednom u Novom zavetu. Ko su ti sinovi Belijala? 2Korinćanima 6: 15, "u čemu se slažu Hristos i Belijal?" Ko je Belijal? Ko je suprostavljen Hristu? Sotona je suprostavljen Hristu. Doslovan prevod reči Belijal znači "bez dostojanstva", "bez uzvišenosti". Sinovi Belijala su sinovi Sotone.

5. Moj 14: 1 "Vi ste sinovi Gospoda/Jahvea, svog Boga." Ko su sinovi Jahvea? 1Dnevnika 28: 6, Bog izabira ko je Njegov sin. Zašto su Izraelci sinovi

Gospoda? Zato što ih je Bog izabrao. U ovom blatu nemorala u kojem mi danas živimo mi možemo da budemo izabrani od strane Boga da budemo Božji sinovi i Božje kćeri. Kako? Tako što ćemo da živimo po Božjim zapovestima. Bog kaže: "Ja sam te izabrao da budeš moj sin, ti si se valjao u blatu, nisi ni znao za mene, učili su te evoluciji i glupostima, da prizivaš demone itd. Ali ti si se okrenuo meni, i počeo da živiš po Božjim zapovestima, i Ja sam te izabrao." Čovek može da ne prihvati da bude Božji sin, nema problema, Bog neće insistirati. Solomon je u početku bio na Božjoj strani pa je odbio, posle se prizvao pameti pa se vratio. Avram je sa 75 godina dobio poziv od Boga, Bog ga je izabrao da bude Božji sin, ali tek jedanaest godina nakon toga, kad je imao 86 godina Bog je sklopio savez sa njim. Trebalo je jedanaest godina da se Avram izgrađuje, da se dovodi u red. Bog je izabrao sinove Izraelove, ovi koji su ga odbacili pomrli su u pustinji. Ovo je važno za nas. Mi možemo da budemo Božji sinovi i kćeri, da nas Bog izabere, ako se izdignemo iz blata ovoga sveta. "Ne secite se po telu niti se brijte između očiju za mrtvacem", to rade pagani. Seku se, nagrđuju svoje brade, kose, oni su to radili iz ritualnih razloga, kad neko umre, da pokaže koliko je on tužan pa se iseče sav noževima, od tuge se sav isekao i svu kosu počupao. Biblijski koncept je da ne plaćete kao neznabošci koji nemaju nadu, jer kao što je Isus ustao tako će i svi naši pravedni da ustanu.

5. Moj. 14: 2 Svi ljudi koje je Bog izabrao su Njegov narod i Njegovo blago. Svako od nas može da bude Božje blago, to je najveće blago koje imaš, svoje dete. Jedini razlog zbog kojeg je Bog stvorio ovaj svet jesu dobri ljudi. Ako smo Božja deca mi smo onda Njegovo blago.

5. Moj. 14: 3-20 "Ne jedite ništa što je gadno", ovde se sad nabraja sve što smo čitali u trećoj knjizi Mojsijevoj jedanaesto poglavlje. Ovde gde piše "gadno" koristi se hebrejska reč "toeva". Postoje još dve stvari u Bibliji gde se koristi reč "toeva" odnosno "gadno". U prethodnom 13-om poglavlju, u 14-om stihu, se takođe pominje reč "toeva" ili "odvratno", kada se u tekstu kaže: "Ako se utvrdi da je to istina i da se nešto tako odvratno zaista dogodilo u tvojoj sredini." Znači, prizivanje demona, promocija satanizma je "toeva" u Božjim očima. Jedenje nečiste hrane je isto "toeva" - gadno. Postoji još jedna stvar za šta se u Bibliji koristi reč "toeva" - gadno. 3. Moj. 18: 22, "Ne lezi s muškarcem kao što ležeš sa ženom. To bi bilo gadno." Pazite šta je "toeva", šta je gadno pred Bogom, za šta Bog koristi ovu reč. Postoje tri kategorije koje su gadne pred Gospodom: 1. Prizivanje demona, 2. Homoseksualizam, i 3. Jedenje nečiste hrane. Ovo je po Bibliji stavljeno u istu ravan. Ne pozivamo ni na kakvo nasilje u demokratiji protiv onih koji se bave prizivanjem demona, koji ne poštuju biblijskog Boga, ne pozivamo na nasilje protiv homoseksualaca, i ne pozivamo na nasilje protiv onih koji jedu nečistu hranu koju je Bog zabranio, ovde iznosimo samo šta je Biblijski koncept i kakve su zapovesti u teokratiji.

5. Moj. 14: 21 "Ne kuvaj jare u mleku njegove majke", kod mnogih Jevreja danas imate da su rabini doneli zapovest da se ne jede mlečno i mesno u istom obroku. Danas u Izraelu imate dve vrste restorana tzv. "basari" od "basar" što znači "meso", i "halavi" od "halav" što znači "mleko". U "basari" restoranima se služi meso ali se ne služi mleko i mlečni proizvodi, i postoje "halavi", ili vegetarijanski restorani, gde se služi mleko i mlečni proizvodi, voće i povrće. Mnogi Jevreji imaju u svojim kućama posuđe za mlečno, i posuđe za mesno, i viljuške, kašike, noževe, za mlečno i isto tako posuđe za mesno. Neki imaju i treći set posuđa koji se koristi samo za Praznik Beskvasnih Hlebova, sedam dana se koristi to posuđe za obroke bez kvasca. Ovako su rabini protumačili ovu zapovest. Mi znamo iz istorije o čemu se ovde radi. Kod paganskih naroda postoje običaji, oni su to radili kada su radili tzv. "obred plodnosti", kako da budeš plodan. U Bibliji se kaže da ako budete živeli po Božjim zapovestima nećete biti neplodni. Paganski narodi su imali obrede kako da reše problem steriliteta, Bog im nije dozvoljavao da se umnože preko mere jer su pagani. Oni su svojim boginjama, demoni su im se prikazivali i kao bogovi i kao boginje, i onda ti pagani prave ritual tako što uzmu mleko od koze i onda u tom mleku kuvaju jare. Radili su slične stvari da su u mleku majke kuvali svoju decu. Strašne su se stvari radile. Na osnovu nekih informacija, postoje u Libanu danas ostaci hananskih naroda koji su preživeli, koji upražnjavaju ove obrede, čak prinose i ljudske žrtve, kuvaju decu u mleku majki. Širom sveta u nekim restoranima imate da promoteri ovog paganskog koncepta i danas u mleku majke kuvaju mladunče, i onda se na taj način podsećaju na te paganske rituale.

5. Moj. 14: 22-29 Ovde se govori ponovo o desetku, mi smo govorili o desetku u trećoj knjizi Mojsijevoj kada smo rekli da se desetak odvaja za Levite koji rade Božje delo, međutim, na osnovu ovog teksta neki ljudi su protumačili da postoje tri vrste desetka. U tekstu se kaže da se odvaja desetak od roda što ga svake godine rodi tvoja njiva. Pošto su se ljudi bavili poljoprivredom odvajali su desetak od svojih rodova, može da bude u plodovima, a možeš to da prodaš pa da daš u novcu. Dakle, kaže se da se odvaja desetak i spominju se Leviti, i da treba da se ode na mesto koje Bog izabere. O čemu se radi? Zapovest je bila, mi smo o tome govorili, da tri puta godišnje svaki pripadnik Božjeg naroda u teokratskoj državi je trebao da dođe u Jerusalim na mesto koje je Bog odredio. Prvi praznik je Pasha ili Beskvasni Hlebovi, drugi je Praznik Sedmica, a treći je Praznik Senica ili koliba. I onda se kaže da se uzme sav desetak od svega što ti je rodilo, i da sad sve to ne bi nosio za Jerusalim, jer imaš mnogo zato što te Bog blagoslovio, ti možeš to da prodaš i da uzmeš novac. Svrha desetka je ulaganje u Božje delo. Ti možeš svoj desetak da daš Levitima, onima koji rade Božji posao, a možeš da od tog desetka uzmeš deo i da potrošiš za to što ćeš da odeš tri puta godišnje u Jerusalim. Ne ide se u Jerusalim da se vidi Hram, nego zato što se

tamo skupljaju ljudi, pričaju se Božje zapovesti, tako ulažeš u sebe, ulažeš u duhovne stvari.

Neki ovo tumače kao drugi desetak iako na osnovu biblijskog teksta se ovde radi o istom desetku. Pošto Leviti žive u Jerusalimu i oko njega, ovde se samo dodaje da tim desetkom možeš da pokriješ troškove za put i dane koje ćeš provesti u Jerusalimu, to je manji deo troškova, a ostalo ide Levitima. Treba da se svake treće godine odvaja desetak roda od te godine i svake treće godine će dolaziti Levijevi sinovi da uzmu desetak i jedan deo tog desetka će biti dat strancu, sirotima i udovicama. Na osnovu biblijskog teksta smatramo da postoji samo jedan desetak, ali koji može da se koristi za odlazak na tri hodočasna praznika, jedan manji procenat, i svake treće godine može da se da deo tog desetka Levitima koji će to da daju strancu, udovici i siromasima, to je takođe jedan manji procenat. Naravno da ljudi i izvan desetka mogu da pomažu onima koji su siromašni, ali kada se u Bibliji govori o siromaštvu i kad Isus govori o siromaštvu, tu se pre svega misli na duhovno siromaštvo. Ljudi koji su materijalno siromašni to su oni koji su duhovno siromašni, to je jedno nepisano pravilo. Teško ćete naći čoveka koji je duhovno bogat, a materijalno siromašan. Čovek koji je duhovno bogat njemu praktično materijalno i ne treba. Kaže se: "Nije bogat onaj koji puno ima nego onaj kome malo treba." Zato treba ulagati u duhovne stvari, što više ulažemo u duhovne stvari manje će nam trebati materijalnih.

5. Moj. 15: 1 Svaka sedma godina je tzv. Šabatna godina i opraštaju se dugovi. Kome se opraštaju dugovi i na koji način?

5. Moj. 15: 2-3 Svaki zajmodavac treba da oprost i dug kojim se njegov bližnji zadužio kod njega. Isus je rekao ko je naš bližnji. Naš bližnji je onaj koji poštuje moralni zakon. Oni koji neće da poštuju moralni zakon oni nisu naši bližnji, oni idu da nas unište. Svake sedme godine opraštaju se dugovi u čast Gospodu, jer Gospod nama oprašta dugove. Tuđinca možeš terati da ti vrati dug. Tuđinac je onaj koji ne poštuje Božje zapovesti. Postoje dve vrste tuđinaca. Postoje oni koji su došli tu da žive i da odrađuju neki posao, i moraju da poštuju zakone teokratske države. Naravno, oni to rade jer moraju, to je kao kad naši gastarbajteri odu negde u inostranstvo pa moraju da poštuju zakone koji tamo vladaju, inače da ne moraju ne bi poštovali. Postoje i tuđinci koji su izvan teokratske države koji dolaze da traže zajam. Od njih možeš da tražiš da ti vrati dug jer on nije tvoj bližnji, on nije tvoj brat, njega ne interesuju moralna načela, njega ne interesuje biblijski Bog.

5. Moj. 15: 4 "Ne bi trebalo da iko među vama bude siromašan", čovek napravi neke greške u životu ali se trudi da živi po Božjim zapovestima, hoće da bude na Božjoj strani, malo će da se pati do sedme godine, ali sedme godine treba da mu oprostiš dugove, pa neka krene iz početka.

5. Moj. 15: 5 Bog će da te blagoslovi, ti si tom čoveku oprostio dug, Bog će da ti da puta 5, puta 10, puta 100, ali svom bratu, onome koji se trudi da

bude bolji, pravi greške, nije savršen ali radi na sebi, bori se, nije pohlepan, nije sebičan, nije zlonameran, ali je napravio neke greške u životu, pozajmio pa ne može da vrati, ima pozitivnu tendenciju, ali za biznis nije nešto sposoban, oprostí mu, i Bog će da te blagoslovi, Bog će da te umnoži.

5. Moj. 15: 6 Mnogima ćeš pozajmljivati uz zalog. Znači, dođe tamo neki neznabožac koga ne interesuje Bog ni biblijski principi i traži od tebe zajam. Od njega možeš da tražiš zalog koji ćeš da unovčiš, a ti ćeš njemu dati zajam što je tražio. "Vladaćeš nad mnogim narodima", ti ćeš uticati na njih, oni će biti pod tvojom kontrolom. Zašto? Zato što ti živiš po Božjim zapovestima. Ljudi koji ne poštuju Božje zapovesti su bolesni, siromašni, oni u svemu oskudevaju, i dobro je da nad njima vlada neko ko poštuje Božje zapovesti, da bi se na taj način prizvali pameti, da se okrenu pravom Bogu kad vide kako su uspešni ljudi koji se drže biblijskog Boga.

5. Moj. 15: 7-8 I tvoj brat kad mu pozajmljuješ nešto daje zalog, ali kad dođe sedma godina vraćaš mu zalog i opraštaš mu dug.

5. Moj. 15: 9-11 Iako se približava sedma godina, godina opraštanja dugova, ne smeš da budeš škrt prema svom siromašnom bratu, treba da mu pozajmiš, da ne kažeš: "Evo, još malo će sedma godina, godina kada se opraštaju dugovi, i sad ako mu pozajmim, a on mi ne vrati, moram da mu oprostim." To će ti biti greh, jer si mogao da pomogneš svom bratu, a nisi. Bog kaže da će uvek biti siromašnih, i to je test da pokažeš koliko si darežljiv. Da li ti veruješ da će Bog da te blagoslovi ako pomažeš onima koji rade na sebi, koji hoće da budu bolji ljudi. Nažalost, danas toga nema, to su retki pojedinci. To bi trebalo da bude koncept države, da se ulaže u one koji su moralni, koji su vredni i rade na sebi. Međutim, demokratski sistem je nešto skroz suprotno, investiraju se oni koji su najnemoralniji i samo se priča o parama. Pare su najvažnija stvar u demokratiji, u teokratiji najvažnija stvar je karakter i bogatstvo su dobri ljudi.

5. Moj. 15: 12-23 Od 12-og stiha pa do kraja 15-og poglavlja govori se nešto što smo već čitali vezano za opraštanje dugova itd.

5. Moj. 16: 1-22 U ovom poglavlju se govori o praznicima. Mi smo već o praznicima govorili, ovde Mojsije ponovo napominje i govori o praznicima.

5. Moj. 17: 1 Žrtva mora da bude bez mane jer je to simbol Mesije koji će biti bez mane, zato životinja mora da bude bez mane.

5. Moj. 17: 2-7 Ako čuješ da se neko bavi prizivanjem demona, treba to temeljno da istražiš, ne kao u demokratiji čim te optuže odmah te hapse. Ako se potvrdi da je to istina, onda tog koji je počinio tu odvratnu stvar treba izvesti pred gradska vrata, tu gde najviše ljudi prolazi, i pogubiti. Dva ili tri svedoka mora da potvrde da je neko počinio teško krivično delo, a sudije će to da istraže. Ne sme da se pogubi na temelju izjave jednog svedoka. U knjizi Otkrivenje, pre nego što Bog bude napravio red na zemlji, On će poslati dva svedoka, da svedoče šta se radi pre nego što bude krajnja likvidacija satanista

na planeti zemlji. "Ukloni zlo iz svoje sredine", u teokratiji, jer ako ne ukloniš onda će da ti dođe demokratija ili satanokratija, pa će oni tebe da likvidiraju.

5. Moj. 17: 8-11 Teokratska država je uređena kao vojna formacija, postoje starešine i sudije nad 10, 50, 100, i 1000 ljudi, i na lokalnu se rešavaju problemi. Nad 10 ljudi ima starešina koji rešava problem, ne može da reši on pita ovog iznad koji je mudriji od njega i koji je sudija nad 50 ljudi, ako i on ne može da reši onda pitaju ovoga koji je nad 100, ili ovoga nad 1000. Znači, ne mogu da reše problem, da li je ili nije, ozbiljne stvari su u pitanju, promovise se smrt, ozbiljna optužba je u pitanju. Tada se ide na mesto koje je Bog odredio, gde će Bog na poseban način da bude prisutan. Čitaćemo da je to mesto Jerusalim, ali dok su bili u pustinji to je bio Šator od sastanka gde su bili sveštenici. Glavni posao Levita je da se bave teologijom, to je njihovo glavno zanimanje. Treba doći kod njih, oni će da te nauče, oni će da ti kažu kako će problem da se reši, ali ako i oni ne znaju, ima prvosveštenik jedan prsluk na kome se nalaze dva kamena, Urim i Tumim, gde prvosveštenik može da pita direktno Boga, i da mu Bog na poseban način da informaciju, tako što ti kamenovi Urim i Tumim svetle. Bog se i na takav način ljuduma otkriva, jer ljudi su se pobunili protiv Boga, ljudi su postali banditi, razbojnici, izdajnici, i Bog je morao da se povuče, da ne bude tu prisutan na poseban način kao što je bio u Edenskom vrtu, jer u Božjem prisustvu mi bi smo svi izgoreli jer smo grešni ljudi. U Božjem prisustvu greh se pali, greh nestaje i svi oni koji su grešni, a takvi su svi na zemlji. Zato se Bog na takav način otkriva, prvosveštenik ima na prsluku ta dva kamena i onda on pita Gospoda i Gospod im odgovara, tako da svaki problem može da se reši, ne može da se ne zna.

5. Moj. 17: 12-13 Mora da se poštuje zakon. Kraj priče. Da bi bila higijena, da ne bi bilo promocije smrti. Ljudi koji su sudije u mestu koje Bog odredi oni direktno Bogu odgovaraju. Videli smo kako su dva Aronova sina izginula kada su radili ono što nisu smeli da rade, Bog ih je spržio sa nebesa. Ne može da se kaže: "Pa pogrešili su", u teokratiji nema greške na takav način. Ako narod baš hoće da radi gadne stvari onda Bog pošalje okupaciju, neće Bog ništa na silu, ali dok ljudi poštuju zakone duhovne i fizičke higijene sve funkcioniše perfektno.

5. Moj. 17: 14-17 Bog im kaže da kad budu došli u Obećanu zemlju i kad budu zatražili da imaju cara, Bog njima tačno kaže šta će da bude. Izraelci su stalno gledali šta rade paganski narodi oko njih i zato su i oni hteli da imaju cara, nisu hteli da im Bog bude car. To isto imate i danas, čim nešto vidi hoće i on da ima, on ne razmišlja da li je to dobro, da li je to ispravno. Ako budu hteli cara, Bog će im birati cara. Ne može neko ko ne poštuje biblijskog Boga da bude car. Šta znači da car nema puno konja? U stara vremena konj vam je bio kao danas tenk. Za poljoprivredne poslove se nisu koristili konji, koristili su se volovi, krave, a konj se koristio za rat. I oni koji su imali puno konja

znači da su imali puno oružja. Šta će caru ratna oprema, tu je Bog koji će da ratuje. Treba da se uzdaš u Boga, jer Bog je tvoja armija. Bog im kaže da se više nikad ne vraćaju u Egipat. Svako ko ima malo pobožnosti, malo morala, kad ode u Egipat kaže da je ono leglo demona. Takođe, Bog govori za cara da nema mnogo žena. Niko ne može muškarca tako da obradi, odnosno demon da obradi muškarca, kao što može preko žene. Hoće da ima puno žena. Šta će ti puno žena? Dosta ti je jedna žena, ili eventualno još jedna ako ova prva ne može da rađa. Šta će ti srebro i zlato? Treba da sijaš svojim karakterom, time treba da sijaš, a ne da sijaš zlatnim i srebrnim predmetima.

5. Moj. 17: 18-20 Vladar države treba da čita Božji zakon, da čita Toru, da čita Učenje, da zna kako da se poveže sa Bogom i kako da vodi državu, kako piše u Bibliji: "Car svoj presto utvrđuje pravdom." Moraš stalno da čitaš, da se informišeš, da nikada ne zaboraviš instrukcije koje ti je Bog dao, ako misliš da budeš živ i ako misliš da tvoja porodica napreduje.

5. Moj. 18: 1-8 Ovde se govori o Levitskim sveštenicima, to smo već čitali.

5. Moj. 18: 9-13 Mi smo pričali kako su paganski narodi svoju decu prinosili na oltar Molohu, kako su spaljivali decu da bi umilostili svoje bogove - demone, koji su ih učili da svoju decu prinose na žrtvu. Ovde se pominju i astrolozi, i oni koji pričaju sa mrtvima, demoni im simuliraju umrle. Bog kaže da se ne baviš satanizmom kao što su to radili ti paganski narodi. Nemoj da radiš te odvratne i gadne stvari koje su oni radili.

5. Moj. 18: 14 Ove vračare i okultiste su narodi u tim paganskim zemljama slušali. To imate i danas. Pogledajte ko su oni za kojima narod ide. To su "stručnjaci", "naučnici", "eksperti". Pagani su imali svoje vračare koji su ih učili da svet nije stvorio nikakav Tvorac nego da svet postoji oduvek. Oni su ih učili da život nije nastao od Tvorca nego je nastao u vodi. I kad pogledate najstarije pisane dokumente Sumerske pločice piše kako je u vodi nastao život. Taj paganski koncept imate danas u biologiji. Deca uče da je život nastao u vodi, okeanu, sam od sebe. Pagani u Indiji imaju koncept da svet nije stvoren nego da oduvek postoji. Svet se širi i skuplja u jednu tačku pa onda eksplodira, to se zove "Veliki prasak", pa se svemir ponovo širi i posle izvesnog vremena ponovo skuplja u jednu tačku i opet eksplodira, i tako svemir prolazi kroz te cikluse eksplozije skupljanja - širenja kroz celu večnost. Pagani su verovali da svemir nije stvoren nego da oduvek postoji, to je koncept koji vi danas imate u "nauci". Koncept Velikog praska, to uče ovi "stručnjaci" tzv. fizičari, i to uče decu. Imate u medicini paganski koncept "isto se istim leči." Primer, ako povračaš oni ti daju malu količinu otrova razblaženog u vodi koji izaziva povraćanje. Otrov u malim količinama je lekovit, kažu oni. To se zove danas homeopatija, to je ušlo u medicinu. Ako te neko probode kopljem u ratu, pagani su uzimali male iglice i bockali te, smatrali su da će tako da te izleče, to se zove akupunktura, i to je isto ušlo u medicinu. Kao što su paganski narodi imali "stručnjake" koji su od njih pravili

majmune, danas se u školi uči da smo nastali od majmuna, tako imamo i danas.

5. Moj. 18: 15-19 Mojsije im kaže da će Bog da im postavi proroka kao što je Mojsije i da njega treba da slušaju. Videćemo da će Bog posle Mojsija da postavi Isusa Navina, kasnije je isto Bog podizao ljude da pozovu narod da se okrene Bogu kad budu zastranjivali.

5. Moj. 18: 20-22 Lažni proroci koji se predstavljaju da su pobožni, a žive suprotno Božjem zakonu treba da se pogube. Kada neko nešto kaže, i kaže da je to rekao u Božje ime, lako će da se vidi da li je to istina ili nije istina, to se neće desiti.

5. Moj. 19: 1-10 Ovde se govori o gradovima utočišta, mi smo o tome govorili.

5. Moj. 19: 11-13 Ne može onaj ko namerno ubije nedužnog čoveka da pobegne u grad utočište. On treba da se preda u ruke krvnom osvetniku da se pogubi. Onaj koji je promovisao smrt i ubio nevinog čoveka mora da bude likvidiran, to je biblijski koncept. Ovo nije poziv na ubijanje ljudi u demokratiji koji su ubili nevine ljude. U demokratiji postoje drugi zakoni, živimo u demokratiji, moramo da poštujemo zakone države u kojoj živimo.

5. Moj. 19: 14 Nemoj pomicati međe svog blišnjeg, o ovome smo govorili.

5. Moj. 19: 15-21 Ovo je danas toliko aktuelno da je to neverovatno. Ako se pojavi osoba i optuži drugu osobu da je ubila nevinog čoveka, ili se neki čovek optuži da je silovao neku ženu. Taj koji je to rekao, koji je optužio nekoga, taj ima veliku odgovornost i obavezu. To će biti istraženo. I ako se utvrdi da je tačno to da je ovaj ubio ili silovao, taj optuženi će biti likvidiran. Međutim, ako se pokazalo da je ovaj čovek bio lažan svedok onda će nad njim da se uradi ono što bi se uradilo nad optuženim da je istina to što je lažan svedok pričao. Znači, ti si prizivao smrt ovom čoveku, ti ćeš sad da budeš likvidiran jer si lažan svedok. Mi danas to imamo. Širom sveta imate lažne optužbe za ubistva, lažne optužbe za silovanja. Po biblijskom zakonu ti lažni svedoci idu pod mač, likvidacija, to je biblijska zapovest. Ovo su ozbiljne stvari. Ljudi misle da žive u demokratiji i da rade te gadne stvari i da jednog dana neće odgovarati. Oni samo dodaju na svoj konto kod Boga svoje grehe za koje će da odgovaraju. Odgovaraće svako po svojim delima, ovo je Isus potvrdio. "Oko za oko, zub za zub", je jedna fraza koja kaže da bude pravedno. Poenta kažnjavanja je da se to više nikada ne učini, a ne da ti nekoga odvojiš od porodice i da ga tako mučiš. Današnji zatvori su mučilišta, postoje tu i tamo neke pedagoške mere, pogotovo za narkomane jer tamo ne mogu da se drogiraju, ili bar ne mogu da se drogiraju kao kad su na slobodi.

5. Moj. 20: 1-4 To što je neprijatelja puno, to što oni imaju naoužanje, konje ili tenkove u današnje vreme, bojna kola, to su igračke, to ne vredi ništa, to je neupotrebljivo. Zato je ključ da čovek živi po Božjim zapovestima

i da ima iskustva sa Bogom, da shvati da je Bog sa njim i da ima poverenja u Boga. Poverenje u Boga se stiče kroz svakodnevan život kad čovek vidi da se Bog meša u njegov život i da vodi njegov život. Zato čovek treba da živi sa Bogom, da hoda sa Bogom, kad radi dobre stvari prema Tori, prema Učenju, kako mu sve ide na dobro svakoga dana, u svemu napreduje, kako piše u Bibliji: "A onima koji ljube Boga sve ide na dobro." Najveća pohvala je kad vas satanisti proganjaju, to znači da stvarno imaš veliki pozitivan uticaj u društvu. Strategija satanista je oduvek bila da te prvo ignorišu, ako ne mogu da te ignorišu onda idu da te kompromituju, kad ne mogu da te kompromituju onda ide likvidacija.

5. Moj. 20: 5 Ako si napravio novu kuću ne moraš da ideš u rat. Ako si zasadio vinograd ne moraš da ideš u rat. Ko se verio sa devojkom, a još je nije uzeo za ženu ne mora da ide u rat. Gospod ide i brani narod od neprijatelja, ali Gospod dopušta da neprijatelji napadaju teokratsku državu kad narod počne da zastranjuje, i onda Bog šalje okupatore da napadaju, i onda ovi moraju da ratuju, i onda u tom ratu neki i poginu. Kada bi narod živeo po Božjim zapovestima nikada niko od okolnih naroda ne bi smeo da ih napadne, ne bi bilo nikad rata.

5. Moj. 20: 8-9 Ko se boji ne treba da ide u rat. Zato je vojska, rat, samo za dobrovoljce. Ne možeš ti nasilno da regrutuješ ljude i da nasilno prisiljavaš ljude da idu u vojsku. To je suprotno Božjim zapovestima, to je suprotno normalnom razmišljanju. Ako si plašljiv obaraš moral ostalim vojnicima, a posle kada se vratiš kući budeš istraumiran do kraja života.

5. Moj. 20: 10-14 Kada dođeš pred neki grad neznabožaca koji su te napali prvo im ponudiš mir. Znači, vi ste nas napali, mi dođemo pred vaša vrata i kažemo vam: "Imate opciju "A", da se predate i ima da radite kod nas, moćiće te da živite ali ćete raditi za nas. Pošto niste u stanju da sami o sebi brinete, hoćete da ratujete sa nama, opseli vas demoni, sad ćete vi za nas da radite i poštedećemo vam život, možda će tu među vama da se neki prizovu pameti." Muškarci se pitaju, oni odlučuju, nisu hteli mir, nisu hteli da budu sluge i robovi, onda se primenjuje plan "B", oni će da budu likvidirani, a njihove žene, deca, i stoka će da rade tu, oni će da budu zaposleni. Neću oni biti u lancima nego će da dobiju posao i da budu mirni i da ne prave nikakve probleme, naravno, neće moći da obožavaju demone i da se bave gadnim stvarima. Dakle, "Nećeš da budeš svoj gazda nego mene napadaš, sad ćeš da radiš kod nas i poštediti smo ti život, i imaš vremena da se prizoveš pameti."

5. Moj. 20: 15-18 Ovi satanisti koji tu žive, koji su tu nabrojani, oni su prešli crvenu liniju, to je satanizam, to je jezivo, oni se čiste tu ne može niko da preživi, ni ljudi, ni stoka, to je sve korišćeno za satanizam. Međutim, Bog kaže: "Ako dođu okolni neznabožacki narodi koji nisu prešli crvenu liniju, pa te napadnu", nisi poštovao Božje zapovesti pa ih Bog pošalje malo da te

isprepadaju, "njima ponudiš mir i oni rade za tebe pošto su te napali." Znači, odbacio si Boga, "sad imaš opciju da se prizoveš pameti, i ako se prizoveš pameti, onda ću da te častim što će ovi neznabošci da rade kod tebe", kaže Bog.

5. Moj. 20: 19-20 U Bibliji je čovek opisan kao drvo koje rađa rod, ili koje ne rađa rod. U Bibliji se kaže da drvo koje ne rađa rod se seče i baca u oganj. I u tekstu se kaže da može da se seče samo drvo koje ne rađa rod. Ako oko tog neprijateljskog grada kojeg si opkolio postoje neki voćnaci nemoj da ih sečeš, možeš da isečeš drvo koje nema rod, koje je suvo drvo, možeš da ga koristiš za vatru, da praviš od njega sprave za opsadu grada itd.

5. Moj. 21: 1-9 Ako se nađe da u polju izvan grada leži ubijeni čovek, a ne zna se ko ga je ubio, dolaze starešine da izmere koji je grad najbliži do tog ubijenog čoveka. Kada se odredi koji je grad najbliži ubijenom, onda starešine tog grada treba da uzmu junicu iz stada koja nije bila u jarmu, da je odvedu u dolinu gde teče potok i da joj slome vrat. Dolaze Levijevi sinovi kao predstavnici Boga. Sve što je ovde opisano ima svoje značenje i treba ljude da podseća na pravednost, na Božji zakon, i kako da se postupa u određenim situacijama. Znamo kad neko ubije nevinog čoveka biva likvidiran, ali ovde se ne zna ko ga je ubio. Naravno, može da se otkrije ko ga je ubio. Može da se ode kod prvosveštenika koji ima jednu ploču na grudima koju nosi, ne nosi je stalno, ali po potrebi može da je stavi, na kojoj se nalaze kamenovi Urim i Tumim. Ti kamenovi svetle na poseban način, preko kojih se Bog javlja prvosvešteniku kada problem ne može da se reši, ali to se radi u krajnjem slučaju. U ovakvim slučajevima kad god ljudi mogu da reše problem potrebno je da se radi na drugi način, ne za svaku sitnicu da idemo kod prvosveštenika da pitamo šta će da kaže Bog preko kamena Urim i Tumim, to se radi samo u krajnjoj nuždi.

Dakle, nekom je nasilno prekinut ovozemaljski život, dolaze starešine iz najbližeg grada, dovode junicu kojom se nije oralo. Šta to znači? Znači da ta junica nije povređena, jer prilikom rada životinja može da bude povređena, može da ima neku manu, pošto će biti prinošena pred Bogom, i njoj se lomi vrat. Ceo ovaj ritual se odvija kod potoka gde teče voda, prisustvuju Leviti koji su predstavnici Boga, znači, Bog je tu prisutan preko sveštenika, dolaze starešine koje zavode i brinu o redu u svom gradu koji je najbliži ubijenom. Junici se lomi vrat, ona se ne kolje, ove starešine peru ruke, i to je jedan običaj koji ćemo i kasnije videti kad je Pilat prao ruke, i kažu: "Naše ruke nisu prolile ovu krv." Zašto njihove ruke nisu prolile krv? Pa zato što su oni odgovorni da se zavodi red u gradu. Ako se u gradu rade gadne stvari, starešine treba da intervenišu, jer oni su tu i policija, i sudstvo, i pravosuđe, oni su tu organi reda, oni su tu sve. Oni dakle potvrđuju da to niko iz njihovog grada nije uradio jer oni dobro znaju šta se radi u njihovom gradu da li tu ima razbojnika, ubica itd., i oni su oslobođeni bilo kakve odgovornosti, oni se

pred Bogom zaklinju da niko iz njihovog grada nije počinio to teško krivično delo.

Ovde je zanimljivo da se ta životinja ne kolje nego joj se lomi vrat. Postoji samo još jedno mesto u Bibliji gde se spominje da se životinji lomi vrat. 2. Moj. 13: 11-13, sve što je prvenac od ljudi i stoke posvećuje se Bogu, daje se otkup Gospodu, znači, zahvaljuješ se Bogu određenim novčanim sredstvima ili na neki drugi način, preko robe ili životinja, to ide Levitskim sveštenicima. Leviti nemaju nasledstvo ni zemlju da se bave ekonomijom, biznisom itd. Muški prvenci pripadaju Gospodu. Zašto muški? Zato što smo u ratu. Muškarci snose odgovornost za stanje u državi, društvu i porodici. Žene snose odgovornost za svoj život, ali ne snose odgovornost za stanje u porodici. Žene ako prave probleme u porodici tu su muškarci da ih sankcionišu. Muškarce sankcionišu starešine, a ako ni starešine ne rade svoj posao kako treba onda Bog sankcioniše te muškarce i onda država biva napadnuta od spoljnog neprijatelja, i onda Bog ne štiti državu da bi kaznio nemoralne i bezobrazne muškarce, i onda država dolazi pod okupaciju. Tekst još kaže: "I svako prvorodeno magare otkupi sitnom stokom, a ako ga ne otkupiš slomi mu vrat", magarci su životinje koje se ne prinose na žrtvu. Kada se otkupljuje životinja ili kada se otkupljuje čovek, može da se da novac, može da se da neka životinja, a mogu da se daju i neki poljoprivredni usevi, ali ne može kad se da životinja na otkup, ne može da se da magarac, zato što se magarac u Šatoru od sastanka ili Hramu ne prinosi na žrtvu. Ako se magarac ne otkupi onda tom magarcu treba da se slomi vrat. Zašto se lomi vrat? Zato što nema greha. Krv se proliva samo tamo gde ima greha. Tamo gde nema greha ne proliva se krv. Dolaze starešine i kažu: "Nema greha u našem gradu, mi nismo odgovorni za krv ovog nevinog čoveka", i krv se ne proliva, nego se prinosi životinja na žrtvu ali bez prolivanja krvi zato što nema greha nego se lomi vrat. To je poenta. Dakle, nisi otkupio magarca, tog magarca ne možeš da koristiš već mu slomi vrat, nije upotrebljiv.

Zašto se kaže da se ceo ovaj ritual obavi pored potoka, zašto nije na nekom drugom mestu? Postoji određena simbolika koja se provlači kroz celu Bibliju. U knjizi proroka Amosa se kaže, Amos 5: 24, "I neka pravda poteče kao voda i pravednost kao potok koji stalno teče", ovo je nešto što se kroz Bibliju stalno provlačilo, voda koja teče je simbol pravde, je simbol večnog života, jer samo pravedni će da naslede večni život. Ko je pravedan? Onaj koji radi na sebi, ne onaj koji je savršen koji nikad nije pogrešio, nego onaj koji radi da bude bolji. Ceo ovaj obred se obavlja sa određenom simbolikom da ljudi razumeju. Lomi se vrat životinje, nema krvi, kad nema krvi nema otkupa, nema greha, jer krv je ono što pokriva grehe. Mora neko ko je nevin da bude ubijen da bi ste vi razbojnici dobili još jednu šansu. Taj nevin koji treba da bude ubijen je Mesija. Dakle, nema greha, da ima greha morala bi krv da se prolije, i o tome možemo da čitamo u 4. Moj. 35: 31-34, neko je

namerno ubio čoveka, neko je namerno radio neko krivično delo za koje je propisana smrtna kazna: bavio se vračarstvom, okultizmom, silovao, za njega nema otkupa, ne može za njega da se prinese žrtva i da on bude otkupljen. Može on da se pokaje pa da mu Bog oprost i da se tako prihvati žrtva Mesije. Od trenutka kada bude uhvaćen do trenutka kada bude pogubljen, to će biti jedan kratak period dan ili dva, on u tom periodu može da se pokaje i pomiri sa Bogom. On će jednog dana biti otkupljen kao onaj razbojnik na krstu, ali za njega na zemlji nema otkupa, ne može da se prinese žrtva koja će da prolje krv, njegova krv mora da se prolje.

Takođe, ako je neko nehотиčno ubio čoveka mora da bude u gradu utočišta dok ne umre prvosveštenik, nema otkupa za njega, ne može da se plati za njega da on ranije ide kući, a da prvosveštenik još nije umro. "Zemlja se ne može očistiti od krvi koja je prolivena na njoj osim krvlju onoga ko ju je prolio", razbojnik je ubio nevinog čoveka, prolio je njegovu krv, zemlja na kojoj mi živimo je onečišćena, je prljava. Jedini način da zemlja u kojoj Bog prebiva bude čista od krvi nedužnog čoveka jeste da se opere krvlju ubice. U biblijskom zakonodavstvu postoji nešto što se zove smrtna kazna. Ako toga nema zemlja postaje onečišćena, i to je ono što mi danas imamo. Koliko je nevinih ljudi ubijeno, koliko je nevine krvi proliveno, a zlikovci za to nisu odgovarali, i zato te zemlje postaju onečišćene i tu Bog ne može da prebiva. I šta će tu da se desi? Tu će da se dese strašne stvari. Nema ko da okupira te države jer su sve države postale satanske, i onda će Bog odozgo početi da tuče, i to je ono što se nama sprema uskoro na planeti zemlji, strašni događaji, strašne katastrofe. Bog kaže u Bibliji: "Dugo sam ćutao i pravio se gluv ali sada ću viknuti sa svoga mesta kao žena koja se porađa." Tako da kad se ljudi budu najmanje nadali Bog će da učini da očisti zemlju koja je onečišćena krvlju nevinih ljudi. Ovde se lomi vrat životinje jer nema krivice, kako će dalje da se razvija situacija, kako će se dalje sankcionisati, bitno je da su ovi rekli, na tom prvom nivou, da nisu odgovorni.

5. Moj. 21: 10-13 Ako izađeš u bitku protiv svojih neprijatelja, znači, neko te napao, kad se zauzima Obećana zemlja tu nema neprijatelja u smislu kao ovde što piše, neprijatelji su kad te napadnu, a u slučaju Obećane zemlje ti ideš da čistiš zemlju koju su onečistili satanisti. Ideš u rat samo kada Bog kaže, ako Bog ne kaže ti nema šta da ratuješ jer tebe ne sme niko da napadne. Kad ti Bog preda u ruke neprijatelje i ti među zarobljenicima ugledaš lepu ženu, Bog zna šta ogromna većina muškaraca voli, znači, on je video lepu ženu, on nije video njen karakter, da je gledao njen karakter on bi oženio ženu iz svog naroda koja drži Božje zapovesti. Znači, video si neku lepu ženu, hoćeš da je uzmeš za ženu, možeš da je uzmeš ako ona na to pristane, ne možeš da je uzmeš na silu. Ona može da bude kod tebe sluškinja, da ima smeštaj, hranu, ne da bude u lancima, da radi baštu itd. Mora da poštuje Božje zapovesti. Kakva je ona u svom srcu ti na to ne možeš da utičeš, ali

ona kao sluškinja mora tu da poštuje zakone inače će biti sankcionisana. To je isto kao današnji zaposleni, pravila ponašanja u fabrici moraš da poštuješ, ako nećeš dobićeš otkaz. Možeš da je uzmeš i za ženu, neće biti glavna žena, to se zove inoča, druga, treća žena. Kod ovih pagana, neznabožaca, je bio običaj kad neko iz porodice umre oni su kao simbol žalosti brijali kosu. Kad su ovi pagani napali Izraelce, Izraelci su im odgovorili, razvalili su ih, i tu su izginuli ljudi, njen otac je poginuo, verovatno i njena majka, ko zna ko je sve tu poginuo. Bog poštuje te njihove paganske običaje, ne možeš sad odmah sve da im ukineš, da ona odmah počne da živi po Božjem zakonu. Neka ona ožali svoga oca i majku, neka odseče svoje nokte, neka se obrije na ćelavo itd., ispoštovaće se taj njihov ritual mesec dana, mesec dana nećeš imati blizak odnos sa njom, jednostavno pustiti je da ožali svoje na taj njihov način. Posle mesec dana njenog tugovanja možeš da je oženiš, ona je pristala da se uda za tebe, možeš da legneš sa njom i da ti bude žena.

5. Moj. 21: 14 Uzeo si je za ženu pa ti se posle nije svidela, to se kod muškaraca dešava vrlo često, ona je lepa svidi mu se ali kad upozna njen karakter onda se predomisli. Ti možeš tu ženu da otpustiš ako ti se ne sviđa, da joj daš razvod. Razvod na hebrejskom doslovno znači "isterati iz kuće", nije to doslovno da ti nju šutiraš iz kuće nego joj se kaže da ovde više ne može da živi. Pošto si je ti uzeo za ženu, ona je iz statusa ropkinje došla u status tvoje žene. Dok je ona ropkinja ti možeš roba da prodaš, međutim, pošto je ona bila tvoja žena onda ne možeš da je prodaš, ona je slobodna da ide. Ona je slobodna žena i može da se uda za nekog drugog.

5. Moj. 21: 15-17 Čovek ima dve žene, jednu više voli drugu manje voli, ili ovu jednu ne voli ali mora da je izdržava, i ako sa njom ima prvog sina kad se sutra bude delilo nasledstvo on mora da dobije dupli deo, prvenac dobija dva dela, a ostali sinovi po jedan deo. Znači, ako on ima pet sinova, njegovo imanje se deli na šest delova. Prvi sin dobija dva dela, a ostali dobijaju po jedan deo, to je biblijsko pravilo, prvenac je bitan koncept u Bibliji, Izrael je prvenac, prvi narod preko koga će Bog da utiče na sve druge narode da ih pridobije za sebe. Isus Hristos je prvenac iz mrtvih, prvi koji je vaskrsao na večni život. Prvenac se postaje odlukom nebeskog Oca, a ne zemaljskog. Bog određuje kad će ko da se rodi i kada će biti začet u utrobi majke.

5. Moj. 21: 18-21 Ako sinu roditelji ništa ne mogu, ne mogu da ga sankcionišu za njegova razbojnička dela, ždere, pije, pravi incidente, oni ga upozoravaju ali uzalud. Na nivou porodice otac mu ne može ništa. I šta treba da urade roditelji kad vide da će ovaj uskoro i da ih likvidira. Da se on ne bi ponašao tako kako se ponaša, u teokratiji roditelji dovedu tog sina. Ne može on da kaže da neće. Ovde imate na tri nivoa odlučivanja: porodica, starešine, i ceo narod, misli se na muškarce koji su slobodni koji mogu sa sobom da povedu i svoje robove koji će da rade šta kaže gazda. Znači, prvi nivo, roditelji ne mogu da reše problem, upozoravaju, onda pozivaju starešine, sin se

dovodi na vrata grada tu gde svi prolaze, gde će svi da vide. Tada starešine donose odluku da se taj razbojnik likvidira i ceo narod ga kamenuje, likvidacija. Sad će neko da kaže: "Pa kakvi su to roditelji koji će da prijave svoga sina?" U državi ako jedan čovek krene da živi destruktivno i nemoralno nemoral će da se širi, videće i drugi pa će i oni početi to da rade. Onaj koji to ne razume nema osećaj za život, za porodicu, taj razbojnik terorise sve u kući, maltretira i prisiljava na destruktivno ponašanje i druge u porodici. To je psihologija nemoralnih ljudi da vrše pritisak da i drugi budu kao on. Biblijski koncept je da ne moraš da budeš kao mi, ne moraš da poštuješ biblijske zakone, ceo svet ti je otvoren da možeš da živiš na način kako ti želiš da živiš, izvoli preseli se tamo.

5. Moj. 21: 22-23 Ako je neko osuđen na smrt, likvidiran, i starešine su odlučile da ga okače na drvo da svi vide. Ne mora on da bude nabijen na kolac ili obešen sa užetom oko vrata. Oni ga obično likvidiraju kamenovanjem ili ga poseku sabljom, i onda njegovo telo vežu na stub, nema tu izivljavanja. On stoji na stubu do zalaska sunca. On mora pre zalaska sunca da bude skinut. Ovo je vrlo važno. Zašto? Zato što su neznabožački narodi kad nekoga ubiju oni ga ostave na stubu da visi dok se ne raspadne.

5. Moj. 22: 1-3 Ovo je jedan koncept koji stalno postoji u Bibliji. Kad vidiš da se radi nešto loše, kad vidiš da će neka šteta da se desi, nemoj da stojiš i da gledaš. "Kad vidiš da se proliva krv tvog bližnjeg nemoj da stojiš sa strane i da gledaš nego skoči i pomoz!" Ovo se odnosi na teokratiju. Šta možeš u demokratiji, pobiju se sa noževima, pištoljima, ludaci gde nema zakona, možeš samo da se sklanjaš. U teokratiji treba da se boriš da bude red u državi. Ako vidiš da je neko izgubio neku stvar ili životinju skloni tu stvar da je neko ne odnese, da je neko ne ošteti, ako ne znaš čija je donesi tu stvar kod sebe kući pa će onaj koji je tu stvar izgubio doći po nju.

5. Moj. 22: 4 Ako vidiš životinju da je pala, da je u nevolji, da ne može da ustane, pomoz da se ta životinja podigne.

5. Moj. 22: 5 Zna se šta je muška, a šta ženska odeća. Žene su nosile široke haljine, i muškarci su imali kao neke haljine, ogrtače, ali se znalo šta je muška, a šta ženska odeća. Zašto se ovo govori? Govori se zato što su i u ona vremena postojali ljudi koji su hteli da se oblače kao žene, a žene kao muškarci, one su promovisale feminizam, a ovi su promovisali homoseksualizam. Problematične žene su promovisale feminizam, hoće da budu kao muškarci, a muškarci su hteli da budu ženskasti i promovisali su homoseksualizam. To je jedan od razloga zašto je Bog ovo rekao. Postoji još jedna teološka interpretacija na koju može ova zapovest da se odnosi, a to je da žene ne treba da nose ratničku odnosno vojnu opremu zato što žene ne idu u rat. Po Bibliji žene ne idu u vojsku, ne idu u rat. U ekstremnim situacijama mogu žene da se priključe da pripomognu ali u teokratskoj državi

nema potrebe za tim jer nema rata, ako se poštuju Božje zapovesti nema rata, ne sme niko da te napadne.

5. Moj. 22: 6-7 Ako se nađe gnezdo sa pticom majkom i ptićima možeš da uzmeš ptiće, a majku moraš da pustiš. Zašto posežeš rukom za pticama? Zato što ti trebaju ptice zbog jaja, mesa. Životinje su date da služe ljudima, znači, možeš da uzmeš pticu, najčešće se koristi za jelo, Bog je dopustio ljudima da jedu meso kad nema biljaka, ljudi vole da jedu meso, ali majku moraš da pustiš. Zašto je to rečeno? Pa zato što u Bibliji postoji zapovest koju smo čitali 3. Moj. 22: 28, nemojte u isti dan da koljete majku i mlade. I to ima svoju simboliku. Kada neki neznabožački narodi napadnu Božji narod, ti razbojnici koji su napali svi muškarci se likvidiraju, a žene i deca se ne diraju, oni se uzumaju kao sluškinje, kao robovi da rade, oni se ne likvidiraju, a likvidacija svih u populaciji je samo tamo gde je totalni satanizam kao što je Sodom i Gomor, kao što su ovi hananski narodi gde se rade sve one gadne stvari o kojima smo čitali, i koji su prevršili meru i onda se oni svi likvidiraju.

5. Moj. 22: 8 Kuće na Bliskom istoku su obično imale ravne krovove. Krov bi koristili u mnoge svrhe. Leti bi porodica čak spavala na krovu. Tu su obavljali i neke poslove, primali goste, često bi ljudi hodali po krovu. Da oko ivice krova nije bilo zida ili ograde neko bi mogao pasti na zemlju. Ako bi ta osoba umrla odgovoran bi bio vlasnik kuće. Međutim, da postoji zid ili ograda, vlasnik ne bi bio odgovoran. Kad vlasnik sagradi kuću mora se pridržavati ovih propisa, mora da postavi zid ili ogradu oko krova.

5. Moj. 22: 9 U istoj leji se ne seju dve različite sorte biljaka, o ovome smo čitali.

5. Moj. 22: 10 Jaram je jedna sprava od drveta i metala, najčešće samo od drveta, u koju se biku stavi glava, jaram ima dve rupe za glave dva bika, preko tog jarma se veže plug, i onda ovaj koji ore sa šibom udari po bikovima i ovi krenu da vuku, a on ore. Ovde se kaže da se ne stavljaju dve različite životinje u jaram. Može bik i bik, može magarac i magarac da vuku, ali nemoj stavljati zajedno bika i magarca. Zašto? Ako staviš jednu jaku životinju kao što je bik, i magarca, dakle, dve životinje različite snage, ti ćeš onda da radiš nešto što se zove zlostavljanje životinja. Staviš u jaram bika i magarca to će biti problem za magarca, jer magarac je dosta slabiji od bika. Ovo je glavni razlog zbog koga je data ova zapovest.

5. Moj. 22: 11-12 Ovo smo već čitali, da se ne pravi garderoba od različitih materijala i da se stavljaju rese na krajeve odeće da bi se ljudi podsećali da poštuju Božje zapovesti.

5. Moj. 22: 13-19 Žene imaju nešto što nemaju životinje, a to je jedan organ na polnom organu koji se zove himen. To je jedna opna koja puca prve bračne noći prilikom prvog odnosa, i onda se tu prolije malo krvi, i onda se ta posteljina, gde leže muž i žena, okrvavi i to je jedna vrsta dokaza devojaštva da je ona zaista devica. Vrlo je bitno da se čuva polna čistota, i

sad se pojavljuje neki razbojnik i lažno optužuje devojku da nije bila devica zato što je zamrzeo. Tako nanosi sramotu porodici te devojke, nanosi sramotu i narodu jer stavlja na loš glas Obećanu zemlju. Taj čovek će biti novčano kažnjen sa sto sikala srebra, novac će starešine dati porodici, ona će mu i dalje biti žena i on neće smeti da se razvede od nje dok je živ. Šta znači biti nekome žena? To znači da imaš doživotno izdržavanje. On nju mora do kraja života da izdržava. Ona nije prisiljena da sa njim živi, a on je prisiljen da je izdržava do kraja života. Može ona da se pomiri sa njim. Postoji i opcija da on njoj da "knjigu rasmusnu" i da ona ode kao slobodna žena, i u tom slučaju ona može da traži odštetu. Ona ne može da ode ako joj on ne da dozvolu, ali onda mora da je izdržava do kraja života. Ovo je upozorenje i za roditelje da paze kome daju svoju ćerku. Roditelji snose odgovornost, trebali su da vide da je taj čovek bitanga.

5. Moj. 22: 20-21 Ako se pokaže da je optužba istinita i da devojka nije bila devica, devojka će biti izvedena na vrata kuće svog oca, ne izvode je na vrata grada nego na vrata kuće njenog oca, da se zna da se njegova ćerka kurvala, on je to dozvolio jer nije bio čuvar njenog devojaštva. Zamislite kada bi se ovaj teokratski zakon danas primenjivao, ali ovo je način da se država sačuva. Danas ljudi samo pričaju o ekonomiji, o parama, ko je više zaradio, ko ima veću kuću, ko ima bolji auto, ko ima firmiranu garderobu, a niko ne priča o moralu. Ko će da živi u toj tvojoj velikoj kući što si je napravio? Džaba što si napravio veliku kuću kada će u njoj da žive kurvari, alkoholičari, narkomani. Džabe ti država sa bruto nacionalnim dohotkom, sa najboljim putevima, sa najviše turista itd., ako u toj državi žive ludaci, narkomani, kurvari, ubice itd., koje zakoni ne sankcionišu.

5. Moj. 22: 22 Ako se neki muškarac zatekne kako ima odnos sa ženom koja pripada drugom čoveku oboje se likvidiraju. Njihov odnos je bio dobrovoljan.

5. Moj. 22: 23-24 "Ako čovek u gradu naiđe na devicu koja je verena i legne sa njom", u hebrejskom originalu se umesto "legne" koristi hebrejska reč "hazak" koja znači "nasrnuti" u smislu silovanja. Ne može on devojku da siluje u gradu, trebala je da viče, došla bi pomoć i odbranila bi te. U ovom slučaju oboje će biti likvidirani.

5. Moj. 22: 25-27 Otac ćerku pusti u polje, umesto da je pustio nekog da je čuva, da je pazi, naišao siledžija i napao je, ona je bila tamo sama, vikala je, ali nije imao ko da je čuje. Taj razbojnik će biti likvidiran, a ona će da bude oslobođena. Ovde se isto koristi hebrejska reč "hazak" koja ukazuje na silovanje.

5. Moj. 22: 28-29 "Ako čovek naiđe na devicu koja nije verena, ako je uhvati i legne sa njom", ovde umesto "uhvati" se koristi hebrejska reč "tipeš" što znači "zavoditi". Dakle, ako neko zavede devicu, obećava joj kule i gradove, nije u pitanju silovanje nego zavođenje, mora da plati ocu pedeset

sikala srebra, da je oženi i izdržava do kraja života. Naravno, može on njoj da kaže da je slobodna ako ona pristane, a ona može da kaže da neće da ide. U slučaju da muškarac oženi ženu pa iz nekog razloga se razvede od nje, ili izbací iz kuće kako se kaže u hebrejskom, ona mora da ide. Ali, ako on nju zavede pa legne sa njom, ili je lažno optuži da nije devica, onda on nju ne može da otpusti. Ona može da kaže da neće da ide, on nju ne sme da istera iz kuće, mora da je izdržava do kraja života. Glagol "tipeš" ili "zavođenje", se koristi u Bibliji u vreme Josifa kada je on bio rob kod Petefrija pa kada ga je ona njegova žena spopala jer je videla da je on lep zgodan dečko. 1. Moj. 39: 12, "Tada ga je ona uhvatila za haljinu i rekla: Lezi sa mnom!", ovde umesto "uhvatila" se koristi hebrejska reč "tipeš" ili "zavodila ga". Međutim, Josif je pobegao od nje. U procesu zavođenja se koriste razne tehnike. Postoje reči kad on ili ona zavode. Nisu samo muškarci zavodnici, imaju i žene zavodnice kao što je ova u Egiptu bila.

5. Moj. 22: 30 Niko ne može da uzme ženu svog oca, ovde se misli na inoče, odnosno druge žene. Bog je dozvolio da čovek ima više žena, ne zato što mu prva žena ne može da rađa, pa on doveo drugu nego voli da ima više žena, Bog je to dopustio jer je video kakvi su muškarci. S druge strane Bog je video i kakve su žene, video je da o ženama nema ko da brine, tako da je poligamija jedna vrsta nužnog zla. U svakom slučaju, ne može sin da uzme inoču svoga oca, ona mu nije majka ali je žena njegovog oca, druga, treća itd. Ili ako je on sin od neke inoče, od druge žene očeve, treće, četvrte, on ne može da uzme neku od drugih žena koje mu nisu majke, a žene su njegovog oca, ne može da je uzme za ženu sebi, ne može da ima odnos sa, njom. To su sve radili paganski narodi, tu se nije znalo ko šta radi, zato je Bog rekao da se oni počiste. To je kod njih bilo normalno.

5. Moj. 23: 1 Zapovest kaže da čovek koji nema oko, ili nema ruku, ili nema nogu može da bude deo Gospodnjeg zbora ili Gospodnjeg sabora. Tu gde se Bog sastaje sa svojim narodom, određeni ljudi koji su deo naroda ne mogu biti deo Gospodnjeg zbora. Prva grupa, ili jedna grupa, su ljudi koji imaju zgnječene semenike, odnosno zgnječene testise (testisi su deo muških reproduktivnih organa), ili kome je ud odsečen. Onaj koji je reproduktivno nesposoban tako što je osakaćen, drugo je ako je neko bolestan pa trenutno ne može da bude reproduktivno sposoban ali nije osakaćen, taj može da ozdravi, taj može da se izleči. Onaj koji ima fizičko oštećenje u smislu da nema polni organ, da su mu uništeni testisi odnosno zgnječeni semenici, on ne može da bude deo Gospodnjeg zbora. On može da živi u teokratskoj državi, ali tu gde se Gospod sastaje sa svojim narodom i sa njima razgovara, u Šatoru od sastanka, u Hramu koji će biti sazidan, on ne može da bude tu prisutan. On može da bude sa strane tamo negde, ali ne može da bude tu prisutan. Iz ovoga vidimo koliko je bitno poštovanje prve zapovesti u Bibliji koja kaže: "Rađajte se i množite se." Ovaj svet je stvoren zbog stvaranja

dobrih ljudi. Jedan muškarac bi trebao da pazi na svoje organe naročito na svoje reproduktivne organe. I zato tamo kad smo čitali zapovest ranije kada se dvojica muškarca potuku i ukoliko se desi da žena jednog od te dvojice muškaraca uhvati ovog drugog za testise, za reproduktivne organe, kaže se da joj se ruka odseče. Ako bi se ta žena umešala, pa udarila tog protivnika svog muža pesnicom ili motkom po glavi itd., to je nešto drugo, ali ako posegne za njegove reproduktivne organe, kaže zapovest, da joj se ruka odseče. Iz ove zapovesti možemo da vidimo koliko je u Božjim očima bitno poštovanje te zapovesti. Kroz istoriju mi ćemo imati razne verske koncepte koji u svom učenju imaju ono što danas zovemo "celibat" što znači "sam, neoženjen". Bio je apostol Pavle koji se nije ženio iz opravdanih razloga, zato što je bio stalno na putu i nije mogao da se posveti porodici. On je imao duhovnu decu. I apostol Pavle, videćemo kasnije, a u kontekstu ovoga što čitamo, je savetovao ljude koji nisu spremni za brak da im je bolje da se ne žene. Bolje da se ne ženiš, ili da ulaziš u brak da se udaješ, nego da nespreman ulaziš u brak. To je isto i u ekonomiji. Ljudi koji su nesposobni da vode privatan biznis oni se zaleću pa dižu kredit u banci i onda se skroz upropaste. Tako i ljudi koji nisu spremni za brak ulaze u brak i onda imaju strašne traume i oni i ta deca koju rode itd. Tako da ovde vidimo koliko je taj koncept stvaranja dobrih ljudi bitan u Božjim očima, i to je razlog zašto je Bog stvorio ovaj svet.

5. Moj. 23: 2 Šta znači nezakoniti sin? Znači, čovek se kurvao, ili se žena kurvala i rodilo se dete. Može da se zna ko je otac deteta, a može i da se ne zna, ali to je dete rođeno izvan braka. U kom smislu izvan braka? U smislu ne da on sad nema bračni venčani list. Po Bibliji, kao što smo čitali, muškarac može da ima više žena. Žena ne može da ima više muškaraca. To je koncept koji postoji nakon pobune u Edenskom vrtu, pre toga nije bilo tako. Danas je poligamija jedna vrsta nužnog zla. Muškarci vladaju ovim svetom i to okrutni muškarci, i Bog je dopustio pošto ima jako malo sposobnih i moralnih muškaraca, domaćina, koji će da brinu o ženi i o deci, i zato su žene vrlo ugrožene, Bog je dopustio da muškarac može da ima više žena tako što će o svakoj da brine, svaka će imati odvojeno domaćinstvo, i on će da izdržava svaku od tih žena i njihovu decu, to je biblijski koncept. Tako da, ako neko izabere, ako neka žena izabere da se kurva, da izvan braka ostane u drugom stanju i da rodi dete, to dete može da živi u teokratskoj državi ali ne može da bude deo Gospodnjeg zbora. Videćemo kako je to kasnije uređeno u Bibliji. Biće sazidan Hram gde će služiti sveštenici iz Levijevog plemena, a izvan Hrama će postojati takozvane skupštine gde se ljudi skupljaju da čitaju Bibliju, da se zajedno mole, da rešavaju lokalne probleme itd. U toj skupštini ne mogu da budu prisutni ovi koji su ovde navedeni. Oni mogu da budu deo naroda koji živi tu i poštuje Božje zapovesti, ali ne mogu da budu tu deo zbora, ne mogu da budu neko ko se nešto pita. Robovi mogu da budu prisutni, oni

imaju potencijal da postanu slobodni, oni su sa strane ali su deo Gospodnjeg zbora. Kad se kaže "do desetog kolena" to znači da ne može nikad.

5. Moj. 23: 3-6 Moavci i Amonci nisu hteli da ti izađu sa vodom i hlebom kada ti je bilo teško i ne samo to nego su prizivali demone na tebe, zvali su onog okultistu Valama da priziva demone na tebe, da te prokune. Znači, sa satanistima nema mira. Nema sklapanja nikakvih saveza. Nema po Bibliji Ujedinjene nacije, to ne postoji. Postoje ujedinjene satanske nacije, ali Božji narod ne ulazi u nikakve saveze sa neznabošcima. Mi ćemo kroz tekst da vidimo slučajevlje ljudi koji su bili rođeni kao Amonci i Moavci, poznat je primer Rute Moavke. Ima u Bibliji knjiga koja je posvećena toj ženi. Ona je bila Moavka, ona je bila pripadnik naroda za koje je Bog rekao da sa njima nema nikada mira, znači, ne treba ništa da radiš što će doprineti da se oni razvijaju u tom smeru u kom su oni krenuli. Ti možeš da živiš moralno i da oni to vide i da se desi to što se desilo Ruti Moavki. O čemu se radi. Čitaćemo kasnije, kada je bila velika glad u Izraelu, kada su Izraelci odbacili Boga itd., onda je jedan Jevrejin otišao u Moav, otišao je tamo među neznabošce. Imao je dva sina i ženu, i njegovi sinovi se oženili sa Moavkama što je najstrožije zabranjeno po Bibliji. Taj čovek koji je tamo otišao je umro, i umrla su i ta dva njegova sina. Ostala je njegova žena udovica sa dve snaje. Ta žena koja je imala dva sina hoće da se vrati u Izrael, i kaže ovim svojim snajama da su slobodne da se udaju za nekog drugog. Ova jedna snaja je otišla, a ova druga Ruta nije htela da ide od nje. Ruta je sa svekrvom došla iz Moava u Izrael. Ruta je prihvatila biblijskog Boga. Nju su u Izraelu prihvatili kao da su joj svi preci bili Jevreji. Taj koncept važi i danas. Tako ovde kad kaže da: "Ni Amonac ni Moavac ne mogu biti deo Gospodnjeg zbora nikada", ali, vidimo iz biblijskog konteksta, ako on prihvati biblijskog Boga on više nije Moavac i Amonac, on se tretira kao Jevrejin, Jevrejin iz Moava. Moavac je kao geografska odrednica, kao kad mi kažemo Šumadinac, Hercegovac. Ruta Moavka je postala Jevrejka iz Moava.

5. Moj. 23: 7-8 Edomci su potomci Isava, Jakovljevog brata, odnosno Isaka i Avrama. Iako su im ti Edomci bliski oni nisu do kraja ispoštovali zapovesti koje je Bog dao preko Avrama. Kada Egipćanin dođe u Izrael da živi on ne može odmah da bude deo Gospodnjeg zbora. On može da živi tu ali ne može da bude deo u skupštini ili sinagogi. Tek treća generacija od njega, koji je tu živeo, koji je tu naučio, on može da bude deo Gospodnjeg zbora.

5. Moj. 23: 9-11 Čoveku istekne seme, opsedaju ga demoni, sanja, ne vodi svoju duhovnu higijenu, gleda tamo neke žene, razmišlja, filozofira, i onda noću ga opsedaju demoni i isteče mu seme, doživljava orgazam u snu. To se i danas dešava mnogima koji su demonizovani, zato treba da rade na svojoj duhovnoj detoksifikaciji, da paze šta čitaju, šta gledaju, šta misle, šta slušaju, da budu što više fizički aktivni.

5. Moj. 23: 12-13 Izvan logora se vrši nužda. Ako si u prirodi moraš da imaš sa sobom u torbi lopaticu da iskopaš rupu, i da posle kada obaviš veliku nuždu to zatrpaš. Higijenu moraš da održavaš.

5. Moj. 23: 14 Tamo gde je nehigijena, gde je prljavština, tu Bog ne može da bude prisutan. Zato ne treba samo da bude čist naš hram našeg tela, da budemo duhovno čisti sa našim pomislama, sa onim što radimo itd. Što se tiče našeg zdravlja da ne opoganimo naše telo duvanom, alkoholom, drogama, nezdravom hranom itd., nego i naše misli da ne opoganimo, da nam ne bi isticalo seme noću, između ostalog, nego i mesto gde živimo, naše kuće, naše sobe treba da budu čiste da bi Bog tu bio prisutan. Ako Bog tu nije prisutan to će sve da se raspadne. Tamo gde Bog nije prisutan tamo su prisutni demoni, i onda demoni razvaljuju.

5. Moj. 23: 15-16 U teokratskoj državi rob ne sme da napusti svog gospodara, niti drugi gospodar sme da ga primi, to bi se tretiralo kao otmica čoveka i za to je propisana smrtna kazna. Ovde iz konteksta vidimo da ako iz neke neznabožačke zemlje dođe neki rob, pobegne u teokratsku državu Izrael, ti si oslobođen da ga vraćaš gazdi neznabošcu. Nemoj da ga vraćaš neznabošcu, on je tamo bio rob, a sada je došao tu kod tebe. Zašto je došao kod tebe? Ne zato što je tu veća plata. On je došao tu zbog Boga. On je došao da mu Jevrejin bude gospodar, da mu gospodar bude neko ko živi po Božjim zapovestima.

5. Moj. 23: 17-18 Paganski narodi su imali običaj, mi smo o tome pričali, da žene u njihovoj državi određeni vremenski period služe u hramu kao hramske prostitutke. Novac od prostitucije ide za hram. Slično imate i danas. Imate zemlje gde je legalizovana prostitucija. I onda kad prostitutka zaradi pare od prostitucije ona deo novca odnese u crkvu ili versku zajednicu kojoj ona pripada. Ovde se pominje i hramski bludnik ili muška prostitutka. Bog kaže da se to ne radi.

5. Moj. 23: 19-20 Pripadniku svog naroda ne smeš ništa da daš na kamatu. Možeš da mu pozajmiš i da ti on vrati to što ti je dužan. Moavcima, Edomcima, i ovima što su prizivali demone na tebe, koji su ti neprijatelji, kad dođu da pozajme od tebe, njima možeš da pozajmiš na kamatu. Na primer, tvom neprijatelju treba 1kg zlata koje će vratiti za godinu dana, ti mu to pozajmiš s tim što će on morati posle godinu dana da ti vrati 1.5kg zlata, koliko mu odrediš, hoće neće. Kilo je roba u vrednosti npr. 20 konja. On mora da ti donese 20 konja kao zalog. Ovaj zalog može da vredi i mnogo više od zlata koje posle godinu dana ovaj treba da ti vrati. To vam je kao i danas ovi izvršitelji, ovaj duguje pare, ovi mu uzmu stan da se proda samo da se namiri dug. Od brata svog ne možeš da uzmeš kamatu. Šta znači brat? Brat ti je onaj koji prihvata tvoj sistem vrednosti, biblijski sistem vrednosti. Neprijatelj ide da te uništi, nije tvoj interes da njega ekonomski pomažeš. Neka se on prizove pameti, neka dođe da živi u teokratsku državu i dobiće pozajmicu bez

kamate, ali on neće da dođe da živi u teokratsku državu. On hoće da bude gastarbajter, on hoće da putuje po neznabožačkim zemljama, tamo imaju hramske prostitutke, tamo su svi oblici nemoralna dozvoljeni, tamo ide da "uživa".

5. Moj. 23: 21-23 Nemoj da se zavetuješ Gospodu pa da neispuniš, to će ti biti greh, o tome smo govorili. Nije smrtna kazna za to, ali ćeš biti kažnjen, jer svaki greh vodi čoveka u smrt. Ako napraviš zavet sa Bogom da ćeš da živiš po Njegovim zapovestima, a ti u teokratskoj državi ne poštuješ zapovesti, onda ćeš da pogineš. Onda će Bog da pošalje okupatore da te muče da bi se prizvao pameti, ali ako i dalje budeš uporan onda ćeš da pogineš. Neće Bog odmah da te likvidira kada ti radiš gadne stvari, osim kada počiniš teško krivično delo: silovanje, ubistvo nevinog čoveka, prizivanje demona, onda ideš pod mač.

5. Moj. 23: 24-25 Tvoj rođak, prijatelj, brat iz tvog plemena, iz tvog bratstva, tu živi, ti prolaziš kroz njegov vinograd, možeš da pojedješ koji grozd, to nije problem, ali ne smeš da stavljaš u torbu i da nosiš kući. Takođe, možeš da jedeš plodove zemlje svog bližnjeg, svog brata, rođaka, komšije, ali ne smeš da skupljaš srpom i da nosiš kući, to ti nije dozvoljeno.

5. Moj. 24: 1-4 Bog je dopustio da ukoliko se muškarcu ne sviđa žena koju je oženio, iz određenog razloga, on može da je otpusti, da joj da "knjigu raspusnu", dokument da je ona slobodna, i ona može da se uda za drugog čoveka. Izraelci su ovu zapovest vrlo zloupotrebljavali, za svaku sitnicu su otpuštali žene. Isus je to kasnije objasnio, On je rekao da žena može da se u okupiranoj državi, rimskoj državi, otpusti samo za preljubu. Kada se u Bibliji kaže preljuba uvek se misli na duhovnu kategoriju, jer kada čovek u glavi čini preljubu onda će da učini i fizičku preljubu. Šta je najstrašnija preljuba u Božjim očima, to smo čitali. To je kada se ljudi bave prizivanjem demona. Čitali smo da su tri stvari gad pred Gospodom: jedenje nečiste hrane, prizivanje demona i homoseksualizam. Za ove tri stvari se kaže da su "toeva", gad pred Gospodom. Znači, Isus kaže da ženu možeš da otpustiš ako je učinila nešto za šta je propisana smrtna kazna, kurvala se ili je prizivala demone. U teokratskoj državi takva žena bi bila likvidirana kao i muškarac, ali u okupiranoj državi ili u rimskoj državi kao što je bio slučaj za vreme Isusa možeš da je otpustiš pa neka se uda za nekog Rimljanina ako hoće i neka tamo služi demonima ako je to izabrala u životu. Bog je to dopustio. Bog je dopustio razne stvari, videćemo da je Izraelcima dopustio da imaju cara, oni neće da im Bog bude car. Čovek može da otpusti tu ženu, ali žena može da kaže da hoće da ostane tu da živi. Kad je oženi on nju mora da izdržava do kraja života. On nju može da otera iz kuće jedino ako ona počini neki greh za koji je propisana smrtna kazna, to je izvorno biblijski, ali ovde on nju hoće da pusti, ona se takođe složi da hoće da ode od njega. Izraelci su ovu zapovest zloupotrebljavali pa su žene terali zbog raznih razloga, i tako kršili Božje

zapovesti, i tako su navlačili gnev i podpadali pod okupaciju. Znači, ona ako ode i uda se za drugog muškarca ona ne može više da se vrati prvom muškarcu (prvom mužu), čak i ako joj ovaj drugi muž umre.

5. Moj. 24: 5 Čovek koji se oženio, godinu dana ne ide u vojsku. On može da kaže da hoće da ide, ali neće mu biti dopušteno. Oženio si se, ženi je potreban muž najmanje godinu dana da bude pored nje. Tako se štiti žena.

5. Moj. 24: 6 Neko pozajmljuje pare od tebe, ti mu pozajmljuješ bez kamate, ali ne smeš kao zalog, kao garanciju da će on da vrati dug, ne smeš da mu uzmeš kameni mlin sa kojim se melje žito i pravi hleb. Oduzimaš mu život, neće imati šta da jede.

5. Moj. 24: 7 Za otmicu čoveka propisana je smrtna kazna. Zapovest "ne kradi" prevashodno se misli na krađu ljudi.

5. Moj. 24: 8-9 Ako se neko razboli, dolazi kod sveštenika koji su najstručniji za higijenu. Kod sveštenika je vrlo visok nivo higijene, oni su čitali Bibliju i oni su svi morali da budu pismeni. Oni koji znaju Bibliju oni znaju zakone higijene.

5. Moj. 24: 10-13 Čovek je pozajmio od tebe novac, dao je u zalog svoju haljinu, njegova haljina je njegov zalog. I on nije vratio na vreme, nemoj da mu ulaziš u kuću da bi mu uzeo ono što je dao u zalog. Budi milostiv prema njemu i to će ti se uračunati u pravednost, kaže Bog.

5. Moj. 24: 14-15 Da li kod tebe dođe da radi neko ko pripada tvom narodu u duhovnom smislu, ne ko danas ovaj moderni nacionalizam da svi koji se busaju u grudi su veliki nacionalisti i pripadnici mog naroda. Ne! Nego ko pripada određenom sistemu vrednosti koji je Bog dao. Postoje samo dva naroda u Bibliji, Božji narod i stranci ili neznabošci. Stranac može da bude deo tvog naroda ako hoće da živi po Božjim zapovestima. Ako neće nema problema, niko se ne prisiljava. Taj stranac je došao da radi kod tebe, ti si ga primio da radi kod tebe, moraš da mu platiš to što je radio taj dan do zalaska sunca. Ne da mu platiš sutra, ili za sedam dana ili mesec dana, a kamoli da mu duguješ za nekoliko godina kao što imate danas da poslodavci ne isplaćuju plate. Moraš isti dan da ga isplatiš, inače si počinio greh u Božjim očima, a kad ulaziš u sukob sa Bogom to ti nije dobar izbor, onda će Bog to da ti naplati na nekom drugom mestu.

5. Moj. 24: 16 Znači, on je počinio greh, ubio čoveka, silovao, prizivao demone, ne može njegov otac da bude zamena za njega, ili da se ti svetiš njegovoj porodici. Nego svaki onaj koji je počinio krivično delo on odgovara sam za sebe pred Bogom u teokratskoj državi.

5. Moj. 24: 17-18 Nemoj zato što je neko stranac da budeš nepravedan prema njemu na sudu, ili zato što je siromašan tvoj brat, neko iz tvog naroda koji je siromašan, ili udovica koja nema muža, nemoj da im izvrćeš pravdu, da zloupotrebljavaš. To je ono što kaže vojvoda Marko Miljanov: "Čojstvo je

kad druge braniš od sebe." Ne zloupotrebljavaš svoju vlast, to je ekstremno važno.

5. Moj. 24: 19-22 Uzimaš plodove sa drveta, ne moraš svaki plod da uzmeš, ili ako je palo nešto na zemlju da uzimaš svaki plod. Pokupi plodove ali ne moraš da brojiš svako zrno. Ostavi za stranca, za tog neznabošca koji je došao u tvoju zemlju, za siromaha i za udovicu. Stranac, siromah i udovica to su tri ugrožene kategorije, pusti da i oni nešto pojedju.

5. Moj. 25: 1 Mora da postoji pravda u državi. Ako nema pravde država se urušava.

5. Moj. 25: 2-3 Postoje razne vrste kažnjavanja prema Božjem zakonu. Postoji smrtna kazna, postoji novčana kazna, postoje batine. Postoji koliko dobija udaraca. Ne može neograničeno da ga biješ. Do 40 udaraca, i onda se obično kaže da ne bude previše, kaže se 39, to je jedno nepisano pravilo, ali evo, vidimo u Bibliji kaže se 40 udaraca.

5. Moj. 25: 4 Bikovi su se koristili za poljoprivredne poslove. Ovde se kaže da mu se ne zatvaraju usta dok on radi. Ovo ima i jedno preneseno značenje. Onaj koji radi nemoj da ga ometaš u radu, nemoj da mu otežavaš posao, nemoj da mu stavljaš teret na leđa više nego što treba. Onome koji radi omogućiti da ima da popije, da pojedje itd.

5. Moj. 25: 5-6 Ovo je nešto što je i kod nas ostalo u tradiciji. Ako ženi umre muž, a ona sa njim nije imala sina koji će da nasledi porodicu, koji će da vodi brigu o porodici itd. Nije ovo nikakvo omalovažavanje žena nego priča se o jednom ambijentu koji je nastao posle pobune Adama i Eve da imamo ratnu situaciju na planeti zemlji, i zbog toga su sinovi važni u tom ratu. Mora neko da obezbeđuje izdržavanje, mora neko fizički da štiti porodicu itd., to je glavni razlog. Svaki onaj koji ima ćerku reći će vam da ćerka vredi kao pet sinova, ali ovde se govori i ovo ima jedan ratnički kontekst. Dakle, ako umre muž i on sa ženom nema dece onda Bog preporučuje da brat od njenog muža, odnosno dever, o njoj brine kao o svojoj ženi, i da sa njom rodi decu, i tog prvog sina kojeg ona rodi sa deverom da dobije ime umrlog ili poginulog muža. Međutim, ovo nije obaveza. Žena može da kaže da neće da podigne potomstvo svom mužu sa deverom, odnosno sa njegovim bratom. Nema prisile kada je brak u pitanju.

5. Moj. 25: 7-10 Za našu kulturu ovo je sablažnjavajuće, ali iz ovog teksta možemo da vidimo koliko je važna porodica, koliko je važno da porodica bude jaka. Da bi porodica bila jaka i da bi imala dobre ljude mora neko da brine o ženi i o deci. Žena koja je samohrana majka to je jako teško, ne samo u ekonomskom smislu nego u smislu vaspitanja. U kući gde nema muške glave, čvrste ruke, deca kada porastu, pogotovu muška deca, majka im ništa ne može. U prirodi ljudskoj, od kako su se ljudi pobunili protiv Boga, je sklonost ka zlu, sklonost ka pobuni, lakše se lepi na loše stvari nego na dobre. Čovek ima tu sklonost, i dete treba od malih nogu da se uči protiv te sklonosti. Ljudi

imaju razne loše sklonosti. Neko ima sklonost ka alkoholizmu, neko ka tuči, neko ima više loših sklonosti, ali od malih nogu dete treba da se uči pametnim stvarima. Čovek nije grešan zato što ima sklonost, što lakše naginje lošem, čovek je grešan kad počinu greh, kad radi nešto što je loše, ali je vrlo bitno da se dete uči pametnim stvarima da loše sklonosti ne dođu do izražaja i da se razvijaju samo pozitivne stvari. U ovom svetu gde se vodi brutalna agresija da se čovek uništi na svaki mogući način, i duhovno i fizički, jako je bitno da postoje muškarci koji će da brane porodicu, da brane ženu i decu, i da budu čvrsta ruka koja će da vodi porodicu. Kad nema muškaraca onda žene moraju to da rade ali to nije sjajna opcija. U stara vremena žene nisu gledale kao što gledaju danas da li je dever lep i zgodan. Tada je bio drugačiji sistem vrednosti. Tada su žene gledale kao ove današnje kada gledaju da li neki čovek ima para, a da li je lep i zgodan to nije toliko bitno. U stara vremena se gledalo da li je on moralan, duhovan. Ne postoji ružan čovek, postoji bolestan i zapušten. To što će ona da podigne potomstvo svom umrlom mužu sa deverom to je kao da će da ide da obrađuje baštu zajedno sa svojim deverom, a ne sa svojim mužem. Svaki onaj ko je u braku, ko ima decu i zna šta je porodica, ko je malo razuman, on će da razume šta ovde piše. I onaj ko nema porodicu, ženu i decu, može logički da razume zašto ovako piše. U poremećenom sistemu vrednosti ovo je skandalozno. Dakle, ženu niko ne prisiljava, ali dever je u obavezi. Ni on ne mora da podigne potomstvo svome bratu ako neće, ali će da bude osramoćen.

5. Moj. 25: 11-12 Ranije smo govorili o tome da oni muškarci koji imaju odsečen polni organ iz nekog razloga, ili koji imaju zgnječene semenike (testise) pa su reproduktivno nesposobni, oni ne mogu da budu deo zbora Gospodnjeg, Božjeg naroda, kada je Bog tu prisutan ispred Hrama, u skupštinama itd. Opet vidimo koliko je bitan taj koncept stvaranja dobrih ljudi, izgradnja njihovog karaktera, život po Božjim zapovestima, a ne samo puko razmnožavanje. Da ga je ta žena udarila u oko ne bi joj se ruka odsecala, ali da ona krene rukom za polne organe za to joj se ruka odseca.

5. Moj. 25: 13-16 Da bi ti se ovozemaljski život produžio treba da poštuješ oca i majku, i ne smeš da kradeš. Ako budeš krao skratice ti se život na zemlji, i još ćeš jednog dana kada izađeš na Božji sud da odgovaraš.

5. Moj. 25: 17-19 Kad su Izraelci izlazili iz Egipta išli su kroz pustinju, Amaličani satanisti su ih napadali, ubijali one koji su bili zaostajali, ponašali su se zlikovački iako su dobro znali šta je Bog uradio sa Izraelom i kako ih je izveo iz egipatskog ropstva. Izraelci su ove Amaličane pobedili u onoj bitki kada je Mojsije držao podignute ruke, ali Bog kaže da prema njima nemoj da budeš milostiv jer su to satanisti koji rade najgadnije stvari.

5. Moj. 26: 1-3 Ovo je vrlo važno, neko će reći da je nebitno. Kad čovek sedne da jede treba da kaže u sebi, ne mora naglas da drugi ne pomisle da je lud i nenormalan, "hvala ti Bože što imam da jedem." Konj, pas, magarac,

koza, kad jedu oni se Bogu ne zahvaljuju jer nemaju svest, čovek je ima. Seo si da jedeš zahvali se Bogu. Sve što imamo oko sebe to nam je Bog dao. Udoban krevet, mekan jastuk, toplu vodu u bojleru, to je Bog dao. Bog može da spreči dotok električne energije u svakom trenutku, to će se i desiti uskoro kad Bog bude krenuo da tuče sataniste i zlikovce koji žive na planeti zemlji. Bogu treba zahvaliti za svaki oblik blagoslova, hrane, vazduha, vode, kratko se čovek zahvali. U jevrejskoj tradiciji postoji običaj da kad se čovek probudi ujutro, otvori oči, on se odmah zahvali. Kad ustane iz kreveta on se zahvali, kad ode u "wc" on se zahvali. Znae koliko ljudi kada ode u "wc" ne mogu da obave fiziološku potrebu, imaju zapušeno debelo crevo, imaju rak debelog creva, imaju upalu bešike, imaju strašne bolove kada vrše veliku i malu nuždu. Blagoslov je da mi živimo bez bolova. Svaki sekund našeg života zavisi od Boga. Ne treba sad ići u fanatizam, ali kad sednemo da jedemo treba da se zahvalimo Bogu. Da Bog nije stvorio okolnosti, da ti nije dao zdravlje, mudrost, ti nikada ne bi mogao kuću da kupiš. "Hvala ti Bože što sam se dobro oženio", "hvala ti Bože što su moja deca zdrava", kratko se zahvališ, ne moraš po ceo dan da se zahvaljuješ. Kao što kaže u tekstu, došao si u zemlju, treba da znaš da je ova zemlja Božje vlasništvo. Nije to tvoja zemlja, to ćemo čitati kroz biblijski tekst. Kaže Bog: "Vi ste ovde stranci i došljaci. Vi ste banditi i razbojnici. Ja sam vas pustio da živite na mojoj planeti zemlji, i dajem vam kišu, i da zemlja rađa. Ja sam vam dao da to koristite, a vi hulite na mene i upropaštavate svega što se dotaknete što sam Ja stvorio."

5. Moj. 26: 4-19 Ovde se dalje ponavlja da sveštenik uzme taj dar itd., i da ponovi da su došli, stalno se ponavlja da se sećaju kako ih je Bog izveo iz Egipta gde su bili robovi itd. U 5. Moj. 26: 12, se takođe govori o brizi o siromašnima. U pričama Solomonovim imamo zanimljiv tekst, Priče 21: 13, i ovo je vrlo važno. Gde god možemo da smanjimo količinu patnje na planeti zemlji to je dobro. Naravno da postoje mnogi beskućnici kojima ako date neki novac ili neku pomoć on će to da potroši za duvan, alkohol. Najteža stvar je pomoći ljudima jer ljudi ne žele da im se pomogne. Postoje ljudi koji su u nevolji sticajem okolnosti i kojima kada pomognemo oni će da izađu iz problema. Postoje ljudi kojima pomažete, a oni se još dublje utapaju u probleme. Tu treba biti mudar da se zna na koji način da se čoveku pomogne. Mi često puta ljudima možemo da odmognemo. Kad narkomanu date novac on će da potroši na drogu i tako mu nećete pomoći nego ćete ga upropastiti. U stara vremena, uglavnom su siromašni bili oni koji su ostali bez porodice. Zato je porodica ključ opstanka u svakom pogledu, i duhovnom i materijalnom itd. Otac postane rob jer je prokockao, potrošio, popio, propio, i onda cela njegova porodica strada. Njegova supruga i njegova deca postaju beskućnici, pogotovo ako se žena udala za nekog u kuću gde je slaba porodica.

5. Moj. 27: 1-10 Mojsije ovde ponavlja narodu da treba da se drže zapovesti. Ovde možemo da vidimo i kakve su spomenike pravili u stara

vremena. Bili su od kamenja koje nije klesano nikakvim metalom. Čim se kamen obrađuje da bude kao spomenik to odmah ukazuje na idolopoklonstvo, to rade neznabožački narodi. Znači, postoji veliki kamen koji je tu, ti ga postaviš kao spomenik, okrečiš ga u belo i na njemu napišeš Božje zapovesti koje će da te podsećaju. Naravno, ovo kamenje više ne postoji. Ono je uništeno kada su Izraelci kasnije odbacili Boga. Inače, da su bili verni Bogu to kamenje bi stajalo tamo.

5. Moj. 27: 11-14 Imate pored Hebrona u Izraelu, to je danas Palestinska samourava, ima ovaj drevni oltar na planini Eval, preko puta njega je Garizim.

5. Moj. 27: 15 Najstrože je zabranjeno pravljenje bilo kakvih predmeta u religijske svrhe. Jedini religijski predmet koji čovek može da ima to je Biblija ili neka literatura. U Hramu će postojati određeni predmeti, ali ti predmeti će služiti da sa njima rade samo sveštenici. Narodu je to zabranjeno, narod ne može da ima nikakve religijske predmete.

5. Moj. 27: 16 Otac i majka moraju da se poštuju. Možeš sa njima da se ne slažeš ali ne smeš da ih psuješ, ne smeš da ih biješ. Šta znači poštovati? Moraš da brineš o njima kada ostare. Muž mora da brine o ženi i da brine o svojim roditeljima. Treba da obezbedi hranu i odeću, krov nad glavom, i zajednicu.

5. Moj. 27: 17 Ne smeš da otimaš tuđe. Zemlja je izvor opstanka. Kada imaš zemlju možeš da se prehraniš, a ne penzija. Bez penzije može da se ostane preko noći, ali to ljudi ne razumeju.

5. Moj. 27: 18 Reč "slepac" može da se odnosi i na fizički nedostatak (čovek koji ne vidi na oči), i na duhovni (ljudi koji ne znaju za Boga i Njegove zapovesti su zaista duhovni slepci).

5. Moj. 27: 19 Ne smeš da maltretiraš onoga koji je došao u tvoju zemlju. On je tu došao zbog Boga. Moraš da ga uvažavaš kao da su mu svi preci tu živeli. Ne može do trećeg kolena bude deo u Hramu ili Šatoru od sastanka.

5. Moj. 27: 20 Ovo su radili neznabožački narodi, ima odnos sa svojom majkom. I onda kad ih je Bog počistio ovi "borci za ljudska prava" viču "genocid u Bibliji."

5. Moj. 27: 21 Ovo su sve radili pagani, neznabošci. To se i danas radi, snimaju se filmovi o tome, pornografski filmovi. Hoće li sutra kad Bog bude uzeo da ih kida, da ih prži, hoće li to biti genocid? Naravno da u demokratiji može da radi ko šta hoće, mi ovde ne pozivamo na nasilje prema bilo kome, ali ovde u Bibliji vidimo kako Bog gleda na te stvari.

5. Moj. 27: 22-23 Neka je proklet onaj ko legne sa svojom sestrom, i sa svojom taštom.

5. Moj. 27: 24-25 Neka je proklet plaćeni ubica. Čovek se ne ubija samo tako što se likvidira nekim hladnim ili vatrenim oružjem. Ljudi se ubijaju tako što im se ubija dostojanstvo. U demokratiji postoje plaćene ubice koji sebe nazivaju novinarima. Postoje pošteni novinari, a postoje i nepošteni novinari

u demokratiji. Nepošteni novinari su oni koji ubijaju druge ljude za novac tako što im oduzimaju dostojanstvo. Pokušavaju da ih kompromituju, da laži o njima govore.

5. Moj. 27: 26 Onaj koji krši Božje zapovesti neka je proklet.

5. Moj. 28: 1 Prvih pet knjiga Biblije su temelj. Onaj ko to ne razume on ne može da čita ostale knjige Biblije i da razume. Ako budeš živeo ispravno, moralno, Bog će te uzvisiti nad drugim ljudima, a kao narod uzvisiće te nad drugim narodima. Svaki čovek koji živi po ovim zapovestima, koji je vredan, pošten, moralan, svi pametni ljudi će da ga poštuju. Bog će ga uzvisiti na poseban način. Pogledajte kako je uzvisio Josifa i ako je bio rob u Egiptu.

5. Moj. 28: 2 Ako budeš živeo po ovome, ako budeš slušao šta Bog kaže, evo blagoslova koji će doći na tebe.

5. Moj. 28: 3 Gde god radiš sve će ti ići na dobro.

5. Moj. 28: 4 Tvoja deca, tvoji plodovi zemlje, tvoja stoka, sve će da napreduje.

5. Moj. 28: 5 Biće blagoslovljena tvoja korpa i posuda u kojoj se pravi hleb.

5. Moj. 28: 6-7 Neprijatelj koji te napadne bežaće od tebe glavom bez obzira.

5. Moj. 28: 8-14 Ovo je ekstremno važno. Ako budeš kao narod živeo u zajednici sa Bogom svi drugi narodi ima da se boje tebe. I ako budeš živeo kao pojedinac ima satanisti da se boje tebe.

5. Moj. 28: 15-21 Evo na primer, u mom selu gde ja živim, tu je bilo komunista koji su bili zlikovci strašni. Kad pogledate kuće tih najuglednijih komunista, te kuće su propale, tu niko ne živi, te porodice su se raspale. Ti koji su se bavili gadnim stvarima, koji su zlo činili, nema ih! Raspali su se. Otišli su da žive u Sodom i tamo su propali i oni i njihovo potomstvo. Nisu ovi blagoslovi i prokletstva data samo za Izrael nego za sve ljude i narode.

5. Moj. 28: 22-37 "Verićeš se sa ženom, ali će je drugi uzeti i leći će sa njom", to imate u ovim evropskim zapadnjačkim zemljama. "Zasadićeš vinograd, ali ga nećeš brati", doći će okupator da ti to pokupi. To se nama dešava kroz istoriju, ne samo Izraelcima. "Tvoji sinovi i tvoje kćeri biće predani drugom narodu i ti ćeš to očima gledati i zauvek ćeš čeznuti za njima", otišla im deca u inostranstvo i roditelji ih nikako ne viđaju. To se i danas dešava u svetu. "Narod koji ne poznaješ ješće plod tvoje zemlje i sveg tvog truda", doće ti stranci. Kad su boljševici komunisti zauzeli Berlin 1945 godine u svim restoranima, kafanama itd., se slušala sovjetska boljševička komunistička muzika, da se vidi ko je okupirao državu. Danas kada prođete kroz Srbiju, Hrvatsku, Albaniju, Makedoniju, znate koja muzika se čuje svuda po restoranima i kafićima? Samo engleska muzika, američka muzika. Kako kaže Platon: "Kakva ti je muzika takva ti je država." "Bićeš ruglo svim narodima među koje će te Gospod odvesti", znate li kakav je bio antisemitizam i mržnja

prema Jevrejima kada su odbacili Boga? U mnogim zemljama su tako podrugljivo govorili o Jevrejima. Na primer, u arapskoj kulturi je postojala izreka, ne znam da li postoji danas, gde kaže, kada nekoga hoće da prokunu: "Da bog da bio kao Jevrejin." Zašto da budeš kao Jevrejin? Zato što ih je Bog razvalio. Dao im je velike mogućnosti i potencijale, a oni su to odbacili. Ali, Bog je njih razvalio da bi se prizvali pameti. I videćemo kroz tekst da će oni da se prizovu pameti i Bog će ih prikupiti sa svih krajeva sveta i dovešće ih u zemlju svojih praotaca.

5. Moj. 28: 38-48 Bog nabraja prokletstva koja će te zadesiti ako ne budeš živeo ispravno.

5. Moj. 28: 49-57 To se dešavalo i ovde kod nas kad su došli Turci, nismo znali taj jezik, oni su pričali arapski. Dalje se nabrajaju nevolje, ovo smo već čitali.

5. Moj. 28: 58-63 Neznabožački narodi su se bojali Boga. Nisu smeli mrko da pogledaju Božji narod, a kamoli da atakuju. A Božji narod se ne boji da će sve ovo da mu se desi. Hoće da žive kao neznabošci.

5. Moj. 28: 64-68 "Hoćeš da se klanjaš demonima, hoćeš da živiš kao neznabožački narodi, sad će na nos da ti izađe, pa kad ti na nos izađe onda ću da te vratim u ovu zemlju", kaže Bog. Za vreme rimske okupacije Izraelci su odvođeni u ropstvo u Egipat tako da se tu ispunilo proročanstvo koje je Bog ovde rekao.

5. Moj. 29: 1 Bog sklapa savez sa svojim narodom. On je prvo sklopio savez na planini Horiv, međutim, ti ljudi sa kojima je On sklopio savez su se pobunili protiv Boga, oni nisu hteli da uđu u Obećanu zemlju, i onda ih je Bog vodio 40 godina kroz pustinju da pomru, i onda njihove sinove uvodi u Obećanu zemlju, i sada sa njima ponovo utvrđuje taj savez, ponovo ponavlja taj savez.

5. Moj. 29: 2-6 Mnogi od njih koji su izašli iz Egipta su bili mali, i mnogi od njih kao deca nisu sve razumeli. "Niste jeli plodove svoje zemlje gde ste gledali kako raste to i kako vam ja dajem", kaže Bog. Zato ljudi koji se bave poljoprivredom, oni su mnogo bliži Bogu nego oni koji se ne bave poljoprivredom, zato što ljudi koji se bave poljoprivredom, ili oni koji uzgajaju cveće, mogu da vidite kako to raste, kako to daje plod, kako to cveta, i gledate svojim očima čudesa Božjeg stvaranja. I osećaj kada vi jedete plodove svoje zemlje, plodove koje ste vi sadili, sejali, navodnjavali, obrezivali, to je jedan neverovatan osećaj. Jedete ono što ste vi proizveli, a što vam je Bog dao. To je neverovatan osećaj.

5. Moj. 29: 7-9 Ulazak u savez sa Bogom je nešto što može svaki čovek da uradi prema Bibliji. Kada se upozna sa Božjim zakonom koji je dat u prvih pet knjiga Biblije čovek može da uđe u savez sa Bogom, da kaže: "Bože, ja želim da uđem u savez sa tobom prema zakonima koje si ti dao u Tori, ili

Učenju, u ovim knjigama koje se pripisuju Mojsiju." Svako od nas može da uđe u savez sa Bogom, to je vrlo jednostavno.

Znači, pročitaš, kažeš Bogu da hoćeš da živiš prema tim zakonima i da uđeš u savez sa Njim, kraj priče. Ne trebaju nikakve ceremonije, rituali, ne treba da se ide na neko specijalno sveto mesto. Sveto je tamo gde je Bog prisutan, a Bog je prisutan tamo gde je čistoća, higijena, tamo gde je red, moral, to je sveto mesto. Ako hoćete da Bog bude prisutan u vašoj kući treba da vaša kuća bude čista, uredna, i da se u njoj poštuju zakoni koje je Bog dao.

5. Moj. 29: 10-13 U stara vremena, sečenje i nošenje drva i nošenje vode je bio najteži posao. Ovim se hoće da kaže kako pred Gospodom stoje svi od malog do velikog. Možeš da postaneš deo Božjeg naroda, i Bog se zaklinje da ćeš da budeš deo Njegovog naroda ako hoćeš da živiš prema ovim zapovestima. Tu su pripadnici drugih naroda koji žele da žive po Božjim zapovestima, kao što smo rekli, nije tu bitna genetika i poreklo nego karakter, da li hoćeš da živiš po ovome.

5. Moj. 29: 14-15 Ovaj savez važi i za tvoje potomke dok budu živeli po ovima zakonima.

5. Moj. 29: 16-17 Nećemo da živimo kao ti paganski narodi.

5. Moj. 29: 18 Ovde se kaže da među vama ne sme da bude ništa otrovno. Služenje drugim bogovima, služenje demonima je duhovni otrov. Nemoj među vama da bude otrova, i onda u tekstu on daje blažu varijantu fizičko trovanje. Postoji duhovno i fizičko trovanje. Nemojte da služite demonima, i kaže: "Neka među vama ne bude korena iz kog bi nikla otrovna biljka i pelen." Nemojte da postoji nešto među vama što će da pronosi smrt. Ovde, kada se kaže otrovna biljka, u pitanju je hebrejska reč koja se koristi za žuč, na nekim mestima se ova hebrejska reč prevodi sa žuč, a ovde imamo pelen. Evo još dva teksta vezano za ovu otrovnu biljku, žuč i pelen. Zanimljivo je da vidimo kontekst. Jeremija 9: 15, ušao si u savez sa Bogom, odbacuješ ga, nisi ni morao da ulaziš u savez sa Bogom, imaš savest po kojoj možeš da živiš, ali ako si upoznat sa svim ovim i huliš na to i radiš najgadnije stvari Bog će te napojiti pelenom i žuči. I ovo što će se desiti izraelskom narodu tokom istorije je nešto što će se desiti u skorijoj budućnosti kada Bog bude intervenisao na zemlji. Otkrivenje 8: 11, ovde se govori o katastrofama koje će Bog da pošalje na zemlju. Jovan opisuje to što je video. U poslednja vremena kada ljudi budu hulili na Boga, kada stanje na planeti zemlji bude dostiglo takve razmere nemorala i destrukcije, Bog će im poslati sa neba jednu strašnu katastrofu u obliku nekog nebeskog tela i koji će biti takvog hemijskog sastava da će da učini da će izvori voda sa kojih se ljudi napajaju pijaćom vodom postati gorke. Trećina izvora vodenih će postati kao pelen i mnogi ljudi će da umru od toga, i to je ono što Mojsije govori.

5. Moj. 29: 19-21 Čovek ne može da ima mir ako živi suprotno od onoga što piše u prvih pet knjiga Biblije. Ovo je najvažnije, ovih prvih pet knjiga. Ko to ne razume, on ne može ništa da razume u životu, ne samo u Bibliji. On ne može da razume kako sistem funkcioniše. On ne može da razume ni higijenu, ni porodicu, ni državu, ništa ne može da razume. I onaj koji kaže da će imati mir ako bude živio destruktivno, pa ne možeš da imaš mir kada prizivaš demone, onda ti demoni narušavaju mir, demoni te onda uništavaju, razvaljuju. Demoni mogu da ti daju lažan mir, da ti koji živiš nemoralno i promoviraš destrukciju i nemoral izgledaš kao da imaš mir. "Onaj koji bude rekao, u mom narodu, koji je ušao u savez sa mnom, da će imati mir, a živeće suprotno zapovestima, sa njim ću žestoko da se obračunam", kaže Bog.

5. Moj. 29: 22-24 Ako budeš živio prema ovim zakonima, piše u Bibliji, reći će okolni narodi: "Veliki je ovo narod kakve dobre zakone i uredbe ima." Ali ako budeš odbacio Gospoda onda će takva katastrofa da zadesi zemlju da će okolni narodi da kažu suprotno: "Zašto je Gospod to učinio od ove zemlje?"

5. Moj. 29: 25-28 Bog je napravio savez sa tobom i otkrio ti se. Ovi drugi narodi nisu doživeli to iskustvo koje si ti doživio prilikom izlaska iz Egipta. Tebe je Bog izbavio na jedan poseban način. Bog se zakleo tvojim praocovima Avramu, Isaku i Jakovu, da od tebe napravi narod i da te uzvisi, a ti si to odbacio, pljunuo si na to.

5. Moj. 29: 29 Ključno je da poštuješ zakone života. Ako ne poštuješ zakone života ideš u smrt i vodiš druge u smrt jer svojim životom promoviraš smrt. Kako čovek postaje zao? Tako što loše stvari ponavlja više puta, i onda mu se to sviđa, i onda počne da radi gadne stvari. Kako čovek da promeni svoje srce? Tako što će da počne da radi dobre stvari i da se moli Bogu da mu promeni srce. Ako čovek ne radi dobre stvari ne može Bog da mu promeni srce. Mi možemo da se molimo Bogu za naše bližnje koji žive nemoralno. Kada se mi molimo Bogu za naše bližnje koji žive nemoralno to je kao da se oni mole Bogu, gledano iz pravne nebeske perspektive. Bog onda ima pravo da se meša u njihov život. Naravno da mi treba da živimo moralno. Ako živimo nemoralno koja je onda svrha molitve. Ti možeš da se moliš za sebe da odbaciš greh, ali ako ti uživaš u grehu, uživaš u samodestrukciji i moliš se Bogu to je hula.

5. Moj. 30: 1-3 Ovde Mojsije daje Izraelcima proročanstvo da će oni da odbace Boga, i da će da budu rasejani po celom svetu i da će njihova zemlja da bude opustošena. To se i desilo u Istoriji, Izrael je pustinja i dan danas. Znači, on ovde daje proročanstvo. Ne kaže on ovde "ako" kao što ovi satanistički teolozi hoće da iskrivljuju Bibliju. Zna li u čemu je razlika između Jevreja i ostalih religioznih grupacija? Zato što samo Jevreji prihvataju da je Biblija autoritet i čitaju je ovako kako piše. To samo imate kod Jevreja. Imate i među pojedincima izvan jevrejske religije. Za hrišćane je prvi deo Biblije ukinut, to za njih ne vredi. Hrišćanska Biblija je drugi deo, kako ga oni zovu

Novi zavet. Muslimani smatraju da je i prvi i drugi deo Biblije izmenjen. Dakle, jedini koji se ovoga pridržavaju, koji ovo čitaju, i koji po ovome hoće da žive jesu Jevreji. Naravno, oni se ne pridržavaju toga kako bi trebalo i zato imaju probleme kroz istoriju, ali oni su jedini koji čitaju, i zato jedino preko njih Bog može nešto da uradi. Ne može Bog da uradi nešto preko ljudi koji ne ulaze u savez sa njim na osnovu Tore, na osnovu Učenja. Da bi ti nešto u životu uradio ti treba da se povežeš sa Bogom. Jedini način da se povežeš sa Bogom je preko ovoga što je Bog dao u prvih pet knjiga Biblije. Ako ti to odbacuješ, ako ti kažeš da to nije tačno, ako ti bilo koje slovo iz Biblije izbaciš. Isus kad je bio na zemlji, tada nije bio napisan drugi deo Biblije tzv. Novi zavet, Isus kaže: "Ja nisam došao da ukinem nešto nego da ispunim. Da svojim životom pokažem kako treba. Treba i vi da ispunite da živite po ovome." Treba svako od nas da ispuni svoju obavezu prema Bogu.

5. Moj. 30: 4 Ovde se u hebrejskom umesto reči "skupiti" koristi reč "kibec" što znači "živeti zajedno." Bog će učiniti da Njegov narod živi zajedno. Od ove reči je nastala ona imenica "kibuc" za zajednice koje su postojale nakon Drugog svetskog rata kada je osnovana država Izrael. Ove zajednice nisu bile prema Bibliji, bilo je dosta upliva komunističkog učenja i nekih okultističkih učenja, ali u svakom slučaju dobili su ime po tome. I preko tih zajednica, preko tih "kibuca" ljudi su živeli zajedno. Nisu to bile savršene zajednice, ali su bile dobre da Bog njih iskoristi da okupi narod. Ovo isto imamo opisano u Isaija 56: 8, kada Bog bude okupljao svoj narod neće On samo da pokupi genetske Avramove potomke nego i ostale koji hoće, kao što je bio Halev. Bog ne pravi genetsku podelu. Bog gleda tvoje srce.

5. Moj. 30: 5-6 Bog je okupio svoj narod, to se desilo 1948 godine kada je formirana država Izrael, ali se ovo proročanstvo nije ispunilo do kraja.

5. Moj. 30: 7 Mi živimo kroz celu istoriju u antisemitizmu. Cela istorija čovečanstva je istorija mržnje prema Jevrejima. Zašto? Zato što su oni u svemu najbolji. A zašto su u svemu najbolji? Zato što jedini oni čitaju ovih prvih pet knjiga. Ubacili su oni i dodatna neka učenja pa skreću levo desno itd. Ali oni su jedini koji ovo čitaju. Ovo drugi niko ne čita. Niko neće da uđe u savez sa Bogom na ovakav način kao što je Bog dao, jer niko to ne čita (retki pojedinci). Ovo jedino čitaju Jevreji, samo što se ne pridržavaju kao što bi trebali i zato bivaju šibani, proganjani itd. Ali ovo bi trebali antisemiti i jevrejski neprijatelji da čitaju. Ovde je proročanstvo za sve sataniste koji proganjaju Božji narod koji je zastranio, ali Božji narod koji će da se vrati.

5. Moj. 30: 8-10 Ovo kada je pisano ostale knjige Biblije nisu bile zapisane. Ova knjiga zakona će da stoji, neki smatraju pred kovčegom zaveta. Ovde imate proročanstvo, ovo je mnogo važno da razumemo šta će se desiti. Isaija 62: 5, evo kako će Bog da se raduje svom narodu koji se njemu okrenuo. Radovaće se kao što se mladoženja raduje svojoj nevesti. To je nešto uzvišeno. To je nešto za šta su se ljudi od malih nogu pripremali. Naravno,

postoje izuzeci kao što je apostol Pavle koji je bio stalno na putu pa nije mogao da se posveti porodici, ali on je imao puno duhovne dece. Isaija 54: 7-8, Bog je okrenuo lice od onih koji su ga odbacili, ali samo na kratko. To se dešava danas ljudima. Ljudi žive nemoralno, zadesi ih nevolja, ali na kratko. Ako se prizovu Bogu problem se rešava. Još jedan stih koji je vezan za ovo, koji je jako bitan, Jezekilj 39: 25-29, ovo se još nije desilo, ovo će tek da se desi. Formiranje države Izrael je samo priprema za ovaj događaj, kada Bog bude okupio sve one koji hoće da žive po Bibliji. Jedini koji čitaju Bibliju i imaju potencijal da se vrate i da ih Bog okupi to su današnji Jevreji, oni jedino čitaju Bibliju. Znam da se ovo ne sviđa mnogima. Ne kažem da sad čovek treba da se učlanjuje u neke verske zajednice, nego čovek treba da živi po ovome. Učlanjivanje u versku zajednicu samo po sebi ne znači ništa. Ti treba da imaš "obrezano" srce, a ne da budeš učlanjen u versku zajednicu ovu ili onu. Ljudi samo hoće neku spoljnu manifestaciju. Još se kaže da Bog više nikada neće ostaviti svoj narod. Jer će se oni nakon pedagoških mera prizvati pameti, okrenuće se svom Bogu i biće na Božjoj strani.

5. Moj. 30: 11-14 Ovo je svima dostupno, ali neće niko da čita ovo, neće niko da živi po ovom. Božja reč je dostupna svima, ali nikog ne zanima, samo retke pojedince.

5. Moj. 30: 15-16 "Ako budeš slušao zapovesti Gospoda, svog Boga." Treniraš se da živiš moralno pa će ti se srce promeniti. Treniraš, radiš, i moliš se Bogu, i Bog će ti promeniti srce. Ne možeš samo da se moliš Bogu i da ništa ne radiš i da ti se promeni srce, da imaš "obrezano" srce, to ne može. Moraš da živiš po ovome. Ne možeš da ozdraviš tako što pušiš duvan i moliš se Bogu. Ne! Moraš da se boriš da više ne pušiš i da se moliš Bogu. Znači, boriš se da ne pušiš, boriš se da se ne kurvaš, boriš se da ne ideš u kockarnicu, boriš se da ne radiš gadne stvari i moliš se Bogu. Vežbaš se da radiš ispravne stvari i onda će ti to biti zadovoljstvo. Kako se postaje zavisnik? Tako što se proba destrukcija, pa se ponovi nekoliko puta i tako se postane zavisnik od loših stvari. Čovek svojim životom pokazuje da želi da ga Bog menja.

5. Moj. 30: 17-20 U Bibliji piše da niko ne može da bude ubijen ako nema najmanje dva svedoka. Bog kaže: "Danas za svedoke protiv vas uzimam nebesa i zemlju." Danas na zemlji slušaju ljudi, a na nebesima slušaju nebeski stanovnici. Kako se pokazuje ljubav prema Bogu? Kako se pokazuje ljubav prema detetu, roditeljima, ženi? Ljubav na hebrejskom "ahava" znači brigu o onome što ti je Bog poverio. Bog ti je poverio zdravlje, poverio ti je porodicu, ti to ne čuvaš, znači da nemaš ljubavi prema tome. Kako ćeš pokazati ljubav prema Bogu? Tako što ćeš biti dobro dete. Tako što ćeš živeti prema zakonima života koje ti Bog daje. Kaže: "Pred tebe stavljam život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Zato izaberi život da budeš živ i ti i tvoje potomstvo." Zato je bitno da ovo čitamo i ovo razumemo.

5. Moj. 31: 1-2 Mojsije ima 120 godina, i kao što znamo, Bog je rekao da Mojsije neće ući u Obećanu zemlju zbog onoga što se desilo kada je udario dva puta po steni, umesto da progovori steni.

5. Moj. 31: 3-6 Gospod će da istrebi te sataniste. Znači, biće istrebljenje, i biće proterivanje. Sad neko može da kaže da je ovo surovo. To se zove higijena. Sion i Og su bili carevi naroda koji su bili uništeni pre ulaska u Obećanu zemlju, iako su ti narodi moćni, ti narodi su krupni i veliki. To isto imate i danas. Imate moćna carstva sa moćnim naoružanjem, kako ćemo protiv njih? A Bog kaže: "Budite hrabri i jaki. Ne boj se i ne plaši ih se, jer Gospod, tvoj Bog, ide sa tobom. On te neće napustiti i nipošto te neće ostaviti." Kad bi ljudi danas bili sa Bogom ne bi se bojali međunarodnih siledžija i razbojnika koji su moćni i navodno nepobeđivi, ali ljudi su odvojeni od Boga, ne znaju za Boga, i onda se svega plaše.

5. Moj. 31: 7-8 Pred celim narodom Bog preko Mojsija postavlja Isusa Navina, i kaže mu da se ne boji jer će Gospod biti sa njim. Samo se treba držati onoga što je Gospod rekao, i to je vrlo bitna poruka.

5. Moj. 31: 9 Ovaj zakon je predat sveštenicima i starešinama jer oni su ujedno i sudije. Oni treba da primenjuju taj zakon koji je Bog dao, jer od primene zakona zavisi da li će taj savez između čoveka i Boga i dalje da postoji.

5. Moj. 31: 10-13 Svake sedme godine je bila obaveza, pošto je bila zapovest da tri puta godišnje svi Izraelci dolaze na mesto koje Bog odredi, to mesto je videćemo Jerusalim, dakle, sedme godine, kada se opraštaju dugovi, pred svima da se čita ovaj zakon. Jednom u sedam godina pred svima da se čita. To je kao utvrđivanje gradiva. Ove reči saveza se nisu čitale samo jednom u sedam godina. Tada jednom u sedam godina se utvrđivalo gradivo da svi slušaju. To se čitalo svake sedmice, čitalo se preko dana u lokalnim skupštinama, jer ovaj zakon koji je Mojsije dobio od Boga će se kopirati, postojali su posebni prepisivači tzv. "Masoreti", i postojale su kopije u narodu među plemenima Izraelovim koji su to čitali. Ove zapovesti koje su ovde zapisane mnogi su znali napamet, ali je na poseban način sedme godine trebalo da se čita da svi slušaju.

5. Moj. 31: 14-15 Bog daje autoritet Isusu Navinu na poseban način. Bog je na poseban način potvrdio ovo što je rekao Mojsije da će Isus Navin da bude njegov zamenik.

5. Moj. 31: 16-18 Bog govori šta će da se desi. Nije to Bog odredio da se desi, nego Bog na osnovu svog predznanja to govori, pošto zna kakvi su ljudi, to se dešavalo u svima narodima kroz celu istoriju.

5. Moj. 31: 19-22 Pesma se lakše uči, pesma se lakše pamti. Sad će Bog da da Mojsiju pesmu koja će da im uđe u uvo i da je nikada ne zaborave. Bog vidi ljudska srca, zna šta oni vole, šta će da rade. Mojsije je bio nadahnut od strane Boga da napiše pesmu.

5. Moj. 31: 23-26 Reči zakona su zapisane i stavljene pred kovčeg svedočanstva gde su ploče sa zapovestima.

5. Moj. 31: 27-30 Izraelci su imali neko strahopoštovanje prema Mojsiju, a stanje će biti još gore kada on umre. Svedoci su nebo i zemlja. Nebeski stanovnici prate šta se dešava na planeti zemlji.

5. Moj. 32: 1-43 Ovo je pesma koju je Mojsije zapisao nadahnut Božjim duhom. U ovoj pesmi Mojsije iznosi kritiku na račun naroda koji je pokvaren, koji neće Gospoda. "Kad je Svevišnji dao nasledstvo narodima, kad je rasejao sinove Adamove, odredio je granice narodima prema broju sinova Izraelovih", Bog je stvorio sedamdeset naroda kada je razdvojio jezike u Vavilonu, i On je tih sedamdeset naroda podelio prema broju sinova Izraelovih. Zašto su narodi podeljeni prema broju sinova Izraelovih? Bog kaže u Bibliji, čitali smo o tome, "I služiće ti drugi narodi." I to je taj koncept koji se ne sviđa skoro nikome danas, a koji je zapisan ovde u Tori, Učenju. I to je zašto se ovaj najvažniji deo Biblije, prvi deo, odbacuje od skoro svih na planeti zemlji, jedino Jevreji čitaju ovih prvih pet knjiga i prihvataju. Dakle, a to je što u Bibliji postoji koncept ropstva, sloboda i ropstvo. Ako nećeš da živiš po Božjim zapovestima bićeš rob. Ropstvo je pedagoška mera da se prizoveš pameti da bi bio slobodan. I Bog ti nudi da svake sedme godine možeš da budeš slobodan, iako si rob. Bog kaže da drugi narodi koji hoće da se klanjaju demonima, koji hoće da budu robovi, ti narodi će da ti služe. Tako i danas imate ljude koji žive po Božjim zapovestima, koji su slobodni, oni imaju zaposlene. To nije biblijski koncept.

Biblijski koncept je da svi budu slobodni, da nema zaposlenih, da postoje jake porodice, i da ljudi jedni od drugih razmenjuju robu, a ne da neko za nekoga radi. U stara vremena, dok su ljudi bili slobodni, i na našim prostorima, postojala je tzv. "moba". Skupe se brastvenici i čoveku naprave kuću, ili pomognu na neki drugi način. Nisu se plaćali majstori da nešto rade. Oni su to završavali bez potrebe da imaju robove. Kasnije kada su tu bili neki neznabožački narodi onda su njih zaposlili da rade najteže poslove, da nose vodu, i da cepaju drva. Znači, "razdelio je narode prema broju sinova Izraelovih", "i drugi narodi će da ti služe", ne da ti gaziš druge narode, nego drugi koji hoće da služe demonima, drugi koji su izabrali da budu robovi mogu da rade kod tebe kao robovi, a ne da ih ti gaziš i šikaniraš, nego da pokušaš da im pomogneš, "postaviću te da budeš videlo neznabošcima." Antisemiti zloupotrebljavaju ove stihove gde kažu kako Jevreji hoće da vladaju svetom. U grčkom prevodu Biblije, na ovom mestu ne kaže se da je Bog razdelio narode prema broju sinova Izraelovih, nego prema broju "anđela božjih." Zašto prema broju anđela božjih? Zato što prema grčkom paganskom konceptu svaki narod ima svog anđela, odnosno demona, koji ga vodi, i kome se taj narod klanja. U pesmi se dalje kaže: "Jer je nasledstvo Gospodnje narod njegov", šta je nasledstvo? Nasledstvo je Njegov narod. Šta je čovekovo

nasledstvo? Njegovo potomstvo, njegova deca. Mogu to da budu i duhovna deca kao što je slučaj sa apostolom Pavlom. Zašto će se Bog razgneviti na svoj narod? 5. Moj. 29: 24-26, "otišli su da se klanjaju drugim bogovima koje im on nije odredio." Bog je dopustio drugim narodima, ali sve narode poziva da se prizovu pameti, ali niko neće. I pojavio se jedan čovek, Avram, pre četiri hiljade godina, i Bog od njega pravi narod. I kada o ovim stvarima govorimo možemo da vidimo šta će se na kraju desiti. Znači, Bog je dopustio ljudima da se klanjaju demonima, kipovima, slikama, suncu, mesecu, zvezdama. Isaija 2: 2-4, na kraju istorije dolaziće paganski narodi da uče o biblijskom Bogu, dolaziće svi narodi da se uče miru, jer šta je istorija čovečanstva nego istorija ratovanja, istorija krvoprolića. Biblijski koncept je koncept mira. U nastavku pesme ponovo imamo proročanstvo. Odbaciće Boga, biće žestoko kažnjeni, ali će ih Bog na kraju izbaviti. To je nešto što se stalno spominje u Bibliji.

5. Moj. 32: 44-47 Ovde se kaže da će se Bog osvetiti protivnicima svojim. Isaija 63: 1-6, Bog ovde opisuje događaje kad On bude otkupio svoj narod. Poslao ga je da bude kažnjen, a sada će da ga otkupi. Haljine će mu biti crvene od krvi, ima da izgazi te neznabožačke narode koji hule na Boga i koji su gazili Njegov narod. Otkrivenje 14: 18-20, imamo isti opis prethodnog stiha.

5. Moj. 32: 48-52 Dolazi trenutak da Mojsije umre.

5. Moj. 32: 1-29 Mojsije blagosilja Izraelove sinove pre svoje smrti. Ono što je ovde zanimljivo za nas, u dvadesetom stihu Mojsije blagosilja Gada. Gad, na hebrejskom znači "sreća", je otac čoveka koji se zvao Ilirije, i od njega su nastali Iliri koji su naselili prostor Balkanskog poluostrva. Sedište tih ilirskih plemena je ono što je današnja Crna Gora, Kosovo, Albanija, Makedonija, i severna Grčka. Kad se obraća Gadu Mojsije kao da se obraća nama. Kad budu ušli u Obećanu zemlju Gadovo pleme će izabrati najbolju zemlju. Kad vi dođete tu gde je bilo sedište Ilirikuma, tih Ilira, videćete da je to najlepši deo na Balkanu. Izrael je zemlja koja se prostire na četiri mora. Postoji: Galilejsko more, Mrtvo more, Crveno more, Sredozemno more. Na prostoru Ilirikuma gde su došli da žive potomci Gada, u 8 veku pre Hrista kada su bili proterani iz Izraela, oni su se takođe naselili na najlepšu zemlju, koja se takođe prostire na četiri mora: Jadransko more, Jonsko more, Egejsko more, i Crno more. Skoro identično kao u Izraelu. Jako zanimljivo.

5. Moj. 34: 1-8 Bog je sahranio Mojsija. Ne zna se gde je njegov grob. Izraelovi sinovi su oplakivali Mojsija trideset dana. A dok je bio živ hteli su da ga kamenuju bezbroj puta, da se Bog nije umešao odavno bi ga kamenovali. Tako je Mojsije umro, međutim, šta se desilo? Rimljanima poslanica 5: 14, "Smrt je carovala od Adama do Mojsija." Mojsije je prvi čovek koga je Bog vaskrsao. To je biblijska nauka. Biblijski izveštaj kaže da je Mojsije umro, Bog ga je sahranio, ali ga je Bog i vaskrsao i preneo na neko bolje mesto. Šta se

desilo kada je Bog sahranio Mojsija? Judina poslanica 1: 9, "Ali kad je arhandeo Mihailo imao spor sa đavolom oko Mojsijevog tela." Ko je arhandeo Mihailo? Postoje razna tumačenja. Ljudi veruju u svakakve priče. Arhangel znači predvodnik anđela. Po Bibliji predvodnik anđela je Isus Hristos. Šta znači ime Mihailo? Na hebrejskom Mikha'el znači "Ko je kao Bog." Još jedna potvrda o kome se ovde radi. Onaj koji vaskrsava Mojsija je Isus Hristos, ali ima raspravu sa Sotonom zbog Mojsijevog tela. Sotona se bunio, kako može Mojsije da bude vaskrsnut kad je pod njegovom kontrolom, i kad je počinio greh u Merivi udarivši dvaput u stenu. Dakle, prvi koji je vaskrsnut u istoriji je Mojsije. Međutim, u Bibliji se govori da je Isus prvenac iz mrtvih. To znači da je on prvi koji je vaskrsnut na večni život. Mojsije jeste vaskrsnut, ali da Isus nije platio otkup za ljude, Mojsije bi mora da se vrati na zemlju i da umre ponovo, zauvek. Zato je Isus prvenac iz mrtvih na večni život.

5. Moj. 34: 9-12 Nikada se više nije pojavio čovek kakav je bio Mojsije.

Sa ovim smo završili prvi deo Biblije koji se zove Tora ili Učenje, najvažniji deo. Onaj ko ovo ne razume on ne može da razume nauku Tvorca, univerzuma, nauku Stvoritelja. Ne može da razume nauku Isusa Hrista, koji je zajedno sa Ocem i Svetim Duhom stvarao ovaj svet, koji je dao otkup. Ne može da razume religiju, povezivanje čoveka sa Bogom. Jedini razlog zašto je Bog stvorio ovaj svet jeste stvaranje dobrih ljudi. I čovek može da bude jedino srećan ako učestvuje u projektu stvaranja dobrih ljudi. Na biohemijskom nivou mi danas možemo da vidimo da postoje određeni hormoni koji se luče kod čoveka, postoji hormon sreće koji se zove "serotonin". Taj hormon se luči samo kada čovek raste, kada raste iznutra i spolja. Da bi bio spoljni rast mora da bude unutrašnji rast. Čovek je stvoren da iznutra raste. Zato su najsrećnija bića deca, koja iznutra rastu, koja uče, čim nešto nauče ona bi da podele sa drugim. Čovek da bi iznutra rastao on mora da bude motivisan. Za to je zadužen jedan drugi hormon koji se zove "dopamin". Dopamin motiviše čoveka da iznutra raste. Ljudi koji čitaju Bibliju, Toru, koji shvate da su stvoreni da budu carski sinovi oni su motivisani tim dopaminom. Dopamin vas motiviše, ali ako hoćete da budete srećni onda je tu serotonin. A serotonin će da se luči kada vi iznutra rastete, kada vi za nekoga živite, kada vi učestvujete u projektu stvaranja dobrih ljudi. Zato je ideja Božja da stvara bića po svom obličju koja će da se osposobljavaju da stvaraju druga bića i da učestvuju u njihovom duhovnom rastu. Znači, da bi čovek mogao da bude srećan on mora duhovno da uzraste, što znači, da se osposobi da može da učestvuje u projektu stvaranja dobrih ljudi, što znači, da treba da se uči da nešto radi, da bude slobodan, da ne bude rob, i da se duhovno osposobljava da bude istinski srećan.

Ljudi gledajući reklame, satanističke reklame, kod njih se takođe luči dopamin koji ih motiviše da se drogiraju, da konzumiraju razne oblike narkotika i da u tome traže sreću. I zato je glavna bolest od koje boluje

savremeno društvo i savremeno čovečanstvo depresija, jer su ljudi nesrećni. Nema lučenja serotonina jer ljudi iznutra ne rastu. Što više para da se skupi da bi se čovek što bolje drogirao na razne načine, i ljudi su zato nesrećni, zato ovaj svet propada. Tako dragi prijatelji, ako želite da budete istinski srećni, što potvrđuje biohemija, morate da poznajete Toru ili Učenje, da živite po ovome kako je Bog ovde ovo zapisao, da napominjete sinovima svojim i kad ustajete, i kad ležete, i kad ste na putu, da bi ste bili živi, ne samo ovozemaljski život nego i večni, i da bi ste bili srećni. Zato je ekstremno bitno da čitate ovaj glavni deo Biblije koji se zove Učenje. Godina prema biblijskom kalendaru ima oko 50 sedmica, i jevrejski teolozi su podelili ovih prvih pet knjiga Biblije u onoliko delova koliko godina ima sedmica. Nekada godina može da ima 54 sedmice kada se dodaje trinaesti mesec. I onda je u jevrejskim školama, jevrejskim sinagogama, ovih pet knjiga Biblije podeljeno u 54 dela, i svake sedmice se proučava po jedan deo. I u toku jedne godine se jedanput detaljno prouči cela Tora. Svake godine se proučava Tora, čitaju se i drugi delovi Biblije, ali Tora je temelj!

**Za više informacija o povezivanju nauke i religije
posetite sajtove:**

www.naukaireligija.com
www.creation6days.com

**Ukoliko želite da studirate kreacionizam i teologiju, posetite
sajt Instituta za krecionistička istraživanja:**

www.institutki.com